

BELUGE

ŽIGA ŽIGON

BELUGE

Žiga Žigon

BELUGE

Žiga Žigon

Oblikovanje naslovnice: DigitPen

Oblikovanje teksta: DigitPen

Lektoriranje: Katja Bergles

Kraj in založba: Maribor, DigitPen, Katja Bergles s.p., založništvo knjig,
lektoriranje in prevajanje

Leto izida: 2013

Dostop: <http://www.digitpen.com/index.php/spletna-knjigarna/90-proza/104-beluge>

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-312.9(0.034.2)

ŽIGON, Žiga, 1982-

Beluge [Elektronski vir] / Žiga Žigon. - El. knjiga. - Maribor :
DigitPen, 2013

ISBN 978-961-6925-16-7

266035968

Maribor, 2013

Ta knjiga je posvečena vsem, ki ste me spodbujali in me podpirali pri pisanju.

Brez vas bi Beluge ostale zgolj zabavna ideja v moji glavi. Hvala!

Žiga Žigon

KAZALO

NEZNANO DNI KASNEJE, V NEKEM NEZNANEM KRAJU	6
NIČ JASNO	10
POBEG	32
BLIŽNJE SREČANJE PRAV POSEBNE VRSTE	76
DRUGI POSKUS	87
MAKS	97
FRENK IN ZVER	120
KONČNO ZDRUŽENI	144
PRIJATELJ ALI SOVRAŽNIK	169
NAŠ VRLI REŠITELJ	184
BOGASTVO ZA NOGE	203
SVEŽI ZRAK	266
PONOVNO SREČANJE	304
TRENUTEK ODLOČITVE	333

*NEZNANO DNI KASNEJE,
V NEKEM NEZNANEM
KRAJU*

Moje roke so težke in otekle. Žile so mi izstopile, kakor da niso del mojega telesa. Noge se mi tako močno tresejo, da se komaj še držim na njih. Srce mi razbija in v žilah adrenalin dosega točko vrelišča. Nekajkrat globoko vdihnem ter izdihnem in skušam umiriti bitje svojega srca. Čutim močno bolečino v čeljusti, a dokler še imam vse zobe na mestu, se ne bom prav nič pritoževal. Členki na desni roki so že čisto plavi in prav s težavo razprem svojo nabreklo dlan. Skozi telo se širi napetost, kakor da so vse mišice močno zategnjene v neskončnem krču. Konec je, končno, pomislim. Lahko se sprostim, se malce spočijem. Kar na tla se bom usedel, kaj me briga.

Ko se z zadnjico dotaknem tal, začutim, da me nekaj zbode in na hitro vstanem. Pogledam proti tlorisu in ugotovim, kaj je tisto, kar ni prijalo moji zadnjici. Zob enega izmed Grdavsev. Za palec velik zob, rahlo ukrivljen in z odbito konico. Primem ga v roke in se nasmejim. Pa le nisi tako hud, kot si videti. Na hitro pogledam po svojem telesu za morebitnimi poškodbami. Dobro je, nič hujšega ni videti. Teh nekaj prask in modric bom pa že preživel. Z rokami si z obraza obrišem kri, vendar jo samo razmažem. Ne bo šlo tako zlahka, krvi je preprosto preveč. Kakor da bi se bil okopal v njej. Še vedno čutim smrad teh grdob. Moje telo je prepojeno z njihovim vonjem. Dezodorantov ravno ne poznajo, njihov naravni vonj pa spominja na pošteno premočenega psa, ki se je tik pred tem še dobro povaljal po ostankih kakšne živali, kot to psi radi počno. Za nohti se mi je nabrala njihova koža ali karkoli že to je. Ko se posuši, je videti kot odvržena koža kače, ki se levi. Zob shranim za spomin na ta dan. Naredil si bom obesek za ovratnico, sklenem. Sedaj bi prijal topel tuš, pa kakšno milo tudi ne bi škodilo, se zamislim. Dolgo je tega, kar sem nazadnje

užival v udobju domače kopalnice.

Ozračje po bitki ima svoj čar. Vsepovsod vlada mrtva tišina, z občasnimi zvoki zadnjih zdihljajev in žvenketa kovine. Bojevniki si krpajo rane, pregledujejo od kod vse curlja kri in po tihem upajo, da kri ni njihova, ampak od njihovih nasprotnikov. Preživeli z žalostnim pogledom na obrazu štejejo padle rojake, se spominjajo dobrih časov in pogumnih prijateljev, ki sedaj počivajo v zasluženem pokoju. Zrak je poln vonja po krvi, znoju in zažganem mesu. Niti v sanjah si nisem znal predstavljati, kako mi bo nekoč ta vonj prijal. Vsepovsod ogenj, trupla, odtrgani udi, dim in mlake krvi. Na misel mi pride, da nekoga čaka še veliko dela, preden bo vse skupaj počistil. Že kot otrok sem rad zasvinjal stvari, nikoli pa nisem bil znan po tem, da bi kdaj za seboj tudi počistil. He, he, he, nekatere stvari se očitno nikoli ne spremenijo, pomislim z nasmeškom na obrazu, ki mi povzroči bolečine v celem telesu. Ne smem se smejati, se opomnim.

Izmučen se oziram po okolici in iščem kakšen znan obraz. Znan obraz, tukaj? Danes pa sem za šale! Vsi, ki sem jih poznal, so bodisi mrtvi bodisi so odšli. Ostal sem sam, popolnoma sam, med temi tujci. Počutim se kot riba na suhem. Spomnil sem se na besede prijatelja, kadar me je želel spraviti od doma na kakšno lokalno zabavo. Vedno se je pošalil: »Kaj boš doma? Tam že vse poznaš. Dolgčas, stari, dolgčas!« Na to preprosto nisem imel pametnega odgovora. Tukaj zagotovo ne bo dolgčas, to drži kot pribito.

No, prijatelj stari! Tukaj ne poznam praktično nikogar. In morda, morda to niti ni tako slabo. Nov začetek in neomejene možnosti za prihodnost. Končno sem izstopil iz svoje cone udobja in varnosti ter

tvegaj. Tvegaj sem vse, kar imam, vse kar sem poznal in tukaj vsak dan tvegam svojo glavo. Si lahko misliš, jaz? Vendar je vredno. Končno sem našel nekaj, za kar se je vredno boriti. Nisem več Frenk, kot si ga poznal. Ponosen bi bil name.

Nikoli mi ne bi verjel, kar vse se je zgodilo v teh nekaj dneh. Še sam nisem prepričan, če ni vse skupaj zgolj ena nesramno dolga nočna mora in še vedno čakam, da se prebudim. Vendar se bojim, da je moje čakanje zaman. Utrujen sem, prijatelj moj. Utrujen, kot nisem bil še nikoli poprej. Mislim, da bom malce legel in se zgolj prepustil opojnemu vonju ognja ter užival v svoji nesnagi. Jutri je nov dan in sam bog ve, kaj bo prinesel. Morda se nekoč najine poti zopet prekrizajo. To bi bilo sijajno. Morda, nekoč...

Moja zgodba se pravzaprav pričenja dober teden dni poprej. V bistvu lahko rečem, da se začne tam, kjer bi človek pričakoval, da se bo končala. Ampak, gremo lepo po vrsti.

NÍČ
JASNO

Nekega dne sem se zbudil še posebej utrujen. Po naravi sem malce zaležan tip človeka. Športa in rekreacije nikdar niti od blizu nisem povohal, zato je bilo vsako jutro bolj boleče od večera pred tem. Celodnevno ležanje na kavču pred televizijo in igralno konzolo pač povleče za seboj določene posledice. Če dodamo še nežno, dela nevajeno telo, dobimo sila zanimivo kombinacijo. Ampak to jutro je bilo nekaj posebnega. Milo rečeno!

Odprl sem oči, a se ni zgodilo nič. Nobene svetlobe, nobenih oblik, ničesar. Želel sem si pometi zaspane oči, vendar mi tudi to nikakor ni uspelo. Pomislil sem, da sem morebiti še malce prelen za to in da telo še ni željno sodelovanja.

Prostor okoli mene je bil zavit v trdno temo. Slišal sem zvoke v daljavi, vendar jih nisem mogel razločiti. Nisem čutil ne rok in ne nog, še glave nisem mogel kaj dosti obračati. Pogoltnil sem slino, sedaj že docela prežet z nelagodjem. Pomislil sem, da tukaj nekaj ni tako, kot bi moralo biti. Počasi me je pričelo skrbeti.

»Halo? Kaj se dogaja? Kdorkoli?« sem prestrašeno vprašal.

Nihče ni odgovoril, vendar se mi je zdelo, da nisem sam, da se nekaj premika v kotu. Videl sem samo odtenke temnih senc na temnem ozadju. Nekdo je bil zagotovo tam!

Sem morda v bolnišnici, sem imel kakšno nesrečo? Kaj se mi je zgodilo? Ne morem se spomniti. Ali še spim, so to zgolj sanje? Počasi se svetli, še malo, pa mi bo jasno, kaj se je zgodilo. Uf, glava me boli, kot da mi tovarnjak stoji na njej; kaj glava, vse me boli. Zagotovo sem imel nesrečo, kaj drugega bi lahko bilo? Oh ne, potem sem razbil očetov avto.

Sranje, ubil me bo! Svoj avto ima raje kot mene. Aha, že vidim sence, eno, dve, ne - tri sence. Zakaj hudiča nič ne govorijo? sem se spraševal.

Zakričal sem: »Halo! Naj mi nekdo odgovori! Kje sem? Kdo ste? Zakaj sem tukaj?«

Prepričan sem bil, da me slišijo in da me ignorirajo. Zakaj me ignorirajo?

Nekaj je narobe! Počutim se, kot da se prebujam iz nezavesti, narkoze morda. To bo to, narkoza je in zato sem čisto uničen. To bi pojasnilo marsikaj. Morda kričim samo v svoji glavi in me zato nihče ne sliši. To bo to, prepričan sem, da je to krivo.

Tako sem nekaj časa tuhtal, česar se nazadnje spomnim in kaj vse bi se mi lahko pripetilo. Ko sedaj pomislim, nisem bil niti blizu resnici ... a kako bi le bil? Vsa zadeva je namreč bolj stvar fikcije kot pa realnosti. Še sedaj ne morem verjeti, kaj se je zgodilo. Vso to razmišljanje in vsa ta vprašanja so me utrudila. Kmalu sem nevede zajadral v spanec.

Ko sem se ponovno prebudil, sem se počutil precej bolje. Ponovno sem čutil svoje telo, celo prste rok sem lahko premikal. Tudi videl in slišal sem bolje, kljub temu da je bilo vse okoli mene temno. Nisem več čutil zaspanosti, zato sem sklenil, da se bom malce razgledal naokoli in poiskal nekoga, ki mi bo znal razložiti, kaj se mi je zgodilo. Zagnal sem se pokonci kot običajno in obležal na mestu. Bil sem privezan na posteljo.

Kaj, zaboga, je sedaj to?! sem se spraševal.

Skušal sem osvoboditi roke, vendar brez uspeha. Zdelo se mi je, da so priklenjene na posteljo. Pravzaprav to niti ni bila postelja. Če sem se malce premaknil, sem pote seboj začutil mrzlo kovino. Kakor da bi ležal na kovinski mizi. Površina je bila na otip hladna in gladka. Tudi noge sem

imel priklenjene.

Kaj hudiča?!

V meni se je prebujal strah in s silo sem se skušal osvoboditi, a so bili moji poskusi zaman. Začela me je grabiti panika. Občutek, da se ne morem premakniti, je bil grozljiv - kot bi bil zaprt v krsti in zakopan pod zemljo. Naenkrat nisem mogel več normalno dihati, kljub temu da v prostoru ni primanjkovalo kisika. Pričel sem se divje zvijati in niti ena sama celica v mojem telesu ni bila pri miru.

Po glavi so mi rojile same negativne misli: Nekdo me je ugrabil, kaj hudiča hoče od mene?! Sigurno me bo posilil in potem zaklal kot dobro rejenega prašiča. Zakaj, o zakaj?! Kaj sem komu naredil?

Kar predstavljal sem si, kako se nek psihopat spravi name in kako najprej nekaj v tri dni naklada in skuša obrazložiti, zakaj moram ravno jaz umreti, potem pa navdušeno in z vsem srcem zareže vame. Že sem videl ogromno sekiro v rokah asocialnega psihopata, na rezilu še kri od prejšnje žrtve in muhe, ki se opijajo na ostankih kakšne uboge deklice, ter morilca, ki na glavi nosi zdravniško lučko in belo haljo. Postelja je gotovo kovinska zato, da lažje iz nje obriše kri.

Zagotovo mi bo povedal kakšno žalostno zgodbo o tem, kako ga je oče zlorabljal, kako ga mati kot dojenčka ni želela dojiti in kako je sedaj psihično zamaknjen, jaz pa bom nastradal na ta račun! Nobeden se nikoli ne reši iz take situacije, razen če gre za bivšega specialca ali pa ultra hudo bejbo in jaz nisem ne eno in ne drugo. Kaj hudiča bi nekdo hotel od mene? Konec je, z menoj je konec! mi je rojilo po glavi.

Pred očmi so se mi zvrtili raznovrstni scenariji, vsi dejansko bolj verjetni od resničnega razloga, zakaj sem bil privezan na tisto kovinsko

posteljo - od psihopatov, pa do tega, da se mi je zmešalo in so me svojci zaprli v umobolnico. To je bila glede na situacijo še najprijetnejša razlaga. Od panike se mi je pred očmi zameglilo in izgubil sem zavest.

Prebudila me je ostra bolečina. Nekdo je vame zapičil iglo! In ta igla je šla globoko, čutil sem, kako je škrtnilo, ko je zadela ob kost moje leve roke. Pekoč občutek, ki je spominjal na tistega ob cepljenju proti gripi, pomnožen na deseto potenco! Čutil sem vsak mililiter tekočine, ki je potovala skozi iglo v moje telo. Bolečina je bila nevzdržna. Skušal sem izmakniti roko, vendar neuspešno, saj sem bil še vedno trdno priklenjen na to hladno posteljo. Kmalu sem ugotovil, da zaradi zaposlenosti z iglo sploh nisem opazil dogajanja okoli sebe. Vame je bila usmerjena izjemno močna luč, ki me je popolnoma zaslepila. Kot bi bil na kakšnem policijskem zaslišanju, seveda v vlogi zasliševanca. Takoj sem imel pred očmi nadutega iztirjenca, ki v moje telo spušča snov, ki me bo paralizirala, da se bo potem lahko izživiljal nad mano. Pomislil sem, da si morda želi, da sem buden, medtem ko bo on konzumiral moje možgane kakor Hanibal Lektor ali pa da me bo paraliziral in lepo v miru naskočil. Jaz pa bom pri tem zgolj nemočen opazovalec.

Drgetal sem od strahu. Pri sebi sem si mrmral, celo molil, da bi se iz te godlje izvlekel v enem kosu in po možnosti še rektalno nedolžen. Ne bi se ravno označil za vernega, ampak v takih razmerah je človek zelo fleksibilen.

*Jezus, Alah, Jahve, Buda, sploh ni važno, samo naj me že eden reši!!!
Prosiiiiiiim! Vse bom naredil, samo ne tega! Bom priden kot še nikoli. Obljubim!
Samo naj me že nekdo reši od tu! Prosim! sem moledoval v mislih.*

Nenadoma je nekdo iz moje roke izvlekel iglo. S pogledom sem skušal ujeti roko, ki je umaknila iglo, vendar zaradi močne svetlobe nisem kaj dosti videl. Trenutek kasneje sem opazil, da sem v »Adamovi opravi«, kar me ni prav nič razveselilo. Že tako sem bil sramežljiv in v tej situaciji je bilo biti gol in izpostavljen zadnja stvar, ki bi si jo želel.

Še dobro, da ležim na hrbtu in ne na trebuhu, sem pomislil. Misel, ki sem jo kasneje obžaloval.

Iz moje leve roke sta bili napeljani dve prozorni cevki, po katerih se je prelivala prozorna tekočina. Na prvi pogled je bilo videti kot infuzija pri zdravniku, vendar ne tako sterilno, urejeno in čisto. Nobenih gaz ali obližev, samo cevi, ki so vodile nekam za menoj. Še danes se mi ne sanja, kaj je bilo v teh cevkah. In morda je bolje tako.

Na desni roki med komolcem in zapestjem sem imel nekaj napisano. Kot da bi me bili tetovirali. Pomislil sem na označevanje goveda pred zakolom. Tetovaža je bila črne barve, v obliki petih simbolov, ki jih nisem še nikoli videl. Sicer nisem ravno izobražen v simboliki, vendar sem bil prepričan, da znaki niso bili Kitajski in da ni šlo za Arabsko pisavo ali kaj takega. Ničesar podobnega še nisem videl. Postavljeni so bili vzdolž roke in posamezni znak je bil velik približno dva kvadratna centimetra. Bolj ko sem jih gledal, bolj se mi je dozdevalo, da to niso tetovaže. Da so bili znaki vžgani na mojo roko. Želel sem se dotakniti obarvane kože in preizkusiti, če bom čutil bolečino, a se zaradi vklenjenih rok nisem mogel premakniti. Simboli so bili elipsaste oblike, nekoliko so me spominjali na črtno kodo, čeprav niti ne vem natanko zakaj.

Nato sem pozornost usmeril na zapestja in na okovje, s katerim sem bil priklenjen na posteljo. Bilo je kovinsko, brez vsakih znakov ali črk. Zdelo

se mi je, da je vgrajeno v posteljo. Nobene verige, vrvi ali česar podobnega ni bilo videti. Zanimivo se mi je zdelo, da me okovi niti niso premočno stiskali in da sem roko znotraj okova lahko celo nekoliko premikal. Ko sem stisnil dlan v pest, sem začutil, da me prsti na rokah malce bolijo. Ran ni bilo videti, občutek pa je spominjal na teste za alergije. Torej me je nekdo za nekaj testiral, sem pomislil in se ob tej misli malce pomiril, saj nisem našel pametnega razloga, zakaj bi me potencialni psihopat medicinsko testiral. Ampak to še vedno ni pojasnilo dejstva, da sem bil pripet na posteljo in da mi nihče ni povedal, kaj se dogaja. Simbole na rokah sem bil v tistem trenutku pripravljen pripisati medicinski simboliki in se v verjetnost tega niti nisem spuščal.

Močna luč, ki je bila še vedno usmerjena vame, mi je šla že konkretno na živce, saj sem moral zaradi nje napenjati oči, da sem lahko karkoli videl. Slab vid sem pripisoval tudi dejstvu, da nisem imel na sebi svojih očal, brez katerih bolj slabo vidim. Na blizu še nekako gre, na daleč pa moj vid že tako ali tako brez očal nikoli ni bil kaj prida. Ko sem se zares potrudil in skoncentriral, sem začutil, da me nekdo opazuje. Zdelo se mi je, da vidim celo več pojav, ki nemo strmijo vame iz temnega kota.

Prestrašeno sem vprašal: »Kje sem? Zakaj sem tukaj? Kdo ste vi? Zakaj mi nihče noče odgovoriti? Prosim, odgovorite mi.«

Odgovora ni bilo, zato sem vprašanja še nekajkrat ponovil: »Kaj želite od mene? Kaj mi boste storili? Zakaj sem priklenjen? Kdo ste?«

Vsi so zgolj nepremično strmeli vame, kar me je razjezilo in zakričal sem: »Zakaj mi nihče nič ne pove?! Kaj mi skrivate?!«

Začel sem se zvijati in si skušati osvoboditi roke. Karkoli sem poskušal, je bilo neuspešno. Samostojna osvoboditev ni bila možna. Tako močno

sem se premetaval, da sem uspel celo malce premakniti celotno posteljo. To se mi je zdelo imenitno in dobil sem še večji zagon. Zvijal sem se kot kača, skakal sem ter tja, kolikor lahko človek sploh skače v ležečem položaju in se skušal osvoboditi. Očitno mojim opazovalcem slednje ni bilo po godu, saj so skrivnostne postave ena za drugo nenadoma izginile v temo.

Kričal sem na ves glas: »Kaj bi radi od mene? Kaj sem vam storil? Zakaj sem tukaj? Naj mi nekdo odgovori, prosim. Kdo je tam? Vem, da ste tam, vidim vas. Aaaaaaa! Kaj se greste?! Če me takoj ne izpustite, vas bom tožil!«

Ko bi le takrat vedel, kako neumna in brezpredmetna je bila ta grožnja!

Nato se je prostor stemnil, luč je ugasnila in naenkrat nisem videl ničesar več. Nastala je popolna tišina. Dobil sem občutek, kot da bi me nekdo zaklenil v temno klet in pozabil name. Nekaj časa sem še kričal in sčasoma omagal. To je bilo za tisti dan vse in po svoje sem bil tega kar vesel. Od vsega silnega napora sem počasi zaspal. Ko sem se zopet prebudil, sem skušal ugotoviti, kako dolgo sem spal, vendar se nisem znal časovno orientirati. Nikjer nisem videl ure ali okna, da bi lahko razločil, ali je dan ali noč. Bil sem popolnoma odrezan od sveta. Prostor, v katerem sem ležal, je bil še vedno v temi in okoli mene je vladala mrtvaška tišina. V upanju, da vse to le sanjam, sem skušal hipoma vstati, vendar me je skorajda zabilo nazaj na trdo posteljo. Saj ne vem, zakaj tej mesarski mizi pravim postelja, ampak naj bo.

Prišel sem do grenkega spoznanja – to niso sanje. Ne bom se vsak čas prebudil in se nasmejal samemu sebi, ker sem ves preznojen zaradi neumnih sanj. Ne morem prižgati luči in se prepričati, da v sobi ni »bav

bava«. In takrat me je zadelo. Kaj pa če nikoli več ne pridem domov? Kaj če je to konec moje poti? Pa tako mlad sem še, saj praktično še nisem živel.

Spreletel me je srh. Po vsem telesu me je oblila kurja polt in takrat sem prvič zares začutil resničen strah. Prvič sem se znašel v položaju, iz katerega nisem poznal rešitve. Prvič, ko mi morda nihče ne bo mogel pomagati. Nikoli v življenju se še nisem tako bal, pa nisem bil ravno pogumne narave in me je bilo na smrt strah že kakšnega kosmatega pajka. Pred očmi so se mi zvrtili vsi prizori iz filmov, v katerih so mučili ljudi na sto in en način.

Spomnil sem se: Nič jim ne smem povedati, to je najslabše kar lahko storim! Ampak kaj hudiča pa jaz sploh vem, da bi me za to mučili? Saj sem samo čisto povprečen fant, ki večji del dneva preživi pred televizijo! Še študija nisem dokončal, ker imam premalo informacij. Ne poznam nobenih skrivnosti, nimam denarja, nič nimam! Kaj hudiča bi sploh lahko dobili od mene?

Ko sem se uspel malce pomiriti, sem pričel pazljivo poslušati, če bi slučajno ujel kakšen zvok, ki bi mi nakazal, kje zaboga se nahajam. Upočasnili sem dihanje, da nisem več poslušal zgolj bitja svojega srca, se prenehal premikati in se skušal skoncentrirati na zvoke okoli sebe. V sobi poleg svoje sem zaslišal nekaj, kar je spominjalo na krike. Bolj kot sem poslušal, bolj sem bil prepričan, da imam prav. Postalo mi je vroče. Kriki so postajali vedno bolj živalski in vedno bolj se mi je dozdevalo, da nekdo na drugi strani stene zelo trpi. Osredotočil sem se na ta zvok in skušal ugotoviti, kaj se dogaja. Glas se mi je zdel moški. Glas obupa in bolečine. Nekaj sekund je kričal, nato je sledila minuta ali dve tišine in potem se je ponovilo. Predstavljal sem si, da nekoga tam »živega dajejo iz kože«. Kar

videl sem, kako vsakič, ko jim njegov odgovor ni všeč, olupijo del njegove kože in rano posujejo s soljo. Pred očmi sem imel v usnje odet set orodja za mučenje, kakor sem jih velikokrat videl v filmih. Zarjavel, krvav ter z vidnimi sledovi uporabe. Zdelo se mi je, kot da poslušam to kričanje že celo večnost. Bil sem zmeden in prestrašen kot še nikoli. Stiskal me je občutek tesnobe in komaj sem še dihal. Še tisti kanček optimizma, ki sem ga premogel, je zopet prišel odstopati mesto temnim mislim.

Kaj pa če sem jaz naslednji? Vsak trenutek lahko nekdo vstopi k meni in mi začne puliti nohte s prstov. Prav nič ne morem storiti. Zakaj se to meni dogaja?! Kaj sem komu storil žalega?

Nato je vse potihnilo. Nobenega kričanja več. Nobenih zvokov nasploh. Zaskrbelo me je, kaj bi to lahko pomenilo. Sem jaz naslednji? Gredo sedaj proti meni? Kaj če sem sedaj jaz na vrsti za kričanje?

Vse kar sem slišal, je bil nervozen utrip lastnega srca, ki mi je odmeval v ušesih. Potem pa korake. Bili so vedno glasnejši, kakor da bi se mi nekdo približeval. Pravzaprav je šlo za več korakov. Prvi so bili počasnejši in glasnejši, drugi pa hitrejši in tišji. Koraki, ki so bili glasnejši, so zveneli, kot da nekdo hodi bos. Top, top, top... Zdelo se mi je, da slišim tudi trk nohtov ob kovino. Nič mi ni bilo jasno. Zakaj bi nekdo hodil po kovinskih tleh bos? Še manj mi je bilo jasno, zakaj bi praskal z nohti po tleh?

Ob poslušanju sem bil vedno bolj prepričan, da gre res za nekaj nohtom ali krempljem podobnega. Predvideval sem, da nekoga morda spremlja njegov štirinožni spremljevalec. Potem sem pozornost usmeril na krajše in tišje korake. Zveneli so skoraj elegantno, nežno. Neke vrste stopicanje je bilo slišati. Vse bi dal, samo da ne bi prišli k meni. Samo da me pustijo samega, pa četudi kar umrem. Sam, zaprt v tej luknji. Kaj

hudiča sem komu kdaj storil, da sem si to zaslužil?

»Prosim ne priti k meni, prosim ne k meni!« sem po tihem momljal. »Samo ne k meni. Kaj želiš od mene? Ni me tu, ni me tu, samo mimo pojdiva, samo mimo, ni me tu, ni me tu ...«

Naenkrat je bilo vse tiho, bil je eden tistih trenutkov, za katere se zdi, da trajajo celo večnost. Nisem vedel, naj se veselim ali naj me bo strah. Nato sem slišal kratek pisk in odprla so se vrata. Srce mi je pričelo razbijati v pospešenem tempu. Ponovno sem začutil naraščajočo paniko. Telo sem napel in pričel hitreje dihati. Skoraj nekontrolirano sem hlatal po zraku! Oči so se mi od strahu kar zasolzile. Vse kar sem videl, sta bili dve pojavi, dva temna obrisa. Prostor za vrati je bil zgolj blago osvetljen. Nekaj trenutkov sta samo nepremično stali pred vrati in me opazovali. Kako neprijeten občutek! Še posebej, ker ju nisem mogel dobro razložiti. Po telesu sem imel polno mravljincev in vse kocine so se mi postavile pokonci, kakor da želijo pobegniti z moje kože. Ležal sem popolnoma nepremično, kot bi upal, da me ne bosta opazila.

Zakaj samo stojita pred vrati? Zakaj nič ne rečeta? Kaj mi bosta naredila? sem se spraševal in se hkrati bal odgovora.

Nato je v temen kot sobe stopila večja pojava in me nepremično opazovala. Še sline nisem upal pogoltniti. Vse, kar sem videl, je bila rahla razlika v odtenku svetlobe. V sobi še vedno ni gorela nobena luč. Po svoje sem bil za to skorajda hvaležen. Zavohal sem obupen smrad, ki je prodiral skozi nosnice, naravnost v možgane. Spominjal je na vonj teden dni starega trupla. V trebuhu sem začutil vakuum, ki mi je želel sprazniti vsebino želodca in v usta se je naselil grenak priokus.

Ves napet sem čakal, kaj se bo zgodilo. Temna pojava pa me je zgolj nepremično opazovala. Slišal sem glasno in počasno dihanje. Kot bi poslušal dihanje prehlajenega konja. Ritem dihanja je bil nekoliko neenakomeren. Ob tem se je zaslišal še zvok, ki je bil podoben kruljenju v želodcu, potenciran za paritveni klic steklega krokodila, mešanega z nilskim konjem, trpečim za prebavnimi motnjami ter z dodatkom prehlajenega tigra na pomirjevalih.

Kaj hudiča je zdaj to? Kaj je hrust postal lačen, ko me je zagledal ali samo renči, da bi me prestrašil? Kakorkoli že, deluje!

Pozornost sem hitro preusmeril k drugi pojavi, ki se je sedaj počasi približevala moji postelji. Oblika, ki sem jo zaznal, je bila drugačna od prve, vitkejša in manjša. Skoraj bi lahko rekel - nežnejša. Ustavila se je nekje dva metra od mene in se obrnila k prvi. Hrust je samo nekaj zagodrnjal in se počasi odpravil proti vratom. DOBRO, sem mislil, vsaj tega hrusta ne bo tukaj. Morda pa še je upanje zame.

Manjša pojava se je bližala mojim nogam in komaj sem čakal, da ji vidim obraz. Da končno vidim, kdo me je ugrabil in zakaj?! Bila je že skoraj tako blizu, da bi se je lahko dotaknil. V tem trenutku pa so se vrata v prostor hipoma zaprla in s tem je izginila tudi vsa svetloba. Naenkrat sem bil zopet popolnoma slep.

»Ne, ne, prosim ne! Prosim, kaj sem vam storil? Kaj hočete od mene? Kdo ste? Prosim, povejte mi? Kje sem, kam ste me odpeljali? Prosiim! Prosim, ne mi nič narediti, prosim, prosim, prosim ...« sem obupano moledoval.

Obraz sem kremžil v kar je bilo mogoče žalostno grimaso, da bi se ji morda zasmilil. Ponavljal sem vprašanja, vendar odgovora nisem dobil.

Moj glas je bil nežen, proseč, celo moledujoč. Nisem si upal govoriti glasneje, da me ne bi slišal tisti hrust zunaj. Nato me je zopet zaslepila tista prekleta luč. Dobil sem solzne oči in na vsak način sem si skušal solze z mežikanjem otreti, da bi lahko kaj videl. Slišal sem, da se nekaj okoli mene dogaja. Nekdo je nekaj pritiskal, prestavljal in pripravljaj.

»Prosim, ne, prosim, ne mi nič narediti! Prosim, ne, samo tega ne! Vse vam bom povedal, samo prosim, ne! Saj bom priden. Nikomur ne bom nič povedal,« sem histerično moledoval. Vse bi obljubil, vse bi naredil, samo da bi ta oseba odšla iz prostora. A nič ni pomagalo.

Naenkrat sem začutil vbod v hrbtenico! Zakričal sem od bolečin! Čutil sem kako prodira skozi mojo kožo med vretence. Skušal sem se zadržati, vendar je bila bolečina premočna. Solze so si kot deroč potok utirale pot po mojem obrazu. Počasi je še več igel predrlo mojo kožo in se mi zabodlo v hrbet. Vsako iglo sem čutil na hrbtenici, čutil sem, kako se moja vretenca umikajo iglam. Nisem se več mogel zadrževati in kričal sem na ves glas! Nič več nisem govoril, nič več prosil, samo kričal sem še. Kričal od bolečin, ki jih ne bi privoščil nikomur!

Čez čas se je bolečina malce umirila ali pa se je moje telo že privadilo nanjo. Še vedno sem čutil vse igle v hrbtu in občutek sem imel, kot da so zapičene v vsak živec posebej. Nisem se upal premakniti niti za milimeter, saj je že vsak vdih in izdih s seboj prinesel val neverjetne bolečine. Ko sem se že skoraj privadil na bolečino, so se pričele igle umikati iz mojega hrbta. To je bilo skoraj še bolj boleče od samega nabadanja, prav čutil sem vsako vretenca, kako je skočilo nazaj na svoje mesto in vsak živec, kako je bil sproščen. Od bolečine sem omedlel.

Kasneje, ko sem prišel k sebi, je bilo moje celotno telo dodobra razbolelo. Premikal sem oči, da bi videl, kaj se dogaja in povsod na svojem telesu sem opazil zapičene igle. V rokah, ramenih in prsnem košu. Obležal sem popolnoma negibno. Luč je še vedno močno svetila vame in videl nisem praktično ničesar. V anusu sem čutil tujek, kot bi imel cevko napeljalo v zadnjično odprtino. Občutek je bil votel, čutil sem hladen zrak, ki je prihajal v moje črevo in to je bila očitno kaplja čez rob!

Pričel sem kričati: »Zakaj zaboga imam cevko v riti! Kaj hudiča mi boste naredili? Zakaj mi to delate? Spravite mi to ven! Kaj se greste?! Kaj zaboga delam tukaj?! Spravite to reč iz moje riti, prekleti psihopati! Aaaaaaaa, ubil vas bom! Vse vas bom pobil!«

Nato sem pred seboj zagledal ogromno injekcijo, pritrjeno na dolgo mehansko roko. Igla je bila dolga več kot trideset centimetrov in široka vsaj pet milimetrov. V injekciji je bilo vsaj deciliter modrikaste tekočine, ki je bila očitno namenjena meni. Injekcija je bila kovinska, temne barve, s prozornim steklom, tako da se je videla vsebina. Zdela se mi je ogromna. To je bil prizor, ki me je v trenutku streznil! Pričel sem kričati na ves glas in skušal na vsak način pobegniti! Tako krčevito sem se premikal, da se je zopet začela z menoj vred premikati celotna miza.

Kričal sem kot ponorel: »Niti slučajno! Da ne bi! Ubijem te, če mi tole narediš! Ubil te bom, ubil! Da ne bi! Roke k sebi, me slišiš?! Pusti me! Fuj to, prasec nemarni! Da te ne bi sanjal! Neeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee! Ni šans, jebi se, pozabi! Neeeeeeeeeeeeee! Ne boš! Vse sem preživel, ampak tega mi pa ne boste naredili! Vse vas bom pobil, prasci pokvarjeni! Če se me tam dotakneš, si mrtev, me slišiš, mrtev si!« sem še naprej grozil.

Vseeno mi je bilo, če me kdo sliši, vseeno mi je bilo, če umrem kar tam na mestu, ampak tiste igle ne bodo zarili vame, pod nobenim pogojem! Bil sem odločen kot še nikoli. Telo mi je preplaval val adrenalina, počutil sem se močnega in neustavljivega. Skakal sem z mizo vred, roke sem tako nasilno premikal, da sem začutil, da se je celo okovje za odtenek razprlo. Premalo, da bi se lahko osvobodil, vendar dovolj, da sem še okrepil svojo voljo. Videl sem, kako mi zapestje krvavi, vendar mi je bilo takrat popolnoma vseeno. Odločen sem bil, da se bom osvobodil, pa če je to zadnja stvar, ki jo naredim na tem svetu! Nihče me ne bo ustavil! Ubiti me bodo morali, če bodo hoteli tisto reč zariti vame! Divjal sem kot neukročen konj, težko kovinsko mizo sem dvigoval visoko v zrak. Mehanska roka pa je potrpežljivo čakala, da se utrudim. Kar je, na žalost, tudi dočakala.

Počasi sem ugotovil, da tako ne bom ničesar rešil. Okovi so bili premočni zame. Svet se je ustavil in začutil sem nenavadno mirnost, skorajda spokojnost. Predal sem se. Vedel sem, da ne morem zmagati. V tem brezupnem položaju, nisem več našel smotra v nadaljevanju. V svoji neposredni prihodnosti sem videl zgolj trpljenje in nesmiselno morečo eksistenco. Čisto brez boja pa vseeno nisem bil pripravljen oditi na drugi svet. Misli so mi preplavile maščevalne ideje in bolečine so nenadoma izginile v ozadje. Z mirnim glasom sem zabrusil neznani pojavi na drugi strani mize: »Za tole ti bo še žal. Jaz na tvojem mestu, tega ne bi storil. Da ne boš rekel, da te nisem opozoril.«

Začel sem se koncentrirati in se pripravljati na trenutek, ko bo v mojem dosegu. Temna postava se je nagnila malce nižje in naprej proti meni. Videl sem obris njegove glave, kako se približuje mojemu mednožju. Sedaj mi je bilo že vseeno, dovolj sem imel tega čakanja in upanja na rešitev.

Mentalno sem se pripravil na svoje zadnje dejanje. Kar bo, pač bo, sem sklenil.

Če že grem v smrt, grem v smrt ponosno! Potrudi se, Frenk, ti to zmoreš! Samo enkrat se moraš potruditi, pa bo vsega konec. Zdaj ali pa nikoli! Vodomet, slap, potoček, tekoča voda ... Skoncentriraj se, pripravi se, samo še malo, še malo, sam si, nikogar ni poleg, skoncentriraj se, še malo, že čutim ... sem se pripravljaj na povračilni ukrep »ala Frenk«.

Na mizi sem ležal v razkoraku, nogi sta bili pritrjeni vsaka na svojo stran, bil sem popolnoma izpostavljen. Premikal sem se ravno toliko, da ni uspel računalniško nameriti igle in je moral to delo opraviti ročno. Prijel je za iglo, jo odvil iz primeža mehanske roke in se približal mojemu mednožju.

V tem trenutku sem vanj sprostil vse kar sem imel, spraznil sem vsebino celotnega mehurja! Pritisnil sem tako močno, da me je skorajda zagrabil krč. Zraven sem spustil dolg in glasen bojni krik: »Graaaaaaaaaaaaaa!!!« Zadel sem ga v obraz, naravnost v oči in celo v usta! Ko je moja topla tekočina prišla v stik z njegovim telesom, se je od njega kar pokadilo. Videl sem, kako se je rumeno rdeča sečna tekočina odbijala od njegove svetle kože. Ujel sem ga popolnoma nepripravljenega. Ni se mogel ubraniti mojemu napadu. Bil sem zmagovalec, počutil sem se, kot bi pravkar osvojil zlato na Olimpijadi.

Napad ga je tako močno šokiral, da je na hitro dvignil glavo iznad mojega mednožja in se zaletel v luč, ki mi je ves čas svetila v obraz. Pri tem se je ta razbila in na nogah sem čutil delce, ki so leteli v vse smeri. Nato se je silovito sklonil proti mizi, kjer je naletel na svojo iglo, poprej namenjeno meni. Prebodel si je glavo od čeljusti do oči! Jaz pa sem še kar praznil

mehur, počutil sem se dobro kot že dolgo ne. Olajšanje je bilo popolno. Bil sem v nirvani.

Ob tem je moralo priti do kratkega stika v napeljavi, saj so se moji okovi razklenili in prvič po dolgem času sem bil zopet svoboden. Slišal sem top zvok, kako se je nekdo zgrudil na tla, ter glasno stokanje. Slišati je bilo, kakor da ne more dihati. Premetaval in zvijal se je po tleh in si skušal izvleči iglo iz glave. Vse skupaj se je zgodilo tako hitro, da sploh nisem dojel, kaj se dogaja.

Skočil sem z mize in se skril v kot sobe. Zvit v klobčič sem tiho in z mešanimi občutki opazoval svojega mučitelja, kako se zvija na tleh od bolečin. Pravzaprav sploh nisem dojel, kaj se je pravkar zgodilo. Bil sem v stanju zanikanja.

Oči so se mi počasi privadile na temo in z rokami sem pričel tipati okoli sebe. Na otip je bilo vse hladno in kovinsko, tudi stena za menoj. Nisem se je želel dotikati, ker me je takoj zmrazilo. Tudi v zadnjico me je zeblo, saj sem sedel na mrzlih tleh, seveda popolnoma gol. Počasi sem že lahko razločil, kje se nahajajo vrata in kje miza, na kateri sem bil do nedavnega priklenjen. Poleg mize je stala meni neznana aparatura, iz nje pa so bile napeljane številne cevi. Vrata so bila ogromna. To sem lahko razbral iz svetlobe, ki je nekoliko pronicala v prostor pri stikih vrat.

Hlastaje za zrakom se je moj z urinom prepojeni ugrabitelj pričel premikati proti izhodu. Z eno roko se je vlekel naprej, z drugo je držal iglo, ki je še vedno štrlela iz njegove glave. Noge je nemočno vlekel za seboj. Vedel sem, da mu ne smem dovoliti, da bi obvestil druge v bližini. A kaj naj bi naredil? Z ničemer ga nisem mogel udariti ali privezati. Gledal sem naokoli, kaj bi lahko prijel v roke, vendar nisem našel ničesar.

Šele tedaj sem opazil, kakšna ogromna pojava je moj ugrabitelj. Sedaj je bil že zelo blizu vrat. Postajal sem vedno bolj nemiren. Vedel sem, da se samo nekajkrat še potegne s tisto dolgo roko in že bo pri vratih. Nekaj sem moral ukreniti! Nemudoma!

Počasi sem vstal in zdelo se mi je, kot da prvič stopam na lastne noge. Vse kosti so mi pokale in vse mišice so bile vnete. Previdno sem se mu približal in ga opazoval. Začel sem se spraševati, če se mi je zmešalo. So me slučajno omamili? Kaj nekaj je bilo v tistih injekcijah? Bolj kot sem ga gledal, bolj sem bil zmeden. Nisem mogel verjeti svojim očem, kako visok je bil. Sam se ne štejem med majhne ljudi, ampak on je bil še precej višji od mene. Za trenutek sem pozabil, da ga moram ustaviti in da sva že praktično pri vratih. Popolnoma sem bil osupel nad tem, kar sem videl.

Na sebi ni imel nobenih oblačil, bil je popolnoma gol. Imel je svetlo polt, nekoliko nenaravne barve. Pomislil sem, da gre morda za kakšno prirojeno defektnost. Morda je bil vse življenje zaprt v temi, da ima zato tako čudno polt. Spominjal me je na ogromno Albino človeško ribico, z napol prozorno kožo. Pogledal sem ga v obraz. Videl sem ogromne, kot noč črne oči. Njegov obraz je bil gladek, brez dlak ali las, prav tako ni bilo zaslediti nobenih obrvi. Imel je precej veliko in podolgovato glavo ter ozko brado. Usta je imel sorazmerno majhna. Videti je bilo, kot da ima prešita po celotni dolžini. Nisem mogel razločiti, ali so naravno takšna, gre za kakšno staro zaraščeno rano ali pa mu je morda nekdo usta naknadno zašil. Namesto nosu je imel zgolj dve luknjici, skozi katere je ob dihanju uhajalo tanko piskanje. Ušes ni bilo videti, imel pa je nekaj rež na glavi, za katere ne vem, kaj so predstavljale. Skrajno nenavadno bitje in daleč od lepega.

Imel je sila prazen pogled. Na njegovem obrazu sem videl mnogo poškodb, prask in ran. Poln je bil brazgotin po celotnem telesu. Prizor je bil grozljiv. Vsepoovsod nekakšne ureznine in opekline, na rokah pa je imel sledi okovja. Imel je zelo dolge roke, mnogo daljše od mojih in rahlo nesorazmerne za njegovo velikost. Bile so relativno tanke, vendar vseeno širše od mojih. Na hitro so bile videti človeške. Na rokah mu je manjkalo nekaj prstov. Ostanki so bili grdih, nepravilnih oblik. Pomislil sem na to, da mu jih je verjetno nekaj odgriznilo ali odtrgalo. Kljub vsemu, kar mi je storil, se mi je za kratek trenutek celo zasmilil.

Pogledal sem še proti nogam. Bile so dolge in močne, na koncu pa je imel majhna stopala. Prav nenavadno so bila videti. Bila so brez nohtov ali krempljev in relativno nežnega videza. Na misel mi je prišel pojem: »zakrnela stopala«. Vonja nisem zaznal, popolnoma nobenega vonja, razen mojega urina. Le kaj je prej tako smrdelo, če ne to bitje, sem se spraševal. Tedaj me je presunilo. To bitje je bilo manjše, vitkejše in nežnejše od drugega. Medtem ko sem opazoval tega »lahko kategornika«, ki bi me najverjetneje lahko brez vsakih problemov pojedel za malico, me je preplavil občutek groze in strahu. Kakšen je šele tisti drugi stvor?

V ozadju sem zaslišal praskanje po vratih in v trenutku sem se streznil. Stvor je bil že pri vratih in je z rokami panično praskal po njih. Vedel sem, da moram ukrepati hitro. Moram ga ustaviti, preden pokliče na pomoč! Vendar kako? V življenju še nisem ubil ničesar večjega od muhe. Počasi se je privlekel bližje in se malce dvignil, da bi lahko odprl vrata. Stal sem kakšen meter za njim, na varni razdalji in ga živčno opazoval. Bilo me je strah, srce mi je razbijalo in že sama misel, da se moram tega ogabnega bitja dotakniti, je vzbudila občutek slabosti v mojem želodcu. Poleg vsega

tega pa sem do njega sedaj čutil tudi nekaj sočutja. Njegov videz je nakazoval, da je v življenju pretrpel marsikaj, vendar to sedaj ni igralo nobene vloge. Vse zadržke sem moral potisniti v ozadje. Moral sem nekaj storiti! Zdaj, takoj!

Najprej sem ga rahlo brcnil v desno stegno. Občutek je bil gumijast, kot bi brcnil veliko gumijasto žogo. Niti trznil ni. Pogled je imel obrnjen navzgor in stegoval se je proti sredini vrat. Še enkrat sem ga brcnil! Tokrat sem ga zadel v predelu ledvic. Hlastnil je proti meni in jaz sem hipoma odskočil! Nepremično je strmel vame in videti je bilo, da mu moje brce niso prav nič po godu. Pogoltnil sem slino in stopil še korak nazaj na varno razdaljo. Prepričan sem bil, da se bo vsak trenutek spustil vame.

Takrat je naenkrat skorajda poskočil proti vratom! Zalučal se je visoko v zrak in se postavil pokončno! Bil je res kot kakšna tri metrska omara. V tistem trenutku sem se počutil zelo majhnega, šibkega in nepomembnega. Kljub temu da je bil ranjen in na koncu z močmi, sem imel občutek, da bi me lahko z enim udarcem ubil ali pa vsaj pohabil. Tako je stal dobra dva metra pred menoj in me sopihajoče gledal naravnost v oči. Trup je rahlo upognil naprej, glavo pa ukrivil navzdol. Eno roko je držal na ročaju ogromne igle, ki jo je imel zapičeno skozi vrat, z drugo pa se je naslanjal na steno. Samo čakal sem, kdaj se bo zapodil proti meni.

Naenkrat se je bliskovito obrnil proti vratom in začel panično iskati stikalo za odklepanje. V trenutku so mi popustile vse zavore in pognal sem se proti njemu. Skočil sem mu na hrbet, z desno roko sem se oprijel njegovega vratu, z levo roko pa sem zategnil svojo drugo roko, da bi ga lahko zadavil. Z nogami sem se ga oprijel okoli trupa in stisnil, kakor močno sem lahko. Z desno roko sem mu nenamerno iglo še globlje potisnil

v glavo in zakrulil je od bolečin. Z rokami mi je skušal razkleniti roke, vrtel se je v vse možne smeri. Njegovi prsti so se mi skoraj zažrli v roke, vendar nisem popustil. Vedno bolj panično se je premikal in nekajkrat je le malo manjkalo, da bi od samih centrifugalnih sil poletel proti steni. Držal sem se ga kot klop svoje žrtve in se počutil kot turist na mehaničnem biku. Odmaknila sva se od vrat in zaneslo ga je ritensko proti mizi. Ker sem bil nanj prisesan zelo visoko, sem se samo usedel na mizo in se nagnil nazaj na svoj hrbet. Roke sem preprijel, da sem dobil boljši oprijem. Zadnji del nog sem stisnil k sebi in dvignil boke. Občutek je bil, kot da ga želim razdeliti na dva dela.

Počasi, a vztrajno mu je zmanjkovalo moči. V nedogled le ni mogel preživeti brez zraka. Njegovi gibi so postajali počasnejši in njegovo telo so preplavili siloviti krči. Nekajkrat je še trznil, nato pa popolnoma obstal. Nikakor nisem želel tvegati, da morda še ni mrtev, zato sem ga v primežu držal še nekaj odvečnih trenutkov. Takrat me je spreletelo: Ravno kar sem nekoga ubil!

Popustil sem prijem in njegovo negibno truplo se je počasi prevalilo na tla. Obležal sem na mizi in pričel jokati. Jokal sem, kot že dolgo ne, nad dogajanjem nisem imel nobene kontrole. Zvil sem se v klopčič in se cmeril na ves glas. Popolnoma me je prevzel občutek, kako v nekoč mogočnemu živemu bitju ugasne še zadnja iskrica življenja. Ko izdahne zadnji dih, ko njegovo srce zadnjič odbije in ko v trenutku izgine vsa napetost v njegovem telesu. Takrat je na vrsti spoznanje, da si pravkar nekoga oropal njegove prihodnosti. Da si morda komu vzel otoka, brata ali očeta. V tem trenutku njegova dejanja ne igrajo nobene vloge več. Bil je živo bitje, z željami, sanjami in napakami. Morda ni želel tega početi, morda ga je kdo

prisilil v to, morda ni imel izbire ... morda je bil, kljub strašljivemu videzu, dober po srcu. In jaz sem mu vzel življenje. Poslal sem ga na drugi svet, karkoli že to pomeni. Z besedami ne zmorem opisati moreče tesnobe, ki sem jo čutil. Počutil sem se umazanega in pokvarjenega. Obžaloval sem dejanje in v moje srce se je naselila tema. Tema, ki me bo spremljala do konca mojih dni.

POBEG

Kljub silni žalosti in občutku krivde ni bilo časa za žalovanje. Še vedno sem bil ujet in še vedno nisem vedel, kdo me je ugrabil ter zakaj. Tudi srečanje s tem nenavadnim bitjem je v meni naselilo več vprašanj kot odgovorov. Vsak čas bi lahko nekdo vstopil in kaj hitro bi se zopet znašel v okovih na tisti preklemanski mizi. Po paničnem pregledu sobe sem našel svoja očala in si jih nataknil. Osupel sem spoznal, da z njimi sedaj slabše vidim. Pa saj sem vendar na pol slep brez očal? Kako je to mogoče, sem se spraševal. Vsi nadaljnji poskusi so potrdili dejstvo, da očal ne potrebujem več. Nikakor nisem mogel verjeti, da bi se moj vid čudežno izboljšal, zato sem očala vseeno vzel s seboj. Za nadaljnjo premišljevanje sedaj ni bilo časa. Nato so bila na vrsti oblačila. K sreči so ležala v bližini. Pri oblačenju sem ponovno naletel na problem. Vse mi je bilo vsaj za številko ali dve preozko. Kako je to mogoče? Zredil sem se? Kaj?! Pričakoval bi, da bom na mučilni mizi shujšal, ne pa se zredil. Kaj hudiča se tukaj dogaja? Kaj je bilo v tistih cevkah? Bolje vidim, bolj sem debel, na koncu bom še ugotovil, da sem bolj pameten. Ni, da ni, sem si mislil in se zaenkrat sprijaznil, da v tem trenutku ne bom našel vseh odgovorov. Našel sem tudi svoj mobilni telefon in nenadoma svet ni bil več tako črn. Poskusil sem poklicati policijo, vendar ni bilo dosegljivega omrežja. Za povrh vsega pa mi je utripalo še opozorilo, da je baterija skoraj prazna. Murphy je bil zopet na delu, sem si mislil.

Skušal sem se za trenutek malce umiriti in zbrati svoje misli. Kaj sedaj? Nato me je spreletelo! Zadnja stvar, ki se je spomnim, je bila zabava ob jezeru. Pil sem pivo, klepetal s, kako ji je že ime ...? Mara, Marija, Mira? Saj ni pomembno. Nato me je zaslepila močna svetloba in to je zadnje, kar se spomnim. Kaj pa, če je moje prijatelje prav tako doletela enaka usoda

kot mene? Kaj pa, če so njih tudi ugrabili. Maks, Jerry, Nina, Saša... in pa Sara. O moj bog! Kaj če so ugrabili tudi Saro? Moram jo najti, moram se prepričati, da je z njo vse v redu. Morda še nisem prepozen. Pohiteti moram! Če so ji kaj naredili ... misel je bila pretežka, da bi jo dokončal. Sedaj sem vedel, kaj moram storiti.

Nikakor nisem želel iz sobe brez nečesa, s čimer bi se lahko branil. Pogled se mi je ustavil na igli v bližnjem truplu. Gnusu navkljub sem iglo počasi izvlekel iz njegove glave. Bila je polna krvi podobne substance. Očistil sem jo kar na njegovem truplu. Z iglo v roki sem se odpravil proti vratom. Vrata so bila ogromna in prepričan sem, da bi lahko skozi prišel tudi kakšen srednje velik slon. Nikjer nisem videl kljuke, le konzolo s petimi gumbi. Ti so bili osvetljeni in na njih so bili narisani raznoliki simboli. Opazil sem, da so podobni tistim na moji roki.

Kadar me je zafrkaval domači računalnik in nisem vedel, kaj mi je storiti, sem imel navado kar vse povprek pritiskati po vseh možnih gumbih. Naključna kombinacija je po navadi problem slej kot prej rešila. Zakaj bi bilo tokrat kaj drugače, sem mislil. Nisem razmišljal o tem, kako majhne so moje možnosti. Še huje je bilo, da nisem razmišljal, kaj bom storil, če dejansko uspem odpreti vrata. Kaj vse me lahko čaka zunaj? Ali bolje rečeno, kdo? Želel sem samo ven, stran od tukaj, kamorkoli! Ni bilo pomembno, kjerkoli bo boljše kot tukaj!

Očitno sem bil rojen pod srečno zvezdo, saj so se vrata nenadoma odprla. Ne vem, ali sem zadel pravo kombinacijo ali pa me je konzola preprosto imela dovolj. Pred menoj se je raztezal dolg hodnik. Bil je precej temačen, na stenah pa so skrite luči oddajale nežno svetlobo. Pravzaprav niso bile luči, temveč neke vrste svetleči se materiali, podobni plastičnim

igračam, ki se svetijo še dolgo po tem, ko so bile izpostavljene svetlobi.

Neslišno sem stopical po hodniku in oprezal za morebitnimi stražarji. V mojih očeh je nevarnost prežala na vsakem koraku. Hodnik je bil prazen, nobenih slik, napisov, gravur, ničesar. Samo vsakih nekaj metrov kakšna vrata, podobna tistim, skozi katera sem pravkar prišel. Mrzel zrak je preplavaljal neprijeten vonj, katerega izvora nisem mogel določiti. Upal sem, da nihče ni slišal mojega pobega in da me nihče ne išče. Po nekaj minutah sem bil že skoraj prepričan, da sem na varnem, vendar sem se močno uštel.

Po hodniku sem zaslišal korake, ki so se neusmiljeno približevali. Slišati je bilo, kakor da se mi približuje razjarjena množica in dobil sem občutek, da me iščejo. Očitno so ugotovili, da sem pobegnil. Pospešil sem korak in upal, da me ne bodo dohiteli, kdorkoli že so. Kljub temu da sem tekkel v drugo smer, so se koraki še vedno približevali. Vedno bolj jasno mi je bilo, da jim ne bom ušel. Panično sem iskal kakšen skriti kotiček, da bi se lahko umaknil. Bili so mi že čisto za petami, skorajda sem lahko čutil, kako mi dihajo za ovratnik. Nato sem k sreči našel vrata, ki so se samodejno odprla. Ker tega nisem pričakoval, sem se skoraj podelal od strahu! Prostor je bil svetlejši, notri pa ni bilo ničesar razen nekaj aparaturn, za katere se mi niti sanjalo ni, čemu služijo, ter nekaj manjših rešetk. Zdelo se mi je, da se za njimi skrivajo prezračevalni jaški. Snel sem rešetke in po vseh štirih zlezal v jašek. Za seboj sem znova zaprl rešetko, da bi zakril sledi. Trenutek zatem so se vrata ponovno odprla. Skušal sem se skriti za rešetko in se popolnoma neslišno, počasi pomikal v temno notranjost. Zaprl sem oči, kakor da bo to preprečilo, da me drugi vidijo. Slišal sem, kako je nekdo vstopil. Po zvokih njegovega premikanja sem sklepal, da

pregleduje notranjost. Vsake toliko časa je kaj padlo na tla in ves sem se stresel od strahu. Njegovi koraki so bili previdni in bal sem se, da me bo vsak čas našel. Zdelo se mi je, da je že čisto pri meni in da me je videl, kako se preplašeno skrivam za rešetko, saj je za trenutek predolgo obstal pri miru. Nekaj dolgih sekund je vladala popolna tišina in kar čutil sem njegov pogled na svojem telesu. Slišal sem globoko dihanje, čisto blizu je že bil. Za njim je v prostor vstopil še nekdo in spustil izjemno visoki zvok, ki je bil skorajda neslišen. Prepričan sem bil, da je konec! In je tudi bil, vendar na srečo drugačen od tistega, ki sem si ga zamislil. Nenadoma sta oba zapustila prostor, v katerem sem se nahajal in za njima so se zaprla vrata. Oddahnil sem si in se skorajda zahvalil bogu, ker sem jo zopet odnesel s celo kožo. Nekaj trenutkov sem potreboval, da sem prišel k sebi, nato sem previdno in kar se da neslišno nadaljeval svojo pot.

Jašek je bil ravno dovolj velik zame in predvideval sem, da se razteza po celotni stavbi. Čez nekaj minut sem našel zračne rešetke nad prostorom, ki je spominjal na sobo, v kateri sem bil sam zaprt. Previdno sem se skobacal do konca, da sem lahko videl v notranjost. Pojavil sem se natanko nad kirurško ali mesarsko mizo. Še vedno ne vem, kako naj imenujem tisto prekleto zadevo. V prostoru pod menoj sta bila dva stvora, ki sta bila podobna tistemu, ki sem ga nedolgo nazaj pospremil na drugo stran. Ravno kar sta imela v delu drugo žrtev. Opazoval sem, kako sta jemala vzorce s telesa: kri, ušesno tekočino in znoj. Premaknil sem se še malce bližje, da bi videl, kdo tam leži. Obraz sem potisnil čisto ob rešetko in s tem tvegaj, da me vidijo. Takrat sem ga zagledal!

Postalo mi je slabo in iz želodca mi je vrglo kislino v usta. Občutek grenkobe v ustih ni bil nič v primerjavi z grozo v mojih očeh. Na mizi je

ležal moj prijatelj Maks oziroma kar je ostalo od njega. Telo je imel namreč popolnoma izmaličeno, komaj sem ga prepoznal. Če ne bi videl tetovaže sonca na prsnem košu ter zmaja na levi roki, bi bil v dvomih, če je pod menoj res Maks. Njegove mišice so bile videti napihnjene in izmaličene. Zdelo se mi je, kot da bi mu skozi kožo pogledalo živo meso. Na mnogih mestih mu je razpokala koža. Roke je imel debeline mojih nog. Kljub temu da je bil ves deformiran, so vanj še vedno tlačili neko gosto tekočino. Na njegovi koži so delali eksperimente. Drobne koščke so rezali s telesa in jih shranjevali v ločenih posodah. Oči je imel zaprte in nisem mogel videti, če zgolj spi ali pa je morda celo mrtev.

Prosim te, bodi živ! Potrebujem te, prijatelj moj! Potrebujem te! Rešil te bom, obljubim! Pridem nazaj, samo zdrži! sem moledoval sam pri sebi.

Maks je bil moj najboljši prijatelj. Bil je kot veliki brat, ki ga nikoli nisem imel. Želel sem nemudoma skočiti k njemu in ga osvoboditi! Vendar sem se zavedal, da bi v tem trenutku vsako reševanje pomenilo zgolj samomor, kar pa ne bi koristilo nikomur. Počasi in s težkim srcem sem se zadenjsko odmaknil od rešetke in se neslišno odplazil dalje. Moje misli pa so ostale pri Maksu. Razmišljal sem o tem, kaj so mu naredili, in skušal ugotoviti, zakaj tega niso storili tudi meni. Za trenutek sem obsedel in pogled usmeril v svoje dlani. Bile so polne sledi pikov in vbodov. Potem sem dvignil majico in opazil nad srcem vbodno rano. Kaj so mi spuščali v telo? Ničesar nisem čutil, vendar mi je nekaj govorilo, da bom še prehitro izvedel, kaj se je z menoj na tisti mesarski mizi dogajalo.

Nekaj metrov naprej sem slišal nenavadne zvoke, ki so spominjali na zvoke lomljenja kosti. Splazil sem se do rešetke in pogledal v prostor pod seboj. Kar sem videl, me v sanjah preganja še danes! Pod seboj sem

zagledal ogromno neznano pojavo, ki je bila precej večja od ostalih. Imel je ogromen mišičast hrbet temne barve z odtenki rdeče in zelene, ki so se malodane prelivale kot pri kakšnem legvanu. Iz hrbta so mu rasle tanke bodice ostrega videza, ki so bile nasajene precej košato in so tako skorajda tvorile okrasno grivo. Koža je bila luskasta, vendar je delovala nekako prožno. Bila je polna brazgotin in ran, ki so se samo delno zacelile. Na koncu je imel močan, relativno kratek rep, ki je bil posut z drobnimi bunkami, konica pa je bila prekrita z bodicami. Te so bile debelejšje od tistih s hrbta in krajše.

Popolnoma me je fasciniral, z odprtimi usti sem opazoval vsak detajl njegovega telesa. Izžareval je neko anatomsko popolnost. Vsak del njegovega telesa je služil svojemu namenu - od bodic na hrbtu pa vse do izboklin v obliki rezil na sprednjih okončinah. Vse skupaj je bilo videti skoraj preveč dovršeno, da bi bilo delo matere narave. V ogromnem gobcu so se bohotili kot britvica ostri zobje. Njegove precej velike oči so se skoraj porazgubile na ogromni, mišičasti glavi. Zaradi stilskih bodic na vrhu glave, je bilo na hitro videti, kakor da ima pankersko frizuro. Tudi spredaj je imel telo zelo razvito in njegov trup je bil bolj podoben človeškemu kakor plazilskemu. Sprednje okončine so bile zelo široke in dolge. Na koncu so se nahajali srednje dolgi kremplji, katerih ostrine si ne bi želel preizkušati na svoji koži. Tudi njemu sta manjkala dva prsta, podobno kakor prejšnjemu stvoru, ki je svoj konec dočakal s pomočjo igle.

Ko sem tako navdušeno opazoval stvor, me je prešinilo: Pošasti ne obstajajo! Kaj hudiča je to bitje? Jasno mi je bilo, da tukaj nekaj ni tako, kot bi moralo biti. Dobil sem občutek, da sem zelo daleč od doma. Spomnil sem se nenavadnih napisov in aparatur, ki sem jih opazil, in na misel mi je pri-

šla teorija, s katero se nisem mogel kar tako sprijazniti.

O moj bog! Ne more biti to! To ne obstaja, to je zgolj fikcija. Kaj pa če ...? Kje hudiča so vsi ljudje? In kdo so ti stvori? Pa saj to ne more biti res! Ampak ni druge razlage. Nezemljani so. Takih pošasti na Zemlji preprosto ni! Ali pa vsaj vemo ne zanje. Nenavadni napisi, ugrabitev, luči, analne preiskave, pošasti ... O moj bog! Ugrabili so me Nezemljani? Ugrabili so me Mali zeleni možje. Čeprav niso ne mali in ne zeleni. Druge razlage preprosto ni. Nezemljani? Sranje! Nasankal sem ga! Sedaj sem ga pa res nasankal!

Moj miselni tok je prekinil neznanski smrad, ob katerem so se mi skoraj zasolzile oči. Vonj je prihajal od stvora pod mano, natančneje iz njegovega gobca. Ves čas se je mastil z nečim, kar je bilo videti kot ogromen kos mesa. Medtem ko sem ga opazoval pri nažiranju, sem opazil, da se v prostoru nekaj premika. V kotu sem zagledal moško truplo. Vendar ta človek še ni bil mrtev, premikal se je. Živega je jedel! Nisem mogel verjeti svojim očem. Njegovo telo je bilo podobno izmaličeno kot Maksovo. Obraza nisem videl. Pomislil sem na najhujše: to mora biti Jerry! O moj bog! Ubogi Jerry. Kaj so ti storili? Ali so nas ujeli kot divjad za hrano? Zakaj potem toliko mučenja in eksperimentiranja? Razen če je za tem še kakšen hujši načrt! Prasci! Mene že ne boste pojedli! Nikoli vam tega ne bom dovolil! Pusti mojega prijatelja pri miru! Prosim, pusti ga pri miru.

Nisem hotel samo gledati, nekaj sem moral ukreniti! Ampak ta grozovita mogočna pojava je bila prevelika zame. Kaj naj bi storil? V tistem trenutku je moški na tleh zverinsko zakričal in tako močno sem se ustrašil, da sem zadel ob rešetko zračnega jaška, ki je padla pošasti naravnost na gla-

vo! Počasi je vstal, zabrisal kos človeške roke proč in se obrnil proti meni. Njegov pogled me je popolnoma paraliziral. Bil je tako velik, da je bil z glavo samo še nekje pol metra pod menoj. Njegov zadušljiv zadah je bil tako močan, da sem bil prepojen z vonjem, kot bi ga bil celega oblekel. V njegovih očeh ni bilo zaznati niti kančka strahu ali presenečenja, le neznanška morilska sla. Ob njem sem se počutil popolnoma nemočno, bil sem kot majhen ščurek, ki ga bo vsak čas pohodil. V tistem trenutku je odprl gobec in hipoma hlastnil proti meni, da bi me zgrabil. Roke sem skrčil k sebi in k sreči me je zgrešil. Z zobmi je zagrizel v okvir zračnega jaška in v njem pustil odtis svoji zob. Hitro sem se splazil nazaj v notranjost jaška in upal, da zaradi svoje velikosti, ne bo mogel za menoj. Popolnoma je ponorel. Kričal je z zverinskim glasom, ki bi preplašil še kakšnega dinozavra, in silovito tolkel po zunanjem delu jaška. Del jaška je namreč potekal po zunanji strani stene in ves ta predel je sedaj odpadal kos za kosom. Trdno kovino je zvijal, kot bi zvijal tanke lističe. Njegova moč je bila resnično osupljiva. Zvoki razbijanja so v jašku močno odmevali in vedel sem, da bo priklical tudi ostale sovraže. Vendar se sedaj nisem imel časa ukvarjati s tem, še vedno nisem bil varen pred tem morilskih strojem, ki si me je očitno izbral za naslednji obrok. Nekajkrat je skušal zlesti v jašek, vendar je bil prevelik. Njegova glava je zasedala pol širine jaška in občasno je bilo videti, kakor da se je zataknil in je mislil, da bo lahko vrat stegnil tistih nekaj metrov do mene. Dolgo je vztrajal, a na koncu obupal. Slišal sem, kako je stekel iz sobe in nižje po hodniku. Njegovo kruljenje se je odmikalo v daljavo. Najraje bi bil kar za večno ostal skrit v zavetju varnega jaška, vendar sem vedel, da se moram premikati. Predvideval sem, da sedaj besni po hodniku in me zavzeto išče. Slej ali prej bo pritegnil tudi okrepitve in ni-

sem želel ostati ujet na tem mestu. Moral sem zbrati pogum in se premakniti.

Previdno sem ponovno prilezel na rob jaška in pogledal v prostor pod seboj. Pošasti je izginila in prostor je deloval prazno, ostal je samo še tisti nesrečni človek, ki je poprej neprostoovoljno daroval svojo roko v obed. Zašepetal sem mu: »Ej ti! Me slišiš? Si še živ? Halo! A si še živ?«

Počasi se je obrnil in s pogledom skromno pritrdil. Videti je bil obupno in imel sem zelo slab občutek, vedno bolj se mi je zdelo, da se približuje njegov konec. Ko sem se končno opogumil, sem skočil s stropa in se skotalil po tleh. Padec je bil hujši, kot sem predvideval. Malo je manjkalo, da bi si polomil obe nogi. Pobral sem se in počasi odšel do moškega, ki je ležal na tleh. Priznati moram, da mi je bilo takoj malce lažje pri srcu. Saj ne, da se mi revež ni smilil, a vendarle mi je odleglo, da ni bil kdo izmed mojih prijateljev.

Bil je ravno toliko še pri zavesti, da je lahko po tiho govoril, bolj momljaj pravzaprav: »Hvala ti.«

Ob tem je izbljuval nekaj krvi in težko zahropel.

»Ni za kaj. Dobesedno. Kako se držiš?« sem odgovoril in namerno ignoriral njegovo klavarno stanje.

Odgovoril mi je s pogledom, ki je dal vedeti, kako slabo se počuti. Besede bi bile odveč. Opazil sem, da je izgubil ogromno krvi. Strgal sem njegovo majico, ki je ležala poleg njega in mu jo trdno zavezal okoli rane, kjer mu je manjkala polovica roke od komolca navzdol. Zastokal je od bolečine. Koščki tkiva so štrleli stran, izza obilice krvi pa je sijala bela kost. Še dobro, da me takšni prizori ne spravijo na kolena. Leta in leta pranja možganov pred ekrani in gledanje vseh možnih krutosti in grozot so me

očitno utrdila.

Ko se je umiril in je bolečina malce poniknila, sem ga vprašal: »Kako ti je ime, prijatelj?«

Odgovoril je s šibkim in tresočim glasom, tako tiho, da sem moral približati ušesa njegovim ustom: »Saj veš. Aleksander. Se me ne spomniš?« Potem se je izkašljaj in zopet je izbljuval nekaj krvi.

Vidno sem bil presenečen in ostal sem brez besed. Že od nekdaj sem bil slab z imeni in dvomim, da bi prepoznal lastno mamo, če bi bila tako iznakažena kot ta revež. Ves obraz je imel v hudih modricah in oči je imel tako nabrekle, da najverjetneje ni veliko videl. Nos je imel zlomljen in krvav. Na glavi je imel odprto rano, iz katere pa začuda ni teklo veliko krvi. Eno uho mu je manjkalo, drugo je bilo močno nabreklo. Kaj vse je moral ta revež prestatiti?! Ob tem sem se počutil, kakor da sem se poprej preveč pritoževal nad svojo usodo in da meni sploh ni bilo tako hudo. Vprašal sem se tudi, zakaj se nad mano niso tako izživljali kot nad drugimi? Saj ne, da sem se pritoževal, vendar ničesar več nisem razumel.

»Oprosti, prijatelj, težak dan je za meno. Ne smeš mi zameriti, vendar sem prav vesel, da se sploh spomnim lastnega imena.«

Ko sem to izrekel, sem se rahlo nasmehnil in se na ta način skušal izvleči iz nerodne situacije.

»Povej mi, kako ti lahko pomagam?« sem še dodal.

Zamahnil je z roko, ki jo je še imel pritrjeno nase in se nasmehnil, skrivajoč bolečine.

»Jaz sem vesel že, da mi ta pošast ni pojedla še kaj drugega, he, he!« se je skušal pošaliti in ponovno se je moral izkašljati.

Nasmehnil sem se in ga potrepljal po rami. »Ne skrbi, vse bo še v redu. Če se lahko iz tega šališ, si še dober.«

Še sam nisem verjel svojim besedam, vendar nisem imel srca, da mu bi to priznal. Njegov pogled je bil sproščen in umirjen. Verjetno je čutil, da bo tukaj dočakal svoj konec. Takrat sem spoznal, da mu ne morem več kaj veliko pomagati, kar je tudi sam razbral iz mojih oči.

»Pojdi, reši se!« je rekel.

»Nikamor ne grem!« sem zatrdil in odkimal z glavo.

Ponovno se je izkašljaj, izbljuval nekaj krvi in rekel: »Za mene je prepozno. Pojdi.«

»Ne govori neumnosti! Skupaj bova odšla od tu. Nikamor ne grem brez tebe,« sem vztrajal. Obenem pa me je skrbelo za Maksa in ostale, vedel sem, da moram pohiteti, če jih želim rešiti. V kolikor nisem bil že prepozen. Vendar tega nisem mogel vedeti.

»Jaz ne grem nikamor več. Tu je konec moje poti. In ti to veš.«

»Nič takšnega ne vem. Kar malce se spočij, potem pa kreneva dalje,« sem vztrajal.

»Poslušaj me, Frenk! Ne morem. Konec je. Vsaj zame. Nikamor več ne grem, samo še na drugo stran.«

»Daj no mir. Ni tako hudo. Boš videl, da se bova izvlekla. Kaj pa je to, veš koliko ljudi živi brez ene roke. Tisoče, nima te kaj skrbeti. Povej mi, si videl še koga tukaj?«

»Prvi si, ki sem ga srečal. In zadnji boš. S tem sem se že sprijaznil.«

»Ne bodi tako pesimističen. Boš videl, da se bova izvlekla.«

»Pojdi, prosim, pojdi! Utrujen sem. Malo se moram spočiti. Samo malo,« je še izrekel ter zaprl oči.

Na obraz so mi pritekale solze in nikakor se nisem mogel prisiliti, da bi ga pustil samega: »Ne grem! Nikamor ne grem! Ne bom te pustil samega tukaj.«

A je na žalost zgubil že preveč krvi. Umrl mi je v naročju in prevzel me je neskončen občutek žalosti in krivde. Če bi le prišel malce prej, samo nekaj minut, bi morda ... A bil sem prepozen. S tem bom moral živeti do konca svojih dni. Nikoli ne bom pozabil njegovega pogleda, preden je zapustil ta svet. Njegov obraz je bil popolnoma спокоjen, pomirjen. Kot bi vedel, da bo vsak trenutek izdahnil. Morda pa sem mu vsaj nekaj bolečin prizanesel, če ga že rešiti nisem mogel. Najbolj me jezi, da se še sedaj ne spomnim, kdo je bil ta nesrečni človek.

Tedaj ni bil pravi čas za počitek in žalovanje. Bil sem izpostavljen in če bi me ujeli v tej sobi, bi bilo po meni. Moral sem pohiteti!

V tistem trenutku so se za menoj odprla vrata, kar je naznanil hidravlični zvok in svetloba, ki je nežno zasijala po prostoru. Obstal sem popolnoma pri miru. Pogoltnil sem slino, oklepajoč se injekcije v mojih roki in se čisto počasi obrnil. Med odprtimi vrati je stal visok bledoličen stvor, ki je deloval presenečeno, da me vidi. Po telesu se mi je pretakal čisti adrenalin! Bil sem besen, besen zaradi vsega, kar so storili Aleksandru, in prestrašen, ker nisem vedel, kaj bodo sedaj naredili z menoj. Stvor je v vsej svoji veličini zgolj nemo strmel vame. Naenkrat sem začutil nekaj, kar pravzaprav niti ne znam opisati. Občutek, kakor da nekdo želi vstopiti v moje možgane. Kot da lahko bere moje misli in brska po mojih spominih. Stresal sem z glavo, bil sem vedno bolj zmeden. Občutek ni bil boleč, zgolj neznansko moteč. Zbal sem se, da me zapušča zdrav razum in da se mi bo vsak čas zmešalo. Videl sem prebliske, slike, ki jih nisem prepoznal. Kakor

da bi mi nekdo želel nekaj povedati, mi vsiliti v možgane nekakšen film, sličico po sličico. Videl sem temačen kraj, kjer je bil nekdo očitno zaprt. Sledili so prizori bolečine, morda bičanja in zbodli so me zvoki neznanskih krikov. Čutil sem bolečino, ki ni bila moja. Pred očmi se mi je pojavil trop pošasti, ki so lomastile ena po drugi ter se pretepale za koščke hrane. Takšne pošasti, kot je bila tista pankerska gorila poprej. Nato sem videl nekakšne laboratorije, vendar nisem razumel, kaj mi stvor pred mano hoče z njimi povedati. Videl sem neskončna polja nekakšnih inkubatorjev, komor, kjer so ležali pripadniki njegove rase. Videl sem sličice Zemlje in ljudi. Nato sem zagledal sebe na mizi, prepojenega s cevmi in ducat teh bitij, ki so stale ob meni. Nekdo v ozadju je dajal ukaze in vame so spustili neko zelenkasto raztopino. Ob tem sem začutil intenzivno bolečino, kakor da bi se mi to dogajalo v tistem trenutku. Nisem več zdržal in zakričal sem na ves glas: »Aaaaaaaaaaaaaa!« ter planil proti velikanu. Z desno roko sem zapičil iglo, ki sem jo še zmeraj nosil s seboj, naravnost v njegov trebuh in ob tem kričal kot kakšen neukročen divjak! Mislil sem, da sem ga pokončal, a sem naenkrat začutil topo bolečino na glavi. Trenutek kasneje sem se znašel ležeč na hrbtu na drugi strani sobe. Potreboval sem nekaj sekund, da sem prišel k sebi in ugotovil, kaj se je pravzaprav zgodilo.

Stvor si je medtem že izpulil iglo iz trebuha in se namenil proti meni. Otresel sem se in skočil pokonci. V tem trenutku je že bil na meni! Naredil je nekajmetrski skok in me podrl na tla. Nad mano je stal mogočen kot Eifflov stolp. Svetloba mu je sijala v hrbet in se odbijala od njegove blede kože. Prijel me je za nogo in se zavrtil v desno, jaz pa sem silovito poletel proti steni. K sreči sem steno poljubil s hrbtom in ne z glavo. Za trenutek sem izgubil sapo in nasprotnik me ni čakal. Takoj je planil za menoj in v

trenutku sem že bil v zraku, noge pa so mi brezciljno bingljale navzdol. Za vrat me je držal tako močno, da sem imel občutek, da mi ga bo stisnil kot limono. Iz njegovih prešitih ust je brizgala slina, ki jo je spremljal izredno visok ton. Zbal sem se, da mi bo razparal bobniče v ušesih. A se nisem vdal. Če sem kaj vedel, sem vedel, kaj narediti v tem primeru. Z rokami sem se oprijel njegove glave ter palce rok z vso močjo zaril v njegove velike oči. Začutil sem mokro, sluzasto toploto v palcih, ko sem prodril skozi očesno zrklo. V obraz mi je pljusnila kri. Z nogami sem se oprijel njegovega ogromnega telesa ter s prsti šaril po njegovih očeh. Kako zverinski občutek je to bil! Spustil je moj vrat in mi skušal razkleniti roke. Vzel sem zalet in se s čelom zaletel naravnost v njegove zobe. Enkrat, dvakrat, trikrat! Končno me je izpustil in priletel sem na tla. Na čelu sem čutil vsak njegov zob posebej. Z rokami si je pokrtil oči in spuščal neznosne zvoke. Nekontrolirano se je vrtel po sobi, kri pa je brizgala povsod naokrog. Pogledal sem okoli sebe in našel iglo, ki jo je dolgin izpulil iz svojega črevesja. Prijel sem jo v roko, tako da je konica gledala navzdol. Ko mi je nastavil hrbet, sem skočil nanj in se z nogami dobro oprijel njegovega trupa. Z vso silo se je hrbtno zaletel v steno in za trenutek mi je udarec pobral dih. Obrnil se je in me silovito udarjal s pestmi, kamor je pač padlo. Enkrat, dvakrat, trikrat ... komaj sem ga odrinil z nogami! Vstal sem in skušal pobegniti, vendar me je zagrabil za nogo. Padel sem po tleh in ga z drugo nogo skušal zadeti v glavo, da bi me izpustil. Držal se me je kot sestradan klop in ko sem ga končno dobro zadel, je obupano zakričal ter spustil mojo nogo. Stekel sem skozi vrata in zbežal, kakor hitro so me nesle noge. Za seboj sem slišal njegove piskajoče krike in vedel sem, da bo vsak čas uspel priklicati še več sovragov.

Na razpotju hodnika sem zaslišal ropot, nekdo se je z bliskovito hitrostjo približeval iz desne smeri. Hitro sem stekel v nasprotno smer, proč od zvokov. Prišel sem do prostora, ki je bil videti kot kontrolna soba. V notranjosti se je nahajal eden izmed bledih dolginov, ki je popolnoma zavzeto nekaj tipkal po komandni plošči. Ta prostor je bila malce večji in poln meni popolnoma neznane tehnologije. Svetloba v prostoru je bila blaga, vendar učinkovita. Skril sem se za eno izmed naprav, ki je ležala v kotu sobe, kjer sem upal, da bom lahko ostal neviden, dokler se panika na hodnikih vsaj malce ne ohladi. Slišal sem, kako več teh stvorov teče po hodniku in eden izmed njih se je ustavil tudi pred temi vrati. Stopil je v notranjost in neslišno nekaj sporočil drugemu Nezemljanu, ki je nenadoma izpustil vse iz rok in odšel iz sobe. Vrata je za seboj zaprl. Končno sem zopet lahko malce zadihal. Takrat me je prvič resnično zadelo, kje se nahajam. Na vesoljski ladji! Drugače si nisem znal razlagati situacije. Vsi dokazi so govorili temu v prid. S to mislijo se je verjetnost, da bom še kdaj videl svoj dom, konkretno zmanjšala. Moja usoda je bila zapečaten.

Življenje bom končal na neki bedni vesoljski ladji, kjer me bo na koncu pojedel velikanski mutiran igličasti legvan. Pa naj še kdo reče, da je življenje pošteno. Moj optimizem je vztrajno kopnel. Prevezela me je nostalgija. Spomnil sem se svoje družine in toplega doma. Spomnil svojih prijateljev in Sare! Kaj se je zgodilo s Saro? Prepričan sem, da je vedno vedela, da sem zaljubljen vanjo. Če bi le zbral dovolj poguma in spregovoril z njo, ji povedal kako čutim ... Morda bi ji bil všeč. Sedaj pa nikoli ne bom izvedel. Nikoli več ne bom videl njenega prisrčnega noska, nikoli več se ne bom utapljal v njenih toplih očeh. Prodal bi obe ledvici, da

bi jo lahko samo enkrat poljubil, samo enkrat in prostovoljno se poslovim od življenja!

Takrat sem se spomnil na Maksa. Če že ne morem domov, lahko morda vsaj pomagam Maksu! Moram ga ponovno najti, morda še ni prepozno! Upam, da še ni prepozno!

Zunaj je ves kraval potihnil, zato sem vstal in se podal nazaj po poti, iz katere sem prišel. Previdno sem se sprehodil po dolgem okroglem hodniku. Medtem ko sem iskal Maksa, sem si čas krajšal z izmišljevanjem imen za te stvore. Kolikor mi je bilo znano, dotičnih bitij še nihče ni poimenoval. Kako imenitno, bom pa to odgovornost prevzel nase kar sam, sem mislil. Najprej sem razmišljal o nekih zapletenih poimenovanjih, a sem kmalu ugotovil, da mi ta ideja nikakor ni všeč. Dana situacija je bila sama po sebi že dovolj resna in prav nobene potrebe nisem čutil po tem, da bi še bolj zapletal stvari. Zabaval sem se z imeni, kot so: »Bodičasti steroidni ljudožerski Grdavs«, krajše kar »Grdavs«. Za dolgine pa mi je bilo všeč ime: »Velikooki mongoloidni brezjajčni beljakozaver«, krajše kar »Beluga«. Grdavs in Beluga torej, to pa je že zvenelo lažje prebavljivo in predvsem manj strašljivo.

Čez čas sem naletel na odprta vrata. Počepnil sem in pokukal v notranjost. Videl sem visokega Belugo, kako stoji poleg nekoga, ki je ležal na mizi. Bil je Maks! Našel sem ga! Pogledal sem iglo v roki in počasi vstopil v prostor. Stopal sem previdno in tiho, da me Beluga ne bi slišal. S hrbotom je bil obrnjen proti meni in popolnoma osredotočen na svoje delo. Počasi sem se mu približeval od zadaj in razmišljal, kako bi se ga lotil. Da bi se mi dvakrat posrečilo zadeti oko ali tilnik, se mi je zdelo že izzivanje sreče. Zbiral sem pogum, medtem pa se je Maks prebudil in se pričel

kričeče premetavati po mizi. Živ je! Živ je, nisem prepozen! sem vzkliknil sam pri sebi. Vedel sem, da moram nemudoma ukrepati. Svojo zvesto iglo sem prijel v roko in se od zadaj približal nič hudega slutečemu Belugi. Ko sem stal tik za njim, sem se počutil resnično majhnega. Bodril sem se z rekom: Večji kot so, bolj boli, ko padejo! Ta Nezemljan je bil namreč večji od Belug, ki sem jih srečal do zdaj. Za trenutek sem že pomislil, da sem se prenaglil in da sem postal kar malce preveč pogumen. Naredil sem korak nazaj, ko me je Beluga zaznal za seboj. Naglo se je obrnil in takrat mi je ves pogum padel naravnost v hlače.

Preden sem uspel reagirati, je že zamahnil proti meni in z nohti zarisal črte čez moj prsni koš. Poklopil sem se od bolečine, ko me je udaril čez hrbet in zletel sem po tleh. Hitro sem se obrnil in še preden je planil name, sem uspel spraviti noge med naju ter ga odriniti. Skočil sem pokonci in zbežal na drugo stran mize, kjer je ležal Maks. Sedaj sva se z Belugo gledala iz oči v oči, vsak na svoji strani mize, Maks pa je presenečeno vprašal: »Frenk? Kaj hudiča ...?«

Nekaj kratkih trenutkov sva z Belugo igrala igro mačke in miši, nakar me je zgrabil z obema rokama in me silovito zalučal preko Maksa. Pogledal sem naokoli in presenečen zagledal rezilo, ki je bilo najverjetneje uporabljeno kot skalpel. Ko sem ga prijel v roko, sem začutil, da je to tisto pravo - tisto, kar mi je manjkalo, ko sem se teh stvorov loteval z ušivo iglo! Medtem je Belugina ogromna roka že letela proti meni in zadnji trenutek sem se uspel izmakniti. Naredil sem dva koraka naprej in skočil nanj. Sedaj sva bila končno na enaki višini. Z levo roko sem se oprijel njegovega desnega ramena, z desno pa sem zamahnil s konico obrnjeno navzdol. Zadel sem ga naravnost nad ključnico oziroma nad delom telesa, kjer se

pri ljudeh nahaja ključnica. Še z drugo roko sem se oprijel skalpela, tako da sem sedaj nanj pritiskal s polno težo. Zakrulil je od bolečin in padel na kolena. Nisem ga še želel izpustiti, vendar me je odrinil s sebe in ponovno sem poletel po sobi. Po pravici povedano, mi ni bilo čisto jasno, kako to, da si ob vseh teh poletih, še nisem ničesar zlomil. Prezirajoče me je pogledal in eksplozivno planil proti meni. Podrl me je po tleh in sključeno zbežal skozi vrata.

Ko sem prišel k sebi, sem pristopil k mizi in proti vidno pretresenemu Maksu. Gledal me je zaprepadeno, kot da sem jaz tisti, ki je padel iz Marsa.

»Kako je to mogoče? Si to res ti, Frenk? Sanja se ti ne, kako sem vesel, da te vidim!« je izjavil z nasmehom na obrazu.

Odgovoril sem: »Ja kdo pa drug? Tudi tebe je lepo videti, stari moj! Sploh v enem kosu.«

»Stari, ej ... čakaj - v enem kosu?« je presenečeno vprašal.

»Nočeš vedeti! Verjemi mi! Kako se držiš? Si dobro? Vse tam, kjer mora biti?«

»Zdaj sem super, samo da se ta mutant ne igra več z menoj. Daj, spravi me ven iz teh okov, preden dobim še zaležanine. Pohiti!«

»Bom poskusil, prijatelj moj! Počakaj malo,« sem obljubil.

»Mimogrede, kdo zaboga je bil to in kaj hudiča delamo tu? Se tebi kaj sanja? Kaj so to za ene spake?« je zmedeno vprašal.

»Nimam pojma. Ampak sem jih že kar nekaj srečal. In bojim se, da jih boš ti tudi, če te ne spravim hitro proč. Tale dolgin je zagotovo šel po okrepitve. Po moje imava samo nekaj minut, preden dobiva družbo.«

»Zato se pa ne obotavljal! Saj še sedaj ne morem verjeti, da te vidim. Res sem mislil, da nikogar več ne bom srečal. Kje sploh smo, stari?«

»Ne boš verjel, če ti povem.«

»Imam kakšno izbiro? Poskusi!«

»Jaz mislim, da smo na neke vrste vesoljski ladji ...«

»Oh, joj, spet te tvoje fantazije z Nezemljani. Človek, kaj res ne gre brez tega?« me je prekinil.

»Dobro, potem pa nič. Moje fantazije! Kot da sem si jaz te blede stvore zamislil. Kot da sem te jaz priklenil in na tebi delal poskuse. Kot da ... pozabi! Imaš kakšno boljšo idejo morda?«

Zavil je z očmi in dejal: »Niti ne. Samo vseeno, vesoljci Frenk? Vesoljci? Sigurno je kakšna bolj racionalna razlaga. Mora biti! Daj spravi me že enkrat ven. Bova že skupaj ugotovila kako in kaj.«

»Delam na tem. Ni tako lahko, kot se zdi. Nimam pojma, kaj moram narediti.«

»Improviziraj, saj to znaš, he, he.«

Začel sem pri prvi aparaturi in neuspešno pritiskal na vse možne gumbe. Nato sem očitno prižgal monitor, saj se je na ekranu prikazala shema človeškega telesa s celim kupom označb in simbolov. Malce sem pritiskal po stikalih in prišel do nekega seznama. Arhivirano so imeli vse o nas, vključno z našimi slikami pred in po »posegih«. Seveda nisem razumel popolnoma nič, kar je bilo napisano, videl pa sem, da gre za več oseb in med njimi je bila tudi moja Sara!

»Ne, ne, ne! Sranje, samo tega ne, preklete barabe! Moram jo najti!« sem izbruhnil.

Maks me je prestrašeno pogledal in me vprašal: »Koga moraš najti? Kaj je narobe? A imajo Sašo? Reči, da ne! Prosim, reči, da ne!«

»Obe imajo, Sašo in Saro! Preklete barabe nezemeljske! Pa ne samo njih, tudi Jerryja in Nino so dobili in cel kup drugih ljudi, ki jih ne prepoznam. Stari, tukaj je polno ljudi. Vprašanje, koliko je še živih.«

Zakričal je name: »Kaj? Daj me že enkrat spravi dol iz te preklete mize, kaj še čakaš?! Znorel bom! Najti jih morava! Pobil bom vse te preklete grdobe! Me sploh ne zanima, če so desetkrat večji od mene! Mrtvi so! Kaj delaš no, spravi me dol!«

»Stari moj, delam na tem, ampak nič ne pomaga. Nič, kar naredim, ne deluje.«

»Daj, ne jamraj in naredi kaj!« je bil oster Maks.

»No, no, pomiri se malo. Da te ne bo na koncu infarkt nesel. Imam samo še eno idejo, ampak ti ne bo všeč!« sem rekel in se spomnil, kako sem se sam rešil.

»Boli me kita, kaj narediš, samo spravi me ven! Zmešalo se mi bo, Frenk, resno ti pravim!« je zabrusil!

»Ok. Kakor želiš. Sam si prosil,« sem rekel in se mu nasmehnil.

Pobral sem skalpel, si ga zataknil za pas ter splezal na mizo. Ko sem stal nad njim, se mi je zopet zasmilil. Videti je bil napihnjjen, kot kakšen propadli, ostareli dvigovalec uteži in ta videz mu ni ravno pristajal. Ves je bil zabuhel in živo meso je vedno bolj gledalo izpod kože. Čutil sem, da je opazil, da ga z očmi pomilujem, zato sem hitro obrnil stvar na šalo: »Stari moj, tebi pa ni bilo hudo, samo fitnesiral si ves ta čas, he, he! Nabit si kot Švarci!«

Odprl sem zadrgo na hlačah, spustil hlače malce nižje, nakar sem od zadaj zaslišal Maksa z začudenim glasom: »Frenk? Kaj delaš? Zakaj mi kažeš rit?«

»Saj si rekel karkoli, mar ne? Torej? Tišina, prosim.«

Z ročajem skalpela sem razbil steklo, ki je varovalo notranjost luči. Drobci stekla so poleteli po tleh in za trenutek sem se ustrašil, da bi zvok razbitega stekla pritegnil pozornost katerega izmed Belug. Tako sem tam stal, z napol spuščenimi hlačami, obrnjen proti Maksovim nogam in se skušal skoncentrirati. Saj bo šlo! Kako bo prijalo, mmm, lulat, lulat, ja, ja, to bo prijalo. Voda, potok, slapovi, morje ... Poskušal sem vse, kar mi je padlo na pamet. Nisem se uspel sprostiti.

Maks se je pričel norčevati iz mene in me je dražiti: »A ti pomagam, Frenk? Dejva, bova skupaj. Pritisniiiiiii! Saj bo šlo, no daj, pritisni! He, he!« Bruhnil sem v smeh.

Pogled sem dvignil nad luč in čisto po naključju pogledal proti vratom. Beluga, ki je pobegnil, se je očitno vrnil in to z okrepitvami! V tem trenutku sem, morda iz strahu, sprostil vso vsebino mehurja in jo še pravi čas usmeril v luč pred seboj.

Maksu sem hipoma odločno sporočil: »Maks, hitro razmišljaj! Pred vrati so! Več jih je! Hitro misli!«

Maks je z malce obotavljanja rekel: »Aaaaa ... Razumem! Moji so! Samo pohiti!«

Nato je luč ugasnila, zaslišal sem znani pok in videl električni blisk. Vse skupaj se je zgodilo tako hitro, da nisem uspel pravi čas umakniti curka stran od luči. Električni tok me je stresel tako močno, da sem poletel s postelje in se onesvestil. Rek, »da sem videl zvezde«, je precej blizu

resnice. Ne vem, kako dolgo sem bil v nezavesti, vem samo to, da sem se zbudil in je bilo vsega že praktično konec. Maks je sedel na Belugi, ki je samo nemočno ležal na tleh, in ga z vso močjo udarjal v obraz. Videl sem, da se ni mogel ustaviti, bes ga je spravil do točke, kjer se ni imel več pod kontrolo. Udarjal je impulzivno in niti trznil ni z očmi, ko mu je kri brizgala v obraz. Belugin obraz je bil že popolnoma izmaličen in prizor je bil malodane že grotesken. Naokoli sta ležali še dve trupli, namočeni v luži krvi. Očitno je Maks zanju že poskrbel.

Previdno sem stopil do njega, pokleknil in ga nagovoril z umirjenim glasom: »Maks. Maks. MAKS! Umiri se. Konec je. Mrtev je. «

Sedaj me je šele zaznal in me pogledal. V njegovih očeh sem videl »božji srd« in takrat sem bil zelo hvaležen, da sva na isti strani! Bil je kot stekel pes, njegove oči so nakazovale stanje nerazsodnosti in iz njih je sijala sla po maščevanju.

»Konec je! Mrtev je! Maks, konec je. Pridi, greva od tukaj. Preden pride še kdo. Pridi, greva po dekleti,« sem ga miril.

Odšel sem do mize, kjer je bil Maks priklenjen, pobral njegove hlače in majico ter mu jih podal. Počasi je uspel umiriti svoje glasno in divje dihanje ter se obleči. Vse mu je bilo močno preozko! Njegove »žaklaste tri četrt hlače« so bile sedaj kot »šponarice« in majica se je na sprednji strani celo malce raztrgala. Sam je našel še sandale, vendar stopal nikakor ni več spravil v njih. Zabrisal jih je v steno in brcnil v mizo. Videl sem, da ga počasi dohaja, kaj vse se mu je zgodilo, in nisem želel, da se pred menoj psihično zlomi.

Hitro sem ga pobaral: »Maks, hitro najdi nekaj, kar boš lahko uporabil kot orožje! Kakšno iglo ali skalpel. Karkoli. Potem pa greva. Pohiti!«

Za trenutek je ignoriral moj nasvet, stopil ves premočen od krvi do mene in me objel z besedami: »Hvala, Frenk! Mislil sem, da bom tukaj umrl. Da nikogar več ne bom videl. Ne tebe, ne Saške, nikogar. Tega ne bom nikoli pozabil. Hvala!«

»Saj vem. Jaz bi bil pa prav vesel, če bi lahko vse skupaj pozabil. Pa dvomim, da mi je tako usojeno.«

»Verjamem, prijatelj moj. Verjamem. Še smejala se bova nekoč, ko bova pomislila nazaj na vse skupaj. Boš videl.«

»Iz tvojih ust, saj veš kam,« sem mu odgovoril. »Sedaj pa me, prosim, spusti, da lahko normalno zadiham!«

Omotičen od prekinjenega dotoka kisika sem iz bližnje Beluge potegnil dve igli, ki sta še bile celi. Sedaj sem bil že kar oborožen. Imel sem dve trideset centimetrski igli in en zelo oster skalpel. Maks ni bil tako skromen. Z eno samo potezo je razstavil svetilko in stojalo prijel v roke kot palico. Nato je prišel do mize ter jo obrnil na hrbtno stran. Brnil je v eno izmed štirih železnih nog in jo odlomil. Na koncu je imela ostro konico. Popolnoma sem bil osupel nad njegovo močjo. Res je bil videti kot kašna steroidna mutirana gorila, a vseeno. Bil je neverjetno močan.

»Torej, kaj se dogaja tukaj? Povej mi, kar veš, da bom na tekočem,« je rekel in odpravila sva se dalje.

»Ne vem. Mislim, da so nas ugrabili Nezemljani.«

»Dobro, to sva že ugotovila. In recimo, zgolj za trenutek, da je to res. Veš morda zakaj?«

»Kako pa naj bi to vedel? Nimam pojma. V glavnem. Naletel sem na dve vrsti Nezemljanov in ta tukaj je pravi Pigmejec v primerjavi z drugimi.«

»Se šališ, kajne? Reči, da me samo strašiš.«

»Na žalost ne. Drugi, Grdavs, je pravi ubijalec. Tega ne želiš srečati, stari moj. Verjemi mi!«

»Grdavs?«

»Da! Nekaj sem si mogel izmisliti. Po moje so to nekakšni psi ali čuvaji, kaj pa jaz vem. Niso prijazni, pa ljudi jedo, to je vse, kar vem.«

»Aha, dobro. Kako pa bova klicala tele bledolične dolgine. Albini?«

»Beluge! Kot tisti luštni kiti, saj veš no.«

»Vem, vem. Zakaj pa po kitih? Ah, veš kaj, naj ti bo. Čeprav niso nič kaj luštni, ampak dobro. Čakaj, kako hudiča si pa ti ušel? To še nisi povedal.«

»Z lulanjem in veliko sreče, he, he.«

»Aha, nočeš povedati. Dobro, pa naj bo po tvoje.«

»Ne, ne. Dobesedno. Polulal sem enega izmed njih in slučajno pri tem povzročil kratek stik. Okovje se je odprlo in to je bilo to. Zato sem prejle lulal po luči.«

»Saj ne vem, kaj bi rekel. Madona, imaš ti srečo, stari moj!«

»Pa še res je. Bojim se samo, da mi je bo slej kot prej zmanjkalo.«

»Kaj pa potem? Kako si pobegnil?«

»Ubil sem ga,« sem rekel s težkim srcem. »Zadavil sem ga. Potem pa ...«

Prekinil me je: »Ti si ubil takšnega Nezemljana? Sam? Sigurno je bil manjši, je tako? Ti še muhe ne moreš ubiti. Kako ti je pa to uspelo?«

»Ja, kaj kako? Pač, zadavil sem ga. Zakaj ga ne bi mogel jaz ubiti? Saj veš, da sem treniral borilne veščine.«

»He, he, he!« sem mi je posmehoval. »Mislim, da si zamešal borilne veščine s samoobrambo za ženske. To ni isto, Frenk.«

»Kaj ni isto. Seveda je! In brez tega bi bil sedaj mrtev!«

»Zdaj ga pa že serješ. Če me spomin ne vara, so te vrgli iz kluba, ker si bil tako zanič. Potem pa te je stari trener vključil v tečaj samoobrambe za ženske. Je tako?«

»Ja, pa kaj potem? Očitno sem dovolj dober, da sem lahko rešil tvojo napihnjeno rit. Je tako? Ne moremo biti vsi tako hudi športniki, kot si ti.«

»Dobro, dobro. Imaš prav. Bolje je nekaj trenirati kot nič. Pustiva sedaj to, kako si me našel?«

»Dolga zgodba. Nimava časa. Rekel bom samo, da sem vesel, da te vidim. Zdaj pa morava naprej. Pošteno?«

»Pošteno,« je pritrdil in odpravila sva se dalje.

Čez čas sva našla dvigalo. Spoznalo se ga je po tem, da je bil na tleh označen kvadrat. Rob kvadrata se je rahlo svetlikal, na svetleči kovini pa so bili zapisi, ki jih seveda nisva razumela. Na desni strani se je nahajalo edino stikalo, ki je bilo že precej spraskano in nisva imela kaj zgrešiti. Dvigalo naju je popeljalo nadstropje nižje, kjer so naju pričakali trije presenečeni Nezemljani. Dve Belugi in en Grdavs. Slednji je bil prvi, ki naju je opazil in je to z glasnim rjoventjem najavil ostalima. V trenutku sta se Belugi obrnili in presenečeno obstali. Maks je izvlekel svoje novo orožje in se postavil predme ter rekel: »Ostani za menoj!«

Takrat sta Belugi nekaj sporočili Grdavs in dobessedno pobegnili v nasprotno smer. Očitno jima pogled na razbesnelega Maksa ni bil po godu. Grdavs je bliskovito skočil na Maksa in ga podrl na tla. Maks je bil proti njemu videti kot sočen krof, katerega si bo zver vsak čas privoščila za prigrizek. Vendar, kot sem videl sekundo kasneje, Maksa ni šlo podcenjevati. Ostanek stojala od luči mu je med padcem padel iz rok, zato

je sedaj z obema rokama poprijel kovinsko nogo od mize in Grdavs je z vso močjo zagrizel vanjo. Kot razjarjen pes je grizel nogo in samo vprašanje časa je bilo, kdaj se bo uspel pregristi do Maksa. Slednji je nekako uspel prevaliti Grdavsa na bok in skočiti nanj. Z desno roko ga je nato udaril na njegov ogromen gobec, enkrat, dvakrat, trikrat! Nato ga je zver bliskovito obrnila pod sebe. Skorajda nisem mogel verjeti očem, kako hitro se je vse skupaj dogajalo. S šapo je Grdavs zamahnil proti Maksu in ga s kremplji porezal po prsnem košu. Maks je zastokal od bolečin in mu vrnil tako, da ga je prijel za vrat in zagrizel v njegov nosu podoben izrastek. Grdavs je zacvilil kot majhen kuža z mutiranih glasom. Maks ga ni želel izpustiti in Grdavs je cvilil, kot da je konec sveta! Stal je na vseh štirih in otresal z glavo levo in desno, da bi se znebil Maksa, ki se ga je neumorno oklepala.

Končno me je prešinilo, da bi mu lahko pomagal! Le zakaj se tega nisem spomnil poprej? Poiskal sem stojalo od luči ter tuhtal, kam naj udarim to ogromno zver? Najraje bi mu jo zapičil v oči, vendar je bila Maksova glava preblizu. Razmišljal sem, da bi ga udaril čez hrbet, ampak mi je bilo ob pogledu na tisto goro mišic hitro jasno, da se bom pri tem kvečjemu sam poškodoval. Maksa sem zmedeno vprašal: »Kam naj ga udarim?!«

Ta pa me je samo grdo pogledal in mi dal jasno vedeti, naj že enkrat storim nekaj, karkoli! Takrat sta se oba obrnila, tako da sem sedaj stal za Grdavsom. Njegov rep je nasilno opletal naokoli in paziti sem moral, da me ni zadel. Zagotovo bi me vsaj polomil, če ne že ubil. Grdavsu se je naenkrat uspelo osvoboditi in Maks ga je komaj še držal za široko odprto gobec.

Zakričal je name: »Freeeeeeeeenk! Kaj še čakaš?! Naredi nekaj!«

Skočil sem bližje dvojici, se prebil mimo opletajočega repa in s stojalom napičil zver naravnost v zadnjično odprtino! Ne, nisem namerno meril v predel zadnjika, tako se je pač izšlo. Grdavsu se je zmešalo. Zarenčal je tako močno, da sem se skoraj podelal od strahu. Maks ga ni več mogel zadržati, zver se je obrnila in skočila name. Zakričal sem in padel po tleh.

Zver se je pripravila, da mi bo odgriznila glavo z eno samo potezo. V trenutku, ko sem centimeter pred seboj zagledal notranjost njegovega gobca vse do goltanca in se že skoraj poslovil od življenja, ga je Maks potegnil za rep. Na obrazu sem čutil Grdavsev topel zadah in okusil njegovo slino, ki me je škropila po obrazu. Nekaj sem jo na žalost tudi pojedel in takoj za tem izbruhal celotno vsebino želodca.

Maks je medtem razjarjeno pošast vlekel stran od mene, tako da se ni mogla obrniti proti njemu. Ko sem ležal v rezultatu svojega bruhanja, sem pred seboj zagledal nogo od mize, ki jo je Maks med borbo izgubil. Prijel sem jo in stekel za njima. Ko sem ju dohitel, sem se z vso silo vrgel na razbesnelo zver. Z obema rokama sem se oprijel kovinske noge in koničast del med skokom z rokami iztegnjenimi naprej zapičil naravnost v gobec zverine. Predrl sem spodnjo čeljust in sedaj je Maks vlekel za seboj še mene. Grdavs se je divje zvijal in nisem se več mogel obdržati na njem. Obrnil se je proti Maksu in ga napadel. Takoj sem stekel za njim in skočil na Grdavsev hrbet. Hrbtne bodice so se izkazale za nežnejše, kot sem sprva predvidel. Z levo roko sem prijel za šop njegovih bodic, kot da bi ga prijel za lase, izza pasu potegnil skalpel in mu ga zapičil naravnost v oko. Še bolj sem se oprijel, se z nogami oprl na njegove zadnje tace in še trikrat ponovil vajo. V tretje se je neutrudljivi Grdavs zgrudil po tleh. Iz oči sem

mu izpulil skalpel in ga obrisal v hlače.

Skočil sem z mrcine in stopil do Maksa, ki me je ustavil z besedami: »In za tole si rabil toliko časa ali kaj? Kako hudiča si do sedaj preživel?!«

»Kaj si pa ti počel z njim? Kdo ga je sedaj ubil, ti ali jaz?!« sem mu, malce v šali, malce zares, odvrnil.

»Pozabi. Pridi, Frenk, nisva še končala. Dovolj je bilo zafrkancije! Najti morava ostale! Takole ne bova nikamor prišla,« je rekel in me potrepal po rami.

Iz gobca nepremične, okrvavljene mrcine je izpulil kovinsko nogo in otrešel kri z nje. Hudomušno sem ga ogovoril: »Kaj iz riti pa ne boš pobral stojala?«

»Tistega ti pa kar lepo prepuščam. Ti si ga tja notri spravil, ti ga dobi ven! Jaz se ga ne dotaknem več,« je odkimajoč z glavo odvrnil ter z nasmeškom na obrazu dodal: »Česa vsega se ti ne spomniš, Frenk, ni da ni! V rit si ga nabodel, saj ne morem verjeti. Bistvo je, da narediš novo luknjo, ne pa da ...«

»Ne seri, Maks, takrat se drugega pač nisem spomnil,« sem odgovoril. »Pomembno je, da sva midva cela in on mrtev, kajne?«

»Dobro. Pustiva te detajle. Imaš prav. Greva zdaj po punce. Občutek imam, da sva blizu.«

Izza vogala sva zavila v prvo sobo in tam zagledala dve mizi. Bili sta podobnega videza kot tiste pri ginekologu - z držali za noge. Za razliko od kirurških miz v drugih sobah so imele te celo mehko ležalno površino in preklopni naslonski del. Stene so bile polne raznoraznih ekranov, ki so prikazovali nekakšne sheme. Ko sem jih dlje časa opazoval, sem ugotovil, da prikazujejo sestavo človeka. Na enem od ekranov se je odvijal posnetek

ljubkega fetusa, ki je nežno brcal ob stene maternice. Resolucija in kontrast slike sta bili za tovrstne posnetke vrhunski. V sobi je bilo veliko medicinske opreme ter nekaj kozarcev, podobnih tistim, ki jih stare mame uporabljajo za vlaganje zelenjave. V njih so bile razne živalce, majhni fetusi, čudni pajki in ostale skrajno ogabne stvari. Nek fetus, ali vsaj nekaj temu podobnega, mi je še posebej padel v oči. V osnovi je bil podoben dojenčku, vendar so mu iz hrbta in rok rastle bodice. Fascinantno! Pokazal sem ga Maksu in ta me je samo mahnil okoli glave ter mi dejal: »Ne grej teh svinjarij, da ti ne bo spet slabo!«

Na enem izmed ekranov sem končno zagledal naša dekleta! Vendar samo v obliki fotografij in nekih, meni neberljivih, zapisov. Pogled sem odmaknil, saj so bile vse popolnoma gole in ni se mi zdelo prav, da jih opazujeva. Ko me je Maks videl, se je nasmehnil in šaljivo pripomnil: »Pa ne, da še nisi videl gole ženske? Kaj te je sedaj sram? Končno imaš priložnost, da vidiš Saro brez oblačil. Stari, jaz na tvojem mestu takšne priložnosti ne bi zamudil! Vprašanje, če se ti še kdaj nasmehne sreča, da jo boš videl golo v živo.«

Njegove izjave me niso prav nič zabavale. Dejal sem mu: »Daj, pusti me pri miru! Greva jih raje poiskati!«

Ni se mogel upreti, kot po navadi, in me je še malce podražil: »Sam zizike pa ima tale tvoje Sara! Kaj meniš, Frenk? Bi jih stiskal kot male žogice, kaj? He, he, he!«

»Menim, da bi te morala bolj skrbeti Saša in ne jaz! Spravi se že enkrat!« sem odvrnil.

»Boječka! Daj no, sedaj imaš priložnost, sedaj se naglej! Joj, kako je huda. Stari, to moraš pogledat no, itak se ne bo nikoli slekla pred teboj, če

je še na monitorju ne moreš gledati gole.«

»Pusti me pri miru in se brigaj zase!« sem mu zabrusil.

Stopil je do mene, me zgrabil za ramena, me kot štruco kruha dvignil v zrak ter me postavil naravnost pred monitor. Z rokami sem si pokrili oči, da ne bi nič videl, in se kot kakšen pet let star otrok skušal izmakniti ter oditi proti vratom. Maks pa se ni dal in mi je z lahkoto razmaknil roke. Takrat sem nehote na ogromnem ekranu pred seboj zagledal NJO. Bila je popolna kot vedno. Moja Sara! Zastal mi je dih in postal sem ves mehak v kolenih. Ležala je mirno, skorajda spokojno. Oči je imela zaprte, njen obraz pa je bil popolnoma sproščen. Videti je bilo, kot da spi, saj je izžarevala preveč energije, da bi lahko bila mrtva. Kovinski okovi, ki so se oklepali njenih zapestij in gležnjev, so bili kakor velik jeklen nakit, ki je zgolj dopolnjeval njen dovršeni videz. Na konicah prstov je imela gumijaste čepke, povezane z žicami, a jaz sem jih videl kakor podaljšane, nalakirane nohte. Prav nič niso kazili dovršenosti celotne podobe. Imela je dolge črne lase in vedno se je zdelo, da se veter nagajivo poigrava z njimi. Še na teh fotografijah so bili videti naravnost fantastični. Vedno sem sanjal, kako bi se s prsti zapletel med njih. Njena koža je bila videti tako gladka in mehka, da bi se človek z veseljem ovil vanjo. Okolico sem popolnoma zanemaril, videl sem le Saro. Njene dolge, vitke noge in prisrčne prste na nogah. Občudoval sem njene polne prsi, lepše bi si težko zamislil. Mati narava je pri njej resnično opravila vrhunsko delo. Njen trebušček je bil popolnoma raven, ne mišičast, le raven. Skratka popoln. Popek je imela droben in vdrt navznoter. Nisem se mogel upreti in moral sem pogledati tudi v področje pod popkom. Pogoltnil sem slino, obraz približal ekranu in se zazrl nižje ... Takrat pa me je Maks s svojo debelo šapo plosko udaril po glavi in

zagrabil moje lasišče, kakor da sem žoga za roket, obrnil mojo glavo proti sebi in mi z nasmehom na obrazu dejal: »Dosti imaš, ti perverznej! Kam si jo pa gledal, pacek mali? Mhm, saj sem vedel, da se ne boš mogel upreti, he, he, he!«

»Nikamor!« sem zardelo odgovoril. Bilo me je sram v dno duše! Z očmi sem jo praktično zlorabil. Pomislil sem na to, kako se ji bo gnusilo, ko ji bo Maks izblebetal, da sem jo opazoval golo. Hitro sem se obrnil proti Maksu, ga prijel za ramena, mu pogledal globoko v oči in rekel: »Maks, obljubi mi, da ne boš nikomur povedal, kaj se je zgodilo! Obljubi mi, Maks! Ne šalim se. Prosim, Maks, nikomur ne smeš tega povedati!«

»Pač si jo videl golo, daj, ne delaj scen iz tega in se ne sekiraj brez veze! Joj, Frenk, ti in ženske. Pri tvojih letih bi jih pa že lahko malce naštudiral, no. Saj ne vem, ali je vse skupaj še smešno ali že žalostno. Koliko let si že zaljubljen vanjo? Pet, šest? Saj ni pomembno. In še sedaj ji tega nisi povedal. Kaj misliš, da bo ona stopila do tebe ali kaj? Daj že enkrat spravi skupaj jajca in ugotovi, če imaš kakšne možnosti. Drugače boš večno nesrečen. Resno ti pravim.«

»Dobro veš, da ne morem. Pač, tako je. Ne sili me in me pusti pri miru. Pa obljubi, da ji ne boš povedal tega. Obljubi!« sem vztrajal.

»Dobro, dobro, saj ne bom nikomur izdal tvoje velike skrivnosti. Joj, no! Na tvojem mestu bi kar naravnost rekel, da si jo videl golo in da niti ni tako slaba. Malce manj ogljikovih hidratov, pa bi bila še boljša. Verjemi, to deluje. Ne pa, da samo sanjariš nekam v tri dni. Akcija mora biti. Punce imajo to rade. Kolikor slišim, pa Sara še posebej.«

»Zase se brigaj in me pusti pri miru! Bom že, ko bom pripravljen. Poiščiva raje punce. Dovolj te imam! Resno mislim,« sem rekel. Njegovo

nenehno zafrkavanje mi je pričelo že presedati.

»Ti že veš! Dobro. Se ti kaj sanja, kje je ta soba?« je vprašal in s prstom pokazal na enega izmed ekranov.

»Niti približno. Jo bova že našla. Malo manj govorjenja in več hoje, pa bo.«

Roke je dvignil v bran in se brez besed odpravil dalje. Spravil me je v slabo voljo in ni mi bilo več do poslušanja. Sedaj, ko sem vedel, da je Sara živa in zdrava, se mi je mudilo, da bi jo čim prej našel. Hitro sem preveril zadah, če mi kaj zaudarja. Seveda mi je, kako le ne bi? Zobnih past nam ravno niso pustili, moje bljuvanje malce poprej pa tudi ni pomagalo.

Maks me je videl, ko sem preverjal zadah, in se prijateljsko nasmehnil, me objel okoli ramena in mi dejal: »Ne skrbi, prijatelj moj, našla jih bova in vse se bo še dobro izteklo. Mora se! Prepričan sem, da nisva preživela tega mučenja za prazen nič. Ne skrbi. Sara bo zagotovo vesela, da te vidi. Še jaz sem te bil. Po vseh teh spakah si bil pravi balzam za oči! Boš videl, vse bo še v redu.«

»Hvala. Recimo,« sem odvrnil.

Namenoma sem ignoriral zbadanje z njegove strani in se skušal pomiriti. Skrbelo me je za Saro in tudi za ostala dekleta. Le kakšne eksperimente so izvajali na njih? Upal sem, da jim je bilo lažje kot nama. Ne bi prenesel misli, da so Saro mučili, ali še kaj hujšega, in vem, da so Maksa preganjale podobne misli.

Vesoljsko ladjo sva preiskovala sistematično. Nikjer ni bilo nikogar in pričelo me je skrbeti. Vladala je popolna tišina. Prevzel me je občutek tesnobe, skrajne ujetosti. Kakor da so naju pustili, da sama zgnijeva na tej ladji. Ko sva prišla do konca hodnika, sva naletela na zaprta vrata. Bila so

velika, široka in kovinska. Nikjer nisem videl ničesar, kar bi mi pomagalo, da jih odklenem. Uho sem prislonil na mrzlo površino in poslušal, kaj se dogaja v prostoru. Slišal sem zvoke premikajočih se miz, zvoke žvenketa kovine in težkih korakov. Nato sem zaslišal ženski glas, kako se upira, kako stoka. Zdelo se mi je, kakor da se želi osvoboditi. Zvoki so bili tihi, nežni, vendar sem vedel, da niso daleč. Morda je bila ženska že precej šibka ali pa je bila zvočna zaščita teh vrat tako dobra.

»No, kaj slišiš? Kaj se dogaja tam notri? Daj povej!« je zašepetal Maks. Z roko sem naredil gesto, naj bo tiho, ker nič ne slišim. Nato sem prepoznal glas na drugi strani vrat. Bila je Nina, Jerryjeva punca. Njen živce parajoč glas je bil vedno nezamenljiv.

Začela je kričati: »Pustite me pri miru! Kaj se greste?! Ne grem nikamor! Kdo si pa mislite, da ste? Pustite me!«

Takrat sem se odmaknil od vrat in Maksu dejal: »Nina je notri. Ne deluje zadovoljno. Pohiteti morava, nekaj ni v redu.«

»Kdaj pa je bila ona zadovoljna? Prosim te lepo, o Nini govoriš. Ampak dobro, odpri! Jaz grem prvi notri,« je odvrnil.

»Bi, z veseljem. Če bi znal odpreti ta klinčeva vrata.«

»Kako to misliš? Zagotovo se da, samo ti si smotan. Kar potrudi se.«

»Če pa ni nikjer ničesar, s čemer bi jih lahko odprl. Nobenega gumba, komandne plošče, kljuke, ničesar,« sem razložil.

»In kaj sedaj?«

»Ja, ne vem. Zakaj bi moral jaz vse vedeti?«

»Ker si bil vedno ti ta pametni.«

»Ha, ha. Kako si zabaven,« sem bil sarkastičen in prav nič navdušen.

»Grem pogledat za vogal, če je še drug vhod. Počakaj tukaj!« je odvrnil.

»Dobro, samo bodi hiter.«

Maks je izginil za vogal, jaz pa sem medtem še vedno skušal odpreti vrata. Minutko ali dve kasneje sem zaslišal tek po hodniku. Obrnil sem se v smer, od koder je prihajal zvok, in še dodatno napel ušesa. Ropot teka je bil vedno glasnejši! Najprej je v moje vidno polje pritekel Maks in za trenutek sem že začutil rahlo olajšanje. Nato pa je zakričal: »Paziiiiii! Umakni se! Umakni se! Spravi se s poti!«

Kmalu zatem sem zagledal ogromno temno pojavo, ki ga je neusmiljeno lovila! Bil je prav tisti Grdavs, s katerim sva se nedolgo tega spopadla. Ves krvav, razmesarjen in besen je tekel za Maksom in proti meni. Oko je imel razlito in iz gobca mu je viselo odtrgano meso. Videti je bil kot ogromen, mutiran pitbul s pankersko frizuro. Nikamor se nisem mogel umakniti, bil sem ujet. Nekaj metrov pred menoj je Maks padel po tleh ravno v trenutku, ko ga je zver dohitela. Hlastnila je mimo njegove glave in se s sprednjimi tacami nerodno spotaknila obenj ter poletela naravnost v mojo smer. Zaprl sem oči, še zadnjič vdihnil in močno stisnil zobe. Čutil sem močan udarec, kot bi me zadel vlak, in pristal na hrbtu. Odprl sem oči in presenečen zagledal prostor onkraj vrat. Grdavs se ni uspel ustaviti in je v padcu podrl vrata, mene pa je zgolj oplazil z zadnjimi nogami. Razen nekaj prask sem jih odnesel s celo kožo. Hitro sem se obrnil proti gmoti mišic in opazil, da nepremično leži na drugi strani sobe. Očitno je Grdavs tako močno udaril ob vrata, da je izgubil zavest. Ko je Maks prišel do mene, sem bil še vedno v šoku.

Pomagal mi je vstati, me pregledal, če sem še cel, in se mi nasmehnil: »Ti pa imaš res več sreče kot pameti! A ti nisem rekel, da se umakni? Dobro, je kar je. In kaj sedaj?«

»Kaj je bilo to? A ni bil mrtev? Kaj?« sem ga presenečeno vprašal.

»Očitno ne,« je bil kratek. »Sem bil tudi sam presenečen, ko sem ga zagledal.«

»Hm, kdo bi si mislil? Videti je bil mrtev.«

»Videz vara, očitno. Spravi se! Greva notri. Tu ni varno. Videl sem še eno patroljo v bližini,« je rekel in me potisnil skozi vrata.

Vstopila sva v sobo, precej podobno tisti, v kateri sem malce poprej občudoval svojo Saro. V zraku se je čutil sterilen vonj, kakor da bi bila v bolnišnici. Spreletel me je srh, ki ga nisem znal obrazložiti.

»Mislim, da vem, kaj je ta soba,« sem dejal Maksu.

»Tudi jaz. In ni mi niti malo všeč,« je odgovoril.

»Ne ga srat. Stari, tole ni kul. Vesoljska porodnišnica?«

»Si videl te zarodke? Kaj tako ogabnega že dolgo nisem videl.«

»Na žalost. Kaj hudiča počnejo tukaj?«

»Kaj ni očitno? Delali so teste na ljudeh. Preklete svinje! Če so Saši kaj naredili, jih bom vse po vrsti kastriral!«

»Ti bom z veseljem pomagal. Groza, stari, groza! Tole je bolno,« sem odvrnil.

Preplaval me je občutek žalosti. Še nikoli se nisem počutil tako slabo. Naenkrat se to, kar so naredili meni in Maksu, sploh ni zdelo več omembe vredno. Maks je našel mizo v kotu, ki je bila pokrita z nekakšno folijo.

»Kaj ... kdo misliš, da je pod tole folijo?« sem ga vprašal.

»Samo en način je, da boš izvedel.«

Previdno sem odkril folijo in zagledal nekaj, kar sem po tihem pričakoval. Pod njo je ležala gola noseča ženska. Bila je lepo, pegasto dekle, polnih oblin in svetle polti. Prazen pogled njenih velikih rjavih oči

je zrl v praznino, ki jo je nedvomno čutila, preden je prešla na drugi svet. Njen trebuh je bil namreč razparan po celotni dolžini in notranjost je bila izpraznjena. Bila je nasilno ločena od svojega otroka. Uboga revica, kaj vse je morala prestati. Srce se mi je paralo od žalosti. Z dlanjo sem ji zaprl oči in jo pokril. Na lice se mi je prikradla izgubljena solza.

»Nihče si ne zasluži kaj takšnega, nihče!« sem rekel otožno.

»Se strinjam. Poznal sem jo. Bila je leto starejša od nas. Prijetna punca. Kaj misliš, da so naredili z zarodkom?«

»Nočem vedeti,« sem bil kratek.

Nato sem se spomnil, da se mi je poprej zdelo, da sem slišal Nino in ta uboga ženska pred menoj nikakor ni bila ona. Zgrabil sem Maksa in mu rekel: »Pohiteti morava! Morda še ni prepozno! Greva!«

»Prepozno za kaj?« je vprašal.

»Daj pohiti! Vzemi še kak skalpel. Nina ne more biti daleč.«

»Točno! Nina. Sem skoraj pozabil. Greva!«

»Vsi morajo umreti! Plačali bodo za to, kar so storili! Uboga ženska,« sem rekel. »Če so kaj takega naredili ...«

»Ne misli na to! Vse, kar lahko narediva, je, da jih čim prej skušava najti. In upava, da ne bova prepozna. Zato pa, prosim, greva. Hitro!« me je prekinil Maks.

Preostali čas sva bila popolnoma tiho, nobenega zafrkavanja, niti ene same besede nisva izrekla. Šla sva po stopinjah Nezemljanov, oziroma tja, kamor se nama je zdelo, da so odšli. V sebi sem čutil bes, čutil sem potrebo po tem, da jih dohitiva in da jih pokončava. Enega za drugim. Ob takšnih grozotah jeza nadomesti strah in morda je bolje tako. Imel sem občutek, da hodiva v krogih in da sva nekaj zgrešila. Ta vesoljska ladja očitno ni bila

tako majhna, kakor sem se sprva nadejal. Po brezcilnem in brezplodnem tavanju sva prišla nazaj v sobo, v kateri je ležala tista uboga nosečnica.

»A ni bil prej tukaj ...?« sem vprašal, na kar me je Maks prekinil: »Da! Točno tukaj je ležal. Tu kjer je še vedno malo krvi na tleh. O, sranje! Kam je izginil?!«

»Kako hudiča naj jaz to vem?« sem odvrnil.

»Od sedaj naprej se morava prepričati, da so res mrtvi. Ker takole ne bova nikamor prišla,« je rekel Maks.

»Česa ne poveš.«

»Ne bodi pameten. Tudi ti nisi preveril! Kaj pa, če je še vedno kje v bližini?«

Zagledal sem nekaj, kar je spominjalo na vrata. Na beli steni se je videl skoraj neviden obris vrat. S prsti sem potipal prehod na steni in vrata so se nenadno odprla.

»Maks, našel sem še ena vrata. Mislim, da morava iti v to smer. Očitno so Nino odpeljali skozi ta vrata in jih zaprli za seboj. Zato jih nisva našla. Pridi! Hitro!« sem rekel.

»No vidiš. Sem ti rekel, da si brihta,« je rekel in skupaj sva vstopila. »Jaz grem levo, ti pa desno. Tako jih bova najhitreje našla,« je predlagal Maks.

V življenju sem videl dovolj filmov, da sem vedel, da to nikakor ni dobra ideja. Ko se v filmih junaki razkropijo, vedno nekdo nastrada in jaz se vedno jezim nad njihovo neumnostjo. Saj so sami krivi, kaj pa hodijo naokoli posamično.

»Niti slučajno, Maks! Pozabi! Skupaj imava možnost, da jih rešiva, vsak posamično pa sva mrtva,« sem odgovoril.

»Frenk, ne bluzi! Vprašanje je, koliko časa imava in veliko večje možnosti imava, če greva vsak na svojo stran. Kot sem rekel, ti greš desno, jaz pa levo. Brez debate!« je zabrusil Maks in odšel v levo stran.

»Maks, sedaj vedo da sva dva in nobeden več ne bo sam hodil naokoli! Kaj boš pa naredil, ko boš pred seboj zagledal tri grde orjake, od katerih je vsak veliko večji od tebe?!« sem modroval.

»Nič ne skrbi zame, ti samo pazi, da se tebi kaj ne naredi. Če pa vidiš tri gorile, naredi edino, kar lahko - pobegni v drugo stran, he, he. Zdaj pa pojdi, ker samo zgubljava čas!« je rekel Maks in zamahnil z roko.

Še preden sem uspel ugovarjati, je pospešil korak in izginil za vogalom. Okoli mene je nastala mučna tišina, zopet sem ostal sam. To mi ni bilo prav nič všeč. Preostalo mi je samo, da se sprijaznim z Maksovim načrtom, se pridružim vrsti prej omenjenih idiotov ter se sam odpravim iskati dekleta. Sicer nisem bil nad idejo niti malo navdušen, a sem vedel, da ima po svoje prav. Ladja je velika in če želim najti Saro, bom moral zbrati pogum in sam raziskati del ladje. Počasi sem postajal radoveden in dosledno sem raziskoval okolico. Nikogar nisem srečal. Skorajda bi že bil vesel kakšne Beluge, tako neprijetno mi je postajalo. Prostori, v katere sem vstopal, so bili bolj ali manj prazni, kaj dosti pa tako ali tako nisem videl zaradi vsesplošne temačnosti. Dobil sem občutek, da so bili pred kratkim izpraznjeni, kakor, da me pričakujejo. Čez čas sem prišel do nekakšne hladilnice in jo odprl. Nemudoma me je kot val zadel neznosen smrad. Potreboval sem nekaj sekund, da sem se lahko prisilil in vstopil. Na prvi pogled je bilo vse skupaj podobno kakšni klasični klavnici, le da na kavljih niso visele krave in prašiči, temveč nekaj drugega. Bili so brez glave, v glavnem samo trupi in deli okončin. Ko sem se vračal proti izhodu, sem se

spomnil, da sploh ne bi bila slaba ideja, če se malce oborožim. Izbral sem dve mesarski sekiri in dva noža ter si iz materialov, ki sem jih našel na dosegu roke, napravil varnostne žepe za orožje. Zavedal sem se namreč svojih zmožnosti in tega, da sem po naravi pravi stor. Če se ne bi zaščitil, je zelo velika verjetnost, da bi se kar sam zaklal z lastnimi noži. V hladilnici sem našel še verigo srednje debeline in nanjo priklenil enega izmed kavljjev. Nato sem verigo obesil čez ramo, izza pasu potegnil sekiro in jo v rokah občudoval. Ročaj je bil prirejen za dvakrat večjo roko od moje. Rezilo pa je bil veliko za dve dlani in pol. Sekira je bila v mojih rokah videti pravzaprav precej mogočno. Rekel sem si, da s tem orožjem pa že lahko naredim nekaj škode, in se zraven sladko zasmel.

Ko sem že praktično zapustil hladilnico, se mi je zazdelo, da vidim nekoga na drugem koncu sobe. Zadržal sem dih in popolnoma nepremično obstal. V roke sem prijel verigo s kavljem in se počasi približal tistemu delu hladilnice. Bil sem ves napet in pripravljen na najhujše. Žvenketanje verige mi ni bilo najbolj všeč, a sem se zaradi nje počutil varnejše. Dvignil sem roke, verigo spustil za hrbet in se pripravil, da nekemu zdrobim lobanjo! Videl nisem skoraj nič, le ogromna trupla neznanih bitij, ki so visela s stropa. Opazil sem, da se tresem in nisem vedel, ali je to zaradi strahu ali mraza.

Šepetaje sem vprašal: »A je kdo tam? Kdo je? Halo?«

Odgovora ni bilo. Končno sem prišel do konca hladilnice in pred seboj zagledal prizor, ki mi je zaledenel kri v žilah. Pred menoj se je razprostiral ogromen kup človeških trupel! Bila so nametana v kotu kot kakšne smeti, pripravljene za sežig. Nekaj jih je viselo s stropa kakor ostala uboga bitja v tej hladilnici. Trupla so imela prerezane vratove, kakor da so jim želeli

spustiti kri, kot to počnemo ljudje na kolinah. Bila so čisto bleda in večina je imela še vedno odprte oči. Nekatera so bila celo popolnoma brez kože. Določenim je manjkalo kakšen ud ali dva in dvema celo glava. Kaj tako groznega še nikoli nisem videl! Na obraz so mi pritekale solze in moj optimizem se je sesedel v prah. Previdno sem stopal od trupla do trupla in jih obračal, da bi videl njihove obraze. Večine nisem prepoznal, vendar mi je bilo vseeno hudo zanje. Prepoznal sem dva fanta iz naše zabave ob jezeru. Imen se ne spomin, bila sta malce mlajša, z njima se nikoli nisem pogovarjal, a sta bila prav prijetna. Zabavljata, ki sta vedno ždela skupaj, in zdelo se mi je, da sem ju videl na vsaki zabavi, katere sem se udeležil. Z roko sem se kanil zapreti oči enemu izmed njiju, ko me je drugi nenadoma pograbil za roko. Sunkovito sem odskočil in se skoraj podelal od strahu!

Bil je čisto brez moči in pravi čudež je bil, da je sploh še dihal. Pomagal sem mu vstati, tako da sem ostala trupla zmetal z njega. Bil je premražen in še danes mi ni jasno, kako mu je uspelo, da je ostal živ. Dvignil sem ga in ga odnesel iz hladilnice. Bil je lahek in shiran. Položil sem ga na mizo v kuhinji in ga pokril s prekrivali, ki sem jih našel v bližini. Z rokami sem drgnil njegova ramena in hrbet, da bi ga segrel. Njegov pogled je bil popolnoma brez življenja, obupan in žalosten. Samo predstavljam si lahko, skozi kakšen pekel je šel, ko je gledal, kako mrcvarijo njegove prijatelje. Takrat me je prešinilo, da med trupli ni bilo nobene ženske, in upanje, da bom našel svojo Saro in da morda le še ni prepozno, se mi je povrnilo. Uvidel sem tudi, da sem izgubil že preveč časa v hladilnici in da bi moral nadaljevati z iskanjem. Ampak fanta vendar nisem mogel pustiti samega, saj je bil popolnoma nemočen. Vrnil sem se k njemu in ga povprašal po imenu, vendar ni mogel izustiti niti ene same besede. Na pultu sem našel

tudi vodi podobno tekočino in ker sem bil tudi sam že precej dehidriran, sem sklenil, da slabše tako ali tako ne more biti. Srknil sem tisto tekočino in jo nato ponudil še fantu. Nekaj kapljic je le uspel spraviti po grlu, več pa ni zmogel. Tekočina je bila brezbarvna in popolnoma brez okusa. Dejansko se mi je zdelo, da pijem vodo. To je bila dobra novica, torej imajo ta bitja metabolizem podoben našemu.

Postavljen sem bil pred izjemno težko odločitev. Če grem iskati Saro, bom tega fanta pustil samega in najverjetneje bo kaj kmalu zaspal in umrl. S seboj ga nisem mogel vzeti, saj je bil prešibek. Moral bi ga nositi, pa še to je vprašanje, kako bi prenesel. V njem ni bilo več veliko življenja. Zdelo se mi je, da bo vsak čas preminil, z mano ali brez mene. Vendar ga vseeno nisem mogel kar pustiti tam, prepuščenega samemu sebi. Nisem mu mogel kar obrniti hrbta in ga zapustiti. Kaj če bi bil sam na njegovem mestu? Če pa ne grem iskati Sare in ta fant vseeno umre, sem po nepotrebnem izgubil veliko časa, ki bi ga lahko namenil iskanju drugih. Morda bom ravno zaradi tega prepozen in bo naša dekleta doletelo kaj hudega. Lahko pa, da sem zanje že prepozen. Nisem mogel vedeti in odločitev je bila nemogoča. Vendar sem moral nekaj ukreniti, preprosto nisem mogel več stati pri miru, bil sem nemiren in razdvojen. Moral sem se odločiti, čeprav sta bili obe izbiri slabi in sem se zavedal, da z njima tvegam tudi del svoje človečnosti.

Stopil sem do fanta, ga prijel za roko in mu dejal: »Vse bo še v redu. Nič ne skrbi. Na žalost moram oditi. Vendar se bom vrnil pote. Grem po pomoč. Sploh ne boš opazil, da sem šel. Boš videl. Ti se samo malce pogrej in spočij. Sedaj si na varnem.«

Pomirjal sem ga z besedami, v katere niti sam nisem verjel. Ob tem sem se počutil podlo, umazano in v tem trenutku sem se naravnost sovražil. Gledal me je z na široko odprtimi, prestrašenimi očmi in skoraj neopazno odkimaval z glavo. Počakal sem, da je zaprl oči in tiho odšel iz prostora. Še zadnjič sem pogledal proti njemu, kako premražen leži na mizi in se mu šepetaje opravičil: »Oprosti, ampak moram iti. Oprosti. Pridem nazaj pote, ko bom lahko. Obljubim!«

Poklapano sem odšel naprej iskati svojo ljubezen, Saro. Pokonci me je držalo le upanje, da jo bom še vsaj enkrat videl, da ji bom lahko povedal, kaj čutim do nje in da jo bom lahko objel ter ji sporočil, da je na varnem. Če jo uspem rešiti, bom morda celo lahko živel s svojimi odločitvami. Morda. Nedaleč naprej po hodniku sem zaslišal korake, ki so se mi v velikem številu približevali. Hitro sem se skril v eno izmed odprtih sob, ki ni imela vrat. Skril sem se v temen kot in počepnil. Počutil sem se šibko in nikakor si nisem želel srečanja s temi ogromnimi bitji. Zdelo se mi je, da je trajalo celo večnost, preden so bili pri mojih vratih. Zadržal sem sapo, da me ne bi slišali. Premikali so se počasi in vedel sem, da me iščejo. Točno pred mojim vhodom se je ustavil eden izmed Belug in nepremično gledal proti meni. Nisem vedel ali me vidi ali samo išče s pogledom. Srčni utrip mi je ponorel in zdelo se mi je, da razbija tako glasno, da ga lahko sliši ves svet. V ozadju sem videl še Belugo in manjšega Grdavsa, ki je bil kljub očitni mladosti videti kot kakšen mešanec med gorilo in legvanom. Prav nič manjši ni bil od dobro grajene gorile. Počasi se mi je posvetilo, da opravljajo Grdavske funkcije čuvajev in lovcev.

Beluga je vstopil v notranjost sobe, v kateri sem se skrival, in prepričan sem bil, da me je opazil. Zrl je naravnost proti meni in rahlo obračal glavo

v levo in desno, kakor da skuša nekaj slišati ali videti. Pridružil se mu je tudi drugi Beluga in prvi je sedaj zakorakal v smeri proti meni. Prepričan sem bil, da je po meni. Vseh se ne bom mogel ubraniti, obvladali me bodo kot za šalo. Beluga je naredil še en korak bližje, ko se je zunaj zaslišal nekakšen ropot. Oba sta obrnila glavo in poslušala. Nato se je zaslišal tih in nežen klic na pomoč: »Halo. Na pomoč! Help!«

Vedel sem, da se oglaša fant, ki sem ga pustil samega zgolj minuto nazaj. Očitno se je uspel toliko spraviti k sebi, da je lahko poklical na pomoč. Takrat je drugi Beluga spustil nekakšen zvok in prvega očitno poklical k sebi, saj se je počasi obrnil in se odpravil nazaj. Spustil je Grdavsa, ki je zavzeto zakrulil od veselja in naglo stekel v smeri klicev na pomoč. Belugi pa za njim.

Bučman mali! Tiho bodi! Namesto pomoči si nase priklical smrt. Žal mi je, da ti nisem mogel pomagati. Žal mi je! Na koncu si ti meni rešil življenje in ne jaz tebi.

Slišal sem krike in zverinsko kruljenje, nato je nastala mrtvaška tišina. Vedel sem, da je konec za tega ubovega fanta. Samega sem pustil in sedaj je mrtev. Dejstvo, da bi bila verjetno oba mrtva, če bi ostal z njim, ni prav nič pomagalo. Njegova kri je bila na mojih rokah. Moral bi mu pomagati, nekako. Prisilno sem se otresel negativnih misli in odhitel v drugo smer. Morda pa je s tem še komu drugemu rešil življenje. Moja dolžnost je bila, da vztrajam naprej. Da bo njegova smrt nekaj pomenila!

BLIŽNJE SREČANJE
PRAV POSEBNE VRSTE

Čez čas sem naletel na kontrolno sobo. Pred ekrani je stal Beluga in operiral z meni neznanimi aparaturami. Popolnoma neslišno sem se pritihotapil v sobo in ga opazoval pri njegovem početju. Pomislil sem, da se lahko še kaj naučim od njega, kar bi mi vsekakor utegnilo priti prav. Poleg tega pa sem želel, da bi na ekranih zagledal Maksa ali ostale ter tako ugotovil, kje se nahajajo. Soba je bila v popolni temi, svetlobo so oddajali samo posamezni monitorji in hologrami. Beluga je svoje delo opravljal počasi, natančno in neprekinjeno. Opazoval sem njegove dolge roke, kako se je z njimi stegoval po različnih aparaturah, in opazoval sem kakšne učinke so posamezna dejanja imela. Začuden sem opazil, da kljub popolnoma drugačnemu videzu - tako Belug, kakor njihovih aparaturnih sistem organizacije niti ni bil tako zelo drugačen od našega.

Beluga je deloval kakor baletnik. Njegovi gibi so bili počasni in elegantni. Bil je sistematičen in delal je kakor v ritmu počasne melodije. Popolnoma me je fasciniral. Na trenutke se mi je zdel celo nekoliko prijetnega videza - v kolikor so sadistični Nezemljani to sploh lahko. Vonjal sem njegov vonj in dišal je drugače kot ostale Beluge, prijetnejše. Dišal je prvinsko, a ne v slabem smislu. Njegov vonj me nikakor ni motil, pravzaprav mi je skorajda prijal. Počasi in globoko sem vdihoval in analiziral vsak delček zraka, ki je prepočil moja pljuča. Nekaj je bilo posebnega na tej Belugi. Bil je manjši od ostalih, nekje moje velikosti. Njegovo telo je bilo oblikovano drugače kakor telo ostalih Belug. Imel je dolge, vitke noge, ki so se zaključile v razširjenih, polnih bokih. Njegovo telo je bilo v obliki podolgovate peščene ure. Ne morem verjeti, da bom zapisal te besede, ampak njegova zadnjica je bila polna, lepo oblikovana in skoraj bi si drznil reči, da je bila zapeljiva. Imel je precej ožja ramena in

tanjše roke. Deloval je nežno, nekako žensko. Njegovi prsti so pritiskali na ekran z občutkom in melodičnim gibanjem. Opazovati igro njegovih prstov je bil pravi užitek. Vsake toliko časa se je zazibal v bokih in se premaknil k naslednji aparaturi. Njegovi koraki so bili drobni in počasni, bil je popolnoma neslišen.

Čutil sem, kako se v mojem telesu nekaj dogaja. Postajalo mi je vedno bolj vroče in moje telo je preplavilo drhtenje, kot ga ne poznam. O strahu ni bilo več ne duha in ne sluha, zamenjalo ga je vznemirjenje. Čutil sem povišan utrip srca in kri, ki se divje pretaka po mojem telesu. Podzavestno sem pričel dihati globlje. Popolnoma nepremično sem strmel vanj in ga občudoval. Videti je bil kakor akt gole ženske, ki je osvetljena z medlo svetlobo in je viden zgolj grob temen obris čudovitega telesa. Vsake toliko časa se je premaknil v levo ali desno in na trenutek se mi je zazdelo, da sem uzrl tudi prsi. Nisem se mogel upreti! Počasi sem lezel bližje in bližje, vendar sem se s hrbtom držal stene. Premikal sem se počasi in neslišno. Bil sem kot tiger, ki opreza za svojo žrtvijo. Na vseh štirih sem se pritihotapil tako blizu, da sem bil od tega čarobnega bitja oddaljen samo še dobra dva metra. Opazoval sem ga od gležnjev navzgor. Počutil sem se, kakor da me nevidna sila vleče k temu čudovitemu stvoru. Imel je tanke gležnje in drobcena stopala. Spraševal sem se, kako sploh lahko obdrži ravnotežje na tako drobcenih nogah. Vedel sem, preprosto sem vedel, da je ta Beluga drugačen od drugih. Sedaj sem lahko videl tudi njegovo sprednjo stran in bil sem osupel! Z razlogom je bil drugačen od drugih - bila je samička, ženska!

Pred menoj se je elegantno bohotila ženska pripadnica te nezemeljske rase. Imela je čudovite prsi, delovale so čvrste in nadvse polne. Kar klicale

so po dotikih. Bila je brez pokrival in od blizu sem sedaj lahko opazil vsak detalj njenega telesa. Na koncu prsi sem videl bradavičke in če ne bi vedel, kaj gledam, bi se zaklel, da je pred menoj ženska, prava človeška ženska, potopljena v belo barvo, ki je odbijala svetlobo z bližnjih ekranov. Bila je popolnoma zatopljena v svoje delo, zato sem se opogumil in se s hrbtom proti tlom prikradel med njene noge. Nisem se mogel upreti, moral sem videti, kaj ima med temi čudovitimi nogami. Stala je v rahlem razkoraku in se občasno stegovala proti višje ležečemu monitorju. Očitno je bila malce premajhna, da bi lahko normalno operirala z aparaturami, saj je morala pogosto stopiti na prste in se stegniti navzgor. Kakšen prizor! Ni me razočarala - med nogami je imela natanko tisto, kar bi od ženske tudi pričakoval. Sedaj je bil njen vonj že tako močan, da sem se počutil, kakor da sem omamljen in da se nimam več v oblasti. Moje telo je drgetalo in v hlačah je nastajal nemir. Nisem mogel racionalno razmišljati, želel sem si jo! Popolnoma nič nenavadno se mi ni zdelo, da si jo želim. Buljil sem vanjo in fantaziral, kako bi se bilo prijetno združiti z njo. Naenkrat me je prevzel močan občutek, ki ga nisem mogel kontrolirati. Moral sem jo imeti! Kar tam, takoj, nujno! Nisem se oziral na popolnoma nič drugega, videl sem samo njo. Počasi sem vstal in stopil za njo, kot da je magnet, ki se mu ne morem upreti.

Ko sem dvigal glavo mimo njene zadnjice, sem skoraj planil nanjo! V zadnjem trenutku sem se zadržal in se dvignil pokonci. Stal sem samo še kakšne pol metra za njo in se skušal zadržati. Bilo je mučno, tako močno sem jo želel. Z eno roko sem jo želel prijeti okoli vratu in z drugo okoli bokov. Želel sem jo poljubiti na njen čudoviti, svetlikajoči se vrat. Želel sem jo okusiti, moral sem jo imeti! Kot bi me nanjo vlekel neznansko

močan magnet. Nikoli še nisem občutil kaj podobnega! Obnašal sem se kakor žival, bil sem suženj svojih nagonov. Pamet mi je govorila, da tega ne smem početi, a telo je velevalo svoje. Borba je bila že v naprej izgubljena. Planil sem nanjo kot lev na svojo levinjo, vendar je bila močnejša od mene. Stresla me je s sebe in skočila name! Nisem vedel, naj jo udarim ali poljubim?! Nagibal sem se k slednjemu. Očitno ona ni čutila enako. Spomnim se samo še prvega in drugega udarca, nato se mi je stemnilo pred očmi.

Zbudil sem se popolnoma zmeden. Počasi sem odprl oči in zaslepila me je močna svetloba. Nekam znan prizor, sem pomislil. Skušal sem premakniti roke in noge, vendar brez uspeha. Svetloba je bila tako močna, da ponovno nisem ničesar videl.

»Pa ne že spet! Pa kaj nismo mi že dali to fazo skozi, no? Kaj bi radi od mene! Kaj hudiča bi radi od mene?« sem naveličano spregovoril.

Bil sem besen in hkrati prestrašen. Vendar nisem imel moči, da bi resnično kričal na Nezemljane, ki me tako ali tako ne razumejo. Glavo sem lahko normalno premikal, zato sem se ozrl naokoli po prostoru. Moje oči so se počasi privajale na svetlobo in videl sem vedno bolj razločno. Na svoji desni sem opazil Belugo, ki me je pred tem pošteno pretepla. Nepremično je ležala na mizi, neki drugi Beluga pa jo je skrbno pregledoval.

Nagovoril sem jo: »Živijo! Se me še spomniš? Seveda se me. Oprosti, če sem te poprej prestrašil. To ni bil moj namen. Res ne, sploh ne vem, kaj mi je bilo. Pa kaj se sploh trudim, saj me ne razumeš. Ali pač? Neeee, ja? Če me razumeš, pomežikni. Samo enkrat, če lahko. Saj res, kaj pa če še mežikati ne moreš. Zopet sam sebi govorim, nič novega. Lahko tudi

premakneš palec na nogi, če je to lažje. Ne? Ok. Bom nehal. Oprosti v glavnem. Resnično to nisem bil jaz. Ne bo se več ponovilo. Obljubim.«

Reakcije nisem dočakal in je nekako tudi nisem pričakoval. Bil sem preveč izmučen, da bi se skušal rešiti okov. Zaprl sem oči in se trudil umiriti svoj nemirni duh. Iz spomina sem priklical prijetne trenutke v svojem življenju. Tako se najlažje pomirim. Umiril sem dihanje in ga poglobil. Srči utrip se mi je počasi upočasnjeval in bil sem vedno bolj sproščen. Razmišljal sem o plaži, na katero sem tako rad zahajal. Spomnil sem se vonja morja, topline, ki jo na obrazu pušča sonce in naenkrat svet ni bil več tako črn. Vendar iluzije nisem mogel obdržati. Nehote sem podoživljal izkušnjo s to čudovito Belugo. Nisem mogel prenehati misliti nanjo.

Zakaj hudiča sem jo zalezoval? Kaj sem razmišljal? Kar naenkrat nisem imel več kontrole nad samim seboj. Kako nenavadno. Ali je to samo izgovor? Bilo je, kot bi bil hipnotiziran. Bil sem popolnoma nemočen. Ampak zakaj? Kaj je na njej takega, da se nisem mogel upreti? Saj mi ni tako zelo všeč. Ni Sara, kaj Sara, še človek ni! Kaj sem razmišljal?! Včasih se res ne razumem več.

Počasi sem pričel dojemati, kaj se je pravzaprav zgodilo. Če bi lahko takrat razsodno razmišljal, do tega zagotovo ne bi prišlo. Počutil sem se kot kakšen devianten osebek, kot tisti imbecil, ki se spravlja na domače živali. Sram me je bilo, čeprav se dejansko ni nič zgodilo. Bi se pa lahko in jaz bi to povzročil. Pomislil sem na svojo mamo, kaj bi porekla, če bi vedela, kaj sem nameraval? Kar videl sem razočaran pogled v njenih solznih očeh, ko bi izvedela novico.

Čez čas sem dobil občutek, da mi želi nekdo vstopiti v misli. Spomnil sem se, da se mi je to že zgodilo - tam pri Aleksandru. Čutil sem vsiljiv občutek, kot da bi me nekdo skeniral. Skušal sem ga blokirati in se osredotočiti na druge stvari. Z glavo sem otresal, kakor da bo to pomagalo, vendar nisem bil dovolj močan. Naenkrat sem začutil, kako je nekdo vstopil v moje možgane in dobil neomejen dostop do vseh mojih spominov. Kako neprijeten občutek! Kot bi mi nekdo vzel nedolžnost in počil mojo možgansko deviško kožico. Pred očmi so se mi pojavljale slike, ki jih še nikoli nisem videl. To niso bili moji spomini! Nekdo mi je skušal nekaj povedati.

Tokrat se nisem upiral, radovednost je premagala previdnost. Skušal sem se osredotočiti in ugotoviti, kaj mi želi sporočiti. Videl sem bliske, kratke vsiljene prizore, ki jih nisem prepoznal. Videl sem tovarne, nenavadne tovarne. Velike, temne in zlovešče so bile videti. Na njih je bilo nekaj slabega, nekaj grozljivega. Videl sem tuj in nenavaden laboratorij, bil je popolnoma bel in visoko tehnološkega videza, s številnimi aparaturami, ekrani in lučmi, ki so svetile z izrazito belo svetlobo. Poln je bil marljivih Belug, ki so bili vsi po vrsti prezaposleni. Poleg je bilo veliko polje, vendar ne naravno, polje različnih luči in aparatur. Nekaj takšnega mi je v glavo vsilil že Beluga pri Aleksandru. Videl sem mnogo zasedenih komor, vendar nisem mogel razložiti, kaj v njih raste. Kot nekakšna farma za vzrejanje nečesa. Vendar česa? Belug? Kaj so Beluge počele notri? Na določeni ravni so bili prizori naravnost grozljivi. Po drugi plati pa je bilo vse skupaj tako dovršeno, da je bilo skoraj že lepo. Nikakor nisem mogel razumeti, čemu vse skupaj služi.

Nato se je garnitura prikazanih slik zamenjala. Te so bile precej bolj strašljive! Videl sem smrt, bolezen in neznansko trpljenje. Čutil sem, da je to zelo žalosten in tragičen prizor za Beluge. Umirali so v velikem številu in na grozovite načine. Ogenj in dim sta prekrila pokrajino, kot prekrije odeja posteljo. Vonjal sem smrad sežigajočih se trupel in slišal obupane krike, ki so odmevali v temni noči. Videl sem mnogo krvi, nekdo je neusmiljeno pretepal Beluge, jih poniževal in mučil na najbolj groteskne načine, kar sem jih kdaj videl. Prevzela me je mučna žalost, prizori, ki sem jih opazoval, so mi počasi prihajali do živega. Beluge so se mi pričele smiliti, po prizorih sodeč, so bile zgolj žrtve, morebiti celo sužnje gospodarjem, ki mi niso bili razodeti. Dobil sem občutek, da množično trpijo in da niso tako hudobni, kakor bi človek sodil po njihovem videzu. Svet, ki sem ga videl, je bil temačen, umazan in krvav. In Beluge so bila na dnu prehranjevalne lestvice. V ozračju je bilo čutiti mnogo sovraštva, trpljenja in brezupa. Videl sem na tisoče Belug, množično pobitih na prostem, to so bili prizori genocida nad Belugami. Videl sem smrt, veliko smrti. Več, kot bi si želel videti ali vedeti. Želel sem, da se konča! Teh prizorov nisem več prenesel.

Kakor da bi nekdo uslišal mojo željo, se je vse skupaj tudi končalo. Sledilo je nekaj premora, potem so se slikoviti bliski ponovno pojavili. Tokrat sem videl ženske Beluge, podobne tej, ki je ležala poleg mene. Bile so čudovite, različnih oblik, barv in velikosti. Ena lepša od druge, bile so si podobne, a tako zelo raznolike. Živele so skupaj, kakor da so ena velika družina. Čutil sem ljubezen in pripadnost, ki je vladala med njimi. Nekatero so bile še mlade, druge že odrasle in polno razvite. Starejših ni bilo videti. Z veseljem sem opazoval njihovo življenje in se kopal v

prijetnih občutkih, ki so me prevzemali. Nato so me kot strela z jasnega zopet zadeli temačni prizori. Prizori množičnih orgij, posilstev in izživljanja nad temi ubogimi bitji! Bile so sužnje svojim gospodarjem, ki so z njimi ravnali, kakor so hoteli. Videl sem temačne ječe in okusil nagnusno hrano, ki jim je bila servirana, kakor bi jo bil sam pravkar zaužil. Čutil sem njihovo bolečino in neizmeren strah. Vse skupaj sem doživljal tako resnično, kot bi se to dogajalo meni osebno. Ure in ure izživljanja, poniževanja in pretepanja. Naenkrat so me pričeale boleti roke, noge, hrbet in zadnjica. Kakor bi bil sam žrtev podivjane horde spolnih izpriencev. Obupanost in brezvoljnost, ki se je širila po njihovi družbi, je bila kot neozdravljiva bolezen. Smrt pa edina rešitev, ki so jo poznali.

V tem trenutku mi je bilo jasno, kdo komunicira z menoj. To je bila moja mala Beluga, čudovito bitje, ki je ležalo poleg mene. Njenih misli se nisem branil, želel sem jo bolje spoznati. Kljub temačnim prizorom, ki so mi trgali srce, je pritegnila mojo pozornost. Zanimalo me je, če lahko takšna komunikacija poteka tudi v obratni smeri. Želel sem ji izreči sožalje zaradi žalostne usode njenega ljudstva. Za grozote, ki jih mora vsakodnevno prenašati. Želel sem ji sporočiti, da ji ne zamerim, ker me je tako brutalno premlatila in da razumem, da ni imela izbire, pa tudi moje vedenje je velevale takšno reakcijo. Osredotočil sem se na njo, pred očmi sem si jo predstavljal v celoti. Kako je videti, kako diši, kakšna je na otip. Skušal sem se mentalno povezati s to čudovito Belugo. Tipal sem z vprašanji in namigi po dovoljenju za vstop do njenih misli in počasi se mi je odpirala, počasi me je spuščala k sebi, korak za korakom. Čutil sem, da mi odpira pot do svojih spominov, čutil, kako njene prepreke ena za drugo padajo. Z mislimi sva igrala igro neverbalne komunikacije. Počasi sva se

spoznavala in se učila drug od drugega. Občutek povezanosti na tem nivoju je težko opisati, saj je preprosto neverjeten. Imel sem občutek, da se mi je predala v celoti, kakor da za naju materialni svet ne obstaja več. Naenkrat je vse okoli izginilo, kot bi se bila zaprla v svet spominov, ki je rezerviran samo za naju. S svojimi mislimi sem jo božal po njenem čudovitem telesu in odzivala se je, kakor da čuti moje prste na svoji nežni koži. Bila sva tako narazen, a hkrati tako blizu, kot nisem bil še z nikomer poprej. Čutil sem jo z vsem telesom, vsak moj atom se je povezal z njenim, postajala sva eno. Doživetje je bilo neverjetno intenzivno in intimno.

Njene misli so bile kakor utrinek, ki sem ga ujel in prepoznal. Bil sem v nekakšnem transu. Okolice sploh nisem več zaznal, prostor in čas zame nista več obstajala. Sedaj sem bil samo z njo in popolnoma sem se prepustil njenemu vodstvu. Občutil sem intenziven pretok misli med nama in energijo, ki je bila skoraj otipljiva. Bilo je lepše, kot če bi se objemala in poljubljala, globlje, bolj čutno, intenzivnejše. Čutil sem vsak del njenega telesa na sebi. Čutil sem, kako mi gladi kožo in lase, čutil sem njene ustnice na svojih. Čutil sem jo, kot še nikoli poprej nikogar. Kot da sva si usojena. Kot da sva eno. Skušal sem ji sporočiti, kako čudovita je, a nisem znal. Pomislil sem na najlepši sončni zahod, na občutek, ko spremljaš sonce, ki se poslavlja, in občutek topline in blaženosti, ki ga takrat občutiš. Pred očmi sem držal ta občutek in to sliko ter ji ga nežno poslal. Sprejela ga je z zanimanjem. Vedel sem, da ji je všeč. Tudi ona mi je posredovala sliko sončnega zahoda na njenem planetu. Bilo je čudovito in tako sva se poigrala še kar nekaj časa. Zdelo se mi je, da jo poznam bolje kot kogarkoli, celo bolje kot samega sebe. Pa čeprav nisem vedel skoraj nič o njej in njenemu ljudstvu.

Nenadoma sem začutil ostro bolečino v penisu! Kakor da bi nekdo zarinil orjaško iglo v mojega malega prijatelja in jo potisnil naravnost do mojih družinskih draguljev! Odprl sem oči in skoraj me je zadela srčna kap! Nad menoj sta bdela dva ogromna moška Beluga in eden je skozi enormno injekcijo vlekel iz mene moje najdragocenejše sokove, drugi pa me je držal za glavo in medenico. Name je bil naslonjen s vso svojo težo in nisem se mogel premakniti niti za milimeter. Bolečina je bila neznosna! Imel sem občutek, da bodo z eno samo potezo na živo iz mene potegnili vso drobovino. Zastokal sem od bolečine in nemudoma izgubil zavest.

DRUGI
POSKUS

Zbudil sem se v majhni, temni celici. Še vedno sem čutil bolečino v mednožju in zaskrbljeno sem brž pogledal, če so mi morda kaj odrezali. Oddahnil sem si, saj ni bilo videti nič hujšega, le moja mošnjička sta bila osušena kot kakšne suhe slive. Skušal sem vstati, vendar sprva ni šlo. Bolečina je bila premočna. Sčasoma sem se le uspel nekako pobrati s tal in se malce razgledati naokoli. Nahajal sem se v prostoru z več celicami, ki je deloval kot kakšen zaporniški blok, le da rešetke niso bile klasično oblikovane, temveč so tvorile obliko pajkove mreže. Bile so iz iste temne kovine kakor vse na tem zakletem kraju.

Želel sem ugotoviti, če sem sam, zato sem zakričal: »Halo? Je še kdo tukaj? Halo? Kdorkoli? Halo?« Odgovora ni bilo.

S hrbtom sem se naslonil na rešetko in tuhtal različne načine, kako bi se morda lahko osvobodil. Bil sem tako zatopljen v svoje misli, da nisem spremljal okolice. Naenkrat se je v rešetko za menoj silovito zaletelo nekaj težkega! Rešetko je tako močno upognilo, da me je vrglo na drug konec celice. Ko sem se obrnil, sem pred rešetskami zagledal prav tistega ogromnega nezemeljskega pitbula, s katerim sva se oba z Maksom že pobližje spoznala. Ni bil videti prav vesel, da me zopet vidi. Slina mu je tekla iz gobca v potokih in njegov zadah je bil neznosen. Oči so se mi kar zasolzile od smradu. Renčal je in se neusmiljeno zaletaval z odprtim gobcem v moje rešetke, ki naenkrat niso več delovale tako močne kot poprej. Vsakič, ko se je zaletel vanje, so se močno upognile in vedel sem, da ga dolgo ne bodo zadržale. Celica je bila velika približno tri krat tri metre in nikamor se ne bi mogel umakniti, če bi mu uspelo priti v notranjost. Bil je res ogrožen in pošast v pravem pomenu besede! Na smrt me je bilo strah. Vedel sem, da se tokrat nimam z ničemer braniti, že tako

ali tako pa proti temu Grdavsu nimam nobenih možnosti, bil je namreč pravi stroj za ubijanje, dovršen do popolnosti.

V življenju se rad držim pravila: »Če jih ne moreš premagati, se jim prikupi!« in zato sem poskusil s tehniko, ki je nekoč delovala na pobesnelem rotweillerju, ki me je napadel med sprehodom. Slednjega sem namreč uspel popolnoma pomiriti, zgolj z mirnim glasom in s sladkimi besedami. Nekako mi je bilo jasno, da bo zver na drugi strani kletke trši oreh, saj sva bila zelo daleč od prijateljev. Da niti ne omenjam najinega prejšnjega srečanja. Gotovo mu ideja o stojalu svetilke v zadnjični odprtini ni bila najbolj všeč. A poskusiti ni greh, pravijo, in tako sem se tudi sam opogumil ter se začel z Grdavsem pogovarjati. Govoril sem s pomirjujočim ter občasno umetno vzhičenim glasom: »Živijo. Spet se srečava, kaj? Pa ne da si me pogrešal? A si kaj priden? A si priden? Seveda si. Ja, seveeda si priden. Ne smeš zameriti tisto prej, veš. Nisem nalašč. Nikoli ti česa takega ne bi naredil namenoma. Ti si tak fajni, pa priden, da je kar joj. A si kej moj? A si kej moj?« kot bi bil govoril majhnemu maltežančku, ne pa več sto kilogramski zverini.

Učinka ni bilo in Grdavs je že dodobra razmajal rešetko. Ni več veliko manjkalo, da bi se prebil v notranjost. Zver se je slinila, renčala in kazala zobe, jaz pa sem jo še vedno nagovarjal v enakem stilu: »Ja, seveda si priden kuža, ja, priden kuža, priden. Bejži ga no, a je tako hudo? Seveda, ubogi si ja, ubogi kuža. A si ti kej moj? A si kej moj? Moj, moj?« Kakorkoli že, pomagalo ni prav veliko. Razen, da sem se sedaj počutil že resnično neumno in brezupno. Ko sem ves izmučen od prilizovanja sedel na tla in nemočno zrl besni zveri v oči, sem pomislil, da sem se zadeve morda lotil na popolnoma neprimeren način. Kot sem uspel opaziti, Beluge med seboj

komunicirajo s pomočjo telepatije. Skoraj edini zvok, ki sem ga zaznal, je bil krik na pomoč. Vendar mi ta sedaj ne bi kaj dosti pomagal. Spomnil sem se tudi svojega mentalnega dialoga z lepo Belugo in sklenil, da je vredno poskusiti. Izgubiti namreč nisem imel kaj, slej kot prej, bi postal zajtrk, kosilo ali pa večerja za tega Grdavsa. Sedel sem na tla, zaprl oči in se skušal sprostiti. Medtem ko sem se sproščal, se je tudi Grdavs že malce utrudil. Najprej sem osredotočil svoje misli na dihanje in jih tako umiril in sprostil, koliko se v takšni situaciji pač lahko sprostiš. Nato sem misli usmeril na Grdavsa pred seboj. Razmišljal sem, kako je videti, kje se nahaja in se nato usmeril na njegove možgane. Predstavljal sem si, da se sprehajam po njegovi glavi in iščem način, kako vzpostaviti komunikacijo z njim. Nato sem postopoma pričel mentalno pošiljati pozitivna, pomirjujoča sporočila. Pomislil sem na ljubezen, na mir, na svež zrak in na rože, ki cvetijo na travniku. Predstavljal sem si, kako se Grdavs sedaj umirja, kako se njegovo dihanje upočasnjuje, kako se počuti udobno in zadovoljno. Sugeriral sem mu, naj se uleže in sprost. Sporočal sem mu, da sva prijatelja in da ga imam rad, ter ga skušal uspavati. Predstavljal sem si, kako sem sam zaspan in kako je tudi on zaspan. Padel sem v neke vrste trans in niti približno ne vem, kako dolgo je vse skupaj trajalo. Vem samo to, da je delovalo. Ko sem odprl oči, je Grdavs spokojno dremal pred rešetko moje kletke. Bil sem zadovoljen sam s seboj in ponosen, da mi je uspelo tisto, česar si še sanjati ne bi drznil. Vendar s tem dejansko še nisem rešil problema. Še vedno sem bil živ, to je bilo sicer res, a nisem bil izven nevarnosti in nič kaj bliže prostosti!

Opogumljen sem počasi prisedel bližje k tej mogočni zverini in roko previdno stegnil skozi novonastalo špranjo v poškodovani rešetki. Nisem

bil prepričan, kako bo reagiral, vendar sem želel poskusiti. Najprej sem se s prstom dotaknil krempljev na njegovih sprednjih okončinah. Ves čas sem seveda budno pazil, da se ne bi zbudil. Nato sem se dotaknil bodic na hrbtu. Opazoval sem rane na njegovem telesu. Za mnoge izmed njih, sem bil odgovoren prav jaz. Imel pa je tudi cel kup starih ran, kakor da je bil že mnogokrat v boju. Pomislil sem, da je bil morda že vzgojen s »trdo roko« in da je že med treningom nabral nekaj brazgotin, ki so sedaj krasile njegovo mogočno telo.

Bil je naravnost ogromen. Že samo njegova glava je bila velika kot manjši pralni stroj. Bolj ko sem ga opazoval, bolj se mi je zdel veličasten. Ko sem ga tako občudoval in trepljal po hrbtu, niti opazil nisem, da se je vmes prebudil! Naenkrat se je premaknil in od šoka me je kar vrglo nazaj v notranjost celice. Postavil se je na vse štiri in mi zrl naravnost v oči. V tem trenutku sta izza vogala prišli dve nič hudega sluteči Belugi. Grdavs se je sunkovito obrnil in se grozeče postavil na zadnji nogi. Mojo celico je v celoti zakrila njegova mogočna senca in v tem trenutku si ne bi želel biti v koži tistih dveh Belug. Bodice na njegovem hrbtu so se pričele tresti kakor rep klopotače in besno je zarenčal proti prihajajočima Belugama, ki sta v trenutku okamnela. Eden je stegnil roko proti njemu, da bi si ga podredil, vendar je bila to napaka, ki jo je plačal z življenjem! Grdavs se je, milo rečeno, zmešalo. Kot pobesneli pitbul se je zakadil v Belug.! Še nikoli nisem videl takšne moči in takšnega klanja. Zakrulil je, kakor da se zvija od bolečine, nato pa je skočil na eno izmed Belug. S prednjima tacama ga je držal proti tlom, z gobcem pa mu je z eno potezo odgriznil glavo. Glavo je nekajkrat nasilno stresel in jo nato zalučal proti meni. Odgriznjena glava je z visoko hitrostjo priletela v rešetko in me pri tem poškopila s krvjo po

obrazu in ustih. Kri je imela nagnusen okus po nečem toplem in kislem, ponovno sem izbljuval vso vsebino svojega želodca. Medtem ko sem bruhal, je Grdavs že napadel drugo Belugo. Ta se je ubranil in zalučal Grdavsa preko sebe. Grdavs se je hipoma pobral in podrl Belugo po tleh. Zagrizel je v njegovo roko in mu jo iztaknil iz ramenskega sklepa, nato pa jo je pojedel, kakor da gre za kurjo bedro. Beluga je kljub temu uspel vstati in steči proč. Grdavs se je neusmiljeno pogнал za njim, nato sta izginila za vogal in nisem ju več videl. Sledila je popolna tišina. Po nekaj minutah poslušanja in čakanja, če se bo Grdavs vrnil, sem sklenil, da ga očitno ne bo in da je že čas, da se spravim iz te smrdeče kletke, ki je bila sedaj prepojena z vonjem mojega bruhanja in nič kaj prijetna.

Rešetka je bila sedaj ravno dovolj upognjena, da sem se lahko skozi luknjo pri vrhu prerinil na prostost. Na hitro sem si pobližje ogledal izmaličeno telo Beluge. Prizor ni bil za tiste s šibkim želodcem. Nato sem se odpravil proti prostoru, kje so mi prisilno odvzeli vsebino mojih družinskih draguljev. Glavo sem pomolil v prostor in tam zagledal Belugo, ki je nekaj tipkal ter buljil v ekrane pred seboj. Predvideval sem, da gre za Belugo, ki me je z ogromno iglo spravil v stanje nezavesti. Zagledal sem tudi svoje nože, sekire in verigo, vendar so bili na drugi strani laboratorija in pot do njih ni bila prosta. Vedel sem, da bo težka, a so mi sedaj živci že počasi pričeli popuščati. Bil je čas, da vzamem stvari v svoje roke!

Opazoval sem Belugo, kako se giblje, kam usmerja pogled, in iskal mrtve točke, kjer bi lahko ostal neviden vse do trenutka, ko bi bilo zanj prepozno. Nekajkrat sem globoko vdihnil, se ogrel v ramenih in se tiho pričel približevati Belugi. Na razdalji dveh metrov sem z zaletom skočil

nanj in se z desno nadlahtjo oprijel njegovega vratu, z levo dlanjo pa sem zategnil smrtonosni objem! Z nogami sem se oprijel njegovega trupa, da me ne bi mogel stresti s sebe, in čakal, da mu zmanjka sape. Belugi se je v tem trenutku malodane zmešalo in začela sva divji rodeo. Prevrnila sva vse, kar je bilo na poti, na vsak način se me je skušal otresti, a sem vsakič, ko je naredil kakšno neumnost, samo še bolj zategnil svoj prijem. Bil sem odločen, tokrat bo padel v prvem poskusu! Počasi mu je zmanjkovalo energije in padel je na kolena. Čutil sem, kako počasi umira v mojih rokah in občutek je bil sladek, zmagovalen. Ko je bil tik pred izgubo zavesti, sem mu vzvišeno zašepetal: »Se me še spomniš, ti prasec?«

Nekaj sekund zatem se je prenehal gibati in se zgrudil po tleh.

Svojo pozornost sem usmeril na aparature ter skušal izvedeti kaj več o tem, kaj so počeli z nami in zakaj? Medtem ko sem bil polno zaposlen z brskanjem po podatkih, ki jih niti najmanj nisem razumel, me je nekdo zagrabil od zadaj in me dvignil v zrak! Divje sem se zvijal in se skušal osvoboditi, brcal sem okoli sebe, vendar ni nič pomagalo. Nato se mi je posrečil udarec z glavo nazaj proti napadalcu in ta me je izpustil. Padel sem po tleh in se obrnil. Takoj mi je bilo jasno, kdo je bil. Beluga, katerega sem nedolgo nazaj, očitno neuspešno, zadavil.

»Moral bi preveriti, če si res mrtev! Začetniška napaka!« sem mu zabrusil.

Videti je bil precej razburjen. Napenjal se je, kot da ga tišči na veliko potrebo, in spuščal nadležne, visoke zvoke. Ritensko sem se splazil proti drugemu koncu sobe, kjer sem imel svoje orožje, saj ga do sedaj še nisem utegnil pobrati. Skočil je proti meni in le za las sem se uspel izmakniti. Zgrmel je po tleh, tik pred mojimi nogami, kar sem izkoristil in ga silovito

brcnil v glavo! Zagrabil me je za nogo in me pričel vleči proč od mize, na kateri je ležala moja kuhinjska sekira. Bil je močan in če ga ne bi motil z nekontroliranih brcanjem druge noge, bi me z lahkoto odvedel proč. Bil sem že čisto blizu orožja, stegoval sem se kot kakšna žirafa in skušal seči po ročaju sekire, vendar sem bil prekratek. Zvlekel me je stran od mize, me potegnil proti sebi, vstal in me začel vleči proti vhodnim vratom. Ves čas je spuščal oglušujoče visoke zvoke, ki so mi parali ušesa. V zadnjem trenutku sem se oprijel mize in se je krčevito držal. Opogumil sem se in se pognal proti njemu ter z vso silo potisnil roko v njegov odprti gobec. Potisnil sem jo vse do komolca in v notranjosti z nohti skušal spraskati njegovo žrelo. Tega ni prenesel in me je v trenutku spustil ter izbljuval mojo roko. S slinasto roko sem stekel proti drugemu koncu sobe do svojega mesarskega orožja. Prijel sem za sekiro, se obrnil in jo zalučal proti Belugi, ki mi je bil že za petami. Zadela ga je s topim delom in Beluga se ni pustil zmesti. Pograbil sem še drugo sekiro in zamahnil proti Belugi, ki je ravno v tem trenutku sprožil roko. Roko sem mu gladko odsekal pri komolcu in bil nad uspehom še sam presenečen. Zakričal je od bolečine in jokajoče stegnil glavo proti meni, kar sem izkoristil in s sekiro zamahnil naravnost v njegov izpostavljeni vrat. Rezilo se je globoko zasadilo v meso in Beluga je v trenutku izgubil glas. Z nogo sem ga odrinil od sebe in hkrati izpulil sekiro iz njegovega telesa. Obležal je na tleh in se držal za vrat iz katerega je kri nasilno škropila v vse smeri in pod njim se je pričela nabirati rdeča mlaka. Tokrat nisem imel namena storiti enake napake kot poprej. Z levo nogo sem stopil na njegov prsni koš in z vso silo zamahnil s sekiro naravnost med njegove oči. Bil je mrtev v trenutku. Preverjeno!

Na žalost čas za počitek še ni napočil. Zelo kmalu mi je postalo jasno, kaj je pomenilo tisto vztrajno piskanje Beluge. Pri vходу sta se namreč pojavila dva Nezemljana in osuplo zrla proti meni. Sekiro sem izvlekel iz trupla na tleh, jo otresel krvi, se zravnal in se zadrhl z bojnim krikom: »Aaaaaaaaaaaaaaaaaa!« Malce zaradi vpliva adrenalina, malce v upanju, da ju utegnem prestrašiti. Z svojim napihovanjem sem ju sicer zmedel, vendar ne za dolgo. Ponovno sem zaslišal tisti prekleti zvok, ki je bil zelo očiten klic na pomoč.

»O ne, pa ne boš, tiho bodi! Nobeden te ne pride rešiti! Moj si, ti preveliki beli majmun, ti!« sem še uspel izustiti, preden sem v roke vzel verigo s kavljem. Verigo sem pričel vrteti in hoditi proti Nezemljanoma. Pripravila sta se na boj in me skušala obkrožiti. Verigo sem sukal na vse strani, da mi ne bi mogla skočiti v hrbet. Spustil sem jo in s topim delom kavlja zadel Belugo številka ena naravnost v čelo. Padel je po tleh in v tistem sem bil že na njem. S sekiro v roki sem zamahnil proti njegovi glavi, a me je uspel prestreči. V tem trenutku me je od zadaj zgrabil Beluga številka dve. Prijel me je za levo roko in me začel vleči po tleh. Ko sem se obrnil proti njemu, sem z drugo roko že zamahnil in ga s sekiro zadel v predel ključnice. Z nogo sem ga odrinil in še enkrat, tokrat horizontalno, zamahnil proti njemu in mu prerezal vrat. Sesedel se je kot prazna vreča krompirja, glava pa se mu je prosto nagnila nazaj, da sem lahko videl notranjost njegovega vratu, in za trenutek obvisela na mišicah, ki so jo še držale. Končno je padel in obležal.

Obrnil sem se proti Belugi številka ena, ki je medtem že vstal. Zamahnil je proti meni in me plosko zadel v levo ličnico. To je bila zaušnica in pol! Poletel sem proti tlom in padel na trebuh. Skočil mi je na

hrbet, me prijel za lase ter se pripravil, da mi bo z mojo sekiro odbil glavo. Izpostavil je moj vrat ter iz sebe spustil zverinski krik. Bil sem popolnoma nemočen, vse do trenutka, ko sem pod svojo levo roko začutil sekiro, s katero sem malce poprej zgrešil prejšnjo Belugo. Prijel sem jo v roko in zamahnil nad svojo glavo. Zadel nisem ničesar, vendar je iz previdnosti vseeno odskočil. Obrnil sem se na hrbet in z vso silo sekiro zavihtel v njegovo koleno. Sesedel se je na svojo desno stran, iz rok spustil sekiro in se prijel za ranjeno koleno. Hitro sem pobral sekiro, ga podrl po tleh in pričel udrihati po njem. Bil sem kot z demoni obseden in prav nič mi ni bilo mar, kam pada rezilo sekire. Vse kar je štel, je bilo, da je ob stiku pustilo krvavo sled na Beluginem telesu. Kri je brizgala naokrog in kmalu sem bil ves prepojen z njegovo telesno tekočino. Čez nekaj sekund, ki so se zdele kot večnost, sem se končno ustavil in ugotovil, da je zaleglo. Beluga je bil mrtev in praktično neprepoznaven.

Obrisal sem si kri z obraza, pobral »železje« in na hitro zapustil ta zakleti prostor. Sedaj je bil čas, da že enkrat poiščem svoje prijatelje, pa tudi za Maksa me je že malce skrbelo. Ves ta čas ga ni bilo na spregled in počasi sem se pripravljaj na možnost, da so ga ujeli - ali še huje, ubili. Precej časa je že minilo, odkar sva se razšla in vedno bolj me je pekla vest, ker sem privolil v razhod. Pomislil sem tudi na Saro, le kaj se ji je zgodilo? Upal sem, da jo je Maks našel in da je z njo vse v najlepšem redu. Želel sem jo vsaj enkrat še videti, se je vsaj enkrat dotakniti in če bo sreča, morda poljubiti.

MAKS

Še zadnjič se je Maks ozrl nazaj preko svojega ramena in se prepričal, da mu nihče ne sledi. Ko je spoznal, da Frenka ni več v bližini, se je malce sprostil in takrat ga je dohitelo. Dohitelo ga je vse, kar se mu je zgodilo v zadnjih nekaj dneh. Vse grozote, ki jih je moral prestati, vso silno mučenje, zbadanje in rezanje, ki ga je doživel in k sreči tudi preživel. Sedaj je imel prvič možnost, da se za trenutek ustavi in se sooči z realnostjo, da se sooči s situacijo, v katero ga je neusmiljeno pahnila usoda. Spraševal se je, ali je to vse sploh mogoče? Ali morda sanja? Pa saj takšnih pošasti ali Nezemljanov ali karkoli že so v realnosti ni. Ne obstajajo! To je možno samo v filmih, pa še to samo v slabih filmih. Nikoli namreč ni bil ljubitelj grozljivk in znanstvene fantastike. Bil je trdo zasidran v mejah mogočega in ga izmišljene zgodbe niti malo niso pritegnile. Zdelo se mu je škoda časa za ogled vsebine, ki nima nobene povezave z realnostjo in se nikoli ni znal vživeti vanje. Sedaj pa se je sam znašel sredi prav takšne, skrajno neverjetne in grozljive zgodbe, ki je bila še kako resnična.

Sedel je na mrzla tla in se zazrl predse, kjer je zagledal moten odsev samega sebe v kovinskem zidu pred seboj. Vedel je, da je v odsevu on, vendar se ni prepoznal. Vanj je strmela ogromna mutirana pojava, v sebi je prepoznal izmaličeno pošast, ki si je nikakor ne bi želel srečati v temni ulici, niti na zelo svetlo noč. Opazil je, da so mu odpadli vsi lasje z glave in da ni imel niti ene same dlake več na telesu. Zazrl se je v svoje dlani in se zgražal nad debelimi prsti, razpokano kožo in ranami, ki so prekrivale večji del telesa. Na rokah je imel raztrgano kožo, ki se očitno ni uspela dovolj hitro širiti in skozi rane se je razbohotilo živo meso. Tudi vonj, ki se je širil iz teh ran, mu ni bil ravno po godu. Saj ne, da bi pretirano zaudarjal, vendar to ni bil njegov vonj. Njegovo telo je bilo okorno in

težko, počutil se je kot ujetnik v tujem telesu. Rane so ga ščemele, vendar to ni bila bolečina, ki je ne bi mogel prenašati. Pravzaprav se je čudil, zakaj bolečine niso hujše. Iz radovednosti si je potisnil palec v odprto rano na roki in pričakoval neznosno bolečino, vendar je začutil zgolj topel občutek prisotnosti tujka v rani. Občutek je bil podoben šivanju manjše rane pod lokalnimi anestetiki, občutek, ki mu je bil še kako znan, saj se je pri svojem športnem udejstvovanju mnogokrat poškodoval.

Nato je pomislil na Sašo, svojo preljubo Sašo. Dekle, ki ga je iz razuzdanega samca spremenila v zvestega in ljubečega partnerja. Bila je ljubezen njegovega življenja in misel, da se ji je kaj hujšega pripetilo, je bila težja od smrti same. Pregnal je temne misli in se prepričal, da je še živa in da jo bo rešil iz krempljev teh svetlopoltih dolginov, pa če je to zadnja stvar, ki jo naredi v življenju. Brez nje slednje tako ali tako ni imelo več smisla. Vendar, ali ga bo sploh prepoznala, ko bodo njene oči uzrle njegovo izmaličeno podobo? Ga bo še imela rada, ga bo sprejela takšnega kot je? Je to sploh mogoče? Prvič v življenju je bila njegova podoba neprivlačna in vedel je, da znajo biti ljudje še kako brezsrčni in morda celo zlobni ob pogledu na takšno pokveko. Tudi sam je znal biti takšen, s Sašo sta pogosto ob kavici opazovala mimoidoče in nikoli ni manjkalo obsojanja močnejših, posmehovanja modnim idiotom in ocenjevanja vsega, kar je imelo dve nogi. Takrat se mu ni zdelo to nič posebnega, sedaj ga je bilo sram. Sram ga je bilo, ker se je počutil superiornega, ker je ljudi ocenjeval zgolj po njihovem videzu. Sram ga je bilo v dno duše in pomislil je, da mu sedaj karma vrača milo za drago. Saj si je zaslužil, je menil.

Nato je vstal, se otresel negativnih misli ter se odpravil iskati Sašo in ostale prijatelje. Na poti je videl cel kup Belug in k sreči nobenega

Grdavsa. Belug se namreč ni bal, Grdavs pa so mu nagnali strah v kosti. Konflikta se je izogibal. Če se je le dalo, se je skrival po temnejših kotih in se zelo trudil, da ga nihče ni opazil. Čez čas je naletel na dvigalo in se odpravil v naslednje nadstropje. Ko so se vrata dvigala odprla, je vstopil v prostor, ki je bil drugačen od ostalih, nekoliko bolj sterilen, čist in svetlejši. Tudi stene so bile v svetlejšem odtenku. Na koncu hodnika se je pred njim odprla ogromna dvorana. Bila je vsaj tako velika kot telovadnica na njegovi srednji šoli, kjer je prebil precej svojega časa. Prostor je bil umetno razdeljen na oddelke, po sredini pa je bil urejen prehod z dostopom v vsakega izmed njih. Previdno je stopil v prostor in se tesno ob steni dvorane premikal proti drugemu koncu. Stropi so bili nenavadno visoki in osvetljava močnejša kot drugod. Tukaj se ni imel kam skriti. Pred njim je bilo deset oddelkov, ločenih z motnim steklom, ki je segalo do višine nekaj metrov, vendar ne do stropa. Pet na levi in pet na desni. Previdno je vstopil v prvega, ki je bil prazen. Najverjetneje gre za nekaj podobnega ginekološki ambulanti, je sklenil. Aparature in oprema so bili namreč enaki kot v sobi, kjer je svoj konec dočakalo pokojno pegasto dekle. Tudi naslednji predelek je bil prazen in prav tako tretji ter četrti. Pomislil je, da morda samo izgublja čas in da so dekleta kam prestavili, vendar si ni drznil hiteti. Nato je za rahlo motnim steklom zagledal visoko pojavo, se ji počasi približal in previdno poškilil v notranjost. Zagledal je Belugo, ki je ždel nad mizo in nekaj zavzeto pripravljaj. Beluga mu je zakrival pogled in Maks ni mogel videti, koga ima v delu. Še zadnjič se je ozrl naokoli in se prepričal, da ga nihče ne vidi, ter se počasi od zadaj približal Belugi. Ta ga ni opazil, ker je bil zaposlen s »pacientom« in je nemoteno opravljal svoje delo, karkoli je to že bilo. Maks je vedel, da mora biti zelo previden, saj bi

v nasprotnem primeru lahko v trenutku pred seboj zagledal še cel kup razbesnelih dolginov.

Medtem ko je premišljeval, kako bi se hitro in neslišno lotil Beluge, se je ta obrnil in ga zagledal. Nepremično sta strmela drug v drugega in čakala, kdo bo naredil prvo potezo. Stala sta kot okamnena, kakor da upata, da je drugi le privid. Tako sta stala, kot se je zdelo, celo večnost, vse dokler se ni izza Beluginega hrbta zaslišal ženski glas: »Halo? Je kdo tam? Halo? Prosim, pomagajte mi, prosim, pomagajte! Nič nisem storila, nedolžna sem, ne vem, zakaj sem tukaj. Prosim, pomagajte mi! Ugrabili so me! Pokličite policijo! Prosim, pomagajte mi! Kdorkoli!«

Maksa je v trenutku zdramilo, saj je prepoznal Ninin glas. Beluga se je bliskovito pognal proti vratom in skušal pobegniti iz prostora. Maks je presenečeno stekel za njim, ga nekaj metrov kasneje ulovil, mu skočil na hrbet ter ga neusmiljeno podrl na tla. Beluga je padel na trebuh in še preden se je uspel pobrati, ga je Maks s kolenom trdno pribil v tla, nato pa z obema rokama pričel njegovo glavo na silo obračati proti sebi ter jo vleči navzgor, pri čemer je lomil vretence za vretencem v Beluginem vratu. Zaslišal je glasen škrtajoč pok in začutil, da glave na telesu ne držijo več vratna vretenca, ampak samo še sproščene mišice in tkivo. V tem trenutku je tudi Nina prenehala kričati, vendar še zdaleč ni bila pomirjena. Iz njenih oči je sijal strah, ki ga je Maks s svojo brutalnostjo in s svojo spremenjeno podobo zasadil v njej. Ni ga prepoznala, zato je pričela srčno moledovati: »Prosim, ne me ubiti. Prosim, pusti me. Saj ne bom nikomur nič povedala. Obljubim. Prosim, prosim, prosim ...«

»Ne boj se. Nič ti ne bom storil. Jaz sem. Maks! Si v redu?« jo je prekinil z nežnim in zadihanim glasom.

Rahlo nejeverno je odgovorila, kakor da ne more verjeti lastnim očem: »Kaj? Kdo? Maks? Maks! Si to res ti? Kako? Kaj pa se je zgodilo s teboj? Glej, kakšen si! Kar na bruhanje mi gre, ko te gledam! Joj, kaj imaš to na koži? Kaj se je zgodilo s teboj?«

»Prijazna, kot vedno. Nekatere stvari se nikoli ne spremenijo,« je zdolgočaseno pripomnil Maks.

»Saj nisem nič takega mislila. Ampak, Maks, vseeno, kaj se je zgodilo s teboj? S čem te hranijo?« je skušala popraviti vtis.

»Dolga zgodba. Kdaj drugič, Nina. Kako se držiš? Si v redu?

»Kaj izgledam, kot da sem v redu?«

»Si kaj videla Sašo? Ali še koga drugega?«

»Ne, na žalost ne. Razen teh mutantov smrdljivih. Ali je še kdo drug tukaj?«

»Upal sem, da ste skupaj. Zaenkrat sem srečal samo Frenka. Ampak Sara je tudi tu.«

»Kje sploh smo? Kdo so ti ljudje? Kaj hočejo?« je vprašala, kakor da se ji nekam mudi.

»Če ugotoviš, povej tudi meni. Frenk pravi, da so Nezemljani,« je bil kratek Maks.

»Itak! Frenk in njegova domišljija. Nezemljani? Lepo te prosim,« je pripomnila in zamahnila z roko.

»Kakorkoli že. Meni je prav vseeno, kdo so. Samo, da najdem Saško in da se spravimo od tukaj. Se strinjaš?«

»Prav. Me boš samo gledal ali ...?« je rekla in s pogledom namignila proti okovom.

Maks je z golimi rokami odlomil nosilec okov in Nina je bila prosta. Takrat je šele videl, da ima Nina večji trebuh kot poprej. Prav lepo okrogla je bila videti v trebušnem predelu.

Previdno ga je objela in se mu zahvalila z besedami: »Hvala, Maks! Še sanja se ti ne, kako sem te vesela. Pa saj niti nisi tako grd.«

»Ni za kaj,« je odgovoril in pogledal proti njenemu trebuščku. »Kaj si pa ti ves ta čas počela? Jedla?«

»Kako to misliš? Kaj sem počela? Kaj hočeš povedati?!« je začudeno in malodane užaljeno vprašala. Nato je uvidela, na kaj Maks namiguje in se potrepkala po trebuhu. »Aja, to. Mislim, da sem noseča. Tile modeli tukaj so me oplodili. Umetno, da ne boš imel kakšnih pripomb. Boš potipal, kako brca?«

»Brca? A ni to malo prekmalu?« je bil začuden.

»Kaj pa vem. Morda. Kako dolgo smo sploh tukaj?«

»Nimam pojma. Niti sanja se mi ne. Ampak sigurno ne TAKO dolgo!«

»Kaj bi mi rad povedal?«

»Ja, nič. Pač, da se to še ne bi smelo dogajati. Razen če si bila že prej noseča.«

»Nisem! Oni so me oplodili. Kaj mi ne verjameš?«

»Verjamem, verjamem. Pozabi! Kaj pa jaz vem. Oprosti. In kaj nameravaš narediti z otrokom? Si kaj razmišljala?«

»Kako to misliš?« je zgroženo vprašala Nina.

»Saj veš o čem govorim. Kaj boš storila, ko bo rojen. Ali še prej...«

»Me sploh ne zanima, kaj ti misliš! To je moj otrok in jaz odločam o tem, kaj bo z njim! Ti je jasno?« ga je prekinila.

»Dobro, Nina! Seveda ti odločaš. Samo vprašal sem, ne se zdaj razburjati, no. Daj, pozabi, ok?«

»Ne, ni ok. Kaj si mislil s tem? Kaj bi naj naredila s svojim otrokom?!« je razburjeno vztrajala.

Maks se je zamislil in ugotovil, da je bolje, če spremeni temo. Z Nino se tako ali tako nikoli ni dalo normalno pogovarjati in pričakovati, da bi bilo v tej situaciji kaj drugače, je bilo naivno. Zato je rekel: »Pozabi. Si videla, kam vodi ta izhod?«

»Ne! Kaj si mislil?! Povej, kaj si imel v mislih in ne spreminjaj teme!« je vztrajala.

»Pozabi, no. Oprosti, da sem karkoli rekel. Nisem sedaj za prepire.«

»Kdo se prepira? Ti si začel, ne jaz!«

»Saj ni pomembno. Od tukaj morava čim prej oditi. Drugače bodo še mene oplodili.«

»Bi te rada videla, ja. Moški ste takšne šleve. Umrli bi, če bi morali roditi!«

»Imaš prav. Moški smo šleve. Lahko sedaj greva?«

»V redu. Ampak mojega otroka pusti pri miru!«

»Dogovorjeno.«

Nina se je obrnila in ni izrekla niti besede več. Maks je opazil, da se neprestano gladi po trebuhu in da so bili njeni materinski vzgibi v polnem teku. S čemer ne bi bilo prav nič narobe, če bi bil oče tega bitjeca znan ali pa vsaj človek. Tako pa nobeden ni vedel, kaj so počeli z njo. Spomnil se je filma »Osmi potnik« in prizora, ko iz trebuha skoči mali, požrešni Nezemljan in zmrazilo ga je po celem telesu. Po eni strani je razumel Nino, po drugi strani pa bi najraje videl, da se malega stvora kar sedaj pokonča.

Preden lahko naredi kaj škode. Slutil je, da bodo z Nino na tem področju še problemi. Kar se da hitro sta pobegnila iz tega nadstropja. Kakšne pol ure kasneje sta prišla do sobe, iz katere so se slišali zvoki, podobni pogovarjanju. Previdno sta pristopila bližje in ušesa naslonila na vrata. Prepoznala sta Jerryja in Saro, vendar njun pogovor ni imel ne repa in ne glave.

»Kaj, če je kdo to videl?« je vprašal Jerry.

»Seveda je nekdo to videl. Milijoni so to videli. In kaj potem? Kaj te skrbi?« je bila odločna Sara.

»Kaj ti ni jasno? Pa to se ne dela, no.«

»Ah, daj no. Ne bodi takšna reva. Imej malo jajc, zaboga. Sedaj je, kar je.«

»Tebi je vseeno. Meni pač ni. Joj, kaj če je moja mama to gledala? O, sranje! Umrl bom od sramu.«

»Umiri se. Saj to ni nič takega. To vsi počnemo. Tudi tvoja predraga mamica. Kako pa misliš, da si ti prišel na svet? So te čebele prinesle ali so bile morda štoklje?«

»Ne najedaj, Sara! Sranje, kaj sem naredil! Zakaj sem takšno teslo?!«

»Potem se pa smili samemu sebi, če tako hočeš.«

»Nič od tega nisem hotel! Babe ste za vse krive! Ti in Nina! Zdaj sem si pa sramoto nakopal. In to kakšno sramoto! Kako naj sedaj še koga pogledam v obraz?! Kako?« je bruhal besno iz sebe.

»Sem jaz kriva, lepo prosim? Nihče te ni prisilil v nič! Če pa ti ne moreš držati prstov k sebi, pa ni moj problem.«

»Ti, ja! Kdo pa drug? Zaradi tebe je sedaj vsega konec.«

»Ma, kakšen konec. To je zakon za gledalce. To se prodaja. Boš videl!«

»Boli me kita za gledanost! Uničila si moje življenje!«

»No, daj no. Ne pretiravaj! Pa malo lepše se pogovarjaj pred kamero,«
je bila sarkastična Sara.

»Joj, Sara! Tebe bi človek včasih najraje zadavil!«

»Tudi to je dobro za gledanost, he, he. Kdo ti pa brani?«

»Daj mi mir! Samo pusti me pri miru!«

Maks in Nina sta se začudeno spogledala in Maks je trenutek za tem že podrl vrata, vstopil v prostor in na ves glas zakričal: »Kaj je zdaj to, porkamadona?! Malo vaju pustimo sama, pa že delata oslarije!« ter se začel krohotati od smeha, ne vedoč, da sta imela Sara in Jerry dejansko nekaj na grbi.

Jerryja in Saro je od šoka skoraj pobralo. Maks se je ozrl po sobi in z začudenjem opazoval okolico. Ta soba namreč v ničemer ni bila podobna prejšnjim. Bila je pravzaprav precej luksuzna in predvsem »normalna«, kar se človeških standardov tiče. Na desni je bila kuhinja, na levi spalnica in na sredini bivalni prostor s kavčem in z vsem, kar spada zraven. Stene so bile rdeče barve, dno pa je bilo sestavljeno iz črno-belih ploščic z motivom šahovnice. Sedežna garnitura je bila bele barve in usnjena. Maks se je moral prav dotakniti sedežnega naslonjala in se prepričati, da ne gre zgolj za iluzijo. Pogled proti kuhinji je odkril hladilnik, pečico in umazano posodo. Tam, kjer je po navadi televizor, pa je bilo samo ogromno ogledalo, ki se je raztezalo čez celotno površino stene. Kaj hudiča se tukaj dogaja? se je spraševal. Prizor, ki ga je imel pred očmi, je ovrigel vse teorije, ki jih je do sedaj imel o njegovih ugrabiteljih in kraju, kjer se nahajajo. Nina in Jerry sta sedela na kavču in ga prestrašeno opazovala. Za povrh vsega sta bila tudi normalno oblečena, kakor da bi se nič ne zgodilo.

Maks je pristopil do Jerryja, ga prijel za ramo, pogledal v oči in mu rekel: »Stari moj, lepo te je videti v enem kosu.«

Jerry pa je zmedeno vprašal: »Maks? Kaj si to ti?«

»Seveda sem jaz, kdo pa drug. Ne zafrkavaj me sedaj še ti, prosim lepo,« je bil sarkastičen Maks, še vedno srečen, da ju je našel čila in zdrava.

»Ma, ne me jebat, Maks, kakšen pa si? Si v steroidno juho padel ali kaj?« je rekel v šali in ga tesno objel.

»No, no, kar umiri se, nisem imel čisto nič pri tem, takle sem se zbudil.«

»Po moje tudi, ja? Kako si se kar zbudil takšen?« je vprašal začudeno.

»Ja, kaj kako? Zbudil sem se na operacijski mizi, cel preboden z raznimi iglami in cevkami. Vse me je bolelo in nič mi ni bilo jasno. Ekola, na kratko, prijatelj moj. Kaj sta pa vidva počela?«

Jerry je zamahnil z roko, kot da ve, da ga Maks zgolj zafrkava. Nato je pogledal proti tlom ter rekel: »Nič kaj. Saj veš. Standard.«

Medtem je Nina stopila do Sare in jo objela, kot da je ni videla že sto let. Presenečeni Sari za trenutek ni to prav nič prijalo. Malce zmedeno in otrplo od strahu je vprašala: »Aaaa. Zakaj pa to?«

»Kako to misliš? Vesela sem, da te vidim. Kaj pa drugega?« je presenečeno odvrnila Nina.

»A tako? Kul. Tudi jaz tebe,« je odgovorila skozi zobe. Njene velike oči so bile še vedno razprte do skrajnosti.

»Si v redu?« jo je vprašala Nina.

»Seveda. Pa ti?«

Nina je pričela razlagati na hitro: »Bila že bolje. Ne boš verjela, kaj se mi je zgodilo ...« A jo je Sara prekinila z besedami: »Super.« Nato se je

odpravila proti Maksu.

»Zdravo, Maks! Dolgo se nismo videli.«

»Zdravo, Sara!« je odvrnil veselo in jo prijateljsko objel. »Tudi tebe je lepo videti.«

»Kako to, da sta prišla sem? Je to kakšna nova preizkušnja?« je Maksa vprašala Sara.

»Kako to misliš? Rešiti sva vaju prišla.«

»Rešiti? Pred čim?« je zmedeno vprašala Sara.

»Kako to misliš pred čim? Kaj ti ni jasno?« je bil začuden.

»Am, ha? Kaj sem zamudila?«

Pridružil se ji je Jerry z vprašanjem: »V čem je hec? Kaj delata tukaj?«

Vmes je posegla Nina in napadla Jerryja: »Kaj mene pa ne poznaš več?!«

»Živijo, Nina. Oprosti. Kako si?« se je opravičil Jerry in jo previdno objel.

»Kako pa misliš, da sem?!« je odgovorila smrtno resno.

Jerry, prepričan, da ve, zakaj je Nina jezna nanj, je pogledal proti tlom in se pričel opravičevati: »Žal mi je. Res mi je žal, Nina! Nisem namenoma. Saj veš, da nisem tak. Oprosti mi, prosim, oprosti mi ...«

Nina je stopila korak nazaj in ga vprašala: »Kaj? O čem govoriš? Kaj si naredil?«

Jerry se je obotavljal z odgovorom, tako da je vmes skočila Sara: »Nič, nič! Samo šokirana sva, da vaju vidiva, to je vse.«

Nina ni niti za sekundo odmaknila pogleda od Jerryja, ki je še vedno molčal in strmел v tla.

»In zakaj mi tega ne more sam povedati? Kaj si jezik izgubil? Muca papala?« je zabičala Nina in dodala: »Nekaj sem te vprašala!«

Sara je previdno stopila do Maksa in oba sta z razdalje opazovala znašanje Nine nad Jerryjem. Maks je zašepetal Sari: »Še vedno ne vem, zakaj je Jerry s to tečnobo. Meni bi se že zdavnaj zmešalo. Vedno eno in isto sranje.«

»Tega tudi jaz nikoli nisem razumela. Pa to njeno ljubosumje! Kdo bi to prenašal? Jerry ni tako slab fant, ampak to, kar mu ona dela, to pa je preveč. Ne moreš biti takšna šleva, no.« je rekla Sara.

»Morda pa misli, da boljše ne more dobiti. No saj, to niti ni tako daleč od resnice. Pa saj veš, pri prvi resni zvezi smo vsi malce čudni in mislimo, da moramo vse prenašati. Saj se bo naučil. Še vsi smo se,« je zaključil Maks.

Nina se je še kar razburjala nad Jerryjem, on pa se ji je opravičeval in jo skušal pomiriti. V nekem trenutku je Jerry opazil Ninin povečan trebuh in naenkrat ni več slišal njenega kričanja. Opazil je, da sploh ni tako majhen, da je pravzaprav že kar velik in mu ni bilo popolnoma nič več jasno. Nina je bila izjemno vitka in nikoli ne bi dopustila, da bi se zredila, torej je ostala samo ena možnost – noseča je! Vsi ostali glasovi iz okolice so se porazgubili, sedaj je videl samo še njen velik trebuh. Jerry ni vedel, kaj čuti ob tej novi informaciji. Bil je zmeden in popolnoma izgubljen. Razmišljal je, kako bi lahko do tega prišlo, saj sta vedno uporabljala zaščito. Prepričan je bil, da sta bila vedno dovolj previdna. Skušal je povezati veličino njenega trebuha in ugotoviti, kako dolgo je noseča, a se matematika nikakor ni izšla. V ozadju je, kot v stanju šoka, še vedno zaznaval Ninino teženje, ki pa je bilo v njegovi glavi oddaljeno in utišano. Ko se je tega

zavedel, je stresel z glavo, vstal, grobo prijel Nino za roke ter ji ostro rekel: »Pa kaj se ti norce delaš iz mene, ženska!? Kako lahko mene obsojaš? Nina, kaj je to?!« in z jeznim pogledom nakazal proti njenemu trebuhu.

Nina je v trenutku obmolknila, kot bi nekdo pritisnil gumb za utišanje. Morda je bila šokirana, ker je prvič nad njo povzdignil glas ali pa morda, ker je sedaj morala obrazložiti nekaj, kar še sama ni vedela kako in kaj. Vlogi sta bili sedaj obrnjeni.

»Noseča si? Od kdaj?« jo je vprašal Jerry.

»Ni tako preprosto. Ne razumeš,« se je branila.

»Kaj pa je tukaj za razumeti? Kako je to mogoče? Kako dolgo že veš, da si noseča?«

»Ne dolgo. Saj ti skušam razložiti ...«

Jerry jo je grobo prekinil: »Kdo je oče? Moj ni, ker vedno uporabljam kondom. Kdo je potem oče?«

»Ti lahko razložim, prosim? Ni tako, kot je videti ...«

»Kako, da ne. Prevarala si me in sedaj si noseča. Preprosto! In potem mene obsojaš. Kako si drzneš?!«

Maks je naveličano rekel Sari: »Pa smo spet tam. Pustiva ju, da se v miru zmenita, to se naju ne tiče.«

»Če pa je zanimivo,« mu je odgovorila.

»Pridi, pridi. Pustiva ju,« ji je rekel in jo odpeljal stran. »Raje mi malo povej, kaj se tukaj dogaja?«

»Nič, kaj? Nič se ni zgodilo. Ne vem o čem govoriš. Kaj je Jerry rekel, da se je zgodilo?« je odgovorila zelo nejasno.

Maks jo je pogledal izpod čela in dodal: »Kdo je rekel kaj za Jerryja? Mene zanima samo tole vajino gnezdo. Kaj delata tukaj?«

»Nič nisva delala, samo pogovarjala sva se,« je sramežljivo odgovorila.

»Dobro, zdaj se pa tudi meni že zdi, da nekaj prikrivaš. Sara, kaj se dogaja?« je bil bolj oster.

»Ja nič. Kaj bi se naj dogajalo?« je vztrajala in na njenih licih je videl rdečino sramu, ki je lahko pri Sari pomenila samo eno.

»Saj ne morem verjeti! Spala sta skupaj! SPALA sta skupaj? Resno Sara?« je bil vidno razočaran Maks.

»Ne vem, o čem govoriš. Kdo je to rekel?« se je branila.

»Jerry? Resno? Nisi našla nobenega drugega? Si morala vse pokvariti?«

»Kaj bi rad? Ti si pa svetnik ali kaj? Bi te rada videla, takole zaprtega na Big Brotherju, kako dolgo bi zdržal brez seksa. Saj nekaj časa gre, potem pa se ti začne mešati ...«

»Čakaj! Kaj? Kakšnem Big Brotherju, o čem ti to govoriš?« jo je prekinil začudeno.

»Ne reči, da ne veš, kaj je Big Brother? Kaj ne gledaš televizije?«

»Vem, kaj je Big Brother, ne vem pa, kakšno vezo ima to s čimerkoli.«

»Kako ne veš? Zmagujeva, zadnja dva sva ostala. Kul, a ne?«

»Ok, Sara, da vidim, če jaz tole prav razumem? Ti in Jerry sta na Big Brotherju in vse je normalno, pač televizijski šov? Nič nenavadnega se ne dogaja? Razen tega, da nateguješ Nininega fanta, seveda.«

»Tole zadnje bom preslišala. Dddd, kaj pa drugega?! Pismo, si čuden danes,« je bila zajedljiva.

»Aja, jaz da sem čuden? Hm, kaj pa vsi tile jebeni Nezemljani, ki me že ves čas skušajo ubiti? Ti so tudi del šova ali kaj? Tale kri na mojih rokah, je tudi zrežirana?! Pa kam sem jaz prišel, v norišnico ali kam? Ste vsi nori malo? Kako bom enega sedaj pritisnil okoli kepe!« se je razburil Maks! »Pa

saj to preprosto ne more biti res!«

Sara mu je dala s pogledom jasno vedeti, da nima pojma, o čem Maks govori in da ga ne jemlje več resno. To je Maksa razjezilo, zamahnil je z roko ter stopil izza vogala. Tam je našel manjšo kamrico, iz katere se je razprostiral pogled na celotno dogajanje v sobi, kjer je našel Saro in Jerryja. Bila je polna raznolike tehnične opreme, pročelje pa je krasilo steklo. Spominjalo ga je na nekakšno nadzorno sobo. Vstopila je še Sara in rekla: »No vidiš, sem ti rekla, da je Big Brother, pa mi nisi verjel. Ti pa o nekih Nezemljanih, buhtelj. Preveč televizije gledaš, očitno.«

Maks je za trenutek izgubil potrpljenje, prijel Saro za glavo in jo pomolil pred napise na aparaturah. Bili so zgolj simboli, enaki drugim na ladji. Zabrusil ji je: »Potem mi pa, prosim, preberi tole, pametnjakovička! Kaj to piše?« Nato jo je izpustil in vprašal: »No, kaj pomenijo tile simboli? Preberi mi, prosim, kaj tukaj piše!«

Sara mu je vzvišeno odgovorila: »Jaz že vem, kaj tu piše! Če si pa ti neizobraženo tele, pa to ni moj problem. Tuje jezike bi se učil. Ne pa da si izmišljuješ neke neumnosti. Prosim te lepo, no. Pa da se me ne dotakneš več, ti je jasno!«

Maks je samo zamahnil z roko in zapustil prostor. Če bi jo moral poslušati še kakšno sekundo dlje, bi tvegala popolni kolaps živcev. Počasi mu je družba pričela najedati in je skorajda že pogrešal mir, ki ga je imel, ko je bil še ujetnik.

Jerry je medtem z zelo ostrim in odločnim glasom nadaljeval: »No, Nina, kaj je zdaj? Kaj mi maš za povedati?«

»Jerry, daj mi priložnost, da ti razložim. Ni to, kar ti misliš, da je. Se boš umiril in mi dovolil, da ti povem?« se je branila Nina.

Jerry je dvakrat globlje zadihal, sedel na kavč in ji z rokami nakazal, da ji je predal besedo. Nina je pričela: »Ko so nas ugrabili, še nisem bila noseča, Jerry. Vem, da nisem bila! Nikoli te nisem prevarala in ti si edini, ki bi lahko bil oče temu otroku. Ne vem, kako in kdaj sem zanosila. Res ne vem, kako je to možno. Nekaj so mi očitno naredili. Oplodili so me. Umetno!«

Jerry jo je grobo prekinil: »Kdo ti je naredil kaj? O čem to govoriš? Ugrabili? Kaj? Kaj blebetaš?«

Nina ni vedela ali brije Jerry norca iz nje ali resnično ne ve, kaj se dogaja. Vprašala ga je: »Pa kaj ti sploh veš, kje smo? Ali se samo pretvarjaš, da ne veš?«

Jerry jo je zmedeno pogledal in vprašal: »O čem govoriš, Nina? Popolnoma nič te ne razumem več. Se delaš norca iz mene?«

»Na vesoljski ladji smo, Jerry. Ugrabili so nas Nezemljani ... ali nekaj. Visoki, suhi in blede? Nič znano? Še nobenega nisi srečal?« je bila začudena.

Jerry jo je debelo pogledal in odgovoril: »Pa kaj je s tabo narobe? Nezemljanov ni, to so samo zgodbe za strašiti ljudi. Kakšne neumnosti klatiš, baba nora?! Kaj se greš?«

»Nisem nobena baba in nisem jaz tista, ki ne ve, kje je, idiot!« mu je zabrusila in nadaljevala: »Kaj si sploh počel ti ves ta čas, če nisi nobenega srečal? Si bil preveč zaposlen z Saro, kaj?!«

»Ne pogovarjava se o meni, Nina! Sedaj sva pri tebi in tvojem ogromnem trebuhu in vse kar si do sedaj rekla, so brezzvezne bajke. Misliš povedati po pravici ali je bolje, da kar zaključiva zgodbo tukaj in zdaj?!« je bil odločen Jerry.

Nina ga je imela dovolj in je zabrusila: »Očitno ni več kaj za reči, prekleti prasec!« in je z dvignjeno glavo odšla iz sobe.

Jerry je zakričal za njo: »Nina, ne obračaj mi hrbta! Če greš ven, sva midva končala! Resno mislim, sem pridi, da se pogovoriva do konca!« Nina pa mu je tik pred vrati samo še pokazala sredinca in ponosno odkorakala stran.

»Je vse v redu, Nina?« jo je previdno vprašala Sara.

Nina ji je zabrusila: »S teboj se nimam kaj pogovarjati, cipa mala!«

Sara je stopila do Nine, jo pogledala v oči in ji vrnila lepe besede: »Nisem jaz tista, ki je noseča in ne ve, kdo je foter, kurba kurbasta!«

Nina se je že pripravila na repliko, a je vmes posegel Maks in ju potegnil narazen ter zabrusil: »Dovolj vaju imam! Ne mislim vaju več poslušati! Babi zmešani! Imam cel kup drugih problemov in tole vaše zmerjanje lahko počaka! Kot na primer, kako bomo prišli nazaj domov in kje zaboga je Saša!? Če preživimo tole sranje, se bosta potem doma lahko pogovorili, kar se imate za pogovorit. Do takrat pa tišina! Gremo!«

Nina in Sara sta soglasno hoteli nekaj reči, a ju je Maks grobo prekinil z glasnim in odločnim tonom: »Tiho! Eno samo besedo še od katerega koli izmed vas, pa vas kar tukaj pustim. Jasno?! Niti ene same besede več da ne slišim.«

To je zadostovalo, da so se tiho odpravili. Maks je hodil nekaj metrov pred Nino, par korakov za njo Sara in na koncu še Jerry. Ozračje je bilo prepojeno z nelagodjem in zamerami. Maks pa je razmišljal o tem, kako bi se jih najraje kar znebil. V tem trenutku bi jih kar pustil same. Pa naj se znajdejo, kakor se vedo in znajo! Spomnil se je očetovih besed: Vse ženske so nore, ene bolj, ene manj, a vse so nore! In tokrat se je za spremembo z

njim celo strinjal.

Jerry je hodil nekaj korakov za drugimi, ves zamišljen. Izmenično se je oziral proti Sari in proti Nini. Čutil je izrazitega moralnega mačka. Ni si mogel razjasniti, ali je hvaležen za to, kar se je zgodilo s Saro, ali to obžaluje? Saj mu je bilo lepo, zelo lepo, vendar je vedel, da se bo enkrat vse razvedelo. Da bo tudi Nina izvedela resnico, če je še ni. Ni je želel prizadeti, pa čeprav je znala biti pravi mali terorist. Še vedno jo je imel zelo rad, vendar je bilo tokrat njegovo srce razdvojeno. Čas, ki ga je preživel s Saro, zaprt v tisti sobi, je pustil sledi. Ko se je prebudil, se mu niti sanjalo ni, kaj se dogaja. Po nekaj urah ugibanja je prišel do zaključka, da je najbrž udeleženec v najnovešem resničnostnem šovu. Enem tistih, ki jih njegova Nina tako rada spremlja in ki jih on iz srca sovraži. Vedno je bil mnenja, da se na slednje prijavijo ljudje, ki so kronični iskalci pozornosti in nimajo kaj boljšega početi. Predvideval je, da jim je pomanjkanje ljubezni v življenju naredilo praznino, ki jo lahko nadomesti samo nenehna pozornost, pa naj bo še tako banalna. Zakaj bi se drugače racionalen človek sploh prijavil na takšen šov in se postavil milijonom ljudi na ogled? Neumnost, da ni večje, je menil. Prav tako nikoli ni razumel, kaj hudiča ljudje vidijo v tem. Zakaj to sploh gledajo? Nimajo dovolj drame že v svojem življenju? Tudi gledalce, še posebej tiste najbolj zagnane, je hitro označil za zdolgočasene ljudi, ki očitno nimajo lastnega življenja in se morajo napajati na opazovanju neumnosti drugih. Prav nič zanimivega se nikoli ne dogaja na teh šovih, zdrahe so umetno ustvarjene, sodelujoči pa neznosni. In potem se je sam znašel na odru takšnega šova. Najprej ni vedel, kaj hudiča tam počne in kako je tja prišel. Nato pa se je, potem ko mu je Sara povedala, da se je prijavila na takšen šov in da so jo očitno

izbrali, sprijaznil z idejo, da ga je prijavila Nina. Takrat je skoraj ponorel od jeze! Jerry se namreč ni maral izpostavljati, ni maral biti v centru pozornosti. To je bila zanj prava nočna mora!

Tako se je začelo. Najprej je bila tam notri prava gneča, nato so eden po eden izginjali iz sobe. Vsakih nekaj dni so se zjutraj zbudili in je eden izmed njih manjkal. Jezili so se, ker se niti posloviti niso uspeli in ker niso vedeli, zakaj je kdo odšel in kako se izogniti temu, da bi tudi sami morali zapustiti šov. No, vsi razen Jerryja, ki se je na vsak način trudil biti nezanimiv, da bi ga le vrgli ven. Pa mu ni uspelo. Vse skupaj se je sedaj že pošteno vleklo in Jerryju je bilo iz dneva v dan bolj dolgčas. Ni imel računalnika, dostopa do interneta, ni imel video igrice in ne televizije. Povrhu vsega je moral še prenašati najbolj neumne prepire, kar jih je kdo sposoben spraviti skupaj. Ljudje okoli njega so se neprestano pričkali, brez kakršnih koli tehtnih razlogov. Ko sta ostala s Saro sama, so se stvari končno malce umirile. Ker sta se bežno poznala že prej, sta se kar ujela in našla precej tem za pogovor. O sošolcih, o kraju, kjer sta bila oba rojena, pa vse do Nine in seveda obrekovanja vseh poznanih. Minevali so dnevi in počasi sta si bila vedno bližje. Hočeš, nočeš, če vse dneve preživiš z nekom, se počasi nanj tudi navadiš. Še več, lahko ti postane celo všeč. Njena bližina mu je vedno bolj ugajala, njen smisel za humor je bil svetlobna leta pred Nininim in končno se je lahko z nekom pošteno nasmejal. Smeh pa je, kot vemo, pol zdravja in kot je Jerry kmalu spoznal, pol seksa! Imela sta se tako lepo, da sta pozabila, kje sta, zakaj sta tam in kdo ju čaka na drugi strani. Sedaj je videl samo še Saro in ona je videla samo njega. Dobesedno, če že drugače ne, drugih namreč ni bilo na spregled, vse dokler ni Maks podrl vrata in ju tako grobo presenetil, še

preden sta uspela ugotoviti, kaj vse skupaj pomeni.

Začelo se je nedolžno. Dolgi pogovori pozno v noč, občasen dotik med vsakdanjimi opravili, skupni kozarčki vina in sledilo je neizbežno. Nekaj časa se je še zadrževal kljub očitnim namigom z druge strani. V ozadju njegovih misli se je vedno pojavila Nina, ki verjetno opazuje vsak njegov korak preko televizijskega ekrana. Varanje je eno, ampak varanje pred milijonsko publiko in pred očmi svoje punce je nekaj popolnoma drugega. Zdelo se mu je nizkotno in počutil se je kot umazanec, ker je sploh pomislil na kaj takega. A ure so minevale, dnevi so šli mimo in Sara je bila vedno bolj priročna. Pogosteje je pogledal proti njeni popolni zadnjici, kar ni bilo ravno težko, saj je večji del dneva naokoli skakljala kar v spodnjicah. Vedno pogosteje je opazil njene polne ustnice med pogovorom in zasačil se je, da je njegova pozornost zašla in da naenkrat ne spremlja več njenih besed, ampak samo še premike njenih opojnih ustnic. Zaznal je tudi, kako je njen pogled uhajal iz njegovih oči k njegovim ustom. Čutil je napetost, čutil je energijo, ki se pretaka med njima in magnetno silo, ki ju neumorno vleče skupaj. Tega ni pri Nini nikoli čutil, čeprav jo je imel neznansko rad, vsaj tako je mislil.

Vsake toliko časa mu je roka malce ušla in je Saro potrepljal po zadnjici. Čisto nedolžno, vendar je pri tem neznansko užival. Tudi Sara ni bila ravno nedolžna v tej igri. Bil je prepričan, da se nalašč postavlja v položaje, zaradi katerih se mu kri pretoči v določene dele telesa. S tal je vedno pobirala stvari z iztegnjenimi nogami, z zadnjico obrnjeno proti njemu, včasih ga je v tem položaju pogledala in se mu nasmehnila. Vsakič se je kar pomehkužil, ko je videl tisto seksi ritko, ki ga kar kliče, naj jo naskoči. Ni se zgodilo redko, da je moral pred mednožje nastaviti kakšno

blazino, da se ne bi že na daleč videlo, kako je vesel, da jo vidi. Potem so se začeli redni dotiki rok med pogovorom. Nato se je pričela igra prstov, pri kateri sta drug druga čisto nežno gladila po dlaneh. Ko se ga je Sara dotaknila, je čutil mravljince po celotnem telesu. Nekega dne pa se je preprosto prenehal upirati.

Ni več zdržal pritiska, moral jo je imeti! Popolnoma je pozabil na Nino, na kamere in na milijone ljudi, ki ju opazujejo. Poglobljeno je pričel dihati, z levo roko je prijel Saro za zatilje, z desno pa so mu prsti ušli mimo njenih hlačk. Začutil je njeno notranjo toplino in vlažnost. Dolgo sta čakala na ta trenutek in zaslužila sta si vso naslado tega sveta! Privila se je k njemu in ga strastno poljubila. Začutil je njene svilene ustnice in nežen dotik jezika. S prsti ji je gladil lase in jo vsake toliko časa močneje zgrabil, da je začutila njegovo strast. Ona ga je grabila za poraščen prsni koš in on je stokal od bolečin. To je bila prijetna bolečina, bolečina, ki je naznanjala prihajajoče užitke. Z desno roko jo je počasi gladil po njeni mucu in kmalu en prst ni bil več dovolj. Vstopil je vanjo z dvema in nato s tremi prsti. Zvijala se je od užitka in njemu je bilo to strašansko po godu. Močno je gladil njeno »severno steno« in s palcem masiral njen ščegetavček. Sedaj ni več zmogla zadrževati glasu in njeno dihanje je postalo simfonija nežnih, a visokih tonov, ki so ritmično polnili prostor okoli njiju. Sunkovito si je potegnila majčko s telesa in nasadila svoje prsi na njegov obraz. Z veseljem jih je poljubljal in se valjal v njenih polnih oblinah. Krčevito se je pričela premikati in z drugo roko jo je privil k sebi, da se mu ni mogla izmakniti. Bil je odločen, da ji bo prišlo in da mu ne bo pobegnila. Držal jo je z vso silo, saj se je zvijala kot kača. Vedno hitreje in vedno močneje. Čutil je, da se bliža njen vrhunec. Odmaknil je njene lase ter jo rahlo ugriznil v vrat.

Sara je ponorela od naslade in po nekaj kratkih, sunkovitih gibih je bilo vsega konec. Ulegla se je nanj in zaprla oči, vidno utrujena. Objel jo je, jo poljubil na čelo in ji zašepetal na uho: »Sedaj sem pa jaz na vrsti.« Čutil je kako divje ji še vedno bije srce in kako se trudi, da bi se umirila, vendar ji ne uspe. Zaspala je kar v njegovem naročju in to ga ni prav nič motilo. Bila je tako ljubka, tako sladka, da je bilo zanj dovolj že to, da jo drži v svojem objemu. Bil je srečen in zadovoljen, pa čeprav ne dobesečno.

Naslednje jutro, še preden sta uspela skočiti pod tuš, je prišlo do grobe prekinitve njunega paradiža. Vreščeca Nina in steroidni Maks sta ju prav neprijetno presenetila. Pa tako fino sta se imela, sedaj pa se je vse spremenilo. Jerry ni vedel, kaj naj sedaj stori - naj gre nazaj k Nini ali naj se prepusti Sari. Z Nino si je zgradil solidno razmerje, Saro je želel zgolj pošteno nategniti. Srce na eni in pohota na drugi strani. Da je bilo vse skupaj še odtenek bolj zapleteno, je bila Nina noseča. Sedaj bo šele izpadel prasec, če jo zapusti. S tem v mislih je počasi korakal za ostalimi. Tako so vsi lepo »kuhali mulo«, vsak pri sebi in vsak na svoj način in Maks je bil zadovoljen, ker je bilo vse tiho.

*FRENK IN
ZVER*

Medtem ko je Maks prenašal pritoževanje s treh strani, sem sam taval po tisti ogromni vesoljski strukturi, prepojeni s hladom in tehnologijo. Vsak korak je bil korak v neznano in nevarnost je prežala za vsakim vogalom. Bil sem že popolnoma izmučen in brezvoljen. Spraševal sem se, kje hudiča so vsi? Tako velika vesoljska ladja bi najverjetneje prevažala na stotine Nezemljanov, sam pa sem jih srečal le peščico. Pomislil sem, da so morda prezaposleni, da bi se sprehajali naokoli. Vendar s čim? Morda z drugimi, morda lovijo Maksa? Ali pa so ga že ulovili in sedaj služi kot glavna jed sestradanim Grdavsem? Prišel sem do nekakšne razgledne ploščadi, kjer se je razprostiral pogled na nižje nadstropje. Sprehodil sem se do roba, se ulegel na tla in previdno pogledal navzdol. Po menoj se je razprostiral ogromen prostor, ki mu skorajda ni bilo videti konca. Prostor je bil ograjen z visoko ograjo. Znotraj njega je bila ureditev podobna živalskemu vrtu. Posamične ograje, posajena trava, drevesa, skozi je bil speljan celo potoček. Na sredini se je razprostiral ogromen prazen predel, katerega velikost, ogromna vrata ter široka električna ograja so spominjali na rekreacijsko površino v zaporu. Vsaj zdelo se mi je, da slišim sikanje oziroma brnenje elektrike. V spomin sem si priklical podobo Grdavsev, vendar so delovale ograje pod menoj predebele in prevelike tudi zanje. Kaj hudiča se skriva tam notri, sem se spraševal.

Nato so se spodaj pričela odpirati ogromna vhodna vrata. Popolnoma sem bil prevzet in samo čakal sem, kaj se bo zgodilo. Pričakoval sem kakšno pet metrsko pošast, razjarjeno in ujeto z verigami, katero bodo stražarji komaj še brzdali in držali na varni razdalji. Tega, kar je sledilo, pa nikakor nisem predvidel. Vrata so se odprla in najprej sta v prostor vstopili dve veliki Belugi, ki sta mi delno zakrivali pogled. Nekaj ali nekdo

je bil namreč med njima. Nekakšen ujetnik, sem pomislil. Potisnila sta ga skozi vrata in jih za njim zaprla. Naprezal sem oči, da bi lahko razbral koga ali kaj sta zaprla v ogrado. Videl sem človeka, vendar nisem uspel razbrati, če ga morebiti poznam.

Panično in na ves glas je kričal: »Prosim, ne! Ne, prosim, ne! Usmilite se me! Spustite me ven, samo tega ne, prosim! Naredil bom, kar boste hoteli, samo spustite me ven. Nočem umreti na takšen način. Vsaj usmilite se me in me takoj ubijte. Samo ne pustite me tukaj!«

Belugi se nista pustili zmotiti. Zaprla sta vrata in se odpravila nazaj. Nekaj se je pričelo premikati v ujetnikovi okolici in neznanec je v trenutku utihnil ter se skril v prvi temnejši kot, ki ga je našel. Slišal sem šumenje dreves in grmičevja. Bilo je zelo temno, tako da nisem kaj dosti videl, a preprosto nisem mogel pustiti tega človeka, da ga poje, karkoli se je že skrivalo v temi. Kaj če bi bil jaz na njegovem mestu in ne bi imel nihče poguma, da me reši? Moral sem poiskati pot navzdol in mimo ograje. Vendar je bila to samo polovica poti, drugi problem je bil, kako priti nazaj, po možnosti z vsemi okončinami še pritrjenimi na telo. Pri pregledu okolice sem našel pot navzdol, vendar bi mi bila pot nazaj preprečena. Vse okoli » parka« se je razprostirala dolga, neprekinjena cev. Predvidevam, da je šlo za prezračevalni jašek. Najnižja točka je bila še vedno več metrov oddaljena od tal in če bi že preživel skok navzdol, nikakor nisem videl načina, kako bi se lahko vrnil. Sklenil sem, da pogledam, če je mogoče kje sestopiti, morda splezati po kakšnem drevesu. Cev se je zdela dovolj močna, da bo zdržala mojo težo, in po vseh štirih sem se odpravil na reševalno akcijo. Nekje na pol poti do konca sobe sem zagledal reveža, ki se je skrival v kotu na tleh in se krčevito oprijemal svojih kolen. Ozrl sem

se naokoli, če naju kdo opazuje. Ker ni bilo videti nikogar, sem sklenil, da človeka malce opogumim.

Najprej tišje, kasneje že malce glasneje, sem ga ogovoril: »Halo! Me slišiš? Haaalo! Ej ti, me slišiš? Hej! Ti tam spodaj, me slišiš?«

Dvignil je glavo in gledal v mojo smer, vendar prenizko. Nadaljeval sem: »Halo, gor poglej! Na cevi sem. Me vidiš? Še malo višje.«

Dvignil je pogled in pomahal sem mu. Sedaj me je opazil. »Lahko kako prideš bližje k meni?« sem ga nagovoril. Prikimal je in pričel hoditi proti meni. Premikal se je čisto počasi in previdno, ves čas oprezajoč za nevarnostmi, ki prežijo nanj z vseh strani.

»Kako ti je ime?« sem ga vprašal, še vedno šepetajoče.

»Mojzes,« je odgovoril.

To ime me je presenetilo in odgovoril sem: »Mojzes? Mojzes, kot tisti Mojzes iz Biblije? Saj ni pomembno. Jaz sem Frenk. Kaj počneš tam doli, Mojzes?«

»Stran od tukaj moram! Stran moram! Pomagaj mi, prosim te lepo, pomagaj mi! Preden se zbudi!« je dejal.

»Kdo se bo zbudi? Česa te je strah? Kaj se skriva tam doli?«

»Pohiteti moram, preden se zbudi! Pomagaj mi! Prosim te lepo! Ne pusti me samega tukaj!«

»A vidiš kakšen način, da splezaš k meni, karkoli, samo da prideš na višje?«

»Stran moram! Prihaja! Umrl bom! Nočem umreti! Pomagaj mi!« je prestrašeno blebetal Mojzes in oprezal okoli sebe.

»Pomiri se! Pomagal ti bom. Vse bo še v redu. Samo pomiri se. Poišči način, da boš splezal k meni,« sem ga skušal miriti.

»Umrl bom, nočem umreti. Prosim, pomagaj mi. Nikjer ni ničesar! Ne morem splezati! Umrl bom.«

»Mojzes, umiri se. Prosim, umiri se. Takole ne bova nikamor prišla. Če se hočeš rešiti, boš rabil trezno glavo. Zato se prosim umiri in zadihaj. Panika je najslabša možnost. Skupaj bova našla rešitev. Samo pomiri se in stišaj svoj glas, da ne boš res še koga priklical. Velja?«

Za trenutek me je pogledal in očitno preverjal, če mi lahko zaupa. Nato pa dejal: »Velja. Kaj naj naredim? Prosim, pomagaj mi.«

»Poglej naokoli, če lahko kako splezaš k meni, na cev. Je kakšna lestev ali drevo v bližini, karkoli, da se boš lahko povzpел višje?«

»Ni, nič ni! Umrl bom tukaj! Prihaja, vem, da prihaja!«

»Mojzes, kdo prihaja? Česa te je tako strah?«

»Prihaja, prihaja, vsak čas ... umrl bom, umrl bom!« je momljal in živčno cepetal na mestu ter si pri tem grizel nohte na prstih.

»Zdaj pa dosti, Mojzes! Strezni se! Si me slišal? Dovolj je bilo. Če želiš, da ti pomagam, se boš moral umiriti. In nič več blebetanja, da boš umrl! Mojzes!!!« Končno se je ustavil in prenehal momljati, zato sem nadaljeval: »Grem pogledat, če je na drugi strani kakšna opcija, da prideš gor. Mislim, da vidim eno možnost. Boš počakal tukaj? Samo moraš biti pri miru in popolnoma tiho.«

»Ne pusti me samega! Prosim, ne zapusti me! Strah me je, ne hodi brez mene!« je panično zdrdral in pričel hoditi za menoj.

»Mojzes, nekaj morava ukreniti. Če bova samo čakala, se ne bo dobro končalo. Zdi se mi, da vidim eno vejo, iz katere bi te lahko morda potegnil gor. Ampak je na drugi strani. Lahko počakaš tukaj in grem sam preveriti, lahko pa se dobiva tam. Kaj imaš raje?«

»Nič od tega!« je bil jasen.

»Imaš kakšen boljši predlog? So me sama ušesa. Boš kar tukaj sedel, se zvil v klobčič in čakal na smrt? Spravi se na drugo stran! Te počakam tam,« sem mu rekel malce ostro in se odpravil naprej.

Mojzes me je nejevoljno pogledal, vzdihnil, nato pa se je le previdno odpravil proti drugi strani kletke, ves čas s hrbtom obrnjen proti rešetki. Jaz pa sem se plazil naokoli po ceveh, kjer sem se počutil vsaj približno varno, po vseh štirih seveda, da ne bi zaradi kakšne nerodnosti zgrmel navzdol. Ves čas sem imel Mojzesa na očeh, za vsak slučaj, morda bi ga lahko opozoril na pretečo nevarnost, če bi jo videl pred njim. Bil je že na sredini največje kletke, ko je počasi pričel pospeševati korak in hip zatem že teči. Očitno je videl nekaj, kar sam nisem. Tudi sam sem vstal in po ceveh stekel na drugo stran kompleksa. Mojzes je sedaj že panično tekkel in pri tem krilil z rokami kot kakšna brezglava kokoš. Zdelo se mi je tudi, da sem ga slišal jokati. Pritekel sem na drugo stran, se vrgel na trebuh in pomolil roko navzdol, da bi se me lahko oprijel, če bi uspel skočiti iz bližnjega drevesa.

Kričal sem: »Drevo, Mojzes, drevo! Splezaj na drevo! Drevo! Samo še malo, pohiti!«

Spodrsnilo mu je in padel je tik pod drevesom. Oči sem napenjal, da bi videl, kaj ga preganja, vendar sprva nisem videl ničesar, bilo je namreč pretemno. Naenkrat se je iz teme prikazala ogromna, grozeča prikazen, ki je pobesnelo preganjala ubogega Mojzesa. Zver je tekla po vseh štirih okončinah in se je neusmiljeno približevala svoji nebogljeni žrtvi. V njenem teku ni bilo niti kančka elegancije in lahkotnosti, le brutalna, neumorna sila in vztrajnost parne lokomotive. Razločno sem lahko videl

zgolj njene ogromne svetle oči, od katerih se je odbijala šibka svetloba oddaljenega reflektorja, ter paro iz njenih nosnic, ki je v hladnem ozračju tvorila nekakšno skrivnostno meglico. Čutil sem vibracije pod seboj, ko se je podlaga vdajala pod njeno silno težo in vedel sem, da se to za mojega novega prijatelja ne bo dobro končalo. V tem se je Mojzes že pobral in bliskovito splezal na drevo, ki je bilo ravno še dovolj močno, da je zdržalo njegovo težo. Plezal je, kot bi bil rojen plezalec. Od mene ga je ločil samo še en uspešen skok. Veja, s katere se je namenil skočiti, je bila precej oddaljena od cevi, ki je bila na tem delu postavljena višje. Divja zver, ki se je medtem že srdito zaganjala v drevo, je rjovela tako glasno, da sem si bil primoran zakriti ušesa. Vsake toliko časa sem uzrl set ogromnih, svetlečih se zob, ki so hlastali prot veji, na katero se je zatekel prestrašeni Mojzes. Ta je, vidno zadihan, računal, kako mora skočiti, da bi mu uspelo in vedel sem, da mu zmanjkuje časa.

Besen mi je rekel: »Joj, zakaj sem te poslušal?! Ti si me prisilil, da sem šel sem! Ti! Ti si kriv! Poglej, kar si naredil!«

»Oprosti, prijatelj, nisem vedel,« sem ponižno izrekel.

»Umrl bom! Predaleč je! Ne bo mi uspelo! Nikoli mi ne bo uspelo!« je rekel ter živčno zmajal z glavo.

»Nimaš druge izbire, poskusiti boš moral. Oprosti, Mojzes, ampak sedaj je, kar je. Skočiti boš moral! Si pripravljen?«

V strahu se je nagibal navzdol in s pogledom iskal svojega zasledovalca. Obenem se je močno oklepал bližnjih vej, da ne bi slučajno zgrmel v globino. Samo ena drobna napaka ga je ločevala od gotove smrti in tega se je zavedal.

»Skoči! Saj te bom ujel, obljubim,« sem ga skušal prepričati.

»Ne! Ne morem! Nikamor ne grem. Tu ne more priti do mene. Tu sem na varnem!«

»Kaj pa boš? Ne moreš za vedno ostati na tem drevesu. Daj, poskusi, no!«

»Ne morem. Predaleč je. Nikoli mi ne bo uspelo! Nikamor ne grem več. Tu sem na varnem. Kar tu gori bom počakal. Ti pa zaradi mene lahko kar greš. Zaradi tebe sem sedaj v tem dreku! Ne potrebujem te več.«

Pogledal sem proti zveri, ki se je zaganjala proti veji, na kateri je čepel Mojzes. Res je bil previsoko, a samo vprašanje časa je bilo, kdaj bo besneča zver ugotovila, da lahko drevo brez večjih težav tudi podre. Nisva izbrala ravno najbolj debelega drevesa. Zver bi Mojzesa lahko brez težav stresla na tla, jaz pa mu ne bi mogel nikakor pomagati.

Videl sem, da se ne bo premaknil niti za milimeter, zato sem tudi sam sedel ter ga skušal malce ogovoriti: »Dobro, pa naj bo po tvoje. Ampak ne grem nikamor! Se bova raje malce pogovorila, itak imava čas. Torej, kako se držiš? Si dobro?«

Pogledal me je z očitajočim pogledom in mi odgovoril: »Kako misliš, da sem?! Prekleta vaba sem! Živa vaba za njega tam spodaj. Tako sem!«

»Živa vaba, točno tako. Še vedno si živ, Mojzes. To je vse, kar je pomembno. Dokler si živ, obstaja upanje. Pa čeprav še tako majhno. Če bi ti povedal, kaj vse sem sam preživel v zadnjem času, mi ne bi verjel. Pa sem še vedno tukaj in to v enem kosu. Približno.«

»Optimist, kaj? Nikoli vas nisem maral. Vse vidite v rožicah, življenje pa ni vedno z rožicami postlano. Če je sranje, je sranje! Zagaj bi si lagal? Poglej naju, kje sva! Če najdeš tukaj kakšno pozitivno stvar, ti nekaj manjka v glavi. Pa brez zamere.«

»Nobene zamere, Mojzes. Sranje je, res je, ampak dokler sem živ, da lahko voham, kako močno smrdi, ne vidim smisla v jamranju.«

»Tvoj problem, če uživaš v vohanju smrada! No poglej to pošast pod menoj. Do tukaj slišim, kako ji kruli po želodcu. Pa še smrdi za po vrhu vsega! Ne morem verjeti, da bom končal v gobcu te zverine. To ni pošteno! Celo življenje sem pošteno živel in pošteno delal. In kaj je moja nagrada? Mučna in počasna smrt! Življenje ni pošteno! Doma imam ženo, ki me čaka, in hčerko, ki še hodi v šolo. Kaj bo sedaj z njima? Kdo bo skrbel zanju? Povej mi, kdo?! Kozarec pol poln, po moje tudi! Poln kufer vas imam! Optimisti glupi!«

»Vsaj tvoja žena in hčerka sta na varnem. To pa je tudi nekaj. A ni res?«

»Ne seri, Frenk! Pusti me pri miru. Zakaj se sploh ukvarjaš tukaj z menoj? Pojdi raje komu drugemu buče prodajati!«

»Kako jima je ime? Tvoji ženi in hčerki?« sem ga vprašal in mu skušal vlitati nekaj upanja. Namenil mi je prezirljiv pogled, nakar se je le malce omehčal.

»Moji ženi je ime Marija, hčerki pa Maja. Dve najbolj čudoviti bitji na tem svetu. Edini ženski, ki sta me kdajkoli imeli radi.«

»To pa verjamem, nisi ravno najbolj prijetna oseba pod soncem. Še tile Nezemljani se lepše obnašajo od tebe.«

»Vem, ja. Včasih si ne morem pomagati. Sem, kar sem in to kar sem, očitno ni vredno pol kilograma svinjskega dreka. Ne zaslužim si ju, ne zaslužim si ljubeznih teh dveh žensk. Nihče si je ne!«

»Ne govori neumnosti. Če bi ne bil vreden, te ne bi imeli radi. To ti zagotavljam, ženske niso neumne. Morda pa vedo nekaj, česar ti ne veš.«

»Po moje tudi, ja. Pogrešam ju. Nikoli več ju ne bom videl. Pa preden sem šel od doma, na večer, ko so me ti prekleti stвори ugrabili, smo se na smrt skregali. Jebemti alkohol! Kaj češ, dobil sem, kar sem iskal in drugega si ne zaslužim. Žal mi je le zanju, ker jima ne bom mogel povedati, da ju imam rad in da mi je žal. Zaslužita si boljše!«

»Morda pa še ni prepozno. Nikoli ne veš, morda se še rešimo iz tega dreka. Mar ni vredno vsaj poskusiti? Za Marijo in Majo?«

Pogledal me je v oči in zmajal z glavo. »Ti pa res nikoli ne obupaš, kaj? Naj ti bo. Izgubiti tako nimam kaj. Mrtev sem v vsakem primeru.«

»Tako se govori! No, skoraj,« sem bil navdušen.

»Kam pa je črnih izginil? Nikjer ga ne vidim,« je vprašal.

»Ne vem, tudi jaz ga ne vidim. Morda pa je to dobro znamenje. Kaj praviš? Boš skočil ali ja?«

Vedel sem, da zver ni odšla daleč. Najverjetneje se je zgolj skrila v upanju, da bo Mojzes prilezel iz drevesa in sedaj kot lačna tigrica preži na svojo žrtev. Nikakor ne verjamem, da je zrasla v tako pošastno veliko zver z odpovedovanjem hitri hrani in lahkimi žrtvam. Čeprav je nikjer nisem videl, sem čutil njen pogled na sebi. Bila je blizu.

»Bi rad tebe videl, kako bi skakal. Tamle gor si pameten, ja. Lepo na varnem,« je nič kaj navdušeno odgovoril. »Pa si ti siguren, da lahko tole uspe? Nekam daleč izgleda.«

»Seveda! No daj, splezaj najvišje kar lahko in se dobro odrini. Jaz pa te bom na tej strani že prijel. Samo ne zgreši mojih rok!« Vstal sem in se pripravil, da ga bom ujel.

»Kdo pa je rekel, da bom skočil? Jaz se samo teoretično pogovarjam,« je prestrašeno dodal.

»Ne seri, Mojzes, itak nimaš druge izbire. No, lahko se greš ravsat s tistim tam spodaj, ampak ne bi ravno stavil nate. Brez zamere,« sem šaljivo pripomnil.

»Ha, ha, ha, mater si smešen,« je bil sarkastičen. »Dobro, naj bo, samo glej, da me boš res prijel,« se je počasi opogumil.

Pokimal sem in iztegnil roke. Gledal me je zelo nezaupljivo in trudil sem se biti kar se da prepričljivo optimističen, čeprav sem se verjetno bal še bolj kot on. Naznanil je, da je pripravljen, se nagnil nazaj, kot da napenja fračo, in skočil. Pognal se je sonožno ter se obenem za maksimalen odziv z rokami odrinil od višjih vej. Napel sem celo telo in upal, da sem se dovolj dobro zasidral, v nasprotnem primeru bi namreč oba padla navzdol. Vendar je bil Mojzes prekratek. V trenutku sem se nagnil karseda naprej in zadnjo sekundo ulovil njegovo roko. Pritisk na moj prsni koš je bil enormen in bal sem se, da ga ne bom mogel zadržati. Oprijem v roki mi je popuščal in čutil sem, kako polzi skozi prste.

Mukoma sem izrekel: »Daj, splezaj gor, jaz te ne morem več držati! Pohiti!«

»Ne morem! Ne morem! Drsim! Ne spusti me!« je zakričal.

Imel sem občutek, da se moja roka podaljšuje kot guma in da bo na koncu kakšen decimeter daljša od druge. Čutil sem, kako mi popušča oprijem in da sem tik pred tem, da ga izpustim. Zadnjo sekundo se je uspel zavihetiti in se oprijeti še z drugo roko. V trenutku mi je odleglo. Pred očmi se mi je že zavrtel film, kako Mojzes pade po tleh in kako slišim tisti topi zvok, ko se trup prilepi ob tla.

»Skoraj bi te izgubil, stari! Jebemti, si me prestrašil!« sem mu rekel izmučeno.

»Povleci me gor!« je zakričal, bingljajoč na moji roki.

Nato sem s koticom očesa zaznal premikanje. »Mojzes! Pohiti! Sranje, pohiti!« sem mu panično dejal.

»Zakaj?« je prestrašeno vprašal.

»Ne sprašuj in plezaj!« sem panično ukazal.

Naenkrat je Mojzes izgubil oprijem in še mene skoraj povlekel za seboj. Skrivnostna zverina ga je zgrabila za nogo in potegnila k sebi. Bilo je prepozno, vsega je bilo konec. Tako blizu je bil, tako blizu, a obenem tako daleč. Zver ga ni takoj ubila. Hodila je okoli njega, kakor mačka okoli svojega plena. Venomer se je gibala po senčnih predelih, največ za sekundo ali dve je stopila na svetlo in že je izginila. Odprl je oči in me pogledal. Videl sem, kako se je predal usodi, v njem ni bilo več niti trohice upanja. Vsake toliko ga je zver ugriznila ter se ponovno umaknila, kakor da se z njim poigrava. Najhuje je bilo to, da je bil ves čas priseben. Kričal je od bolečin, jaz pa mu nikakor nisem mogel pomagati. Samo ležal sem lahko in opazoval dogajanje. Kakršen koli poskus reševanja bi sedaj pomenil samomor. Vsake toliko časa me je pogledal in občutek sem imel, da mi želi nekaj povedati. Čutil sem se krivega za njegovo žalostno usodo. Jaz sem ga prepričal, da je skočil. Zaradi mene sedaj trpi, kot si nihče ne zasluži trpeti. Zver se je še kar naprej igrala z njim. Zdelo se mi je, da vse skupaj traja že ure in ure, verjetno pa ni šlo za več kot nekaj minut. Nato je zver očitno premagala lakota. Začela je pri nogi, si odtrgala kos in se umaknila v senco. Ubogi Mojzes pa je še kar dihal. Dihal in kričal! Gledal me je naravnost v oči in zdelo se mi je, da mi skuša nekaj povedati. Bal sem se njegovih besed, ker sem slutil, da bodo rezale kot najostrejšo rezilo. Moja vest je bila že tako ali tako prepojena s krvjo tega ubogega moža.

Čisto po tiho in s hripavim glasom je izrekel besede, ki me v sanjah preganjajo še danes: »Ubij me! Prosim, ubij me.«

Sesedel sem se vase in se zjokal. Nisem se mogel zadrževati in nikoli še nisem bil tako potrť kot v tistem trenutku. Roke so se mi tresle, iz oči so mi tekli potoki solza in nisem bil sposoben izgovoriti niti besede. Po mislih mi je vihralo: Kako ga naj ubijem? Ne morem, jaz to ne morem. Nisem morilec, ne morem. Oprosti, ampak ne morem. Ne morem tega storiti, ne morem. Nikoli si ne bi oprostil.

Mojzes pa je vztrajal in vsakih nekaj sekund stegnil roko proti meni, me pogledal v oči in ponovil svojo željo: »Ubij me, prosim, ubij me.«

Bil je ves raztrgan in brez leve noge. Obraz je imel prepojen s krvjo. Vedel sem, da se ne bo izvlekel. Vedel sem, da bi ga bilo rešiti muk humano, vendar tega nisem bil zmožen. Teža situacije mi je oteževala dihanje in počutil sem se, kot da bi ga bil sam zalučal v gobec lačne zverine. Nisem mu mogel več pomagati. Kar je bilo, je bilo in misliti sem moral nase. Počutil sem se umazano, njegova kri je mazala moje roke in s tem bom moral živeti do konca svojih dni. Zabičal sem si, da ga ne bom nikoli pozabil in da si tega ne bom več dovolil. Nihče več ne bo umrl zaradi mene, nihče! V sramu sem obrnil pogled stran od umirajočega moškega. Na drugi strani pregrade so se vrata zopet odprla, vendar so bila sedaj predaleč, da bi videl kaj se dogaja.

Mojzesu sem se iz srca opravičil: »Oprosti, prijatelj, a tega preprosto ne morem storiti. Oprosti.« S težkim srcem sem se odplazil stran, saj nisem več mogel zreti možakarju v oči in poslušati grotesknih zvokov lomljenja kosti, ki je prihajal iz gobca te odurne zveri. Občutek nemoči mi je trgal srce in slaba vest je pridno nalagala trupla, ki so oteževala mojo, že tako

obremenjeno dušo. Prisegel sem si, da ga ne bom nikoli pozabil in da bom poiskal njegovo ženo in hčer ter jima povedal, da ju je imel Mojzes rad in da je mislil nanju, ko je umiral. Če bom le še kdaj prišel domov. Upanje na to je vztrajno upadalo v meni, njegovo mesto je prevzemala globoka žalost in neizmeren občutek krivde. Nisem bil več prepričan, če si sploh zaslužim, da se še kdaj rešim iz tega pekla, ki je počasi postajal moj dom. Ta kraj me je spreminjal v pravo pošast, postajala sva vedno bolj primerna, eden za drugega. Kako naj bi se človek sploh še vrnil nazaj v civilizacijo, ko je izkusil kaj tako bolečega? Tudi če mi uspe priti nazaj domov, ne bom več enak človek.

Plazil sem se po ceveh in skušal ostati neopažen. V ozadju sem vsake toliko časa še vedno zaslišal Mojzesove krike in čez nekaj časa so tudi ti ponehali. Kmalu se mi je odprl pogled na dogajanje. Vrata so se počasi odpirala in pod seboj sem zagledal tri pokončne pojave. Pomislil sem, da gre svoji smrti nasproti še en nemočen revež. Očitno smo za to nenasitno zver ljudje prava delikatesa. Na vse pretege sem skušal izostriti pogled, da bi videl kdo je naslednji na vrsti. Ko je postava stopila v soj luči, sem jo prepoznal. Bila je Saša, Maksova lepša polovica.

Kje je Maks, ko ga potrebuješ? Ubil me bo, če je ne spravim ven! Ne morem mu tega narediti. Preklete, kje je sedaj, ko ga potrebujem. Maks, Maks, Maks! Kaj naj naredim? Moram ji pomagati! Moram! Ne morem dovoliti, da umre kot Mojzes! Ne morem!

Potem me je prešinilo. Največ možnosti imam, če jo skušam izvleči, preden zaprejo vrata. Raje se spravim na dve Belugi kot na tisto besno zver, ki se trenutno masti z Mojzesom. To je edini način! Edini način! Moram poskusiti, moram!

Kjer sem stal je bila cev dovolj nizko in obstajala je celo možnost, da si pri skoku ne bi polomil vseh kosti. Približal sem se idealnemu mestu za napad. Belugi sta bila sedaj točno pod menoj in s hrbtom obrnjeni proti meni. Zbiral sem pogum in razmišljal o taktiki - koga naj napadem najprej, kako bo drugi reagiral, kaj če zgrešim, s čim naj napadem ... Tisto, kar bi moral razmišljati, torej kako bom zaprl vrata kletke, mi niti na kraj pameti ni prišlo. Začelo mi je zmanjkovati časa in potrebno je bilo sestopiti iz svojega varnega zavetja. Preveril sem, če sem dobro pritrdil sekiri za pas. V vsako roko sem prijel nož, tako da sta bili rezili obrnjeni navzdol in si v mislih načrtoval naslednje poteze. Nato sem vstal, se mentalno pripravil ter se odrinil!

Z več sreče kot pameti sem v skoku nekako uspel obe Belugi zabosti v zatilje. Noža sta se zarila v kožo skorajda brez upora, kot bi rezal skozi mehko jagnjetino. Nisem mogel verjeti lastnim očem! Kako hudiča mi je to uspelo? Vstal sem in šokirano pogledal Belugi, ki sta v mlaki krvi ležali pred menoj. Reči, da sem bil ponosen na uspeh, bi bilo premilo. Počutil sem se kot napihnjeni pav in malo je manjkalo, da bi zaplesal kakšen zmagovalni ples, ki bi bil seveda preuranjen. Pogled sem obrnil proti Saši, ki je bila že tik pred vrati in se sploh ni zavedala, da sta njena ječarja mrtva. Želel sem zakričati za njo, vendar me je top udarec v zatilje podrl po tleh. Neumnež, pozabil sem pogledati za seboj, če se morebiti tam še kdo skriva. Padel sem na hrbet in skozi moten pogled nad seboj zagledal dve pojavi.

Skušal sem vstati, vendar me je prvi Beluga zadržal na tleh, tako da je name položil svojo težko stopalo. Ta Beluga je bil drugačen od ostalih. Pravzaprav so bili vsi štirje nekoliko drugačni. Širši, večji in še bolj

strašljivega videza, gladiatorji svoje vrste. Pritisk na prsih je bil enormen, kot bi bil ležal pod tovarnjakom. K sreči sem lahko premikal roke, se stegnil do sekire, ki sem jo imel za pasom ter mu jo brez usmiljenja zasadil v koleno. Odskočil je in trenutek kasneje sem že vlekel drugo sekiro izza pasu. V tem je skočil drugi Beluga proti meni in za las sem se mu izmaknil. Sekiro sem trdno držal v desni roki in čakal, da naredi prvo potezo. S tal je pobral sekiro, ki je padla iz kolegovskega kolena, ter se zagnal vame, a sem še pravočasno ritensko odskočil. Hitrost ni bila njegova vrlina in to je bila karta na katero sem igral. Ko je zamahnil proti meni, sem bliskovito ukrepal in mu s svojo sekiro gladko odsekal roko. Beluga ni niti trznil, videti je bilo, kot da sploh ne čuti bolečine. Podrl me je po tleh in me z levo roko zgrabil za vrat, okrvavljen ostanek desne roke pa mi je pomolil v obraz, kot bi me želel zadušiti! Impulzivno sem skrčil nogi pod njegov trup ter z vso silo odrinil. Namesto da bi njega odneslo v zrak, je mene odneslo izpod njega. V procesu sem pogoltnil tudi nekaj njegove krvi, ki mi jo je prej brizgnil v obraz. Takoj za tem sem s sekiro zamahnil proti njemu in ga zadel v lobanjo. Prvič, drugič, tretjič! Mahal sem močno in hitro, kot sem zmogel. Držal me je za noge in me ni hotel izpustiti. Lobanjo je imel že napol odprto, vendar se še vedno ni dal in jaz sem udrihal z vso močjo, kolikor sem je bil sposoben zbrati skupaj. Z vsakim zamahom sem čutil nov val krvi na svojem obrazu, vendar njegov oprijem še vedno ni popustil. Ko sem od izčrpanosti končno omagal in nisem skupaj spravil niti enega udarca več, sem šele ugotovil, da je pravzaprav že zdavnaj mrtev, le njegova dlan je zastala v krču primeža okoli moje noge.

Medtem je Saša zatavala v temo in izginila iz mojega vidnega polja. Drugi Beluga se je še zmeraj ubadal s svojim preklanim kolenom, jaz pa sem se s težavo izvlekel izpod kupa, ki je ostal od razklane Beluge. Zadihan in omotičen sem se pobral s tal in zakorakal za Sašo. Nisem imel moči, da bi jo na glas poklical, zvok, ki je prihajal iz mene, je bil bolj podoben šepetanju. Obetajoče sem stopil v neskončno temo, ki se je razprostirala pred menoj. Upal sem, da bom dohitel Sašo, še preden jo najde kaj drugega.

Stala je nepremično, zgolj nekaj metrov pred menoj in zrla v temo. Počasi sem se prikradel za njen hrbet in jo zagrabil za usta, da ni mogla zakričati. Zašepetal sem ji na uho: »Psssst! Jaz sem, Frenk. Umiri se, samo jaz sem. Frenk! Tiho bodi! Psssst! Nekaj je pred nama.«

S prstom sem pokazal naravnost pred naju. Iz teme so se zasvetile zlovešče oči, ki so budno spremljale vsak najin gib. Zver se je premikala čisto počasi, kakor da bi želela ostati nevidna. Ko jo je Saša končno zagledala, je zaželela zakričati, vendar sem ji to z roko na ustih preprečil.

»Sedaj razumeš? Brez kričanja. Roko bom sedaj umaknil in lepo počasi se bova ritensko pomikala nazaj. Vse bo v redu. Nobenih nenadnih gibov. Še dihaj neslišno. Sedaj se bova čisto počasi umaknila nazaj. Lepo počasi. Greva.«

Objeta sva se korak za korakom ritensko pomikala proti izhodu. Po nekaj korakih sem se ozrl preko ramena in ugotovil, da sva od vhodnih vrat oddaljena le še kakšnih dvajset metrov. Dovolj, da bi morda celo uspela pravočasno steči na varno. Nekaj trenutkov kasneje sem zaslišal mehanski zvok. Vrata so se pričela zapirati! Očitno se je šepajoči Beluga odločil, da bova kar oba končala kot večerja. Sedaj je bilo ključnega

pomena, da stečeva ob točno pravem času. Ne prehitro in ne prepozno. Vrata se morajo za nama takoj zapreti in zver zadržati za ograjo.

»Saša, poslušaj me! Ko rečem teci, teci kot še nikoli v življenju! Razumeš? Ampak nič prej!« sem zašepetal Saši.

V odgovor mi je samo prikimala in se malce bolj oprijela moje roke.

»Pripravljena? Teci! Saša, teci! Gremo! Pohiti!« sem zakričal in za sekundo še počakal, nato pa sem se tudi sam zagnal proti vratom, kakor hitro so me nesle noge. Nisem se oziral, če mi grozeča prikazen sledi, samo tekel sem, tekel kakor hitro sem lahko! Imel sem samo en cilj - čim prej priti skozi vrata, preden jih šepajoči Beluga zapre in postanem delikatesa »ala Frenk«. Saša je bila že na drugi strani ograje in vrata so bila že skoraj zaprta. Iz sebe sem iztisnil še zadnje atome moči in pospešil korak ter se bočno zapodil skozi izhod. Seveda ni šlo gladko. Obtičal sem sredi zapirajočih se vrat! Nisem mogel ne naprej in ne nazaj. Panično sem pogledal v smeri svojega zasledovalca in ugotovil, da imam samo še nekaj trenutkov, da se nekako zrinem skozi špranjo, preden bom v dosegu njegovih zastrašujočih čeljusti. S silo sem se premetaval v vse smeri in vrata so celo malce zanihala naprej in nazaj, kar mi je vlivalo upanje, da sem vztrajal. Bil sem prepozen. Zverina je skočila proti meni z na široko odprtim gobcem in z apetitom sestradanega leva. Nisem se mogel ne ubraniti in ne zbežati. Zaprl sem oči in začutil top udarec po celotni strani telesa. Na srečo zver ni uspela pravočasno razpreti gobca, temveč se je vame zaletela tako silovito, da me je pognalo skozi preozko odprtino na drugo stran ograje. Vrata so zverino sicer zadržala, vendar se je mehanizem zataknil in pustil vrata priprta. Odprtina je zevala ravno toliko, da je bilo samo še vprašanje časa, kdaj se bo razbesnela zver prebila

skozi. Neumorno se je zaletavala vanje in vrata so počasi pričela popuščati, kar so nakazovali tudi škripajoči zvoki zvijanja pločevine. Šepajoči Beluga se je z nama vred prav tako pognal v beg proti izhodu. Med tekom sem pobral še mesarsko sekiro, ki je ležala na tleh, in jo takoj za Belugo jadorno ucvrl skozi vhodna vrata.

Saša je tekla pred obema in sedaj smo bili v sendviču - nisem vedel, ali Beluga lovi Sašo ali samo beži pred našim nenasitnim prijateljem. Iz ozadja se je zaslišal glasen tresk in vedel sem, da se je zver uspela prebiti skozi vrata. Na svojo naslednjo potezo sicer nisem najbolj ponosen, a mi nočnega spanca ravno tako ne kali. Zver je bila tik za mojimi petami - bil sem namreč zadnji v vrsti in prvi na jedilniku. Moral sem jo upočasniti in imel sem popolnega kandidata. Beluga z ranjenim kolenom že tako ali tako ni bil pretirano hiter, lahko bi nama pa omogočil pobeg na varno. Pravzaprav je beseda varno za tisti zakleti prostor močno pretirana. V roko sem prijel sekiro, dohitel Belugo in ga od zadaj zarezal v zadnji del kolena zdrave noge. Beluga se je v trenutku zgrudil in jaz sem se, ker nisem uspel pravočasno spremeniti smeri teka, zvalil čez njega in tudi sam zletel po tleh. Ko sem se obrnil, je bila zver že na Belugi in slednji se je krčevito boril za svoje življenje. Hitro sem se pobral, mu zaželel veliko sreče in stekel za Sašo, ki mi je že ušla izpred oči. Hudiča, kako je hitra, ko je treba, sem pomislil. Moja kondicija ni bila ravno blesteča in bolečina v predelu trebuha me je prisilila, da sem upočasnil tempo na hitrost hitre hoje. Sledil sem ji po dolgem hodniku in iskal kakršnokoli prepreko, s katero bi lahko upočasnil zver, ko bo le-ta opravila z Belugo. Za vogalom sem zagledal Sašo, ki je nepremično stala.

»Ne ustavljaj se, Saša, nisva še na varnem!« sem zakričal in zopet skušal teči. »Kaj delaš Saša?! Premakni se! Premakni se!«

Ves čas sem se panično oziral nazaj, kdaj mi bo zverina za petami, saj je nesrečni Beluga ne bo za dolgo ustavil. Ko sem pritekel za vogal, mi je postalo jasno, čemu je Saša obstala. Pred nama sem zagledal tri nove Beluge. Brez premišljanja sem zagrabil Sašo za pas in v zasuku stekel mimo zasede.

»Teci, ženska, in se ne ustavljaj za nič na svetu!« sem ji zabrusil in jo izpustil.

Ponovno sva bila na begu pred tremi presenečenimi zasledovalci. Kakorkoli sem se trudil dohajati Sašo, mi to ni uspevalo. Ženska se je gibala kot prava gazela! Nič je ni utrudilo in tekla je, da jo je njena senca komaj dohajala. Nekaj trenutkov kasneje sem že slišal rjojenje besne zveri in zvok pokanja kosti. Obrnil sem se in videl, kako je zver skočila enemu izmed Belug na hrbet ter mu z enim samim ugrizom odtrgala glavo. Preostala dva sta se nama pridružila pri begu in spuščala panične, kričeče zvoke. Zakaj hudiča so ohranjali v ujetništvu zver, ki je bila neobvladljiva, mi ni bilo niti malo jasno.

Belugi za nama sta bili hitrejši in kot bi mignil, me je prvi prehitel. S svojimi dolgimi nogami je naredil en korak, ko sem jaz naredil tri. Kmalu za tem me je skušal prehiteti še drugi Beluga in tega nikakor nisem mogel dopustiti. Izza pasu sem potegnil sekiro in zamahnil proti njegovemu vratu, vendar se je še pravi čas izmaknil. Sedaj je vedel, da igram podlo igro in ni mi ostal dolžan. Trenutek kasneje sem že plosko ležal za nosu. Prisežem, da sem videl, kako se mi je hudomušno zasmel, ko je stekel mimo. Nisem se še bil pripravljen vdati in sem sekiro zalučal za njim ter

ga kot po čudežu zadel v hrbet. Padel je na eno koleno, a ga to ni ustavilo. Pobral se je in nekoliko počasneje tekel dalje. Ozrl sem se nazaj in zagledal senco, ki se mi je približevala skoraj s hitrostjo zvoka. Stekel sem za Belugo. V roke sem prijel še drugo sekiro in jo zalučal za velikanom. Zadel sem ga v zadnji del stegna, kar je bilo dovolj, da se ni obdržal na nogah. Ko sem prišel do njega, sem ga kar med tekom silovito brcnil v glavo, da se je samo še stegnil plosko po tleh. Ustavil sem se za trenutek, hitro zgrabil sekiro ter jo ucvrl naprej. Slišal sem samo še neznosen krik in potem tišino. Prav nič se mi ni smilil in vesel sem bil, da nisem na njegovem mestu. Vendar sem bil sedaj jaz zadnji v vrsti, Saša in tretji Beluga sta ga ucvrla že daleč naprej. Vedel sem, da me bo zver slej kot prej ujela. Razmišljal sem, če se ne bi bilo morda bolj pametno obrniti in se soočiti z zverjo iz oči v oči, vendar mi niso bile moje možnosti prav nič všeč. Pritekel sem do zaprtih vrat, ki so razmejevala hodnik. Z vso silo sem se uprl vanje in neslavno zgrmel po tleh. Vrat nisem premaknil niti za milimeter. Z razbolelim telesom sem se pobral in panično iskal stikalo za odpiranje.

»Odprite vrata! Na pomoč! Halo! Odprite vrata! Hitro! Kdorkoli! Prosim, odprite vrata!« sem kričal ter razbijal, vendar moj glas ni bil uslišan. Predal sem se. Teh vrat ne bom na silo odprl. Bila so prevelika in premočna. Umiril sem dihanje, pogoltnil slino, preveril stanje sekir v obeh rokah in se počasi obrnil. Bil sem prestrašen in popolnoma izmučen. Nikakor nisem bil pripravljen na soočenje s tem demonom na štirih nogah, vendar tokrat nisem imel izbire. Usoda je tako hotela, je že vedela zakaj, sem si mislil. Postavil sem se v borbeni položaj in nestrpno čakal na prikazen, ki bo vsak čas pridrvela izza vogala.

Saj sem jo kar dobro odnesel - glede na situacijo. Dolgo sem zdržal in ni mi žal, da sem skušal pomagati Saši. Baraba mala me je pa lepo zapustila. Ženska kot ženska, vse znajo skrbeti samo za svojo rit. Pa nima veze, kar je, je. Kdo pa sem jaz, da se pritožujem nad tem?! Sam bi naredil enako. Sam sem naredil enako! Morda pa bom na tak način plačal za to, ker sem zapustil Mojzesa. Prav mi je. Če je prišel moj čas, je pač prišel. Ne zaslužim si drugega! Šibak sem in sebičen. Morda je prav, da me tale pošast odreši muk. Lepo življenje sem imel in ne obžalujem ničesar. Čakaj malo, Frenk, kakšno lepo življenje neki?

Očitno drži, da se človeku pred smrtjo zavrti film v glavi. Moj film je bil kratek, neusmiljen in nezanimiv. Kot moje življenje do tega trenutka. Veliko sivine, bede in nesmiselnosti.

Moje življenje je poponoma brez pomena, nič pametnega nisem storil z njim in zaradi svoje strahopetnosti nikoli nisem okusil lepših plati življenja. Vse življenje sem se izogibal ljudi, živel doma in nikoli nisem imel punce. Preklete tele sramežljivo! Kakšen idiot sem, to ni res! Frenk, tole je zaobljuba! Če po kakšnem čudežu preživim tole srečanje, bom od sedaj naprej bolj pogumen in če še kdaj vidim Saro, ji bom povedal, kaj čutim do nje. Brez izgovorov. Kar bo pa bo. Življenje je prekratko, da bi se ga bal živeti! Na koncu Matilda vedno prehiti tvoje načrte. Je tako, Matilda? Si prišla, da me pospremiš na drugo stran?

V trenutku razsvetljenja sem zagledal temno, grozečo senco, ki se mi je neusmiljeno približevala. Očitno je zver slutila, da ji ne morem nikamor uiti, saj je sedaj hodila čisto počasi, vsak njen gib je bil globoko premišljen in ob vsakem koraku so se zaslišali kot britev ostri kremplji, ki so trknili ob kovinska tla. Iz teme so zasijale njene velike, zlobne oči. Nato je

popolnoma obstala in me pozorno opazovala. Zavohal sem njen topel zadah in skoraj izbljuval vsebino razdraženega želodca. Še pred kratkim se je mastila z Mojzesom, sedaj je pa vonj njegovega razpadajočega mesa napolnjeval moje nosnice. Napetost bi lahko rezal s škarjami in videti je bilo, da se zver napaja z mojim strahom, da uživa ob pogledu na nemočno, prestrašeno žrtev, stisnjeno v kot. Pritisk je rasel s svetlobno hitrostjo in vsako pretečeno sekundo sem bil bolj na trnih, do trenutka, ko se nisem več mogel zadržati.

»Kaj čakaš? Ha? Kaj čakaš, ti prasica prekleta?! Aaaaa! Pridi že enkrat in dokončaj to zadevo! Dovolj te imam! Kaj čakaš?!« sem zakričal v njeno smer in solze strahu ter obupa so mi stekle po licih. Počutil sem se popolnoma ujetega in nikakor nisem videl izhoda iz situacije. Zver je bila prevelika zame in jasno mi je bilo, da je ne bom mogel pokončati. Ta boj, če mu sploh lahko tako rečem, se lahko konča samo na en način. Z menoj pod rušo! Izgubljal sem potrpljenje in pričel sem se nekontrolirano tresti. Adrenalin se je počasi prevesil v čisti strah in izgubil sem vso voljo do upiranja. Začutil sem šibkost in nisem se zmozel več obdržati na nogah. Telo mi je popolnoma odpovedovalo. To bitje iz pekla pa me je še vedno zgolj opazovalo iz zavetja teme. Izpustil sem sekiri iz rok in se sesedel. Nisem več zdržal pritiska. Vdal sem se v usodo, kakršna koli že bo. Bilo je kakor, da bi zrl sami smrti v oči. Pogled zveri je bil skorajda hipnotičen. Njeno globoko dihanje je odmevalo po hodniku in zrak iz njenih pljuč me je zalival kot valovi sparjene mrhovine. Bilo je grozljivo, vendar je na določeni točki ves strah nenadoma izginil. Napetost je popustila in nadomestilo jo je vseobsegajoče ravnodušje. Zbledela so vsa čustva in realnost se je prelevila v privid. Moje telo ni bilo več moje, zapustile so me

vse misli, del mene je bil mrtev. Bil sem kot prazna školjka, lupina brez vsebine. Bila sva samo jaz in zver, plen in plenilec. Jin in jang, sonce in luna, svetloba in tema, življenje in smrt. Eno mora oditi, da lahko drugo obstoji. Čutil sem, kako se mi čistijo misli in z njimi tudi čustva. Čutil, kako jih nadomešča neskončna črna praznina. To je bil trenutek popolne predaje. Trenutek tako travmatičen, da mi je za vedno spremenil življenje. Poslovil sem se od starega Frenka. Bil sem pripravljen, da zapustim to telo in ta svet. Predal sem se usodi, naj se poigra z menoj, kakor se želi.

*KONČNO
ZDRUŽENI*

Padel sem v nekakšen delirij. Svet okoli mene se je pričel nenadzorovano vrteti, čutila so me zapuščala, zvoki so se zgubili nekje v daljavi in počasi sem se v celoti oddaljil od realnosti. Imel sem občutek sanjanja, letenja na oblaku pare in popolne breztežnosti. Tako sem nekaj časa taval v temi, nepozoren na dogajanje okoli sebe. Čez čas se mi je zazdelo, da nekje v daljavi slišim znani glas, vendar mu nisem mogel pripisati obraza. Bil je vedno glasnejši in odločnejši. Vabil me je, kot so sirene vabile naivne mornarje. Letel sem proti zvoku in vse okoli mene se je pričelo vedno bolj tresti. Moj parni oblak je postal trd in neudoben. Nato so se mi čutila ponovno prebudila, vid se mi je počasi vračal. Najprej sem videl zgolj meglene obrise in prepričan sem bil, da sem že v onostranstvu, da me je zver uspela pokončati. Bela luč, topla dlan in prijeten sprejem na drugi strani. Nato se mi je vedno bolj dozdevalo, da nekdo kriči name. Zvok je postajal glasnejši in razločnejši.

Nekaj trenutkov kasneje sem iz zamolklega momljanja uspel razločiti: »Frenk, sranje, Frenk! Zbudi se, jebemti! Alo, Frenk! Ne zmorem sam. Freeenk!«

Bil sem kar malce razočaran nad osornostjo bitja, ki naj bi me sprejelo v onostranstvu. Mar ni bilo rečeno, da so stvari na drugi strani lepše? Počasi je tudi tresenje dobivalo smisel. Čutil sem, da me nekdo stresa za ramena in še vedno kriči name: »Frenk, zbudi se! Frenk, zbudi se! Frenk, jebemti, rabim te! Freeeeeenk! Dej ga klofni okoli buče! Še enkrat ga daj, močno ga udari! Še! Privošči si! Nič ga ne šparaj! S celim telesom ga daj!«

Vsak sunek sem čutil bolj intenzivno in vsak udarec me je popeljal malce bližje zavedanju dogajanja. Svet se je počasi prenehal vrteti in z vsakim udarcem se je moj vid malce izostril. Sedaj sem že prav dobro

slišal: »Frenk! Frenk! Aaaa, ne morem več, aaaa! Frenk, jebote, zbudi se! Zakaj si nehala? Zbudi ga!«

»Ne morem več! Roke me že bolijo,« je rekel ženski glas.

»Ne jamraj in ga zbudi že enkrat! Frenk, preklet zaspanec! Zbudi se!«

Zadnji pljuski na lica sem še kako čutil! Ta me je popolnoma streznil in pred seboj sem zagledal Saro, ki me drži na ovratnik in me klofuta. Prijel sem ji roko, ko me je poslednjič želela udariti, in jo odrinil od sebe.

Ostro sem se odzval: »Kaj hudiča se dogaja?!« Cela družčina je bila zbrana na kupu. Dobesedno na kupu! Vsi so se drenjali pred vrati in Maks je zakričal: »Frenk, jebote, kaj buljiš?! Pridi pomagat! Vstani, ti lenuh! Hitro! Ne glej me tako zaklano in se spravi sem!«

Takrat sem šele dobro razumel situacijo in hitro skočil proti vratom, ki so se upogibala navznoter, vsakič ko je nekaj na drugi strani udarilo vanje. Z vso silo sem se s hrbtom naslonil na vrata, pogledal po sobi in zaprepadeno vprašal: »Kaj sem zamudil?«

Maks me je zabodeno pogledal in vprašal: »Kaj si ti z Lune padel? Kaj ti ni jasno?«

Sunki v hrbet so bili tako sunkoviti, da nas je vsakokrat, ko se je pošast zagnala v vrata, prestavilo za kakšne pol metra. Nekaj si je močno želelo priti na našo stran.

»Dobro, nekaj potrebujemo, da bomo lahko zataknili vrata! Nina, pojdi pogledat naokoli, če najdeš kaj dolgega in trdega,« sem ukazal, nato pa šele opazil njen velikanski trebuh in hudomušno pripomnil: »Aja, pozabi! Vidim da si nekaj takega že našla!«

Maks se je zakrohotal na glas in pribil: »Dobro, Frenk je nazaj! Stari, pogrešal sem te, majkemi, da sem te! Tile dramatiki so tečni za popizdit!

Malo je manjkalo, da bi jih lastnoročno zadavil,« je še dodal in se še izdatno z vso silo naslonil ob vrata.

»Ne bodi nesramen in raje povej, kaj hudiča je za temi vrati?« mi je ukazala Nina z zelo resnim tonom in z na široko odprtimi očmi.

»Nočeš vedeti, verjemi! Je tako, Saša?« sem ji hladno odgovoril in jo pomenljivo pogledal. V vračilo me je samo nemo pogledala in se sramežljivo obrnila proč.

»Jerry, poišči nekaj za vrata, pa Sašo vzemi zraven. In takoj nazaj! Mi bomo do takrat že zdržali,« je Maks ukazal Jerryju in mu z glavo nakazal smer, v katero naj se odpravi. »Bodita previdna!« je še dodal.

Nina seveda ni mogla ostati tiho. »Sedaj si pa kar ti naš šef ali kaj? Se nič ne spomnim glasovanja,« se je oglasila s svojim tipičnim vzvišenim glasom in ga pomenljivo pogledala.

»Imaš morda kakšno boljšo idejo? Se ti javiš za šefico? Izvoli, nihče ti ne brani,« ji je zabrusil.

Nina je užaljeno pogledala v tla. Opazil sem, da je bila medtem Sara ves čas popolnoma tiho in je gledala naravnost predse. Želel sem jo malce nagovoriti, vendar nikakor nisem našel pravih besed. Osebna zaobljuba, ki sem si jo zadal, je terjala od mene, da storim nekaj, kar nikoli poprej nisem zmogel. Nekajkrat sem poskusil kaj izustiti, vendar sem se zaradi strahu pred osramočenostjo zadnji trenutek ustavil. Toliko o mojem novem pogumu!

»Stari, kaj je to za ena zverina? Kako hudiča tebi uspe najti sranje, ko ga je najmanj treba?« je vprašal Maks.

»Tvojo ljubico sem reševal pred njim! Ni za kaj, prijatelj!« sem mu odgovoril z zaigrano užaljenostjo.

»Ja, je povedala, kaj se je zgodilo. Hvala, stari! Bi ti dal ljubčka na čelo, če se ne bi bal, da mi bo potem nekaj odgriznilo glavo.«

»Le glej da res!« sem odgovoril v šali. »In kaj si ti počel? Kje si jih našel?«

»Dolga zgodba,« je odgovoril in udarec v vrata ga je skoraj položil.

»Se ti kam mudi? Mislim, da nikamor ne gremo.«

»V bistvu imaš prav. Dobro, torej Nino sem našel v porodnišnici ali na nekem podobnem kraju. Saj je bilo nekaj takega, a ne Nina?«

»Recimo,« je nejevoljo odgovorila Nina.

»Ja kaj pa je potem bilo tisto?« jo je vprašal.

»Saj sem rekla, da ja, no,« je pritrdila in zavila z očmi.

»Kaj spet obračaš oči? No, Frenk, sem ti rekel, da so vsi tečni kot muhe! Najraje bi jih kar tukaj pustil!«

»Ja, ja, sej se mi smiliš,« sem mu ugodil.

»Točno tako, da ne boš mislil, da je šlo samo tebi hudo!« je dodal v šali.

»Stari, nočeš primerjati, verjemi! Nočeš primerjati,« sem odgovoril z izrazito resnim tonom in pred očmi se mi je zvrtil prizor, kjer ta prekleta zver leži poleg Mojzesa in neusmiljeno trga meso z njegove noge, pri tem pa Mojzes strmi vame s pogledom tako očitajočim, da bi se najraje pogreznil v zemljo vse do ognjenega jedra in se tam cvrl do konca svojih dni. Vsakič, kot sem se spomnil njegovih oči, sem si zaželel, da ne bi bil nikoli rojen. Počutil sem se, kot da se utapljam v divjem morju in drvim proti dnu, okoli vratu pa imam zavezano vrv in na koncu vrvi železno utež, na kateri je vgraviran njegov žalostni obraz.

»Je videti, ja, nekaj te je zdelalo. Ko sem te našel, si bil napol mrtev. Kaj se je zgodilo?« je rekel in me predramil iz uničujočega samopomilovanja.

»Ne vem. Kar odpovedal sem.«

»Ja, to se tipom večkrat zgodi,« se je vmešala Nina.

Seveda nisem ostal dolžan in sem hitro vrnil: »In, kdo je že foter, Nina? Ga poznamo?«

Užaljeno je odreagirala: »Mater si prasec! Zase se brigaj!«

»Nasvet, ki ga lahko tudi sama upoštevaš,« sem ji odgovoril.

Sari se je na usta prikradel droben nasmeh in s pogledom mi je dala vedeti, da ji je bil moj odgovor všeč.

»A veš, da me Saša najprej ni prepoznala?« mi je dejal Maks.

»Bejž no? Kdaj si se nazadnje pogledal v ogledalo?!« sem rekel v šali.

»Saj vem ja, ampak vseeno. Človek bi pričakoval, da bo reakcija po treh letih zveze drugačna. A me razumeš?«

Vmešala se Sara in rekla: »Ne smeš ji zameriti, Maks. Ni bila čisto pri sebi. V takšnih okoliščinah vsi delamo napake.«

Nina je takoj vskočila in pomenljivo vprašala: »Napake? Kakšne napake? Bi mi rada kaj povedala?«

Z Maksom sva se spogledala in se malce potuhnili. Med dve ženski, ki sta naperjeni druga proti drugi kot razdraženi kobri, se načeloma ni pametno vpletati, toliko sva le vedela.

»Joj, Nina, kaj spet težiš, daj no mir! Zakaj se sedaj spravljaš name?« je nejevoljo odgovorila Sara.

Nina: »Prav dobro veš zakaj, cipa mala!«

Sara, ogorčeno: »Komu ti cipa?! Poglej se raje malo! Ti si zadnja, ki lahko igra svetnico tukaj! Daj zamisli se malo! Stavim, da niti ne veš, čigav je ta otrok? Ali je sploh človeški? Pol sem pa jaz cipa. Po moje tudi!«

Nina je bila popolnoma osupla in je ostala brez besed. Želela je odgovoriti in verbalno pokončati Saro, vendar so se ji njene grobe besede globoko usidrale: Kaj pa če je res otrok Nezemljan? Kaj pa če v meni ne raste dojenček, ampak pošast? Moj bog! Kaj naj naredim? Kako naj vem, kaj nosim v trebuhu? Povesila je pogled proti trebuhu in se pogladila. Ne, saj ne more biti. Otrok je Jerryjev, vem da je, preprosto vem! Mora biti! Počasi je zdrsela proti tlom in sedla s hrbtom proti vratom. Z rokami si je prekrila obraz in na lica so ji pritekale prve solze. Jokala je po tiho. Videti je bilo, da je močno prizadeta. Maks je pogledal Saro in ji s pogledom namignil, naj jo malce potolaži in se ji opraviči. Sara mu je odkimala z vzvišenim nosom in s prekrižanimi rokami. Zato je Maks sunil mene, naj jo potolažim. Kljub mojemu vztrajnem zavijanju z očmi, ni odnehal in zato sem se počasi privlekel do Nine ter se še naprej trdo upiral v vrata.

Zver je bila sedaj začuda že nekaj trenutkov mirna in vsem je vidno odleglo, v upanju, da je odnehala. Postaviti mene pred objokano dekle je tako, kot postaviti slona v trgovino s porcelanom. Slej kot prej bom stvari poslabšal in s svojo nerodnostjo naredil več škode kot koristi. Skrajno nespametno torej. Ženska čustva so vsekakor podobna krhkemu porcelanu. Napačna beseda, kaj beseda, napačen ton, napačen pogled, napačen trenutek in že je vse narobe. Spustil sem se na tla poleg nje in jo nerodno objel okoli ramen. Maksa sem še enkrat grdo premeril, ker me je prisilil v to vlogo.

»Saj bo, saj bo, vse bo še v redu. Sara ne ve, kaj govori. Prepričan sem, da bo vse v redu,« sem jo po tiho tolažil.

Prejel sem zgolj osoren pogled, ki je bil sam po sebi dovolj zgovoren. Zopet sem namignil Maksu, naj me odreši, vendar ga ni prav nič ganilo.

Ponovno sem poskusil: »Nina, ne glede na to, čigav je otrok, sem prepričan, da ga bo Jerry vzel za svojega. Poznam ga že zelo dolgo in vem, da je dober po srcu in da te ima zelo rad. Prepričan sem, da ti bo stal ob strani. Boš videla, da se bo vse lepo končalo in da se bomo na koncu ob kakšni kavi vsemu temu še smejali. Boš videla. Zato pa nič ne skrbi, vse bo še v redu. Dete bo zdravo in nasmejano. Kot ti, he, he.«

Nezaupljivo me je pogledala in tokrat, za spremembo, brez iskric besa v očeh. Njen obraz je bil prepojen s slanimi solzami. Naznanila je, da mi bo nekaj povedala na ušesa, zato sem se nagnil k njej.

»Res misliš tako? Misliš, da bi hotel biti oče temu otroku?« je prestrašeno vprašala.

»Sem prepričan, da je tako. Če le ne bo imel dveh glav, he, he,« sem jo skušal potolažiti, vendar moje besede niso obrodile zelenih sadov. Odrinila me je in na glas zajokala. Nič mi ni bilo jasno. Malce šale vendar nikoli ne škodi. Ali pač?

»Saj veš, da se samo šalim, no. Ne bo imel dveh glav, brez skrbi. Morda troje oči, ampak to se da z očali vse skriti ...« sem pripomnil v upanju na majhen nasmešek. Potem me je prešinilo. Kaj če res nosi Nezemljana v sebi? Kakšno neotesano budalo sem, nikoli nič ne premislim dovolj dobro. Mah, zasral sem, kaj naj sedaj?! Samo res, kaj pa če pride do tega, da bo iz nje resnično prilezlo kakšno čudo? Kakorkoli že, takrat ne želim biti zraven! sem sklenil sam pri sebi.

Zagledali smo Sašo in Jerryja, ki sta s seboj prinesla dolgo kovinsko palico. »Nekaj sva našla. Mislim, da bi moralo zdržati,« je rekel Jerry.

Zagozdili smo jo med vrata in upali, da bo zadržala zverino na drugi strani. Previdno smo se oddaljili od vrat in kar se da hitro zapustili

prostor. Med nami je vladala popolna tišina. Nikakor mi ni šlo v glavo, kako se lahko tako obnašamo, glede na to, da smo se znašli v situaciji, ki bi nas morala poenotiti. Predvideval sem, da je skupen sovražnik edini način za združitev ljudi. Moja teorija očitno ni vzdržala vode. Ne glede na to, da je bilo naše preživetje odvisno od sodelovanja, je bilo očitno bolj pomembno, kdo je s kom spal, kdo je koga pogledal, kaj je kdo komu rekel in podobne oslarije.

Stopil sem do Maksa in ga vprašal: »In, kakšen je plan? Kaj sedaj?«

Debelo me je pogledal in presenečeno odgovoril: »Kaj nimaš ti načrta? Jaz sem računal nate.«

»Aha! Torej, nimamo pojma. Super,« sem rahlo nejevoljno odgovoril.

»Tako nekako. Bomo improvizirali. Kot vedno.«

»Kaj če bi se malo spočili? Mislim, da smo tega že vsi zelo potrebni.«

»Pametno, ja. Najti moramo kakšen skriti kotiček, kjer bomo vsaj približno na varnem.«

»Dobro. Potem pa se moramo organizirati in premisliti, kako naprej. Na silo nima smisla bloditi naokoli.«

»Kaj praviš na tole? Ima vrata, ki jih lahko zapremo, je dovolj veliko, odmaknjeno in videti je relativno varno,« je vprašal Maks in pokazal na odprta vrata.

»Zakaj pa ne,« sem odgovoril po bežnem pregledu prostora.

Vstopili smo v neke vrste strojnico. Predprostor, kamor so se ulegla dekleta, je bil velik kot kakšna garsonjera in popolnoma prazen. Sledil je ozek hodnik, na koncu katerega se je odpirala ogromna dvorana. Ob strani so bila stopnišča, na sredini pa neznana in velika lebdeča naprava. Elegantno je lebdela v zraku, iz vseh smeri pa je bila pripeta s kovinskimi

kabli. Pod njo je sameval bazen in nad njo visok predor, na koncu katerega se je videlo črno nebo. Kot kakšen dimnik ali jašek. Naprava je bila obkrožena s stopnišči in nanjo je bilo pripetih nešteto takšnih ali drugačnih naprav in cevi. Bila je temne, prelivajoče se barve, nekje med rjavo in temno sivo. Velika je bila kot dva gradbena kontejnerja skupaj. Njena zunanost je bila lepo zaključena in prijetnih zaobljenih oblik. Nikjer ni bilo videti kakšnih oken, vrat ali česar koli podobnega. Bila je kot en velik kovinski jajčevce. Ko smo pristopili, smo začutili, da oddaja neznatno toploto. Ko sem stopil pod njo, sem pričakoval kakšno čudno valovanje ali sile, ki jo držijo v zraku, vendar temu ni bilo tako. Brez problema bi se lahko sprehajal pod napravo, če tam seveda ne bi bilo bazena z nenavadno, brezbarvno in sluzasto tekočino. Celotna naprava je bila naravnost impozantna in me je popolnoma prevzela. Vedno sem si želel videti pravo vesoljsko ladjo. Verjel sem, da v vesolju nismo sami, a kljub temu nisem pripisoval velike teže pričanjem očividcev, ki so pripovedovali zgodbe o srečanjih z malimi zelenimi možmi. Prepričan sem bil zgolj v to, da ne moremo biti edina živa bitja v vesolju. Vesolje je preprosto preveliko in premalo ga poznamo. Poleg tega bi bila takšna trditev pretirano samozavestna, glede na človekovo poznavanje sveta - skratka, nimamo pojma, o čem govorimo. Vendar nikoli nisem mislil, da bom imel tudi sam pravo pravcato bližnje srečanje. Če se kdaj uspem vrniti na Zemljo, sem sklenil, ne bom nikomur povedal, kje sem bil in kaj se mi je zgodilo. Norišnice so tako ali tako prepolne, nobene potrebe nisem čutil po tem, da bi še mene strpali v prisilni jopič, me napolnili s tabletami in pustili gniti v kakšni izmed lokalnih mentalnih institucij.

»Mislim, da smo našli naš prevoz domov!« je bil pameten Maks. »Kaj praviš?«

»Nimam pojma, stari moj. Morda pa res. Zdi se mi samo ...« sem odgovoril.

»Samo kaj?« je vprašal.

»Prelahko? Kakšne so možnosti, da v prvem poskusu najdemo prevoz domov. Glede na vse, kar se je zgodilo, je tole prelahko. Ni mi všeč.«

»Ne kompliciraj in bodi hvaležen. Po moje je tole manjša vesoljska ladja za prevoz potnikov. Torej idealna za nas. Sedaj moramo samo ugotoviti, kako se z njo upravlja. Kje se jo sploh odpre?«

»Ne vem. Nikjer ne vidim vrat, stikal ali komandne plošče. Grem pogledat naokoli. Bomo že ugotovili.«

Medtem ko sva z Maksom manično iskala način za vstop v to sferično napravo, karkoli je že bila, je Jerry preprosto obstal pred našim potencialnim prevozom z odprtimi usti. Stopil sem do njega ter ga previdno vprašal: »Je kaj narobe, Jerry? Nekam bled si postal. A ni lepa?«

Pogledal me je popolnoma prestrašeno in brez vsake ideje, kaj se dogaja. Videl sem, da do tega trenutka sploh ni vedel, kje se nahaja. Zaprepadeno je vprašal: »Kaj hudiča je to? Kje sploh smo? Kaj se dogaja?«

Z Maksom sva se z zanimanjem spogledala. Vprašal sem ga: »Kako to misliš? Kaj ne veš, kje smo?«

»Kaj je to? Kaj se dogaja? Naj mi že eden pove! Kaj je to za ena stvar?«

»Torej res ne veš, kje smo?« sem bil presenečen. »Kako hudiča? Kje ... kaj ...? Saj ni važno. Res ne veš? Ok. Saj ne vem, kako bi ti tole povedal. Ampak, naj bo. Hmm. Na vesoljski ladji smo, Jerry! Vsaj mislim tako. Nezemljani so nas ugrabili. Niso pretirano prijazni. In ne, niso mali in

zeleni. Daleč od tega, če te je slučajno zanimalo,« sem mu na hitro razložil situacijo.

Jerry me je grdo pogledal in vprašal: »Ha, ha. Kako smo zabavni! Zakaj se delata norca iz mene? Zdaj pa resno, kje smo? Je to kakšna igra? Sta vidva vpletena? So kje skrite kamere?«

Vmešal se je Maks: »Nobeden se ne dela norce iz tebe! Vse je res.«

»Pa ne mi reči, da nisi opazil nič nenavadnega tukaj?« sem ga z zanimanjem povprašal.

»Dej, prodaj ti to komu drugemu. Nekaj ur nazaj sem bil še na Big Brotherju, sedaj pa že kar na neki vesoljski ladji. Dajta no, fanta. Kaj vama izgledam, kot da sem od včeraj? V čem je fora? Kaj me zafrkavata?« je veleval odgovor Jerry.

»Nobeden te ne zafrkava!« je bil resen Maks.

Meni še vedno ni bilo jasno, kako nič ne ve: »Stari, resno, kako nisi še nič nenavadnega opazil? Nobenih visokih, bledoličnih pojav? Kje si bil ves ta čas? Čakaj! Kakšen Big Brother? O čem ti to govoriš?«

»Ah, to je tudi Sara nekaj sanjala. Kar nekaj!« je dodal Maks.

»Seveda, saj je bila z menoj. Vidva sta tista, ki sanjata! Kaj je to kakšna nova igra ali kaj? Kje so kamere? Daj, nehajta me zafrkavati!«

»Stari, mislim, da tisto ni bil Big Brother. Sem precej prepričan, da ne!« sem mu rekel.

»Kako da ne? Mislim, da vem, kje sem bil zadnjih nekaj tednov ali kako dolgo je pač že bilo! Notri nismo imeli koledarja. Klinc, še ure nam niso dali! Nezemljani?! Po moje tudi!«

»Kako si pa razlagaš tole tukaj? Pa tisto razbijanje po vratih prej?« ga je vprašal Maks.

»Kaj pa jaz vem, v nekem studiu smo. Pač, spet neka scena, da so ljudje doma pred televizorjem zadovoljni in pridno zapravljajo svoje cekine za gledanje. Morda smo jim bili že dolgočasni, kaj pa jaz vem.«

»Pa si dejansko srečal koga - razen vas, ki ste bili zaprti?« ga je vprašal Maks.

»Ne, pa saj itak nikoli ne smeš imeti stika z zunanjim svetom. Kaj res nimata pojma o tem sistemu?«

»Mislim, da si ti tisti, ki nima pojma o tem, kaj govori, dragi moj. Oprosti.«

Maks je nato poklical punce. Bil je prepričan, da bomo tako naša mala junaka »resničnostnega šova« lažje pregovorili. Punce so se nam pridružile in bile preprosto osupnjene. V njihovih očeh je bilo videti kanček optimizma, ki smo ga čutili tudi sami.

»Maks, je to, kar mislim, da je?« je vprašala Saša.

»Mislim, da, malena. Mislim, da,« ji je odgovoril.

Nina je vprašala: »Potem to pomeni, da lahko gremo domov? Da je konec?«

Maks ji je odgovoril, z nasmeškom na obrazu: »No, nismo še čisto tam, ampak obstaja ta možnost.«

Saša je objela Maksa, prvič odkar sta bila razdružena in pripeljana na to vesoljsko ladjo, ter se močno privila k njemu. Začutil sem Maksovo olajšanje in se malce tudi zbal, da jo bo s svojimi mišicami zdrobil.

Jerry je naglas prekinil prijetno vzdušje: »Pa kaj je z vami narobe? Samo zafrkavajo se z nami, no. Kakšni Nezemljani, prosim lepo. Preveč gledate televizijo. Daj, Sara, povej jim!«

»Dobro, tole res zgleda kul, ampak Nezemljani ... ta je pa malce za lase privlečena,« se je pridružila njegovemu mnenju. »Če bi bili res na vesoljski ladji, bi do sedaj že sigurno katerega srečala, se vam ne zdi?«

Nina se je nepričakovano razburila in z zelo visokim glasom odgovorila: »Aja? In potem se je meni samo zdelo, da me Nezemljani desetkrat dnevno pikajo z injekcijami? Da delajo poskuse na meni? Da sem bila več dni privezana na posteljo in da so se znašali nad menoj?! Vse to se je meni samo sanjalo ali kako? Če bi ti doživela, to kar sem jaz, bi drugače govorila! Me slišiš?! Nimaš pojma! Ti mala prasica! Samo tiho bodi!« Sari se je približala na centimeter in ji zrla naravnost v oči. Kot razjarjen pes, ki želi pokazati svojemu tekmeču, kdo je tu glavni! Jerry je skočil in prijel Nino za pas ter jo odmaknil od Sare.

Nina se je otesla njegovega objema in besno odgovorila: »Ne dotikaj se me, ti svinja! Ti je jasno?! Enkrat samkrat se me še dotakneš, pa ti glavo odtrgam!«

Jerry se je previdno oddaljil z rokami pred seboj, kakor da se želi zaščiti.

Maks je zdolgočaseno zavzdihnil: »Ne spet ta drama. Se še niste naveličali? Koliko ste stari?«

Nina se je besno obrnila proti Maksu: »Ti bodi kar tiho! To se tebe ne tiče, ti je jasno?! Za sebe se brigaj!«

»Kaj sem jaz storil?« jo je mirno vprašal Maks in dodal: »Si že pozabila, da sem jaz tisti, ki te je rešil? Hvaležnost pa taka.«

»Ja in, kaj bi sedaj rad? Medaljo?« je sarkastično in nesramno odgovorila Nina in odvihrala v drugi prostor.

Pristopil sem k Jerryju in Sari, ju prijel za ramena in zahteval njuno pozornost: »Poslušajta me! Dovolj je bilo tega sranja. Meni je popolnoma vseeno, čemu se prepirate. Boli me kita! Če verjameta ali ne, to ni moj problem. Moj problem postane, če bosta zaradi tega ogrozila katerega izmed nas. Jasno?!«

Sara je hotela nekaj odgovoriti, a je nisem pustil do besede in sem odločno nadaljeval: »Resno mislim! Tole vama zadnjič povem, ne mislim se več ponavljati! Ugrabili so nas Nezemljani! Na nas so delali poskuse in ni bilo prijetno. Niti najmanj! Vidva sta imela očitno srečo. Zakaj? Nimam pojma. Za razliko od vaju, ki sta se očitno igrala družinico, so mene in Maksa cele dneve mučili! In mi tole ni prav nič smešno! Poglejta Maksa, kaj so mu naredili! Še vedno smešno? Tudi Nina pred prihodom na to ladjo ni bila noseča! Točno tako. Zato jo pustita pri miru! Z razlogom je tečna. Ne ve, kaj se ji je zgodilo, ne ve, kaj nosi v trebuhu. To ni šala in čas je, da se zresnita.«

Jerry je vdihnil, da bi se vmešal, vendar sem ga prekinil: »Nisem še končal! Če se ne boste znali dogovoriti, vas bomo pustili same. Pa če kar crknete tukaj. Mi je popolnoma vseeno. Je to jasno?!«

Ponižno sta prikimala, zato sem nadaljeval: »Mislim, da smo tukaj zaenkrat na varnem. Zato se bomo ustavili in se spočili. Naspita se in premislita malo o vsem tem! Pa nobene drame več ne želim videti ali slišati. Spravita se mi izpred oči!«

Nagnila sta glave v znak razumevanja in se odpravila proč. Maks je pristopil in me pohvalil: »Nisem vedel, da imaš to v sebi, prijatelj moj. Dobro si to povedal. Morda bomo imeli sedaj celo malo miru.«

»Stari moj, midva sva še edina normalna tukaj! Same klinčeve drame, mater jim bistričko! Ob vsem kar smo dali čez, se imajo oni čas prepirati. Saj včasih kar ne morem verjeti svojim očem,« sem dejal Maksu, nato pa pozornost namenili Saši in ji v šali rekel: »Je tako, Saša?!«

Stisnila se je k Maksu in mi, malce hudomušno, pritrdila: »Je tako, šef.«

Dvignil sem desno obrv v znak nestrinjanja z njenim tonom in jo popravil: »Nisem noben šef in tudi nimam namena biti! Ampak oslarij je dovolj. Zaradi neumnosti bomo imeli še težave. Saj ni tako težko razumeti, a ne?!«

»Ja, šef,« je vztrajala z nasmeškom na obrazu.

»Bla, bla. Spravita se zdaj malce pomečkat. To sta si zaslužila!« sem jima dejal in jima podaril malce zasebnosti.

Maks je prikimal in objel svojo izbranko, jaz pa sem se odločil preiskati okolico. Vedel sem, da je odločitev o naslednjem koraku na meni. Povzpel sem se po stopnicah nad lebdečo gmoto kovine v upanju, da najdem vstopno točko. Nad napravo sem našel nadzorno ploščo, ki je bila zame seveda ena velika uganka. Načeloma sem precej tehnični tip, a vseeno potrebujem oporne točke, programski jezik, nekaj, s čemer lahko razvozlam kako in kaj. Konzola je bila sestavljena iz treh ekranov in komandne plošče. Na monitorjih ni bilo slike, na konzoli nobenih tipk, stikal, znakov ali česarkoli, s čemer bi lahko upravljal. Nekaj minut sem na slepo poskušal ter ugotovil, da danes nikakor ne bom razrešil zadeve in da sem preveč utrujen, da bi lahko sploh še razmišljal. Visok položaj se mi je zdel dovolj dobro izhodišče za razgledno točko nad dogajanjem spodaj. Nisem potreboval dolgo, da sem zataval v spanec. Končno je bilo konec tega prekletega dne.

Medtem pa Nina nikakor ni mogla zaspati. Mučile so jo misli na njenega še nerojenega otroka. Čutila je materinsko ljubezen do bitja, ki je rastlo v njej, njeni hormoni so vsekakor opravljali svojo vlogo, vendar se je obenem bala trenutka, ko ga bo prvič zagledala. Bolj je analizirala pretekle dogodke, slabši občutek je dobivala in v njej se je naselil temačen dvom, ki je zaril svoje kremplje globoko v njeno zavest. Kaj če ne bo normalen? Kaj če bo res kakšen čuden mali mutant, pol človek pol Nezemljan? Vedno bolj je verjela, da znotraj nje raste nekaj nenaravnega, nekaj, kar se ne bi smelo roditi. Kar ne bi smelo biti niti spočeto! Rastel je z neverjetno hitrostjo in čutila je, da jo prekomerno odžira. Bila je šibka in brezvoljna, bitjece znotraj nje pa je divjalo, kakor da bo vsak čas skočilo na ta svet. Pekla jo je vest, ker so jo prevzemale tako nizkotne misli o lastnem otroku. Čustva so ji govorila eno, neznanski strah pa je venomer postavljajl mogočne zidove in ji preprečeval, da bi otroka resnično vzljubila. Počutila se je kot najslabša oseba pod soncem in se spraševala, zakaj se to dogaja ravno njej. Zdelo se ji je, da je svet krivičen in da si z ničemer ni zaslužila tako krute usode. V trenutku šibkosti si je zaželela, da bi kar pokončala živo bitje, ki raste v njej. Tudi zato se je počutila kot najslabša mati na svetu.

Medtem ko sem spal spanje pravičnega, se je zgodilo nekaj neverjetnega. Nina je nenadoma začutila ostro bolečino v predelu trebuha, kot da bi ji nekdo potisnil ostro rezilo v njen ljubki popek. Bolečina se je stopnjevala v intervalih in vsak naslednji sunek je bil še močnejši. Zastokala je od bolečine in k njej je previdno pristopil Maks ter jo vprašal: »Kaj je narobe? Si v redu?«

»Ne vem. Auuuu! Boli! Boli!« je prestrašeno odgovorila.

Krčevito se je oprijela svojega trebuha in se zvila v klobčič. Zagrabila jo je panika in tega ni skrivala. Ni mogla več zadrževati glasu in ob vsakem intervalu je glasno zastokala. Sedaj so jo zaslišali tudi drugi in prihiteli k njej. Vse skupaj se je odvijalo zelo hitro. Po nekaj minutah popadkov je Nini odtekla voda. Saša in Maks sta skušala pomagati, kolikor se je dalo. Saša jo je držala za roko in jo spodbujala, medtem ko jo je Nina tako močno stiskala, da bi ji lahko vsak čas polomila vse kosti. Njen, že tako bogat besedni zaklad, je ob tem dobil popolnoma nove razsežnosti – vsaj kar se nabora kletvic tiče. Maks je pogumno prevzel vlogo »babice« in skoraj padel v nezavest, ko je pred seboj videl razprto mednožje. Zabavna misel, če upoštevam, kaj smo prestali v zadnjem času. Na pošasti, Nezemljane in po zraku frčeče kose trupel se skorajda navadiš, a nekaj tako naravnega, tako prvinskega, kot je porod, te lahko popolnoma vrže iz tira. Malo mi je žal, da sem zamudil ta izjemen in nepozaben trenutek. Nina se je zelo dobro držala in njen otročiček je bil zunaj, kot bi mignil. Očitno se mu je resnično mudilo na zrak.

Jerry je potek dogajanja opazoval iz daljave in nekoliko prizadeto. Vse do trenutka, ko je zagledal drobcenega, ranljivega dojenčka v Maksovih gromozanskih rokah. Brez besede je vstal in odhitel proti skupini. Z rokami je že segel proti malemu navihančku, a se je ustavil in vprašal Nino: »Dovoliš, da ga primem?«

»Naj ti bo. Ampak če ti pade iz rok, boš pojedel lastna jajca! Ti je jasno?« je odgovorila.

»Hvala, hvala, hvala! Ne skrbi. Pazil bom,« je odgovoril, poln navdušenja in solzavih oči.

Slekel si je majico in vanjo ovil drobno bitjece. Sedaj je iz stare, umazane majice gledala na površje samo še drobna, nedolžna glavica. Nežno je prijel dojenčka v naročje ter ga občudoval. V tem trenutku v njem ni bilo niti trohice dvoma. Nino si bo priboril nazaj in skupaj bodo tvorili družino, pa če je to zadnja stvar, ki jo v življenju naredi! Še nikoli ni čutil takšne sreče kot v tistem čarobnem trenutku. Zaljubljeno je zrl v malo sluzasto bitje in ga s prsti gladil po glavi.

»Vse bo še v redu. Nič ne skrbi, maleni. Ati je tukaj, vse bo še ok,« je Jerry šepetal dojenčku.

Izza hrbta je zaslišal nežen, a odločen glas: »Dobro, dovolj vas imam! Jaz bi ga tudi rada pridržala, prosim lepo.«

»Seveda, Nina. Izvoli,« je pritrdil Jerry in ji previdno predal otročička v naročje.

»Živijo srček! Dobrodošel na ta svet. Izbral si sicer obupen trenutek, ampak naj ti bo, ker si tako ljubek. Tako si lep - popoln si. Žal mi je, da sem dvomila vate. Ne bo se več ponovilo. Obljubim! Si najlepša stvar, ki se mi je zgodila v življenju. Vedno te bom imela rada in pri meni boš varen. Dokler sem živa, ti nihče ne bo ničesar storil. Obljubim. Rada te imam z vsem svojim srcem,« je čebljala Nina. Vsi njeni dvomi so bili sedaj stvar preteklosti. Zidovi, ki so ji preprečevali, da bi vzljubila svoje dete, so se sedaj sesedli v prah in resnično je začutila, da je mama. Jerry jo je opazoval in pri srcu mu je bilo toplo. Predstavljal si je, kako bodo nekoč srečna, ljubeča družinica in kako bo vse popolno. Nina je to opazila in je utrujeno rekla: »Kaj bi rad?! Še včeraj te nisva prav nič zanimala.« Njene besede je seveda spremljal očitajoč pogled, ki je dal jasno vedeti, da se ne šali.

»Oprosti za vse, Nina. Oprosti. Ne vem, kaj mi je rojilo po glavi, res ne vem. Oprosti. Od sedaj naprej bo vse drugače. Od sedaj naprej bomo družina. Obljubim,« je pomehkuženo momljal Jerry.

Nina ga je začudeno pogledala in vprašala: »A sedaj smo pa kar družina ali kako?«

»Nina, saj veš, da te nikoli nisem prenehal ljubiti. Ti si bila zame vedno ena in edina. Za Saro mi ni mar, sploh ne vem, kaj sem razmišljal. Oprosti mi, rotim te, oprosti mi! Obljubim, da nikoli več ne bom naredil česa podobnega. Nikoli, obljubim!« je nadaljeval Jerry, ki pa ni računal na to, da bi njegovo izpoved utegnila slišati tudi Sara ali pa mu je bilo morda v tistem trenutku resnično popolnoma vseeno. Ni minila sekunda, ko je prestregel najmočnejšo zaušnico v svojem življenju! Kar zasvetilo se mu je v glavi. Vendar ni odreagirал, Sare ni niti ošinil s pogledom, ni imel poguma, zato jo je vztrajno ignoriral.

Sara je bila besna kot še nikoli: »Prekleti prasec! Da te ni sram! Veš kaj, vidva zaslužita drug drugega! Eden je bolj nor kot drugi! Upam, da se bosta imela skupaj lepo. Samo otrok se mi smili, ker vaju bo moral prenašati. Srečno!«

»Vidiš, še to je urejeno, sedaj sva lahko spet skupaj,« je naivno izjavil Jerry, a je njegova izjava Nini samo dvignila pritisk.

»Zelo si bil prepričljiv in pogumen, ni kaj!« je bila sarkastična Nina ter dodala: »Sploh ne vem, zakaj sem bila s teboj! Takšna reva si, da me je sram! Sram zate! Si me slišal?!«

Jerry je povetil glavo in vztrajal: »Vem, vem, da sem cepec! Ampak od sedaj naprej bo vse drugače. Od sedaj naprej bom odgovoren in zvest. Obljubim pri svoji materi!«

Nina ni bila ravno prepričana: »Bomo še videli! Se boš moral kar dokazati! Ne bo lahko, to ti obljubim. Zajebal si in to zelo!«

»Vem! Zasral sem. Vse bom naredil, Nina, vse! Samo daj mi še eno priložnost, prosim, ne bo ti žal!« je bil vidno vznemirjen Jerry.

Maksu je, kot po navadi pri takšnih osladnih situacijah, obračalo želodec. Bil je zelo ponosen človek in moledovanja s strani moških nikoli ni prenašal. On bi se verjetno raje pogreznil v brezno večne teme, kakor da bi moral takole klečeplaziti, pa čeprav bi šlo za mamo njegovega otroka. Saša je to videla in je stopila do njega ter ga objela. Pohvalila ga je z besedami: »Super si bil, ljubi! Ponosna sem nate. Kot prava, profesionalna babica.« In se je še bolj stisnila k njemu.

Za Maksa je bila to vsa potrditev, ki jo je potreboval. »Je bilo kar kul, a ne? Sem talent, ti povem, talent! Kaj vse človek ne doživi,« je še dodal in se zadovoljno nasmejal.

»Morda boš nekoč lahko pomagal pri porodu najinega otroka,« je rekla in ga poljubila.

Zamislil se je in rekel: »Upam, da res. Ljubim te, srce moje.«

»Tudi jaz tebe. Samo domov naju še spravi, prosim, pa ti z veseljem rodim otroka. Dva, če boš tako hotel, he, he!« se je pošalila.

»Te bom držal za besedo. Kaj, če bi kar pričela delati na tem, hi, hi?!«

V tem trenutku ju je nekaj grobo prekinilo. Zaslišal sem direndaj in se prebudil. Kako mi je uspelo prespati celotno rojstvo, mi še danes ni jasno. Očitno sem bil resnično izmučen. Ko sem stopical po prehodu nad prostorom, kjer so se zadrževali ostali, sem naenkrat zaslišal glasne krike. Pospešil sem korak in se pripravil na najhujše. V glavi se mi je zvrtil scenarij, kako se je mogočna zver, ki sem ji dan poprej na srečo ubežal,

prebila do mojih prijateljev in bal sem se, da bom prepozen. Da bom spet prepozen! Tekel sem naravnost proti nevarnosti, proti krikom, brez vsakih pomislekov. Ko sem prišel nadstropje nižje, sem previdno upočasnil korak, da bi ostal vsaj še za kakšno sekundo ali dve skrit. Ravno toliko, da bi lahko računal na element presenečenja. Pred seboj sem zagledal gručo Belug, ki so obkolile našo družčino. Moralo jih je biti preko ducat, morda celo dva. Videl sem Maksa, kako se je postavil pred punce in Jerryja, ki se je skrival za Maksom. Čisto v kotu je vsa preplašena čepela Nina. Okoli nje sem zagledal mlako krvi in pomislil na najhujše. Prepričan sem bil, da jih je v napadu skupila in da jo zato sedaj vsi ščitijo. Niti sanjalo se mi ni, da bi lahko že rodila in da naša družba sedaj šteje enega cmeravega člana več. Če bi se zavedal tega, bi morda ravnal drugače ... ali pa tudi ne. Nepremišljeno sem potegnil nož izza pasu in stekel naravnost nad Beluge, ki so mi kazale hrbet. Nisem razmišljal o tem, kaj bom storil, bil sem samo odločen, da se ne bom predal brez boja in da bo vsaj še eden izmed njih okusil moje rezilo! Včasih človek pač mora narediti, kar je prav, čeprav mu razum pravi drugače. Proti tolikim Belugam nisem imel nobenih možnosti, vendar me to ni ustavilo.

Skočil sem na prvega, ki mi je bil na poti, ga podrl na tla in z obema rokama zasadil nož v njegov hrbet. Nož sem na hitro še zavrtel v vsako smer, da bi bila rana kar se da smrtonosna. Medtem sem hrbet izpostavil drugim Belugam. Napaka! Naenkrat je moje telo kljubovalo gravitaciji in že sem letel proti stropu. Prestregel me je drugi in me z vso silo zabrisal v tla. Nato je z vso svojo težo skočil name in zdelo se mi je, da kar čutim, kako se je vsako vretence posebej razdrobilo na tisoče koščkov. Bil sem popolnoma nemočen. V tistem trenutku ga je Maks pregнал z mene,

vendar se sedaj nisem mogel več premikati. Popolnoma ničesar nisem več čutil, ne rok, ne nog, ničesar. Samo nepremično sem lahko ležal in opazoval dogajanje okoli sebe.

Maks se je boril z Belugami, kot da to počne že celo življenje. Njegovi udarci so bili poezija in njegova odločnost mi je jemala dah. Ali pa je bila to posledica mojih polomljenih reber? Vse se je odvijalo kot v počasnem posnetku. Razločno sem videl, kako je z enim udarcem Belugi zdrobil lobanjo, iz katere so se zasvetili s krvjo prepojeni, kristalno beli možgani. Sedaj se je spravil na drugega Nezemljana, ki je planil proti dekletom. Skočil mu je za vrat in mu z močnim udarcem komolca zlomil tilnik. V tem ga je od zadaj zgrabil tretji in Maks ga je zalučal preko sebe, ga prijel za zapestje z levo roko in z desno za komolec, nato pa se je slišal glasen pok in Beluga je zverinsko zastokal od bolečin. Maks mu je zlomil roko na več mestih. Trenutek zatem je že dobil silovito brco v glavo od četrtega sovražnika, kar ga je zgolj razjezilo. Ulovil je njegovo nogo, ga potegnil k sebi, prijel za zatilje in mu z udarcem kolena v predel trebuha vzel sapo, nato pa ga je pokončal še s silovitim udarcem kolena v glavo. Pomislil sem: Ko bi bilo meni tole tako lahko!

Kljub silovitemu in srčnemu boju Maks ni zmogel vseh nasprotnikov. Bilo jih je preveč in bil je neoborožen. Imel sem občutek, da gledam počasno smrt svojega prijatelja. Na njem je sedaj viselo že pet Belug in tolkli so po njem kot kakšne gorile. V skrajnem kotu mojega pogleda sem videl dekleta in Jerryja, kako se stiskajo in nemo opazujejo dogajanje. Želel sem zakričati proti Jerryju, naj gre za boga že enkrat pomagat Maksu, vendar nisem iz sebe spravil niti glasu. Maks je bil že popolnoma prepojen s krvjo in videl sem, da se je prenehal upirati. Da samo nepremično leži in

sprejema udarce iz vseh strani. Vedel sem, da je najin upor končan. Zmagali so, preveč jih je bilo in midva sva bila prešibka. Nobene sramote ni v tem, dala sva vse od sebe. Še več, Maks je pokazal nadčloveško moč in vztrajnost. Vedno se ga bom spominjal kot junaka, kot prijatelja in kot nekoga, ki je dal svoje življenje za nas. Beluge pa kar niso in niso prenehali z brezglavim divjanjem. Ko so se naveličali mrcvarjenja Maksa, so se obrnili proti dekletom. Bili so kot stekli psi! Niso se obnašali defenzivno in bilo je videti, da ne razmišljajo več razumsko. Sedaj so postali zveri, na umu jim je ležalo zgolj ubijanje in nihče jih ne more več ustaviti. Vsaj tako sem mislil.

Še preden je prvi Beluga uspel priti do svoje naslednje žrtve, so iznenada odjeknili streli. Prostor je zapolnilo grmenje strelnega orožja in Nezemljani so padali, eden za drugim. Kar nekaj strellov je bilo potrebnih, da se je Beluga zrušil, a so vsi, od prvega do zadnjega, na koncu izdihnili svoj zadnji dih. Vame se je povrnil optimizem, upanje.

Nekdo nas je rešil, konec je, našli so nas. Rešeni smo! Končno, končno je konec!

Ker se nisem mogel premikati, sem rešitelje zagledal šele tik pred zdajci, ko so stali pred menoj. Bil je prizor, ki ga ne bom nikoli pozabil. Ležal sem na trebuhu in eden izmed vojakov se je sklonil k meni ter me vprašal: »A ste v redu? Ste živi?«

V odgovor sem mu pomežiknil in videl sem, da je zaznal moj namig.

»Ta je še živ, gospod,« se je vojak obrnil in nekomu sporočil dobro novico.

Nikoli nisem bil ljubitelj vojakov, vojske, orožja ali česarkoli povezanega s tem, vendar bi takrat rešitelja najraje kar poljubil. Še nikoli

nisem čutil takšnega olajšanja.

»Vse bo še v redu, ne skrbite. Sedaj smo mi tu. Sedaj ste na varnem,« me je bodril.

Verjel sem mu, o kako sem mu verjel! To so bile besede, ki so zvenele lepše kot katerakoli balada, lepše kot zvok butanja valov od obalo in lepše od petja ptic, ki me nežno zbudijo zjutraj pod oknom. Moje srce se je treslo od silne radosti! Bil sem dobessedno blažen. V tem stanju me je tudi zmanjkalo.

PRIJATELJ ALI
SOVRAŽNIK

Zbudil sem se kasneje, ko smo bili že premeščeni na varno. Vsaj tako sem mislil. Kako dolgo sem bil nezavesten, pravzaprav sploh ne vem. Poleg mene ni bilo nikogar. Zadnje, kar sem se spomnil, je bilo počasno ugašanje življenja mojega najboljšega prijatelja. Ubogi Maks. Samo kakšno minuto dlje bi zdržal, samo minuto dlje, pa bi sedaj skupaj premlevala to nepozabno avanturo. Vendar nama ni bilo usojeno. Nato sem se spomnil prihoda vojakov, ki so nas rešili.

Počasi se mi je povrnil občutek v roke. Očitno mi poskočni Beluga le ni zlomil hrbtenice, kakor sem sprva mislil. Od srca se mi je odvalil kamen. Nikoli me ni bilo pretirano strah smrti, veliko bolj me je skrbelo, da bi ostal hrom, da bi bil zgolj nebogljena rastlina na bolniški postelji in odvisen od drugih. Tega me je bilo strah in ne smrti. Predstavljal sem si, da je smrt nekaj končnega, konec vsega trpljenja, konec občutenja, konec vsega. Konec bolečine, tako srčne, kakor fizične. Misel na to sicer ni bila ravno prijetna, a s tem bi se lahko sprijaznil. Vsi umremo, eni prej, drugi kasneje. Vedno sem do neke mere zavidal tistim, ki so verjeli v takšno ali drugačno obliko posmrtnega življenja. Ideja, da smrt ni končna postaja, da naša zavest ali duša potuje novim dogodivščinam naproti, je sila privlačna. Tudi ideja reinkarnacije je simpatična. V tem življenju sem človek, v drugem ptica, v tretjem spet kaj novega. Vsakič nov začetek, vsakič nova pot in nove dogodivščine. Na žalost se tovrstna prepričanja mene nikoli niso prijela. Zdela so se mi preveč nadrealistična, nedoumljiva. No, če prav pomislim, se mi tudi ideja, da bom nekoč pobijal Nezemljane na njihovi vesoljski ladji, ni zdela ravno oprijemljiva. Morda torej obstaja upanje, da tudi smrt ni končna in da se bova z Maksom še kdaj videla. Misel, ki pogreje srce.

Prijatelj moj, pogrešal te bom! Kjerkoli že si.

Maksa ni bilo več med nami, vendar časa za žalovanje ni bilo. Razmišljal sem: Nikjer še ne vidim svoje ulice, svoje priljubljene gostilne in vrat svoje hiše. Ne vonjam še mamine kuhinje in nikjer ni videti dnevne svetlobe. Torej še nismo doma, malce bo še potrebno stisniti zobe in vztrajati. Čudež je, da sem še živ, in čeprav nimam več veliko moči v sebi, se čudežev pač ne meče skozi okno. Zagotovo obstaja razlog, zakaj sem še med živimi. Edina pot je torej pot naprej. Ajde, Frenk, spravi se pokonci in gremo dalje!

Vso svojo koncentracijo sem usmeril v prste. Sprva je bil občutek mlačen, vendar je bilo to dovolj, da sem vztrajal. Prst za prstom in počasi sem uspel premakniti še zapestje. Bolje mi je šlo od rok, več volje sem dobival. Moji udi so se počasi prebujali. Občutek bi lahko opisal kot ponovno rojstvo svojega telesa. Kot da je bilo telo do sedaj v kokonu, kjer se je nepremično razvijalo in je dobilo sedaj prvič možnost, da se malce raztegne. Končno sem se potegnil v napol sedeči položaj in se malce ozrl po prostoru okoli sebe. Nog še vedno nisem čutil in oblival me je val groze. Na trenutke sem se že skoraj vdal v usodo, da ne bom nikoli več hodil, a nekaj v meni se ni dalo. Nekaj je želelo, da vztrajam. Govorilo mi je, da mi bo uspelo. Da mi mora! Bil sem slep za okolico, v mojih mislih so bile samo še noge. Od truda, da bi premaknil vsaj en sam prst, so mi na čelu popokale žilice. Dihal sem globoko in izdihoval, kot da dvigujem najmanj sto kilografske uteži. Nakar sem opazil droben, skoraj nezaznaven premik v palcu desne noge. V trenutku sem se sprostil in nasmejati. Prelivali so me občutki neizmerne sreče in vedel sem, da se bom izvlekel. Vedel sem, da bom nekoč zopet hodil. Morda ne danes, morda ne

jutri, vendar se bo zgodilo.

Zanimivo je, kako se človek ne zaveda enostavne sreče, da je zdrav in da lahko hodi, dokler tega privilegija ne izgubi. Kakršna koli oblika gibanja je bila zame vedno največja muka, izostajal sem od športne vzgoje v šoli in se izogibal fizičnim naporom. Oče me je zmerjal, da bom še splesnel, ker se nisem nič gibal. V tistem trenutku pa bi naredil vse, samo da bi lahko odtekel kakšen krog na stadionu, da bi lahko brcnil žogo ali še raje glavo tistega Beluge, ki mi je skoraj zlomil hrbtenico in me prikoval na invalidski voziček.

Naenkrat so se odprla vrata in pred seboj sem zagledal nepoznan obraz. Brez besed je vstopil v prostor, zaprl vrata za seboj in sedel za veliko mizo. Naslonil se je v usnjeni naslonjač, ki so mu ga nedvomno pripeljali iz njegove domače pisarne, in zgolj nemo strmel vame. Bil je urejen moški zrelih let. Oblečen je bil v dobro krojeno temno obleko, belo srajco in črno kravato. Kako stereotipno, sem pomislil. Samo še črna sončna očala mu manjkajo in bil bi pravi »moški v črnem«. Njegova brada in pričeska sta bili do potankosti urejeni, niti en las ni ušel izpod kontrole. Dajal je videz nekoga, ki ne prepusti ničesar naključju. Njegov pogled je bil hladen in vzvišen. Glede na to, da sem se le s težavo skobacal do stola in še težje na stol, bi pričakoval, da mi bo vsaj ponudil pomoč, vendar se to ni zgodilo. Niti trznil ni, ko sem se napenjal in trpel očitne bolečine. V sobi sva bila sama in loteval se me je občutek, da ne gre za prijateljski obisk. Z veliko muko sem se po nekaj dolgih minutah uspel skobacati na stol in si popraviti noge, ki so bile še vedno otrple. Ko sem začutil, da sem stabilen, sem ga pogledal v oči in odrezavo izjavil: »Hvala za pomoč!«

Možakarja moj sarkazem ni ganil. Še vedno je zgolj nemo zrl naravnost v moje oči in edini gib, ki sem ga zaznal, je bil občasen premik čeljustnih mišic na njegovem osušenem obrazu. Nekaj neskončno dolgih trenutkov kasneje pa se je zgodilo. Mož v popolni obleki je zdolgočaseno izdihnil, se nagnil naprej in spregovoril z mirnim tonom: »Kaj naj naredim s teboj? Povej mi.«

»Kako to mislite?« sem ga vprašal.

»Se ti sploh sanja, kaj si storil?«

»Ne vem, na kaj merite ... gospod?« sem rekel in skušal ugotoviti njegovo ime.

»Ne veš? Ali se samo delaš nevednega? Mislim, da bo prej slednje.«

»Oprostite, vendar resnično ne vem, o čem je govora. Kaj sem storil?«

»Kako lahko živiš sam s seboj po vsem tem?«

»Po vsem tem? O čem govorite?«

»Vsi so mrtvi zaradi tebe! Ti pa se obnašaš, kakor da se nič ni zgodilo.«

»Ne razumem. Kdo je mrtev? Kaj?«

»Dobro veš, o kom govorim. Njihova kri je na tvojih rokah in samo na tvojih rokah.«

Pogoltnil sem slino in vprašal: »Moji prijatelji? So mrtvi? Vsi? Kako?«

»Kako lahko živiš sam s sabo? Kot, da ti niso nič pomenili. Mar nimaš srca, vesti?«

»Ne morejo biti mrtvi! Ne morejo. Videl sem ...«

»Kaj si videl?!« me je prekinil. »Zvlekel si jih v past in jih pustil tam umreti! Tudi svojega najboljšega prijatelja Maksa! Kdo lahko naredi kaj takšnega?«

»Nisem! Nisem ... vsaj ne namenoma. Nisem mislil...«

»Jaz pa mislim, da si prav dobro vedel, kaj delaš. Vse to si načrtoval, morda celo podzavestno. Hotel si se jih znebiti, ker so te samo ovirali. Priznaj! Želel si, da umrejo.«

»To je laž! Nikoli nisem želel nikomur nič žalega ...«

»Da ne? Kaj pa vsi domačini, ki si jih tukaj umoril? Oni ne štejejo? Užival si, ko si jih iztrebljal, enega za drugim. Ni ti bilo treba, lahko bi se temu izognil, vendar ne – ti si jih moral umoriti ali pa jih nastaviti tako, da so to namesto tebe storili drugi! Vse, samo da bi rešil svojo kožo. Če že sam sebi lažeš, meni ne moreš! Vem, kdo si. Vem, KAJ si!«

»Nimaš prav! To ni res! Želel sem samo ...«

»Pobegniti! In popolnoma vseeno ti je bilo, koga pri tem pohodiš!«

»Ni res! Skušal sem jim pomagati, jih rešiti!«

»A res? Tudi fanta v hladilnici? Tudi Aleksandra? Pa Mojzesa? Na njih si že pozabil? Koliko ljudi si zapustil v enem samem dnevu, Frenk? Koliko si jih pustil umreti zato, da si se sam rešil?«

Obmolknil sem za trenutek in v srcu sem začutil ostro bolečino, kot bi mi nekdo zaril nož v srce. Kaj pa če ima prav? Kaj če sem res kriv za njihovo smrt? Morda bi preživeli, če se ne bi vmešal. Če ne bi ... Umrli so zaradi mene. Jaz pa sem še vedno tu. Zakaj sem jaz preživel? Zakaj samo jaz? Kaj je tako posebnega na meni? Zakaj jaz? Moral bi ostati z njimi! Moral bi jim pomagati. Ali pa jih vsaj pustiti pri miru. Vsi so sedaj mrtvi – zaradi mene! Kaj sem storil?! Maks, Nina, Saša, Jerry ... Sara. Vsi so mrtvi. Zakaj sem jaz še živ? To ni pošteno! Jaz bi moral umreti, ne oni! Zakaj?! Zakaj?!

Nadaljeval je: »Povej mi - kaj so ti storili? Skušam razumeti, zakaj si jih pustil umreti. Zakaj je bilo to potrebno? Zakaj nisi preprosto odšel in se

rešil. To je bil tako ali tako vseskozi tvoj namen, mar ne?»

»Ne vem. Žal mi je, za vse. Ne vem, ne ...«

»Sedaj je prepozno za opravičila! Kaj naj povem njihovim družinam? Njihovim staršem, bratom, sestram ... njihovim otrokom? Ko me bodo pogledali v oči, objokani in s strtim srcem, kaj naj jim povem? Povej mi!«

»Ne vem. Jaz ...« sem momljal.

»Tvoje solze me prav nič ne ganejo! Nikogar ne boš preslepil. Jaz poznam pošasti, kot si ti!«

»Pošasti? Ne, jaz nisem ... skušal sem jim pomagati.«

»Pomagati? Saj se šališ, kajne? Kako si jim skušal pomagati? Tako, da si jih uporabil, kot vabo? Komu je to pomagalo?«

»Ne! Želel sem jih rešiti. Želel sem pomagati.«

»Želel si pomagati sam sebi! Za ostale ti ni mar. Samo ti, ti in ti!«

»Ni res! To je laž!«

»Laž? Zakaj pa so potem vsi mrtvi - vsi razen tebe?«

»Ne vem,« sem odgovoril s poklopljeno glavo. Imel je prav. Zakaj sem jaz preživel?

»O veš, veš! Še kako dobro veš! To je bil že od začetka tvoj načrt. Izkoristil si jih! Ko pa ti niso bili več koristni, si jih zavrzel kot ničvredne smeti! Gabiš se mi!«

»Nimaš prav! Pomagati sem jim želel. Jih rešiti!«

»Zakaj pa jih potem nisi rešil? Zakaj si jih pustil umreti?«

»Nisem jih pustil umreti! Poskušal sem ... nisem mogel ... želel sem ...«

»Želel si se jih znebiti! Želel si jih nastaviti kot vabo, da bi lahko sam pobegnil na varno! Omejevali so te, te držali nazaj. To ti ni bilo všeč. Bili so

mrtva teža. Popolnoma nič ti niso pomenili.«

»Ni res!« sem vztrajno ponavljal, v mislih pa sem se spraševal, če je morda res kaj na tem. Ali sem to res naredil namenoma? Pa saj to ne more biti res, jaz sem jim samo želel pomagati. Ali pač? Ampak zakaj?

»Hoteli so iti domov, ampak ti si imel drugačne načrte. Vedel si, da te ne bi razumeli. Kako bi le? Zato si se jih znebil! Moral si se jih znebiti, da bi lahko bil - z NJO!«

»Kaj? O čem govorite?« sem bil zmeden.

»Dobro veš, o čem govorim! Videl sem te, kako si jo želel naskočiti. Vem, kaj razmišljaš, vem, da si govoriš sam pri sebi, da to ni res. Da tega ne bi naredil. In jaz tudi vem, da je to laž. Izkoristil boš vsako priložnost, da jo še enkrat srečaš, da ugotoviš, zakaj te tako močno privlači, zakaj se ji ne moreš upreti. Vidiš, jaz vem marsikaj.«

Ob teh besedah sem začutil, da skrbno urejeni gospod pred menoj morda ni tako nedolžen, kot se pretvarja. Da ima alternativne motive. Razmišljal sem: Kako hudiča on ve za mojo Belugico? Kako ve, kaj sem želel narediti? Kako ve za neustavljivo privlačnost, ki me je kot gravitacija vlekla proti njej? Kako? To je nemogoče! Nikomur nisem povedal o njej. Nikomur! Torej je možen samo en odgovor – vpleten je. Nekako je vpleten v zgodbo z Nezemljani, vendar kako? Sodeluje z njimi! Preprosto ni druge razlage. Le tako lahko ve, kaj so mi naredili in kaj vse se je dogajalo ves ta čas. Niso prišli, da bi nas rešili ampak zaustavili. Prekleta baraba! Pomagajo jim!

»Si ostal brez besed? Boš sedaj končno priznal, da si kriv? Obljubim, da ti bo potem lažje pri srcu,« je nadaljeval.

»Kako ste nas našli?« sem ga vprašal.

»Kaj? Kakšno vezo ima to zdaj?« je bil presenečen.

»Kako ste vedeli, da so nas ugrabili Nezemljani in kjer nas boste našli?«

»To ni pomembno. Sedaj se pogovarjava o tebi.«

»Kje sploh smo? Zakaj z menoj ravnate kot z zločincem? Jaz sem žrtev tukaj! Ugrabili so me in na meni eksperimentirali. Mučili so me ... kaj mene, pogledajte, kaj so naredili z Maksom! Pa z Nino! Kaj se tukaj dogaja? Česa mi nočete povedati?«

»Ti si žrtev? Povej to svojim prijateljem, ki sedaj ležijo v kosih, razmetani vsepovsod naokoli!«

»Kdo ste vi? Kaj hočete od mene?« sem vztrajal.

»Kdo sem, je popolnoma nepomembno. Kaj hočem, tudi. Če bi bilo po moje, bi bil ti že zdavnaj mrtev in vsi moji problemi rešeni. Pa se nekdo ne strinja s tem.«

»Zakaj ne? Kaj so mi naredili? Povej mi!«

Glasno je zavzdihnil in za nekaj trenutkov utihnil. Gledal me je s prezirom, kot bi gledal najbolj pokvarjeno bitje pod soncem. Videl sem, da me sovraži. Vendar zakaj? Kaj hudiča sem mu jaz naredil?

»Vem, da sodeluješ z njimi. Vem, da veš, kaj so mi naredili. Povej mi, prosim, povej mi.«

»Ti nimaš pojma! Nič ne veš! Še sanja se ti ne, kaj se dogaja. Kakšen je svet v resnici. Sanja se ti ne, kako pomembno je ... pozabi. Tako ali tako ne bi razumel. Si kot rakasta celica, ki se širi in širi. Uničuješ vse, kar je pred teboj. Uničuješ vse, kar so nekateri gradili leta in leta. Sploh se ne zavedaš, kakšne težave si mi povzročil. Kaj vse to potegne za seboj!«

»Pa mi povej, kaj sem naredil narobe? Kaj se tukaj dogaja? Zakaj so nas ugrabili? Kdo sploh so ti Nezemljani? Zakaj sodelujete z njimi? Povej mi!«

»Nič ti ne bom povedal. Kdo pa si ti, da bi ti moral razlagati stvari?«

»Kaj boste naredili z menoj?«

»Ne vem še. Če bi bilo po moje ...«

»Bi me ubili, ja, vem, si že povedal,« sem ga prekinil. »Ampak ni po tvoje, torej?«

»V vsakem primeru – poslovi se od ideje po svobodi. Nikoli ne boš več videl dnevne svetlobe. Nikoli ne boš prišel domov. Življenja, kot ga poznaš, je konec. Prej se sprijazniš s tem, lažje ti bo.«

»A tako?« sem rekel in zopet dobil nekaj volje do vztrajanja. Nikomur ne mislim biti poskusni zajec, vsaj ne prostovoljno, sem sklenil. Vprašal sem ga: »Kaj pa ostali, so res mrtvi? Ali so bile tudi to laži?«

»Je to sploh pomembno? V nobenem primeru jih nikoli več ne boš videl. Živi ali mrtvi! In prav nič ne moreš storiti glede tega. Nič!«

»Morda. Ampak vseeno bi rad vedel. Maksa sem videl umreti, kaj pa ostali? Prosim, povej mi vsaj to. So na varnem, so vsaj živi?«

»Zaenkrat še. Kako dolgo še bodo, pa je odvisno od nekoga drugega.«

»Koga?«

»Ni pomembno. Saj ga boš kmalu spoznal. Še prekmalu.«

»Živi so. Hvala! Zakaj si mi lagal?«

»Kaj misliš?«

»Ker si želel, da obupam. Da se neham boriti. Da se vdam v usodo. Da bi mislil, da si to zaslužim. Da bi ti bil na koncu še hvaležen.«

»Nekaj pameti pa le imaš v glavi. Kdo bi si mislil?«

»To je bilo kruto. Nehumano. Tega ti nikoli ne oprostim!«

»Vseeno mi je, kaj si misliš o meni. Medtem ko boš ti gnil tukaj, bom jaz že doma na toplem pri svoji čudoviti ženi. In nate niti pomislil več ne

bom. Nihče ne bo. Tako bo, kakor da si izginil. Kot da se nikoli nisi rodil. Osebnost bom poskrbel za to!«

S tem je razodel vse, kar je bilo potrebno vedeti. Imel me je na piki in upanje, da se še kdaj rešim, je upadalo iz minute v minuto. Sedaj sem uvidel, da mi on ne bo pomagal. To je torej to. Nikoli več ne bom videl svojega doma in prijateljev. Vse je bilo zaman. Vso to klanje, vsa ta kri, vse je bilo zaman. Iz enega ujetništva sem padel v drugega. Podolgovate Nezemljane sem zamenjal za oborožene vojake. Čudovito! Naravnost čudovito. Spraševal sem se, katera usoda je hujša. Vsaj moji prijatelji niso mrtvi. Lagal mi je! Prasec mi je lagal v obraz. Prepričal me je že, da sem jaz kriv za njihovo smrt, prekleta baraba! Hujši je kot vse Beluge skupaj. Ves čas se trudi, da bi se mu uklonil, da bi se nehal upirati. Zakaj? Očitno sem bil na pravi poti. Skoraj mi je uspelo, zato se je prikazal. Prisiljen je bil v to. Ne bo zmagal! Ne bom mu tega dopustil! Pobegniti moram, pa naj bo, kar bo! Slabše ne more biti.

Tako sem po kratkem premisleku skoval nov načrt in vso svojo pozornost usmeril nanj.

»Pri tisti ženi, ki se zdaj jaha z drugimi, ko te ni? Pri tej misliš?« sem rekel in ga skušal razjeziti.

»Pazi, kaj govoriš!« je ostro odgovoril. Videl sem, da sem mu stopil na žulj.

»Pa menda ja ne misliš, da te čaka sama doma, ko si ti na misijah? Resno verjameš, da ti je zvesta?«

»Vem, da mi je!«

»Morda je bila na začetku. Prvih nekaj let. Ampak ti si bil vedno manj doma in vedno več v tujini. Daleč od oči in daleč od srca. Ljubila te je, v to

ne dvomim, in te čakala. Vendar ne more biti ves čas sama. Ona ima potrebe ...«

Prekinil me je: »Opozarjam te, utihni!«

»Ona ima potrebe, ki jih mora nekdo zadovoljiti. Če to nisi ti, je pa nekdo drug. Morda tvoj sosed ali kakšen njen sodelavec, prijatelj. Kaj misliš, da počneta v tem trenutku? Je rada zgoraj ali spodaj? Kako ji je všeč? Stavim, da jo sedaj nekdo grabi za lase in jo daje od zadaj, ona pa kriči njegovo ime od zadovoljstva, stavim ...«

»Dovolj te imam!« je zabrusil, silovito odrinil mizo izpred sebe ter me močno brcnil v prsni koš, da sem zletel s stolom vred na hrbet. Bil je močnejši, kot je nakazoval njegov videz. Preden sem prišel do zraka, je že bil na meni. S pestmi me je pričel udarjati v obraz. Po nekaj udarcih sem v ustih začutil kri. Sladko in toplo življenjsko tekočino. Udarjal je močno, a sem v zadnjem času preživel še kaj hujšega. Nisem se branil, vse udarce sem z veseljem sprejemal. Verjetno se tudi ne bi mogel, bil sem še prešibek. Moj cilj je bil dosežen, izgubil je živce in naredil napako. Po kakšnih tridesetih sekundah so v sobo pritekli stražarji in ga zvezli z mene.

Neznani vojak ga je miril: »Gospod major, oprostite, da motim. Slišali smo nemir in prišli pogledati, če je vse v redu. Je vse ok? Ste poškodovani?«

»Nor je! Ubiti me je hotel!« sem rekel nedolžno, vendar nisem mogel popolnoma skriti nasmeha na obrazu, ker sem uspel spraviti majorja ob živce. Opazil ga je tudi major sam.

»Kaj se režiš, prekleti cepec mali?! Spustite me, da ga razbijem! To je ukaz! Glavo ti bom odtrgal, si me slišal! Spustite me, sem rekel! Kaj se

grete! Ubil ga bom! Izpustite me! To je ukaz!« se je major zdiral na svoje podrejene, ki so ga vseeno odvedli iz sobe. Puške so bile ves čas sicer uperjene vame, vendar je bilo očitno vsem vojakom jasno, da nisem nevaren. S hromimi nogami in z okrvavljenim obrazom sem se jim morda celo zasmilil. Če je to sploh mogoče. Vesel sem bil, da nisem v njihovi koži. Major je bil pošteno razkurjen in to jezo bo sedaj stresel na podrejene. Ko so se zaprla vrata in ko sem zaslišal zaklep ključavnice, sem pogled usmeril proti desni roki in odprl pest. Imel sem jih! Ključne namreč. Sedaj sem moral samo še malce počakati, da se odmaknejo od vrat, vendar nikakor ne predolgo. Pobrisati sem jo moral, še preden major ugotovi, da imam njegove ključke. Potem bo šele besen in takrat si nikakor ne želim biti tukaj, sem sklenil.

Še vedno nisem bil sposoben normalno hoditi. O teku seveda ni bilo smiselno izgubljati besed, tudi boriti se ne bi mogel. Pobeg brez sodelovanja nog bo še prav poseben izziv, sem ugotavljal. Splazil sem se do špranje, skozi katero so mi trikrat dnevno podajali hrano in opazoval dogajanje izven sobe. Nič mi ni bilo poznano, tukaj še nisem bil. Še vedno pa smo bili na vesoljski ladji, vsaj materiali in hladnost prostorov so bili enaki. Na desni sem videl zaprta vrata. Predvideval sem, da je tam majorjeva pisarna. Naravnost se je razprostiral dolg hodnik in na koncu se mi je zdelo, da vidim prezračevalni jašek. Bil je na zelo izpostavljenem mestu. Do jaška me je čakalo vsaj petdeset metrov plazenja in čas ni bil na moji strani. Zaslišal sem besno kričanje majorja in očitno je klical svoje vojake, saj se je stražar pred mojimi vrati nejevoljno odpravil v sobo. Besed nisem razložil. Stražar je še zadnjič pogledal proti meni in zaprl vrata majorjeve pisarne. To je bil pravi trenutek za akcijo! Moral sem se

podvizati.

Enega za drugim sem na hitro pričel vtikati ključe v ključavnico. Kot po navadi je šele zadnji odklenil vrata. Krvave roke, s katerimi sem si čistil okrvavljeni obraz, sem obrisal v majico, da ne bi puščal sledi na svoji poti, ter se odpravil. Začel sem počasi in previdno ter kmalu ugotovil, da je bolje, če se podvizam. Skriti se nimam kam in edina sprejemljiva opcija je, da jo čim prej ucvrem na varno. Vzel sem ključe in zaklenil vrata za seboj. Moja pozornost je bila usmerjena samo na en cilj - na vrata prezračevalnega jaška. Plazil sem se po komolcih in s težavo vlekel noge za seboj. Tistih petdeset metrov se je zdelo kot kilometer. Ko sem lezel mimo zaprtih vrat, sem slišal, kako major razpenjeno kriči na svoje ljudi in takrat so se mi skoraj zasmilili. Skoraj. Končno sem prišel do rešetke, jo odprl in zlezel v jašek. S trupom sem že bil v notranjosti, ko sem zaslišal kljuko na vratih. Pogoltnil sem slino in na hitro z obema rokama potegnil noge v notranjost. Prevalil sem se na trebuh ter pograbil rešetko, ki je ležala na tleh. Vrata so se odprla in skozi je stopil prvi vojak. Bil je zelo razburjen. Obstal sem, vojak pa je nekam strmel in kimal. Bil sem znotraj njegovega zornega kota, vendar mi ni posvečal pozornosti. Ko se je obrnil in odkorakal proti vratom sobe, v kateri sem bil še malo prej zaprt, sem na hitro in kar se je dalo neslišno zaprl rešetko ter se potuhnil. Svetloba je segala kakšen meter v jašek in če bi bil kdo pozoren, bi me zagotovo opazil. Nisem se upal premikati. Nato so se iz pisarne vsuli vojaki, tesno za njimi pa še major. Vsi so se namenili ravno po hodniku, kjer sem se skrival. Ulegel sem se, kar se je dalo plosko in zadrževal dih. Eden za drugim so hodili mimo mene in na srečo se nihče ni ozrl v mojo smer, dokler se ni na pol poti do mene ustavil major in zamišljeno zrl v smeri

prezračevalnega jaška. Nato se je obrnil proti vojaku, ki je varoval prostor, v katerem me je le nekaj minut poprej pošteno pretepel. Bil sem čisto na trnih. Če odkrije, da sem pobegnil, je po meni. Nikoli se ne bom pravočasno odvlekel dovolj daleč stran. Major je stopil do vojaka in mu z razdalje desetih centimetrov zabrusil: »Za njega dva dni nobene hrane! Ti je jasno? Kar naj malo strada, morda se bo potem naučil olike. Sem bil jasen?! Nobene hrane in minimalno količino vode!«

Vojak je samo prestrašeno prikimal. Nato se je major zaprl nazaj v svojo pisarno, meni pa je neznansko odleglo. Če me res še dva dni ne bodo hranili, me tudi pogrešali ne bodo. Končno nekaj meni v prid. Torej imam dovolj časa, da se zatečem na varno. Počasi in ritensko sem lezel globlje in globlje v temni jašek.

*NAŠ VRLI
REŠITELJ*

Medtem ko sem bil sam zaprt in se kasneje plazil po prezračevalnih jaških, so se moji prijatelji spoznavali s svojim "rešiteljem", s človekom, za katerega sem sedaj vedel, da je vse kaj prej kot naš prijatelj. Nastanili so jih v skupen in dobro osvetljen prostor, kjer so jih nahranili in poskrbeli za njihovo udobje. Posebne pozornosti je bila seveda deležna Nina, novopečena mamica. Ko je bilo konec celotne kalvarije in so se imeli vsi čas umiriti ter si malce odpočiti, so se odprla vrata in dolgo pričakovani obraz se je končno prikazal. Vsem se je prikradel nasmeh na obraz in vzdušje se je nemudoma spremenilo na bolje. Kakor da bi videli gospoda odrešenika samega. Konec koncev jim ne gre zameriti, da so se tako prešerno razveselili majorja. Vse kar so takrat vedeli, je bilo, da jih je ta postavni mož s svojo vojsko rešil vseh muk in gotovega konca. Zanje je bil kot svetnik, meni pa se je pokazal v popolnoma drugačni luči.

»Dobro jutro, dragi moji! Kako smo kaj? Ste se odpočili? Imate vse, kar potrebujete?« jih je pozdravil in pristopil do njih z usti, raztegnjenimi v širok, topel nasmeh.

Jerry, edini moški predstavnik družbe, je prvi pristopil do urejenega gospoda in mu podal roko: »Vse je super, gospod, najlepša hvala.«

»Me veseli, mladi gospod. Kako so pa kaj vaše mlade gospodične?« je z zanimanjem povprašal major Jerryja in svojo pozornost usmeril proti dekletom.

Prva se je opogumila Sara, ki je s kratkimi, hitrimi koraki pristopicala do svojega rešitelja. Hodila je tako lahkotno, da bi jo neuki opazovalec mimogrede zamenjal za malo rdečo kapico. No, v tem primeru na malo poskočno temnolasko, s čudovitimi dolgimi lasmi, popolno oblikovanim telesom in z angelskim nasmehom. Zapeljivo ga je pogledala in ravno

stegnila roko predse z besedami: »Pozdravljeni. Jaz sem Sara, nisva se še uradno spoznala.«

»Me veseli, gospodična Sara. Moje ime je George,« se ji je z naklonjenostjo predstavil major ter ji segel v roko. Končno je tudi naš skrivnostnež dobil ime, v kolikor je to seveda njegovo resnično ime. Na to nekako ne bi stavil.

Opazil je, da ima uboga in nebogljen deklica mrzle dlani in jo je bržkone hitro povprašal: »Ali vas zebe, gospodična? Nekam mrzle roke imate.«

Sara se je skoraj stopila in zgolj skomignila z rameni, kar bi človek pričakoval od kakšne sramežljive, neizkušene najstnice. Jerry je bil ob tem popolnoma zaprepaden. Vedno bolj se mu je zdelo, da je nanj kar pozabila. Še nekaj trenutkov poprej mu je tu in tam namenila kakšen užaljen pogled, ki mu je dal vedeti, da ji ni vseeno. Sedaj pa si je očitno našla novo igračo. Ni se mogel odločiti, ali mu je ob tem odleglo ali pa ga malce zdeluje ljubosumje. Zamahnil je z rokami in se odpravil nazaj k svoji Nini ter k detecu v njenem naročju. »Ali karkoli potrebuješ, ljubezen moja?« jo je ogovoril.

Nina je odgovorila sarkastično kot vedno: »Ljubezen moja? Imaš vročino?«

»Daj no, ljubica, ne teži prosim. Potrebuješ kaj ali ne?« je malce naveličano reagiral Jerry.

»Kakšne odejice za malega se ne bi branila,« je odgovorila.

»Dobiš,« je bil kratek Jerry in se je odpravil svoji novi misiji na proti.

»Gospod, a bi lahko prosil za kakšno odejico za dojenčka?« je lepo prosil Georga.

»Seveda, bom nemudoma uredil. Kako pa je kaj drobní cukérček?« je bil nenavadno osladen George. »Ga lahko malce pogledam?«

»Seveda, kar pridite,« ga je Jerry povabil k Nini. »To je Nina, moja punca in najin otrok!« je bil ponosen Jerry.

Nino je skoraj dvignilo v zrak ob teh besedah, vendar se je zadržala in Jerryju namenila samo zgovoren pogled.

»Ga lahko morda malce pridržim? Če dovolite, seveda,« je George vprašal Nino.

Nina mu je dala neverbalno soglasje ter mu izročila otroka. Sicer nezaupljivo in zaščitniško, kot bi od vsake novopečene mamice tudi pričakovali. George se je kar topil od zadovoljstva, ko je držal dojenčka v naročju.

»Kako mu je pa ime? Saj je fantek, a ne?« je povprašal Nino.

S tem jo je ujel popolnoma nepripravljeno. Ob vsem, kar se je dogajalo, je namreč popolnoma pozabila na ime. V tem trenutku se je ponovno počutila kot najslabša mati pod soncem.

Kako sem lahko na to pozabila?! Sranje! Kaj naj sedaj rečem?! ji je rojilo po glavi.

Nato je jecljaje in osramočeno izustila: »Aaa, ne vem. Mislim, nisem mu še dala imena. Ja, fantek je, ja. Nisem še utegnila, veste. Toliko stvari se je dogajalo, preprosto še nisem utegnila.«

»Nič zato, saj je še čas. Se nič ne mudi. Je tako, ti cukrček mali? Jaaaaa, seveda. Ti kar povej mamici, da se nikamor ne mudi. Za vse bo še čas,« je rekel George dojenčku ter ga malce zazibal.

Nina je bila nad njegovim obnašanjem že kar malce zgrožena, toliko osladnosti se ne poda tako uglajenemu gospodu. V njegovih očeh je videla

nekaj, kar ji ni bilo všeč. Čutila je nenadno potrebo, da mu na hitro odvzame otroka iz rok. Njen notranji materinski glas je naznanil znak za nevarnost. Spreletel jo je srh, zato je rekla: »Ga lahko sedaj, prosim, dobim nazaj? Hvala!«

S kratkim, vendar zaznavnim zadržkom, ji je George vrnil otroka z besedami: »Seveda. Nina, tale mali vragec je zelo pomemben, veš!? Pazi nanj. Če karkoli potrebujeta, pa le sporoči. Velja? Sploh ne veš, koliko nam pomeni, da je zdrav. Dobro skrbi zanj.«

Nina je bila malce prestrašena nad njegovimi besedami in je rahlo defenzivno odgovorila: »Seveda vem! Bova, hvala.«

Stisnila je svojega dojenčka trdno k prsim, kakor da bi se bala, da ji ga bodo odvzeli. S pogledom je nagonsko ošvrknila Jerryja in mu dala vedeti, da ji ni prijetno v družbi Georga. Ta je signal prepoznal, čeprav z zamudo, kar je ustvarilo nekaj nelagodnih sekund pavze.

»Gospod, vas lahko nekaj vprašam? Stopiva malce na stran,« je Jerry pobaral Georga.

»Sedaj nimam časa, mladi gospod. Lahko tole počaka?« je bil kratek George in se namenil proti vratom.

Malce razočaran je Jerry odgovoril: »Razumem. Seveda lahko.«

»Odlično! Saj se še vidimo. Bom takrat skušal odgovoriti na vsa vaša vprašanja. Prijeten konec dneva vam želim. Sedaj pa se dobro spočijte. Na svidenje!« je še uspel reči in že je odbrzel skozi vrata.

Jerry je dobil novo nalogo - izbrati je bilo treba ime za dojenčka. Hitro se je prislinil k Nini in jo nagovoril: »Torej, kako mu bova dala ime?«

»Bova? Spet slišim neko dvojino,« je bila kratka Nina.

»Seveda! Saj sem ti rekel, da ti bom stal ob strani pri vsem. In mislil sem čisto resno! Sedaj smo družina. Jaz, ti in mali,« je navdušeno rekel Jerry in že pričel razmišljati o primernem imenu.

»Do tja je še daleč. Če sploh kdaj,« je rahlo neprepričano in zadržano dejala Nina.

Tako sta počasi pričela z za njiju nenavadno prijetno debato o otročičkovem imenu. Jerry je imel dokaj tradicionalne predloge, ki pa Nini niso prav nič dišali. Ona si je že on nekdaj želela svojemu otroku dati kakšno tuje ali pa vsaj zelo redko, eksotično ime.

Sara se je medtem, razočarana, ker je bila deležna bolj malo pozornosti, usedla v kot in nadaljevala s kujanjem nad svojo kruto usodo. Vsa je bila umazana in tega nikakor ni prenesla. Doma se je dvakrat dnevno tuširala, sedaj pa je vonjala svoj znoj in se že pošteno gnusila sama sebi. Vonj ji je obudil spomine na gradbene delavce po napornem, dolgem delovniku. Vedno se je zmrdovala, kako ne poskrbijo za vsaj malo higiene, sedaj pa je bila v podobni situaciji. Kjerkoli se je dotaknila svojega telesa, povsod je bilo lepljivo. Zdelo se ji je, da je videla vse bacile in mikrobe, ki so skakljali po njej. Potem jo je pa še Jerry razočaral in se vrnil nazaj k tisti kravi! Saj ne, da ji je bil Jerry posebno pri srcu, šlo je za princip. Izbral je Nino in ne njo, to je le stežka prenašala. Ni bila navajena konkurence. Vedno je bila rada v središču pozornosti in se je še prav dobro zavedala svoje lepote. Bila je mojstrica manipuliranja z moškimi, zmeraj je dobila vsakega, ki si ga je zaželela. Še profesorji na faksu so jedli z njene rok. Nihče se ji ni mogel upreti in to je pridno izkoriščala. Spomnila se je primera njene odločnosti, ki ji je ušel z vajeti.

V drugem letniku študija ji nek predmet nikakor ni ležal. Ni bilo pomembno, koliko truda in ur učenja je vložila v pripravo, na vsakem izpitu je padla. Bila je že popolnoma na koncu z živci, to je bilo zanjo nekaj novega. Vedno je vse šolske obveznosti opravljala z levo roko in se je vsakič znova naravnost sramovala slabega rezultata na izpiti. Ta predmet pa resnično ni bil pisan na njeno kožo. Zahteval je namreč malce več logičnega razmišljanja in njeno, sicer zelo zavzeto, učenje na pamet preprosto ni bilo dovolj. Tokrat tudi moledovanje za boljšo oceno ni obrodilo sadov. Profesor je bil neupogljiv. Bil je že v letih in njegova zgubana koža, kavni zadah ter sivi, redki lasje so se Sari precej gnusili. Na razgovorih je vedno držala zdravo distanco do njega. Sama je imela rada atletske in predvsem lepe moške. Videz je Sari vedno pomenil zelo veliko. Morda celo preveč, brez problema bi jo lahko označili kot plehko žensko. Ker je bila sila prijetnega videza, si je to lahko privoščila, snubcev namreč nikoli ni zmanjkalo in za vsakim vogalom se je našel kakšen, ki bi si za eno noč z njo z veseljem odrezal desno nogo. Sari je zmanjkovalo energije in počasi je pričela obupavati nad izpitom. Nato je dobila idejo. Njena moralna načela sicer niso prav visoko kotirala, a se tokrat tudi njej ideja ni ravno toplo ulegla v srce.

Na dolgočasen ponedeljek je bila dogovorjena, da pride na osebni razgovor s profesorjem, ker si je želela videti, kaj je na izpitu naredila narobe. Zjutraj se je opazovala v ogledalu in razmišljala. Bila je že napol oblečena, zgoraj je imela belo srajčko z malce poglobljenim izrezom, spodaj pa elegantne črne hlače. Bila je spodobna, primerno oblečena za na sestanek s profesorjem. Vendar - bolj kot se je opazovala v ogledalu, manj si je bila všeč. Z roko si je odprla še en gumb na srajčki in opazovala

učinek glede na celotno podobo. Kar je videla, ji je bilo všeč. Morda samo še en gumbek, pa bo ravno prav, je mislila in ga odpela. Na obraz se ji je prikradel nasmeh, počutila se je skrajno zapeljivo. Sedaj je bil čas, da nekaj naredi tudi s hlačami. S prstom se je sprehodila po obešalnikih v omari in našla ravno pravo krilo za to priložnost. Če se že odpravlja zapeljevati profesorja, ga ni boljšega načina, kot da se obleče kot mlada in nedolžna šolarka. Karirasto mini krilo, visoke nogavice in zaobljeni salonarji z visoko petko so zaključilo celoto. Še kanček živo rdeče šminke in bila je pripravljena. Pravi stroj za onesposabljanje profesorjev in burjenje duhov vseh moških, ki jo bodo danes imeli priložnost srečati. Sedaj je vedela, da se bo spustila na ta nivo in da neuspeh ni več opcija. Z malce odlašanja je v torbico vrgla še kondom, če bi slučajno stvari šle predaleč. Ko se je sprehajala po hodnikih šole, je marsikomu zastal dih. Popolna postava, bujno in ne preveliko oprsje ter nečloveško čvrsta zadnjica, so bili njeno orožje in bila je več kot usposobljena za uporabo.

Potrkala je na profesorjeva vrata in iz kabineta se je zaslišal glas: »Naprej!«

Popravila si je svoje dolge lase in vstopila. Za seboj je trdno zaprla vrata in jih skrivoma zaklenila. Profesor je ni opazil, bil je namreč popolnoma zatopljen v svoje delo. Sedla je na rob mize, za katero je sedel profesor, in s tem uspela pritegniti njegovo pozornost.

Pogledal jo je malce presenečeno in jo prijetno pozdravil: »Ah, vi ste, gospodična Sara. Takoj se vam posvetim. Samo minutko mi dajte, lepo vas prosim.«

Ostala je popolnoma tiho in mislila: *O ja, še kako se mi boš posvetil!*

Profesor jo je nagovoril v zelo formalnem tonu, njen izpit je držal pred seboj: »No, pa poglejva tale vaš izdelek. Hm, ja, ja, ah, ja, ok. Kaj vas torej zanima, gospodična?«

Sara je profesorju iz rok nežno izpulila izpit in vprašala: »Ga lahko pogledam?«

»Seveda. Saj zato ste tukaj,« je odgovoril.

Profesorju je obrnila hrbet, papir položila predse in se nesramno sklonila čez mizo. Profesor, ki je sedel na svojem najljubšem stolu, je bil sedaj izpostavljen vsem čarom njene popolne zadnjice. Njeno krilo je bilo že skoraj malce prekratko in izpod njega so se zasvetile spodnje hlačke. Najprej mu je bilo nerodno in je sramežljivo odvrčal pogled. Nekaj trenutkov kasneje pa se magnetnemu zibanju njene zadnjice ni več mogel upirati. Previdno se je nagnil naprej, kakor da jo želi povonjati. V njem se je prebujalo občutje, ki ga že dolgo ni več poznal. Počasi se mu je zdelo, da se v sobi spontano dviguje temperatura zraka. To je opazila tudi Sara in se še izdatno prepognila čez mizo - vse za njegov vizualni užitek. Boke in zadnjico je počasi in enakomerno zibala sem ter tja, kakor da resnično globo razmišlja. Profesor je imel vedno bolj suha usta in njegov um je počasi pričelo preplavljati poželenje. Večkrat je stresel z glavo in se prepričeval, da to ni prav, da se to ne spodobi in da ga mora biti sram. Spomnil se je svoje žene in kaj bi njegove pohotne misli pomenile za njen zakon.

To mu je dalo pogum, da se je obrnil proč in hladno vprašal Saro: »Torej, kaj ni jasno, gospodična?«

Obrnila se je proti njemu in se predrzno nagnila nad njegovo mednožje, položila roke na ročaje njegovega stola in se z obrazom

približala njegovemu. Izmenično ga je gledala v ustnice in v oči. Profesor je glasno požrl slino in se nehote zazrl v popolne mlade prsi, ki so iz preveč odprte srajce naravnost buljile vanj. Počutil se je nelagodno.

Ogovorila ga je z zapeljivim glasom: »Kaj lahko storim, da bom opravila ta predmet, gospod profesor?« in se izdatno dolgo zagledala v njegove ustnice, nato pa je pogled usmerila v njegovega in ga popolnoma razorožila s svojimi velikimi očmi. Ostal je brez besed, zato je odločno nadaljevala: »Pripravljena sem storiti karkoli. KARKOLI želite!«

V profesorju, ki je bil sicer pošten, zvest in moralno neoporečen človek, se je bil notranji boj. Boj med poželenjem in razumom. Njegova razumska plat je govorila: Tega ne smem, kaj se dogaja, zakaj ...?! Imam ženo, otroke, ki jih ljubim. Vnuke, zaboga! Ne smem. To se ne spodobi. Kaj pa, če je past?! Medtem je njegova druga, primarna plat, prežeta s poželenjem mladega telesa, ki ga je tako zelo očitno napeljevalo k nedovoljenim igrkam, govorila: To je tvoja priložnost! Poglej jo, kako je ljubka, poglej te prsi, to zadnjico! Vse to je lahko tvoje, pa čeprav samo enkrat. Tega ne gre zamuditi, ti starec. Takšna priložnost se ne bo več ponovila. Še malo pa greš pod rušo. Vzemi si jo! Primi jo za prsi in jo povleci za te njene čudovite črne lase. Naj zakriči od bolečine, nato pa jo prepogni preko mize in si jo vzemi od zadaj! Nihče ne bo izvedel! To bo najina mala skrivnost.

Starec je začutil erekcijo, nekaj česar ni doživel že debelih deset let in se je od nje praktično že poslovil. Danes pa je čutil, kako se mu kri iz telesa preliva v njegov, skorajda pozabljeni ud. Občutke, ki so ga prežemali, ni več prepoznal in njegova obramba je počasi padala. Sara je to seveda opazila in ga brez vprašanj zagrabila za mednožje. Oči so profesorju skoraj skočile iz jamic, v njegovih časih dekleta niso bila tako neposredna! Tega

ni poznal in ni se znašel v tej situaciji.

Začela je drgniti njegovega malega prijatelja, z drugo roko pa ga je prijela za prsi in mu rekla: »Sprostite se. Danes je vaš dan, profesor. Danes bom jaz poskrbela za vas.«

Bil je popolnoma nemočen in sedaj je izginila še zadnja sled za previdnim, racionalnim učiteljem. Sedaj je bil na vrsti potreben, poreden profesor! Sara si je mislila, da bo na hitro opravila z njim. Na hitro mu ga bo zdrgnila z rokami, saj mu bo tako ali tako hitro prišlo, pa bo opravljeno. A se je zmotila! Profesor se je namreč odločil, da če že greši, bo grešil z vsem srcem! V njem se je prebudila potrebna zver, ki je leta in leta čakala na prvo priložnost, da se osvobodi. Prijel je njeno roko in jo odmaknil z mednožja ter ji rekel: »Dogovorjeno! Ampak to bo najina skrivnost. Nihče ne sme izvedeti! Nikoli! Jasno?!«

»Kristalno,« je bila kratka Sara, brez da bi vedela, v kaj se dejansko spušča. A starec ni bil od muh! Vstal je in ji pričel odpirati srajco, gumb za gumbom. Odločil se je naužiti vsakega trenutka. Srajca je padla po tleh in Sara je bila popolnoma presenečena. Saj je dobila, kar je hotela, ampak tega ni imela v mislih. Profesor je z enim potegom roke odpel njen nedrc, kakor da to počne vsak dan, in se z nasmeškom na obrazu zazrl v svoji novi dve prijateljici. Nekaj trenutkov jih je samo opazoval, nato pa je planil po njih. Najprej jih je gladil, nato ščipal in na koncu že cuzal in grizljaj. Saro je prepognil preko mize, še vedno obrnjeno proti njemu. Sedaj ji je ljubkoval tudi vrat, ušesa in ustnice. Profesor je vedel, kaj počne in preden se je zavedla, je bila tudi Sara že vsa mokra. Zadel je vse prave točke in če je zaprla oči, je popolnoma pozabila na to, kdo jo obdeluje. Sedaj je bilo tako ali tako prepozno, da bi se povlekla nazaj. Sprostila je zadržke, se

popolnoma prepustila nasladi in pričela uživati, kot že dolgo ne. Profesorjeve nagajive roke so ušle pod njeno kratko krilo in padle so tudi njene spodnje hlačke. Preden je odvrigel njene rdeče tangice, jih je pridržal pred obrazom in z globokim vdihom posrkal vase vse vonjave, ki so se obdržale na njih. Njegov mali prijatelj je bil sedaj trd kot jeklo. Sara mu je odprla hlače in korenjak je veselo pogledal na plano. Njegova mladostnost jo je presenetila, starec očitno še ni bil za odpis. Profesor se je ob pogledu na svojega pokončnega, trdnega korenjaka glasno zasmel. Pljunil si je v roko in ga navlažil. Preden je došla, kaj se dogaja, je bil njegov korenjak že globoko v njej! Potiskal jo je, kakor da je to zadnjič v njegovem življenju, strastno in močno. Z levo roko jo je medtem prijel za vrat in jo čisto na rahlo stisnil. Prav nič je ni motilo, še bolj jo je razvnelo. Dihati je pričela nenadzorovano in čutila je, da ji prihaja. Z zvoki, ki so uhajali iz njenih ust, pa je na to opozorila tudi profesorja. Čeprav je že čutil trzanje mišic, se je še izdatno potrudil in jo pripeljal do vrhunca. Bila je presenečena, da ji je tako hitro prišlo, očitno jo je prepovedana situacija neverjetno podžgala. Ko se je prenehala tresti od krčev naslade, jo je prijel, kakor da ima samo deset kilogramov in jo obrnil proti mizi. Sara je bila še vedno preplavljena z občutki orgazma, ko je vstopil vanjo od zadaj. Roka mu je zdrsela vzdolž njenega hrbta do glave in prijel jo je za lase ter jo napel močno, kakor napne lovec svoj lok. Sedaj jo je nabijal, kot da jo jezdi! Neznansko je užival v svojem početju, a to še ni bilo dovolj. Dvignil je njeno krilo, tako da je zagledal njeno zadnjično zvezdico. Takoj mu je bilo jasno, kaj sledi. Sari pa niti najmanj! S prstom proste roke je začel krožiti po njeni ritni luknjici. Obliznil si je prst in počasi prodril vanjo. Sara je bila presenečena in se je skušala izmakniti, vendar ji profesor tega ni dopustil. Še močnejše jo

je prijel in rekel: »Sprosti se! Za tole dobiš desetko.«

Sara ni bila nič kaj navdušena nad idejo in njegov prst v zadnjici jo je na začetku močno nerviral. Profesor je začel še hitreje in močneje prodirati v obe luknji. Najprej je čutil, kako se upira in mu z ritnimi mišicami ne dovoli prodreti s prstom globlje, a sčasoma je njen upor pričel popuščati. Zdelo se je, da se je uspela sprostiti in morda celo uživati. Nabral je slino in pljunil na njeno luknjico. Sedaj je izvlekel svojo moškost iz njene muce in jo vtaknil v njeno zadnjico. To je naredil hitro, vendar nežno, kot da je to počel že neštetokrat. Najprej je potisnil v notranjost glavico in počasi pričel z nežnim suvanjem. Z vsakim sunkom je bil globlje. Nekaj trenutkov kasneje jo je že jezdil, kot da bosta prečkala hribovja in doline v enem samem diru. Sara ni več čutila nobene bolečine, prav nasprotno, občutila je svojo primarno vlogo in v tem položaju se je soočila s svojo ženskostjo. Bilo je nekako naravno, čeprav ni bilo. Nekaj tako primarnega je bilo v tem aktu, da se ji je skoraj zmešalo! Kot da bi prvič seksala, kot da je odkrila novo dimenzijo spolnosti. Profesor je začutil svoj vrhunec in počutil se je zmagovalno. Njegovo telo je bilo izmučeno in njegov ego napolnjen. Svet je bil kar naenkrat neprimerno lepši. Vse je imelo svoj smisel in popolnoma vseeno mu je bilo, če bi cel svet izvedel, kaj se je zgodilo! Bilo je vredno, je sklenil. Sedaj lahko mirno umrem!

Sedel je svoj stol, še vedno golorit. »Gospodična Sara, če vi niste opravili tega izpita, potem res ne vem, kdo ga je,« je rekel še vedno ves nasmejan in vidno izmučen.

Sara se je oblekla in se brez ene same besede odpravila iz profesorjevega kabineta. Bila je popolnoma šokirana nad dogodkom, kar ni mogla dojeti, kaj se je zgodilo. Saj je nameravala zapeljati profesorja, a

ne tako! Ni vedela, ali jo je sram in ali ji je žal, da je dopustila profesorju, da se je izpraznil vanjo. Doma je nekaj časa nemo zrla skozi okno in sestavljala svoje doživetje v obvladljivo celoto. Na koncu je prišla do ugotovitve, da kljub vsemu vse skupaj sploh ni bilo tako slabo. Seks je bil boljši kot s katerim mlajšim fantom. Profesor je resnično vedel, kako se stvarjem streže in tudi njen dosedanji tabu, analni seks, sploh ni bil tako slab. Pravzaprav je naravnost uživala v njem, ko se je znebila strahu pred bolečino. Zaključila je, da je bilo tole vseeno neprimerno lažji in bolj zabaven način za opravljanje izpita kot pa pisni preizkus.

Skratka, Sara zavrnitve do sedaj ni poznala in to z Jerryjem je bilo zanjo nekaj novega. Neprestano je tuhtala, zakaj je šel nazaj k Nini, kaj je tako posebnega na njej in popolnoma je pozabila na majhen, a izjemno pomemben faktor. Otroka! Ona ga je videla kot napako. Kot nekaj, kar se ne bi smelo zgoditi. Otroka je razumela kot oviro za moške in ne kot magnet, kakor se je izkazalo v tem primeru. Še major George se je raje ukvarjal z nekim cmeravim dojenčkom kakor z njo. Tukaj nekaj ni dišalo, kot bi moralo! Ena takšna stvar je že ona sama, je pomislila in se zopet z gnusom na obrazu povohala pod pazduho.

A tista, ki ji je bilo v tistem trenutku najtežje, je bila Saša. Ostala je brez svojega Maksa, ostala je sama. Za povrhu vsega je bila še priča njegovi kruti smrti. Prizora, kako ogromni nezemeljski stvori udrihajo po njenem Maksu, si ni mogla prepoditi iz misli. Kot pokvarjena plošča se je vrtel pred njenimi očmi. Njeno srce je bilo strto in s tem tudi volja do življenja. Sedela je v kotu in se ni menila za nikogar okoli sebe. Zdelo se je, kakor da sploh ni opazila Georga, ki je v tem času prišel in tudi odšel. Bila je popolnoma brez apetita in brez energije. Ni se mogla prisiliti, da bi vsaj

malo vstala ter se podružila z ostalimi. Jerry jo je nekajkrat poskusil malce razvedriti, vendar je bil neuspešen. Njeno bolečino bo zacelil samo čas in vsak poskus, da bi jo spravili v boljšo voljo, je bil že vnaprej obsojen na propad. Maksa je imela neizmerno rada. Bila je prepričana, da je on pravi in da bo z njim preživela vsa leta do konca svojih dni. Da sta si usojena. Sedaj pa ju je ravno usoda tako kruto razdvojila. Saša je bila res super dekle in vsem, razen morda Sari, je bilo ob pogledu nanjo hudo.

Njene sanje so bile sedaj popolnoma uničene. Vse kar si je želela, vse kar je sanjala, vse je postalo zgolj zamegljena zgodovina. Saša je bila izgubljena, ni več videla prav nobenega smisla v življenju. Vse skupaj je bilo preveč zanjo. Vse te pošasti in neprestani strah so pustili posledice. Zgolj Maks jo je še držal pokonci. Bil je njen svetilnik v temni noči, njena življenjska nit, svetloba na koncu tunela. Za življenje z njim se je bilo vredno boriti, brez njega ni nič več imelo smisla. Njene oči so bile izmučene od vsega silnega joka. Njena koža razdražena in pordela. Dihala je plitko in popolnoma vseeno ji je bilo za njeno usodo.

Nina je to videla. Dovolj dobro jo je poznala, da je znala razbrati znake. Razmišljala je, kako bi jo zamotila, vendar preprosto ni imela energije za kaj takega. Otrok in konstantna pozornost, ki jo je zahteval, sta jo izmučila. Čeprav ne bi nikoli priznala, je bila vesela, da ji je Jerry stal ob strani in jo vsake toliko časa razbremenil. Če nič drugega, v tej težki situaciji vsaj ni bila sama. Imela je nekoga, na kogar se je lahko vsaj malo zanesla. Bila je neizmerno razjarjena, a ga je imela globo v sebi še zmeraj rada. Več časa kot je preživela z njim, bolj je razumela vzroke njegove nezvestobe. Premlevala je olajševalne okoliščine, kakor da je pred sodnikom, kjer del nje nastopa v vlogi Jerryjevega advokata, drug v vlogi tožilca. Jerryjeva

stran je zmagovala.

Bil je sam s tisto žensko plenilko! Ni me videl že dlje časa in on je itak šibek. Sara je kriva, ona ga je zapeljala. Jerry mi tega ne bi naredil, če ne bi bil na nek način prisiljen v to. Ja, sigurno se mu je neprestano nastavljala, potrebica, in na koncu so hormoni pač naredili svoje. Saj mu tega ne morem zameriti. Moški kot moški. Vsaj kesa se, tudi to je nekaj, si je govorila sama pri sebi in se tolažila.

V tem se je že vrnil George z obljubljenimi odejami za otroke. Ves nasmejan in osladen je prihitel naravnost proti Nini in dojenčku ter ju prijazno nagovoril: »Kot obljubljen, odejica za naš mali čudežek.«

Nina je presenečeno dvignila glavo in pomenljivo ponovila: »Naš čudežek?«

»Se opravičujem, Nina, vaš čudež,« je bil neprepričljiv George. »Če še karkoli potrebujete, mi le sporočite,« je še dodal.

Nato se je oglasil Jerry: »Oprostite, gospod. Kdaj bomo lahko šli domov?«

George je malce nejevoljno odgovoril: »Kmalu, delamo na tem.«

Jerry je nadaljeval s hitrim naštevanjem vprašanj, ki so malodane burili domišljijo vseh prisotnih: »Kje pa sploh smo? Kaj se tukaj dogaja? Kdo so ti stvori in zakaj so nas hoteli ubiti? Kdo ste vi? Zakaj moramo biti tukaj?«

»Nič ne skrbite, gospod Jerry. Kmalu bo vsega konec,« ga je grobo prekinil George, se na hitro nasmehnil in odhitel iz sobe, da ga je lastna senca komaj dohajala.

Jerry je bil vedno bolj prepričan, da nekaj tukaj ni tako, kot se zdi.

»Se še komu drugemu zdi, da tale tip nekaj skriva?« je vprašal.

Sara je odločno komentirala: »Dej, ne bluzi, Jerry, ne delaj panike po nepotrebnem! Pojdi raje nazaj k svoji dragi in daj mir! Pojdi se igrat družinico.«

»Pa kdo je tebe kaj vprašal?! Zase se brigaj!« je bil grob Jerry.

»Prosim?! Pazi na svoj jezik? Prekleta copata!« ga je ozmerjala Sara.

»Če sem jaz copata, si ti cipa! Čisto tako, mimogrede,« se ni pustil Jerry.

»Ti bom dala cipa! Ti nesposobnež klinčev!« ni ostala dolžna Sara in je stopila do Jerryja z namenom, da mu primaže eno sočno okoli kepe, vendar je vmes posegla Nina, ki se je prikazala od nikoder in z zaprto pestjo udarila Soro naravnost na nos! Jerryju tokrat res ni bilo nič več jasno. Še pred nekaj urami sta se ga obe otepali, sedaj pa se že pretepata zanj. Pomislil je: Daleč sem prišel, he, he! in skušal pomiriti dekleta: »No, no, punc. Umirita se, dovolj je bilo. Da se ne bo kateri še kaj naredilo, no.«

Malo, čisto malo mu je šlo na smeh. Odvlekel je Nino nazaj v njun kot in jo vprašal: »Čemu je pa tole služilo?«

»Saj si je zaslužila, cipa cipasta! Ti se pa nič ne reži, ker bom še tebe na gobec, ti je jasno!« je besno odgovorila Nina in se usedla nazaj k svojemu otročičku ter ga vzela v naročje.

Dojenček je ob tem direndaju seveda na ves glas jokal in Nina ga je skušala pomiriti, kot zna samo mati pomiriti svojega otroka. Jerry ni več drezal v osje gnezdo, saj je vedel, da hodi po tanki črti. Pa tudi Sara je uvidela, da sta Jerry in Nina ponovno par in da je čas, da ju pusti pri miru. Nina ni bila oseba, s katero bi se bila želela pretepati. Odkar je postala mati, je bila še posebej strašljiva. Zato se je odločila, da se bo umaknila in raje zasledovala svoje cilje. Če hoče priti od tukaj živa, je čas, da si najde

zaveznika, ki bo skrbel zanjo. V tem primeru je ciljala na Georga. Sicer ji ni bil pretirano všeč, a bo služil svojemu namenu. Najprej bo prosila za toplo prho, se je odločila, nato pa bo videla kako in kaj naprej. Samo, da ne bo več gledala Nine in Jerrya. Stopila je do vrat in jih skušala odpreti. Presenečena je ugotovila, da so zaklenjena. Potrkala je nanje in zakričala: »Odprite vrata! Nujno moram govoriti z Georgom!«

Glas na drugi strani vrat je vprašal: »Kaj pa je tako nujnega?«

»Ta informacija je samo za majorjeva ušesa. Nujno moram govoriti z njim!«

Stražarja, zadolžena za »varnost« te male družčine, sta nejevoljno odprla vrata in spustila Saro skozi. Eden izmed njiju jo je pospremil do majorja Georga. Njegova pisarna je bila na drugi strani stavbe in celotno pot sta prehodila v popolni tišini. Pred vrati ji je z roko nakazal, naj počaka. Najprej je trikrat potrkal, nato pa vstopil z besedami: »Gospod Major, oprostite, ker vas motim. Pred vrati imam gospodično, ki trdi, da mora nujno govoriti z vami. Vztrajala je, da je nujno in samo za vaša ušesa.«

Major mu je namenil prezirljiv pogled in mu z glavo nakazal, naj jo spusti naprej. Trenutek kasneje je Sara stala v njegovi pisarni in niti sanjalo se ji ni, kaj bo rekla. Stopila je do njega in ga objela, kot da sta prijatelja že celo večnost. Major jo je nežno odrinil in pomenljivo pogledal.

»Kaj lahko storim za vas, mlada gospodična?« se je trudil biti prijazen.

»Hmmmm. Bolj gre za to, kaj lahko storim jaz za vas, gospod major?« je bila direktna Sara.

Major se je sedel nazaj v svoj velik, usnjen naslonjač ter jo, po trenutku tišine, pomenljivo vprašal: »Kaj imate v mislih, gospodična?«

»Tam nisem več najbolj zaželen in sem mislila, da bi lahko bila tukaj kako bolj koristna,« je odgovorila z zapeljivim nasmehom na obrazu.

»A tako?« je presenečeno komentiral. Major jo je brez besed nekaj časa opazoval in tuhtal o njenih namenih. Ni bil namreč od včeraj in takšna ponudba mu je smrdela po prevari. Zrl ji je naravnost v oči in skušal razbrati njene namene.

Po nekaj minutah je Sari postalo že nekoliko nelagodno in je rekla: »No, saj če sem bila preveč neposredna, se opravičujem. Lahko tudi odidem. Če tako želite.«

Major jo je ustavil z besedami: »Ne bo potrebe po tem. Mislim, da sem našel način, kako ste lahko koristni.«

Sara se je razveselila in vprašala: »Odlično? Kako pa?«

»Počakajte tukaj, prosim, takoj bom nazaj,« je bil kratek George, nato pa je stopil iz pisarne do vrat, kjer sem bil poprej zaprt jaz.

Pred vrati se je pričel tipati po žepih in iskati ključe. Ko jih ni našel, je vprašal stražarja: »Ste kje videli moje ključe? Velik šop ključev?«

»Nisem, gospod major,« je bil kratek vojak.

Nato je sum padel na Saro.

»Prasica mala! Sem vedel, da nekaj smrdi. Nikogar ne spustite v mojo pisarno, je jasno?! Nikogar! Ne glede na to, kaj slišite. Jasno?! Ji bom že pokazal! Kako si drzne?!« se je razburil George!

Nikakor ni mogel vedeti, da sem ključe ukradel jaz, takrat še ni niti vedel, da sem zbežal. Besen je odšel v pisarno, kjer ga je čakala Sara in za seboj zaklenil vrata.

»Midva se morava malce pogovoriti, se ti ne zdi?!« je z grozečim pogledom rekel Sari.

BOGASTVO
ZA NOGE

V jašku sem uspel malce zatisniti oči. Prebudili so me neznani zvoki in ropot. Nisem uspel natančno določiti smeri, od koder so zvoki prihajali, zato sem na slepo sledil občutku. Jašek je bil skoraj popolnoma zavrt v temo in premikal sem se tako, da sem z rokami tipal pred seboj ter nato telo povlekel v dano smer. Deset metrov lazenja po jašku se je zdelo kot kilometer hoje. V nogah še vedno nisem imel občutka in tudi če bi ga imel, v jašku ni bilo dovolj prostora, da bi lahko hodil. Prste na nogah sem sedaj že precej učinkovito premikal in tudi vezne mišice med trebuhom in stegni so bile vedno bolj odzivne. Počasi sem se privlekel do prve odprtine za zrak in do rešetk, skozi katere sem lahko videl.

Nahajal sem se pred sobo, kjer so bili očitno nameščeni vojaki. Šlo je za kasarni podoben prostor. Presenetilo me je, da so bile stene polepljene s spomini na dom. Dekleta, avtomobili, prijatelji, eden je imel na steni celo slike svojih otrok. Očitno je bilo, da so tukaj nameščeni že dlje časa. Torej nismo prvi, ki smo bili ugrabljeni. Počasi se je v moji glavi sestavljala zgodba, kako morda naša vlada sodeluje z Nezemljani. Vendar je bilo še preveč lukenj – zakaj, kakšen je namen, kako komunicirajo, kaj imajo od tega, zakaj ugrabljajo ljudi ...? Vedel sem samo to, da sodelujejo in da se jim moram na kilometer izogniti.

Prisluhnil sem pogovoru znotraj sobe. Trije vojaki so mirno ždeli v prostoru in preganjali čas. Sedeli so okrog male mizice, na kateri so počivale prazne in polne pločevinke piva ter set igralnih kart. Prvi vojak je bil manjši in mišičast kot kakšen buldog. Glavo je imel pobrito in že na daleč se je videlo, da je z vstopom v vojsko kompenziral za svoj premajhen penis. Izdajale so ga izrazito prisiljene mačistične kretnje in umetno poglobljen glas. Tale fant je imel cel kup nerazčiščenih kompleksov, sem

misлил. Klicali so ga »Mišica«. Le zakaj?!

Drugi je bil temnopolt, zelo visok in širši od dvodelne garderobne omare. Njegova senca je zakrivala pol sobe. Bil je eden tistih, ki bi se jih na ulici izognil na kilometer, raje dva. Čeljust kot buldožer in bicepsi v velikosti lubenice. Na prsnih mišicah bi lahko razbijal kokose in na stegenskih palice za baseball. Bil je brez majice in jasno sem lahko videl njegove tetovaže maorskih motivov in tribalov. Vmes je tu in tam iz kože gledala še kakšna lobanja. Bil je res prava zverina. Nekaj časa sem potreboval, da sem ugotovil, kako ga kličejo, ker se mu glede na videz naziv ni ravno podal. Klicali so ga »Glavca«. Saj ne, da bi imel majhno glavo, ampak ob tistem ogromnem telesu je bila glava zadnja stvar, ki sem jo opazil.

Tretji vojak ni bil nič posebnega. Svetlejših, kratkih las, vitek, srednje visok z izrazitim naglasom. Kam bi ga dodelil, nisem vedel, kar niti ni bilo tako pomembno. Klicali so ga »Psiho«. Videti je bil pravi povprečni Janez. Takšen, ki se v množici hitro izgubi. Kot povprečen psihopat, torej. Na zunaj vse lepo in prav, v notranjosti pa kaos, da ni večjega.

Mišica je na veliko razlagal o svoji ljubici doma. Opisoval je, kako je dobra, kako hudo rit ima in se je na splošno samo hvalil: »Stari, ti nimaš pojma, kaj je to huda bejba! Ko te to zagrabi, lejga, adijo pamet! Če nisi orenk dec, se lahko še userješ, lejga. Če ti povem, no. Veš, kaj ti to dela!«

Glavca se je oglasil posmehljivo: »Pa si prepričan, da ni napihljiva? Upam, da ima garancijo. Da je ne boš prepiknil s ta malim.«

»No, no, da se ti ne bo kaj naredilo!« je bil užaljen Mišica.

»Ha, ha, ha,« se je pričel krohotati Glavca in se skoraj skotalil iz stola.

»Ti pa si za šale danes, kajne?!«

»Kaj je?! Bi rad videl, kaj te mišice delajo? Tsss, pojem te za malico, lejga. Nimaš za burek!« je v smehu nadaljeval Mišica.

»Deli raje karte in manj govori. Bo bolj zdravo.«

»Ja, ja, ja. Kam se ti mudi? Sej ne gremo nikamor. Nagni raje še enega! Saj veš, eden ni nobeden.«

»Dovolj imam. Danes bi rad ohranil trezno glavo.«

»Zakaj že?« je vprašal Mišica začudeno.

»Dobro veš zakaj!«

»Stari, po moje je boljše, da se ga napiješ. Za vsak slučaj. Da te ne bo spet vest pekla. Danes se mi tega ne da poslušati.«

»Tudi tebi ne bi škodilo, če bi malce ustavil konje. Ali pa, če bi kdaj premislil, preden kaj narediš.«

»Jaz s tem nimam problemov! Nisem taka prpa, kot si ti!«

»Obstaja razlika med 'biti prpa' in razmišljati s svojo glavo. Ampak o tem ti ne bi vedel nič.«

»Ma, daj nehaj. Da ne boš spet težil, kako se ti smilijo. Mater si tečen s tem! Klinc jih gleda.«

»Torej vidva nimata nobenega problema s tem? Resno ne? Niti malo?«

»La, la, la, la, la, ne slišim te, la, la, la ...«

»Si lahko še bolj otročji?« je zdolgočaseno vprašal Glavca.

Mišica je razdelil karte in rekel: »Daj, igray raje, pa ne jamraj toliko. Itak ne moreš nič narediti. Kar je, je!«

»To kar delajo, ni prav. Ne morem verjeti, da to vlada podpira. Kam smo prišli? Kam je šla humanost?«

Psiho se je ogasih: »V rit! Hh, hh, hh, hh!« in se pri tem prav neumno smejal, kot bi poslušal debila v pravem pomenu besede.

Glavca in Mišica sta ga pogledala, kakor da je z Lune padel, in zmajala z glavo. Mišica je nadaljeval: »Vidiš stari, če boš preveč premleval o tem, boš na koncu takle postal, zabit v glavo! Je tako, Psiho?«

»Kdo je zabit? Ti si zabit! Ti!« je bil užaljen Psiho.

Glavca ju je skušal pomiriti: »No, no, fanta! Kdo vaju bo pa poslušal?!«

»Da ti ne bo še kakšna možganska žilica počila, no. Daj se raje obrni v kot in glej v črno piko!« je rekel Mišica.

Psiho je užaljeno izbruhnil: »Ne boš ti meni govoril, da moram iti v kot. Nisi ti moj šef, ti je jasno! Kdo si ti? Nisi ti moj šef! Ja?! Ti si zabit!«

Glavca je prijel oba za zatilje in ju potegnil skupaj. »Dovolj vaju imam! Če ne mislita igrati, dajta vsaj mir! Jasno?!«

Oba sta mu soglasno in po tiho odgovorila: »Jasno.«

Glavca je stavil: »Petdeset!«

»Samo malo, da pogledam. Mmmm, izenačim!« je rekel Mišica.

Psiho je obupano vrgel karte po tleh in se pritožil: »Kaj naj s takimi kartami? Samo v rit si jih lahko vtaknem!«

»Si rad ti vtikaš stvari v rit, a?« ga je podžigal Mišica.

Psihu se je malodane skisalo: »Pa kaj je, bi se rad krvavo vseknil ali kaj? Gnoj kretenasti!«

Mišica je padel v smeh: »He, he, he, ta je še boljša kot tista, da bom čez slamico jedel, he, he. Pravi kmet si ti, pravi kmet!«

Psiho je zabrusil: »Jebi se!« in se odpravil iz sobe, za seboj pa je glasno zaloputnil vrata.

»Si moral?« ga je naveličano vprašal Glavca.

»Pa če je tak idiot, no. Lej, kak fuks je ta tip. Enkrat se mu bo strgalo, pa bo komu od nas ponoči vrat prerezal. Boš videl! Po moje je samo vprašanje

časa, kdaj se mu do konca obrne na slabo.«

»Mah, saj je vseeno. Tukaj je Psiho zadnja stvar, katere bi se bal.«

»Imaš prav. Zadnjič sem gledal, kako je eden tistih njihovih groznih psov, ali karkoli že so, požrl enega izmed njih. Mater, kako je naredil. Vse je bilo krvavo, adijo pamet!«

»Pa ne, da si se ti ustrašil? Neustrašni borec? He, he, he.«

Mišica mu je namenil samo zdolgočasen pogled in ni komentiral, zato je Glavca nadaljeval: »Ampak resno. Kam so nas to poslali? Še Afganistan je bil boljši kot tole. Tam si vsaj vedel, zakaj se boriš. Razumeš? Vse je imelo nek smisel. Pa čeprav se je na koncu izkazalo za sranje.«

»Kaj ti ni jasno? Za denar! Kaj pa drugega? Si vojak in si plačan za to, da ubijaš, to je to. Izbire itak nimaš.«

»Sem vojak, ja, ne pa plačanec! Si malo zamešal pojme?«

»Isto sranje, drugo pakovanje, če mene vprašaš.«

»Kako lahko kaj takega izjaviš? Ne, ni isto! Pod nobenim pogojem ni isto!«

»Aja? No, pametnjakovič, pa mi povej razliko?«

»Daj, ne bova zdaj o tem! Ne da se mi s teboj debatirati. Raje mi povej, če kaj veš, kaj čaka tiste reveže?«

»Ne vem, stari. Nekaj sem slišal za tistega froca ...«

»Kakšnega froca? O čem to govoriš?« mu je posegel v besedo Glavca.

»Ma, tistega froca, ki je pol njihov in pol naš.«

»Kako to misliš - pol njihov?«

»Tako sem slišal. Neke poskuse so delal na eni babnici in jim je baje prvič uspelo oploditi človeško žensko z njihovimi geni. Saj veš, ker ne morejo sami, pa to.«

»Seveda vem, samo nisem vedel, da jim je uspelo. Čakaj, potem je tam notri še dojenček? Kako pa izgleda?«

»Kako to misliš, kako izgleda? Normalno, pač froc. Kaj jaz vem? Meni so vsi enaki.«

»Resno?«

»Ma ja, vsi so mali, grdi in zgubani.«

»Nisem mislil tega! Torej je čisto, saj veš, človeški?«

»Pa kaj ti mene nič ne poslušáš? Pol njihov, pol naš! Aja, izgleda pa naš, ja. Recimo.«

Takrat sem šele ugotovil, o kom govorita. Nina je že rodila. Tega takrat namreč še nisem vedel. In očitno je otrok preživel in je ni pojedel. Prisluhnil sem dalje.

»Sploh nočem vedeti, kaj se bo zgodilo z njim. Pa gre moja karma po gobe.«

»Kakšna karma, stari? Pa kaj ti sanjaš? Dej že enkrat mir s temi tvojimi vzhodnjaškimi forami, lejga!«

»Kaj pa glede ostalih?«

»Kaj je z njimi?«

»Kaj se bo zgodilo z drugimi?«

»Zakaj me to sprašuješ, stari? Daj, ne razmišljaj raje o tem.«

»In kaj? Če ne bom o tem razmišljal, se ne bo zgodilo ali kaj?«

»Ne, itak se bo zgodilo, kar se bo. Samo tebi se bo zmešalo, če boš preveč razmišljal o tem. Dobro veš, da ne moreš nič spremeniti. Je, kar je!«

»To ni prav! To so praktično še otroci. Pa tiste deklice? Kaj so one komu naredile?! Kdo smo mi, da odločamo o tem, kdo umre in kdo ne?«

»Kakšni otroci? Daj no mir. Sej se mi nič ne odločamo, mi samo izvršujemo. Jebat ga! Tudi meni včasih ni kaj všeč, pa moram. To je naša služba.«

Glavca je bil vidno pretresen in žalosten, kar nekako ni spadalo k njegovi grobi podobi. »To ni prav! Meni vest teh stvari ne dopušča. Nisem se prijavil v vojsko zato, da bom nedolžne otroke prodajal v suženjstvo, da bodo delali poskuse na njih in na koncu pobili kot mačke! To ni prav in pika!«

»Bolj po tiho govori, da te slučajno ne sliši major. Veš kaj sledi, če izve za tvoje pomisleke?! Spomni se Jakoba. Kje je sedaj on? Zadrži te stvari zase!«

»Vseeno mi je! Vedno bolj mi je vseeno!«

»Umiri se, stari, ker bomo vsi imeli probleme zaradi tebe! Aja, si slišal za tistega ta močnega? Miha? Ne, ne, Maks! A veš, da je tip preživel? Nisem mogel verjeti, ko sem ga videl. Kako je to preživel, stari, kako? A si ti videl, kaj so mu naredili? Kako zaboga se je tip izvlekel iz tega, mi ni jasno.«

Takrat so moje telo preplavili mravljinci. Ne vem, kaj je bilo močnejše, šok ali sreča. Maks je živ! O moj bog, Maks je živ! Ne morem verjeti, Maks je živ! Toooo! Prijatelj, prihajam pote! Bil sem popolnoma vzhičen.

Glavca je odgovoril: »Saj veš, da ni normalen. Saj si ga videl. Ne vem s čem vsem so ga napikali, da je tak, ampak očitno je to krivo. Ta ga je tudi nasrkal. Major ga ne bo dal iz rok. Ta gre nazaj z nami.«

»Verjetno res. Kaj je bilo pa s tistim ta drugim? Ne spomnim se imena. Tistim, ki so ga s hormoni nafilali? Za razplod, saj veš. Tisti, ki je pobegnil?«

»Ja, ja, vem. Neki na F ... Frenk, mislim, da je bil Frenk.«

»Ta je tud pravi. Kak bumber, ej. Po mojem se mu niti sanja ne, kaj se dogaja z njim! Verjetno hodi neprestano s trdim naokoli, hehe. Pa tuhta v čem je hec,« se je šalil Mišica.

»Misliš, da ve, kaj so mu naredili? Fant je hormonska bomba, pa se tega sploh ne zaveda. Ta jo je še najbolje odnesel.«

Nenadoma je vse skupaj dobilo smisel! Dobil sem odgovor na vprašanje, zakaj nisem takšen kot Maks. Ker sem prejemal popolnoma drug tretma. Zato me je tista ženska Beluga tako privlačila. Hormoni. Torej le nisem tak perverznejš, kot sem mislil. Še dobro. Mama, vse je ok, nisem spolni izprijenec. No, malo morda, ampak nisem sam kriv. Morda se zaradi tega lahko povežem z njo. Vse je mogoče. Me prav zanima, kaj se je zgodilo z njo?

»Si lahko misliš, stari moj. Tako dolgo ga bomo srli, da na koncu niti otrok več ne bomo mogli narediti. Čudovita prihodnost, ni kaj,« je rekel Mišica.

»Saj zate je boljše, da jih nimaš. Svet bo lepši brez njih,« je bil zbadljiv Glavca.

»No, no. Malo lepše, prosim, o mojih še nerojenih otrocih!«

»Kaj ta Frenk je še vedno zaprt pri majorju? Me res zanima, kaj hočejo od njega?«

»Nimam pojma. Vem samo, da je baje major zgubil živce in ga pošteno premlatil tam notri. Naj bi nekaj gobcal po nepotrebnem. Bumber! Ne ve, kaj je dobro zanj.«

»Poguma mu ne manjka, to je res. No, ali pa je zgolj neumen. Bolj verjetno. Si videl kakšno sranje jim je naredil? He, he!«

»O, ja! Major je bil cel penast. Vse je rešil in baje je malo manjkalo, da bi mu uspelo pobegniti nazaj domov. Ampak baje bumber ni vedel, kje se stroj zažene, he, he!«

»Kako pa naj bi vedel? A si se ti pameten rodil?«

»Itak! Kaj ga zdaj zagovarjaš? Skoraj smo bili odpoklicani zaradi njega.«

»Ker je imel jajca! In ker je najprej šel pomagat ostalim, namesto, da bi sam pobegnil. Ti kaj takšnega ne boš nikoli razumel,« je bil jasen Glavca.

»Bla, bla, bla, itak, da je šel rešit babnice. Si jih videl? Kakšne hude mačke, ej! Upam, da si bom lahko kakšno privoščil, preden ... no, saj veš. Katero boš ti najprej?«

»Pa kaj je narobe s teboj?« ga je napadel Glavca in mu pripeljal močno zaušnico okoli glave.

»Kaj je narobe? A zdaj boš pa rekel, da jih ti nebi ali kaj? Ne seri!«

»Ne razumeš! Pozabi. Saj nisi sam kriv, da si nevzgojen.«

»Stari, tista črna, ej. Kaj bi ji delal!«

»Ti si bolan. Bolan! Ko pridemo domov, se najavi pri zdravniku. Ker je s teboj nekaj hudo narobe!«

»Beh! Misliš, da nam jih bo major dal mal na preizkušnjo, preden gremo nazaj? Saj, kdo bo pa izvedel?«

»Pokvarjen si do amena! S teboj se nimam več kaj za pogovarjat. Tisto črnotasko si je pa major po moje kar zase vzel. Sem videl, da jo je prej zaprl v svojo pisarno,« je še dodal Glavca.

To je bila moja iztočnica. Ena od punc bi znala biti v težavah, najverjetneje Sara. Malce sem se odpočil in sedaj je bil čas, da krenem dalje. Bil sem nad hodnikom, kjer sem se poprej plazil. Utrujen in

razočaran, ker očitno nisem potoval v pravi smeri, sem se za trenutek ustavil. Iz majorjeve pisarne je bilo slišati nek kraval. Ne bodi len, sem se splazil v smeri pisarne in prispel do rešetk zračnika v pisarni sami. Zračnik je vodil nižje in se je nagibal v tla pod kotom, tako da sem skoraj zdrsel skozi rešetko. Bil sem stlačen na koncu zračnika in le s težavo sem se obrnil, da sem videl v pisarno.

Pisarna je bila improvizirana. Že hiter pregled je razkril, da ta prostor sprva ni opravljal svoje sedanje funkcije. Nobenih oken, samo štiri stene, prostor je bil velik nekje dvajset kvadratnih metrov, na sredini so stali masivna pisalna miza, usnjen stol in dva navadna stola. Ob strani sem opazil dve omari, nekaj luči in aparat za kavo. Na stenah nobenih slik ali spominkov. Soba je delovala silno dolgočasno, morda celo neprijetno. Spominjala me je na luknjo, v kateri sem eno poletje delal kot pripravnik.

Skozi rešeto sem zagledal majorja, kako zaslišuje Saro. S hrbtom je bil obrnjen proti meni in je sedel v svojem usnjenem naslonjaču, Sara pa je sedela preko mize. Zasačil sem ju sredi zasliševanja in slišati je bilo, da se približuje koncu.

»Zakaj mi lažeš!? Vem, da mi lažeš!« je kričal major in z rokami udarjal po mizi, da sem se še jaz ustrašil.

»Ne lažem! Prosim, ne lažem. Res ne lažem. Ne bi vam lagala. Res ne bi. Nikoli!« je prestrašeno momljala Sara. Prvič v življenju je bila tako ponižna.

»Počasi te imam dovolj. Ne igray se z menoj! Zadnjič te vprašam: kje so moji ključi?«

»Ne vem, ne vem, ne vem! Nič ne vem o ključih, prisežem, da ne.«

»Zakaj pa si potem prišla sem, če ne po ključe?«

»Aaaammm, smrk, smrk, hotela sem samo ...« je momljala neodločno, vsa premočena od solza in lepljiva od nosnih izcedkov.

»Kaj? Samo kaj?!« jo je še vedno ostro napadal major.

»Nič, samo, hm, samo tuš sem ...«

»Kakšen tuš? O čem govoriš?! Ne izmišljuj si!«

»Samo tuš sem hotela. Hotela sem se umiti. Pa sem ...«

»Gospodična, ne zafrkavajte se z menoj! To ni pametna ideja. Opozarjam vas.«

»Saj se ne, samo ... Nisem nič ukradla!«

»Ne laži mi! Vem, da si prišla sem po ključe in vem, da si jih nekam skrila. Kje so prekleti ključ?!«

Sara je bila vsa objokana in je komaj še jecljala: »Ne, ni res. Nisem jih vzela. Nimam jih. Nimam nobenih ključev. Prosim, ne več.«

»Ne več česa? Saj še začela nisva! Nikamor ne greš, dokler ne dobim nazaj svojih ključev! Ti je jasno?! Nikamor!!!« je sedaj že huronsko kričal major. »Zakaj si vzela ključe? Kaj naklepaš?«

Sara je bila tako prestrašena, da ni spravila iz sebe niti besede več. Samo jokala je in nerazumljivo jecljala. Ker ni dobil odgovora, ji je pripeljal močno zaušnico! Nato jo je prijel za lase in jo zvlekel na svoj del mize. Prijel jo je za vrat in jo s pestjo udaril v glavo ter še naprej kričal: »Kje so ključ? Kje so ključ? Dovolj te imam! Kje so ključ?!«

Ključce sem imel jaz, vendar tega nihče od njiju ni mogel vedeti. Major si je pričel odpenjati pas na hlačah in kri v glavi mi je zavrela! Počasi in po tihi sem odprl rešetko ter se pričel plaziti skozi njo. Premikal sem se počasi, da me ne bi slučajno slišal. Major je prekoračil mejo in čas je bil, da plača za svoje grehe. Nerodno sem se plazil iz varnega zavetja zračnega jaška,

ko se je nenadoma zaslišal alarm. Bil je glasen, prodoren zvok, ki je najedal živce. Drugačen od zemeljskih siren in hkrati dovolj prepoznaven. Bil sem popolnoma izpostavljen in sem samo kakšne pol metra za majorjem ležal plosko na tleh. Nekdo je potrkal na vrata. Major se ni pustil zmotiti, vendar je tisti na drugi strani vrat vztrajal. Trkanje je bilo skorajda panično.

Iznenada je ves besen zakričal: »Kaj bi rad?!«

Glas onkraj vrat je odgovoril: »Alarm zvoní, gospod major!«

Major je odgovoril z glasom, ki je nakazoval netoleranco do nesposobnosti: »Ja in?! Misliš, da ga ne slišim? Mir mi daj!«

Vmes je še nekajkrat udaril Saro in jo grabil vsepovsod, kjer jo je lahko. Sara pa je zgolj prestrašeno jokala in se skušala otepati. »Pusti me! Ne! Pusti me! Prosim ne.«

Glas na drugi strani vrat je vztrajal: »Nekaj je narobe, gospod! Vsi alarmi v kompleksu so aktivirani. Ne samo naš.«

Major je zastal za sekundo in še vedno trdno oprijemal Saro okoli vratu. Hlače je nejevoljno potegnil nase, zapel pas, zatlačil srajco v hlače ter odkorakal do vrat. Odklenil jih je ter jih odprl le toliko, da je lahko vojak na drugi strani pogledal notri. Jaz sem medtem še vedno popolnoma nepremično ležal pred rešetko. Če bi vojak pogledal malce bolj v notranjost, bi me opazil, saj sem bil samo delno skrit za veliko pisalno mizo, ki mu je zakrivala pogled. Sara je medtem sopihala za zrakom in še vedno jokala. Major je pogledal proti mizi in prepričan sem bil, da je po meni!

»Pridem takoj nazaj. Ti pa kaj lepo tukaj počakaj! Nisem še končal s teboj,« je zabičal Sari, zaloputnil z vrati in jih zaklenil.

Odleglo mi je in končno sem lahko normalno zadihal. Z veseljem sem prisluhnil zvoku vojaških čevljev, ki so se počasi oddaljevali.

Tiho sem poklical Saro: »Sara, psst. Tukaj spodaj.«

Sara je oklevajoče pogledala proti tlom in presenečeno vprašala: »Frenk? Kaj pa ti tu? A nisi mrtev?«

»Ti izgledam mrtev? Daj mi pomagaj, da sedem na stol.«

Ko sem bil končno nameščen v majorjev naslonjač, sem jo vprašal: »Si v redu? Ti je kaj naredil, prasec?«

»Ni sile. Bom preživela. Še kaj hujšega sem dala čez. Kako si pa ti prišel notri? Kako dolgo si že tu?«

S pogledom sem namignil proti tlom: »Prezračevalni jašek. Ravnokar.«

»Kaj pa je s tvojimi nogami?«

»Protestirajo.«

»In kaj sedaj?« je rekla in se malce nasmehnila, še vedno vsa zabuhla od joka.

»Sedaj greva poiskati Maksa.«

»Kako Maksa? Če pa smo vsi videli, da so ga ubili. Kaj nisi videl?«

»Hja, kaj naj rečem, tudi jaz sem tako mislil, ampak baje ni mrtev.«

»Zanimivo. Saša! Saši morava povedati! Preden jo še pobere od žalosti. Drugače si bo še kaj naredila. Resno, Frenk! Ni v redu. Čisto je že na koncu.«

»Verjamem. Bova. Lepo po vrsti. Aja, kaj pa si počela tukaj? Zakaj si bila v majorjevi pisarni?«

»Te prav nič ne briga!« je bila ostra Sara, pri tem pa si je popravljala oblačila.

»Prav. Pa naj bo po tvoje.«

Pogledal sem po pisarni in zagledal omarico z orožjem.

»Kul! Orožje! To je to! Končno nekaj dobrega,« sem navdušeno rekel.
»Sara, poišči nekaj, da bova vlomila v to omaro. Kakšno žico, sponko, ključ ali pa ... Čakaj malo! Morda pa imam ključ.«

»Kak ključ?!« je ostro vprašala.

»Hm ...« sem se znašel v zadregi.

»Ti imaš te preklete ključe? Ves čas si imel TI ključe?! Jebemti, Frenk!«
je bila besna.

»Ja, saj sem ti hotel povedati, da ... hm ...«

»Pa ti veš, da sem bila tepena zaradi teh klinčevih ključev?! Poglej moj obraz!«

»Oprosti! Saj sem ti prišel pomagat. Zakaj pa misliš, da sem tukaj?«

»In kako bi mi ti lahko pomagal, kripelj? Še sam sebi ne moreš pomagati! Ne morem verjeti! Če bi to vedela ...«

»Nisi mogla vedeti. Z njimi sem pobegnil iz zapora. Major tega še ne ve. Vsaj upam, da ne.«

»Zapora? O čem to govoriš? Kaj si pa naredil?«

»Prosim? Kaj sem jaz naredil? Nič! Zbudil sem se v zaporu.«

»Kar tako brez razloga te že ni zaprl. Kaj si naredil, no? Saj ne bom nikomur povedala.«

»Bolj je vprašanje, kaj je on meni naredil!« sem zabrusil nazaj, bolj jezno, kot bi želel.

»Potem pa nič, če nočeš povedat. Kako smo občutljivi,« je rekla in zelo očitno zavila z očmi. »Nekaj je drugačnega na tebi. Pa ne morem ugotoviti, kaj bi to bilo.«

»Saj si že, kripelj sem.«

»Ma ne, ni to. Aha! Že vem, očal ne nosiš! Zakaj ne nosiš očal? Sploh kaj vidiš?«

»Hja, očala. Sem že skoraj pozabil nanje.«

Povlekel sem jih iz hlačnega žepa in jih položil na mizo. Bile so razdrobljene na prafaktorje in popolnoma neuporabne. Še dobro, da jih nisem več potreboval. »Ne rabim jih več.«

»Kako to misliš? A ker so uničene? Kako boš pa videl?«

»Ne, ne rabim jih več, ker vidim dobro brez njih.«

»Od kdaj pa to? A nisi od malega nosil očal? Tistih grdih, debelih ...«

»No, no. Ja, sem. Ne vem, kako to. Pač. Nekaj so mi naredili in to je edina dobra plat, ki sem jo opazil.«

»Kdo ti je kaj naredil?«

»Nezemljani, Sara, Nezemljani! Si že pozabila?«

»Aja, ne nisem. Mislim, da ti sedaj celo verjamem. Ko so prišli ... ko je Maks umrl, sem jih videla. Grdi so in ful veliki. Ampak kako je to možno, Frenk? Kako? Če pa Nezemljani ne obstajajo, to ja vsi vemo.«

»Mislimo, da vemo. Ne vem, Sara, ne vem, kaj so in od kod prihajajo. Res ne vem.«

»Kaj pa hočejo od nas? Zakaj so nas ugrabili?« je vprašala z zanimanjem.

»Ne vem. Na žalost nimam odgovora na to. Nič mi ni več jasno. Vem samo, da tukaj nismo varni in da se moramo spokati stran. Čimprej,« sem ji rekel ter ji s pogledom dal vedeti, da je to vse, kar vem. Prikimala je in me samo opazovala pri iskanju primernega ključa.

»Paše ti, veš?« je rekla po kratkem premoru.

»Kaj mi paše?«

»Da si brez očal. Tako si bolj čeden. Vedno bi moral biti brez očal.«

»Hm, hvala,« sem bil skromen, bilo mi je skoraj malce nerodno.

»Zakaj te nisem nikoli videla z nobeno punco? Zakaj si bil vedno tako čuden?«

»Čuden?« sem vprašal zmedeno. »Sara, sedaj resnično ni čas za te pogovore. Oprosti, ampak morava iti.«

Končno sem imel priložnost, da ji povem, kako čutim, vendar sem vedel, da se lahko major vsak hip vrne. Preprosto bo moralo počakati, pa če se takšna priložnost nikoli več ne ponovi. Raje tvegam svoje srce kot glavo, sem sklenil.

»Razumem. Saj bom tiho. Ti lahko kako pomagam?«

Našel sem pravi ključ, odklenil omaro in presenečeno ugotovil, da je bila dobro založena. Počutil sem se kot otrok v trgovini s sladkarijami. Resnici na ljubo - izkušenj z orožjem nisem imel. No, razen iz video igrice. Prijel sem pištolo in kot pravi strokovnjak vstavil okvir ter nameril. Našel sem tudi varovalo in se z njim malce poigral. Ponovil sem vajo, prepoznal puško, ena, dva, tri in že sem bil pravi strokovnjak. Vsaj teoretično, če že ne drugače. Poskusil sem vstati. V trenutku, ko sem hotel premakniti noge, so se mi zatresle in skoraj sem zgrmel po tleh.

»Tekel torej ne bom,« sem se pošalil. »Ja nič. Tale stol bova uporabila. Prinesi mi tisti srebrni lepilni trak, pa bova uredila,« sem naročil Sari in se lotil priprave.

»Kaj boš s tem?« je vprašala zmedeno.

»Boš videla,« sem bil kratek.

Srebrni lepilni trak ima res veliko uporabnih funkcij, sem pomislil. Dva neprebojna jopiča sem navesil preko naslonjača in tako dobil »oklepni

naslonjač«. Ob ročaje za roke sem nalepil rezervne okvirje z naboji za avtomatsko puško ter si pištolo zatlačil za pas. Preostalo orožje in naboje sem stlačil v nahrbtnik, ki je tako priročno ležal pod mizo. Na koncu sem zagledal še velik vojaški nož in oči so se mi kar zasvetile. Ko zmanjka nabojev, ostane samo še hladno orožje. Sara mi je pomagala, da sem se obrnil s trebuhom proti naslonjaču in ga zajahal kot motocikel. Če ne drugega, sem bil prepričan, da bo tako bizaren prizor zmedel še tako zbranega sovražnika!

Dovolj mi je bilo skrivanja, dovolj lazenja po zračnikih, dovolj takšnih in drugačnih zaporov! Dovolj je bilo! Nastopil je čas, ko je potrebno za svobodo tvegati vse, kar imaš. Tudi kakšna vprašljiva moralna načela in jaz sem bil v tistem trenutku pripravljen na vsako žrtev. Iz bojazljivega, udomačenega mulca sem se prelevil v odločno in drzno zverino. Bolj so me topli, več volje in moči sem imel za upor. Sedaj je moj sovražnik dobil še dodaten obraz. Ob že tako hudičevu napornih Nezemljanih sem se moral ukvarjati še z Zemljani. Z do zob oboroženimi in dobro izurjenimi vojaki. Življenje nikakor ni postajalo lažje, kvečjemu se je vsakič znova bolj zakompliciralo.

Odločno sem jo vprašal: »Sara, si pripravljena na tole?«

»Kaj sploh nameravaš? Kaj se greva? Ne moreva kar skozi vrata. Si ti čisto nor? Zunaj je polno vojakov,« je modro odgovorila.

»Imam plan! Nič ne skrbi.«

»Ampak major je rekel, da ...«

Odločno sem jo prekinil: »Sara, poslušaj! Karkoli ti je rekel, je laž! Ne verjemi ničemur, kar si slišala ali videla! Nikomur od njih!«

»Zakaj?« je vprašalo presenečeno.

»Dolga zgodba. Saj ni pomembno, pomembno je samo to, da jim ne zaupaš.«

»Kako si ti zabaven! Enak si kot vsi ostali. Nič mi nočeš povedati!«

»No, no. Vse kar moraš vedeti je, da nas niso prišli rešiti, kvečjemu nasprotno. OK?«

»Ne, ni OK! Zakaj pa so nas potem rešili pred tistimi stvori? Ha? Ha? Če si tako pameten, zakaj?!«

Resnično se mi ni dalo ukvarjati s Saro in ji razlagati celotne zgodbe, vendar se mi je zdelo, da me zna drugače negativno presenetiti. Sara ni bila najbolj zanesljiva oseba in čeprav sem jo svoj čas koval v zvezde, se je izkazala za vse prej kot tega vredna. Skrajšal sem zgodbo, kolikor se je dalo: »Zelo na kratko, Sara. Nimava veliko časa, ampak naj ti bo. Major sam mi je priznal, da me hoče ubiti. Zaprl me je zato, ker sem vaše riti reševal in mu to ni bilo všeč! Sara, niso tukaj, da nas rešijo. Lažejo! Nobenega namena nas nimajo rešiti. Ne vem, kako in kaj, vem samo, da sodelujejo s temi stvori!«

Sara je grobo protestirala: »Neumnosti! Si ti kaj kadil?«

»Boš poslušala do konca ali je vse skupaj zgolj zgubljanje časa?« sem bil oster.

»DOBRO, izvoli,« je rekla in grdo zavila z očmi.

»Ne vem, zakaj in kako sodelujejo, vem samo, kar sem slišal. Vem tudi, da je Ninin otrok nekako pomemben. Kako, pa ne vem. Mislim, da ji ga bodo vzeli. Nas pa tu pustili ali pa kar postrelili na licu mesta.«

»Ne verjamem ti! To si si sedaj izmislil. To nima smisla. NE! Ne verjamem ti!«

»Verjemi, kar hočeš.«

Zadirčno je zabrusila: »Same bedarije govoriš! Zakaj mi to praviš?«

Počasi so mi popuščali živci. »Super, potem pa kar tukaj počakaj na svojega rešitelja. Po tistem, kar sem prejle videl, se bosta super ujela! Vso srečo!« sem grobo rekel in se obrnil proč, kot da bom vsak čas odhitel iz pisarne.

Panično me je ustavila z besedami, v katerih sem zaznal skorajšnji jok: »Počakaj! Zakaj si tak prasec?!«

»Če pa se obnašaš kot zmešana kura. Kaj kura, kot noj, ki tišči glavo v pesek.«

»Noj?«

Malce obupano sem zamahnil z roko in odgovoril: »Pozabi! Res ne vem, kaj sem jaz na tebi videl?!«

Še preden sem do konca izrekel ta stavek, sem vedel, da mi je ušlo nekaj, kar mi v tem trenutku ne bi smelo in da se bo obesila na te besede.

»Kaj?« je bila presenečena.

»Pozabi!«

»Ne, ne, čakaj malo. Kaj si rekel?« se ni dala.

»Da si kura!«

»Ne to, buhtelj. Tisto drugo.«

»Noj! Saj veš, velik ptič, ki ne leti, pa to?« sem bil sarkastičen.

»Mater si prasec! Ne delaj se norce iz mene, saj nisem neumna.«

»Če ti tako praviš.«

»Kaj bi mi rad povedal? Da sem neumna?«

»Mah, kaj pa vem, če bi ti to RAD povedal, to je pač dejstvo.«

»Veš kaj! Takole se pa ne moreš pogovarjati z menoj. Kdo pa si ti meni, da mi boš govoril, da sem neumna kura?!«

»Tisti, ki te bo tukaj pustil, če ne misliš prenehati s teženjem!« sem bil osoren.

»Nikamor ne grem s teboj, dokler se ne opravičiš,« je vztrajala.

»Tudi v redu. Bom vsaj mir imel. Babe ...!«

Nato sem se s stolom vred pognal proti vratom pisarne, preveril stanje puške, globoko vdihnil in vtaknil ključ v ključavnico ter ga obrnil. Tik preden sem odprl vrata, me je ustavila.

»Počakaj!«

Za trenutek sem prenehal s svojim početjem, brez da bi se obrnil.
»Prosim, počakaj. Ne bi rada ostala sama tu.«

»In?«

»Kaj in?«

»Kako močno si želiš priti ven iz te pisarne?«

»Zelo močno?«

»Resno ali bom spet moral poslušati tvoje pizdarije?«

»Resno, ne bom več. Obljubim.«

Mrtvo hladno sem ji ukazal: »Dobro! Sleci majico in hlače!«

»Prosim?« je šokirano vprašala, njene oči so sedaj zasedale skoraj pol njenega ljubkega obraza.

Naveličano sem izdihnil in zabrusil: »Se mi je kar zdelo, da nisi resna!«

»Kakšno vezo ima to s slačenjem?«

»Če bi rada tukaj sama ostala, nobene.«

»Nočem ostati tu!« je bila odločna.

»Ko se boš slekla, pridi do mene,« sem rekel hladno in se obrnil stran.

Sara se je nejevoljno slekla in niti slučajno se ji ni sanjalo, zakaj sem to od nje zahteval. Uboga deklica. Ko je ostala samo še v spodnjih hlačkah,

mi je prestrašeno rekla: »In kaj sedaj?«

»Kateri del stavka 'Ko se slečeš, pridi do mene!' nisi razumela?« sem ostal brezkompromisen.

Sara je globoko požrla slino in se komaj zadrževala, da mi ne bi kakšne primazala. Ni bila vajena takšnega načina komunikacije. Prišla je do mene in me pogledala z očitajočim pogledom ter dodala: »Zadovoljen? Ti je všeč, kar vidiš?«

Pogledal sem jo v oči in se skušal čim manj očitno zadrževati s pogledom na umazanemu, a še vedno zapeljivemu telesu ter ji popolnoma hladno rekel: »Sedaj pa odpri vrata in povabi notri vojaka, ki stoji zunaj. Bodi prepričljiva!«

Gledala me je, kot da jo je nekdo nagačil. Tega resnično ni pričakovala.

»Kaj?« je vprašala z resnim tonom. »Kaj? Kako to misliš?«

Odgovoril sem ji z zdolgočasenim tonom: »Spet vprašanja?«

Videl sem, kako ji je dvignilo pritisk, a si je vseeno popravila lase in previdno odprla vrata. Zunaj ni videla nikogar. Šele ko je stopila skozi vrata, je na svoji levi zagledala vojaka, ki je stražil prostor, kjer sem bil poprej zaprt jaz. Za trenutek se je obotavljala, nato pa ujela njegovo pozornost. Nagovorila ga je z zapeljivim glasom: »Mi lahko pridete nekaj pomagat, prosiiiiim?« Besede je spremljal najbolj nedolžen pogled, ki ga premore tako seksipilna ženska. Vojak, izučen in trden, kot je bil, jo je najprej ignoriral. Zato je prišla bližje, stopila na prste in mu zašepetala na uho: »Gospod major je rekel, da vas lahko uporabim, če kaj potrebujem. In jaz vas resnično potrebujem. Prosiiiiiim. Obljubim, da ne grizem.«

Sladke besede je pospremila z nagajivim sprehodom jezička po njegovem ušesu. Zaznala je premikajoče se Adamovo jabolko in narastek v

njegovih hlačah. Vedela je, da je njen. Prijela ga je za roko in ga odpeljala proti pisarni. Bil je popolnoma nemočen. Le kdo bi ne bil? Dlje, kot je opazoval njene migajoče se boke in njeno popolno ritko, ki ga je vodila stran od njegovega položaja, bolj je postajal odprt na kršenje svoje dolžnosti. Kri se mu je pospešeno pretakala iz zgornje v spodnjo glavo in kljub temu da ga je skrbelo, kaj bo rekel major, če ga zaloti, se ji preprosto ni mogel upreti. Ko je stopil skozi vrata v pisarno, sem za njim nemudoma zaloputnil vrata! Obrnil se je in izbuljil oči, kot bi ga bil nekdo ujel pri nečednem dejanju. Hudomušno sem ga pozdravil z naperjeno avtomatsko puško.

»Ccc, ccc. Ti pokvarjenec, ti! Kaj si pa nameraval početi v delovnem času? Ccc, ccc ... Sara! Bodi tako prijazna in prosim vzemi njegovo pištolo in radio.«

Sara je pristopila do njega, ga poljubila na lička in previdno potegnila pištolo iz toka. Prinesla jo je do mene in obstala. »Nekaj si še pozabila, ljubica. Radio?« sem ji prijazno rekel, ob tem pa še vedno zrl skozi merek avtomatske pištole.

Zmedeno je vprašala: »Kak radio?«

»Tisti walkie talkie, ki ga ima zataknenega za pasom.«

»Aaa, pol pa tako povej, ne pa radio.«

Vzela je še njegov radio in mi ga podala. »Sedaj pa našega novega prijatelja zveži na stol, prosim.«

Revček ves čas ni izrekel niti besedice. Predvideval sem, da so tako naučeni, ampak sem mu vseeno moral postaviti nekaj vprašanj, preden sem ga pustil samega.

Povesil sem puško in ga nagovoril: »Je dobra, kaj? Ne bodi prestrog sam do sebe, nihče se ji ne bi mogel upreti. Še predragi major si jo je hotel vzeti za svojo.«

Vmes me je prekinila Sara in me vprašala: »Se lahko sedaj oblečem?«

»Lahko, Sara, lahko. Mladi gospod pa nama bo povedal kaj več o tem, zakaj smo tu, kajne?« sem odgovoril in pogled namenil zvezanemu vojaku. Ta je seveda molčal in gledal v tla, zato sem nadaljeval: »Kaj misliš, da se bo zgodilo s teboj, ko major izve, da si zapustil svoje stražarsko mesto in da sva - tako Sara, kakor jaz - pobegnila? A misliš, da bo vesel? Boš dobil dvojno porcijo za večerjo? Kaj meniš, da se bo zgodilo? Pa že prej, ko si ga zvlekel iz mene, si se mu zameril. Hvala, mimogrede! Mislim, da se ti še nisem uspel zahvaliti. Ker sva sedaj prijatelja, ti bom naredil eno uslugo. Se strinjaš?«

Vojak me je nejeverno pogledal. Skušal sem mu razvezati jezik.

»Si za to, da si pomagava, jaz in ti?« sem rekel in ga gledal v oči, čakajoč na odgovor.

Skomignil je z rameni, zato sem nadaljeval: »Vidim, da še nisi prepričan. Poglej, situacija je sledeča. Jaz potrebujem določene podatke in v zameno za tvojo prijaznost, bom situacijo priredil tako, da bo videti, kakor da si Saro skušal ujeti, a si bil medtem napaden. Nikomur ni treba vedeti, da si v resnici hotel nategniti Saro, ki je bila, mimogrede, rezervirana za majorja. Da si hotel izkoristiti zmedeno, mlado dekle, pretepeno in izstradano, ko te je prosila za pomoč. Nikomur ni treba vedeti, da sem ti že poprej jaz ušel iz zapora, medtem ko si bil ti na straži, in da sem jaz vzel majorju ključ, ko si ga ti vlekel iz mene. In resnično nobene potrebe ni po tem, da se razve, da si sprostil svoje otroke po

njegovi mizi.«

Vojak se je branil z besedami: »Kaj? Nisem! O čem ti to govoriš? Nisem nič takega naredil!«

»Še! Nič takega ŠE nisi naredil,« sem ga popravil.

»Saj tudi ne bi!«

»O, bi, bi, verjemi, da bi. Kaj misliš, da se bo potem zgodilo, ko vse to izve tvoj major? Mislim, da ne boš dočakal vojaškega sodišča, kaj meniš?«

Zaklel je glasno: »Jebi se!«

Začel sem si odpenjati hlače in se pripravljati na igro privatnega rokomet, ko me je prekinil: »Kaj delaš?«

»Menda nisi mislil, da bom tebe prijel za tiča?«

»Kaj? Zakaj?«

»Očitno ti je vseeno, če major najde tvoje ostanke na svoji mizi.«

»Saj ne bodo moji!«

»Misliš, da bo on to vedel?«

»Prekleti prasec! Ok! Ok! V redu,« se je vdal.

»Kaj v redu?« sem ga vprašal.

»Dogovorjeno! Povedal ti bom vse, kar hočeš!«

Nagnil sem se naprej, sklenil roke pred seboj in pričel z ostrim izpraševanjem: »Kakšna je vaša misija tukaj? Zakaj ste tukaj?«

»Ne vem točno. Vemo samo tisto, kar moramo vedeti.«

»In to je?«

»Da delamo za črni projekt, ki ni nikjer uradno zaveden in da smo edina enota, ki delujemo tukaj. Nihče sploh ne ve, da smo tu. V bistvu, tako sem slišal, so nas uradno pokopali. Torej, nihče ne ve, da smo sploh še živi.«

»To sem predvideval, ampak kakšna je misija?«

»Ne vem. Nič nam ne povedo.«

»Ne laži mi, vojak. Kako ti je sploh ime?«

»Saj ne lažem. Miha, Miha je moje ime.«

»Dobro, Miha. Kaj še veš?«

»Da smo vas mi pripeljali sem. Ne oni.«

»Prosim? Kaj si rekel? Vi ste nas pripeljali sem? Nismo bili ugrabljeni? Kaj?«

»Dobili smo seznam ljudi. Naša naloga je bila, da vas ujamemo in pripeljemo sem. Ne vem, zakaj ravno vas. Res ne vem. Mi smo samo izpolnjevali ukaze.«

»Izpolnjevali ukaze? Pa ti sploh veš, kaj ste naredili? Koliko ljudi je mrtvih zaradi vas? Nedolžnih ljudi! Izpolnjevali ukaze ... saj to človek ne more verjeti.«

»Vi ne razumete, v tej enoti nima nobeden od nas izbire. Ne moremo izstopiti in kazni za neizpolnjevanje ukaza je smrt. Ni vse tako jebeno preprosto, kot ti misliš!«

»Zakaj si se potem pridružil taki enoti? Kaj si razmišljal?«

»Nisem imel izbire. Na voljo sem dobil to ali 25 let zapora. Kaj pa naj bi storil? Poleg tega nihče ni omenjal, kaj bomo sploh počeli in kje? Ampak kot vojak se naučiš, da teh stvari ne sprašuješ. Samo izpolnjuješ ukaze.«

»Torej, če ti nekdo reče: ugrabi pet nedolžnih ljudi in jih pelji v klavnico, to preprosto storiš? Kako živiš sam s seboj? Kako se lahko sploh še pogledaš v ogledalo?!«

»Niso nam povedali, kam vas bodo peljali. Rekli so, da ste državni sovražniki in da je razlog državna varnost. Mislil sem, da služim

domovini. Da ste teroristi ali kaj podobnega. Res nisem vedel.«

»Jebi se! To ni noben izgovor!«

»Morda ne, je pa resnica.«

»Kako dolgo si v tej enoti?«

»Dve leti.«

»Dve leti?! Dve leti že to počneš? In si še nisi pogнал metka v glavo?«

»Do pred nekaj dnevi sploh nismo vedeli, kaj počnejo z vami. Mislili smo, da gre za nekakšen skrivni zapor za teroriste. Dokler nisi TI pobegnil in naredil totalnega sranja, nismo vedeli ničesar! Pripeljali smo zapornike, jih oddali dalje in tukaj čakali na prevoz domov.«

»Če ne veš, ne boli, a ne? Ko sva ravno pri tem, kje hudiča sploh smo? Kdo so ti kurčevi stvori? So Nezemljani ali kaj? Ker kaj takega še nikoli nisem videl. In ne reci ...«

»Ne vem,« me je prekinil.

»Itak! Pa kaj ti sploh veš?«

»Nam so samo rekli, da gre za tajno lokacijo in da ne smemo spraševati dalje. Za njih so nam rekli, da so naši zavezniki in da nas kaj druga ne briga. Manj vemo, večja je možnost, da še kdaj pridemo domov. Živi, seveda.«

»Mi sedaj verjameš, Sara?« sem jo vprašal, nato pa nadaljeval: »Dobro. Kaj mi lahko poveš o majorju?«

»Ne veliko. Vem, da je hudo vpliven doma in da se ga vsi po malem bojijo. Vem tudi, da tebe ne more videti.«

»Sem opazil, ja. Kaj še?«

»Vem, da se ni dobro zajejavati z njim. Slišal sem zgodbice, da mu nihče nič ne more!«

»Zakaj ne? Tudi on nekomu odgovarja, mar ne?«

»Seveda, ampak ne vem komu.«

»Dobro, greva dalje. Kaj so ti stvori počeli z nami in zakaj?«

»Ne vem nič o tem. Res ne. Žal mi je, ampak ne vem. Verjetno veš ti več kot jaz.«

»Glede na to, da ti nič ne veš, me to ne bi presenetilo. Še dobro da veš, kje imaš glavo. Mater, mi gre tale alarm na živce! Zakaj tuli?! Zakaj ga ne ugasnete?« sem rekel živčno. Konstantno tuljenje alarma mi je najedalo živce in povzročalo glavobol.

»To je njihov alarm. Ne vem, kaj se dogaja. Do sedaj se to še nikoli ni zgodilo. Nekaj resnega mora biti.«

»Se ga da izključiti?«

»Verjetno. Mislim, mi ga ne moremo. Samo oni ga lahko.«

»Kje držite Maksa?«

»Koga?«

»Tistega nabitega tipa, ki je skoraj umrl, ko ste nas ujeli.«

»Aaa, ja. V ambulantni je.«

»Ambulanta pa je kje?« sem bil že malce naveličan, da moram vsako informacijo iz njega dobesedno izvleči.

»Po koncu hodnika, desno, mimo dvorane, spet desno in na koncu boš videl napis: Ambulanta.«

»V tej dvorani pa so vsi ostali ali kako? Kako daleč je do ambulate?«

»Naj bi bili ja. Če bosta tekla, sta tam en, dva, tri.«

»Se ti zdi, da lahko tečem?« sem ga vprašal naveličano.

»Aja, se oproščam. Ne moreš hoditi. Pozabil sem. Ne vem, vse skupaj je ene petsto metrov, recimo.«

»Koliko vas je tukaj stacioniranih in kje?«

»Z majorjem skupaj nas je sedem. Eden straži dvorano, dva sta vedno na obhodu, eden je v ambulantni in eden tukaj na straži. Po navadi jaz.«

»To je pet plus major!«

»Aja, pozabil sem na njegovega osebnega stražarja.«

»Pozabil kaj? Dobro, Miha. Kako pridem domov?

»Domov?«

»Ja, domov. Mislim, da sem našel tisto napravo, s katero ste nas sem zvlekli, ampak je ne znam upravljati. Nikjer nisem našel komandne plošče, ki bi delovala.«

»To je zato, ker je ni.«

»Kako je ni? S čem pa potem upravljaš z napravo?«

»Z daljincem.«

»Kje ga lahko najdem? Spet ne veš, a ne?«

»Major ga ima in ga nikoli ne izpusti izpred oči.«

»Bi znal upravljati z njim, če ti ga prinesem?«

»Ne in tudi ne bi hotel. Nočem še umreti!«

»Torej potrebujem majorja? Super. Še to sranje za povrh vsega. Pa sem se že veselil, kako ga bom ubil! Si siguren, da ga ni tu v pisarni?«

»Da, sto odstotno. Vedno ga ima pri sebi in samo on upravlja z njim.«

»Verjetno te ne morem prepričati, da bi mi pomagal pobegniti, je tako?«

»Pozabi! Nikoli ti ne bo uspelo pobegniti. Ubili vas bodo. Če ne oni, pa major. Oprosti, ampak tako pač je.«

»Preden grem ... kaj mi še lahko poveš o teh stvorih? Kakšne šibkosti, karkoli?«

»Ne vem. Meri v glavo?«

»Ok. Torej, najprej po Maksa v ambulanto, potem po ostale in nazaj k tisti napravi. Pa majorja še moram dobiti. To bo še zabavno!«

»Vso srečo! Potreboval jo boš.«

»Hvala! Recimo. Obljuba dela dolg ...« sem rekel in ga treščil po glavi s kopitom puške, da je padel v nezavest.

Sara se je razburila in pričela kričati name: »Zakaj si to naredil! Saj ti je vse povedal. Mater si prasec! Kaj ti je bilo treba tega?!«

»Verjemi, da v tem nisem užival, Sara. Edino tako mu bodo verjeli, da nas je skušal ustaviti. To je bilo še najboljše zanj. Zveži mu še usta in preveri, če je dobro zvezan,« sem ji mirno odgovoril.

»Si pripravljena?«

»Na?« je začudeno vprašala.

»Pa kaj sem jaz edini tukaj, ki spremlja situacijo ali kaj? Saj ne morem verjeti! Da greva po ostale in domov, kaj pa drugega! Kolo sreče, jebote?!«

»Aja, no. Saj se ni treba dreti name. Kaj naj storim?«

»Takole se dogovoriva. Ves čas ostani za menoj in pazi na glavo. Ti me boš porivala po hodniku, jaz pa bom poskrbel za ostalo. Ampak prosim, Sara, res prosim, da me pozorno poslušáš in spremljaš zadeve. Ne bo časa, da ti dvakrat govorim stvari. Jasno?!«

»Ja, no. Kaj pa če srečava koga?«

»To prepusti meni, ti samo naredi tisto, kar ti rečem. Ok?«

»Dobro, bom.«

»Pa oprosti, da sem malce tečen danes. Ob vsem kar se dogaja, nimam več veliko živcev. Ne mi zamerit.«

»Saj razumem. Ne skrbi, ti nas samo spravi domov.«

Odpravila sva se na pot s pisarniškim stolom in z avtomatsko puško v rokah. Najprej sva se premikala previdno in počasi, nato pa vedno hitreje. Alarm je tulil, da sem komaj še lahko razmišljal. Ni in ni prenehal s tem nadležnim opozarjanjem, čeprav je bilo vsem jasno, da je nekaj narobe. Prvi hodnik je bil za nama in k sreči nisva srečala nikogar. Za vogalom sem zagledal odprta vrata. Vodila so v sobo, kjer so se prej pogovarjali trije vojaki. Sari sem nakazal, naj me počasi pripelje do vrat. Previdno me je zapeljala v sobo, ki je bila na moje presenečenje prazna. Pomislil sem na alarm in bil kar vesel, da nama je sprostil pot. Nadaljevala sva proti ambulantni in jo res kmalu zagledala. Upočasnila sva. Z naperjeno puško sem pregledal vsak kot ambulante, da me ne bi kaj presenetilo. Bilo me kar malce strah. Na stolu sem se počutil ujetega in vedel sem, da je konec z mano, če padem iz njega. Ambulanta je bila tipična za Beluge, posamezne aparature in druge stvari pa so bile človeške izdelave. Kot bi bile vzete iz lokalne bolnišnice. V ambulantni ni bilo nikogar, vsaj jaz ga nisem videl. Razgledala sva se naokoli in v sosednji sobi sem na postelji zagledal znani obraz. Bil je Maks in videti je bil še bolj klavrno kot prej. Bil je poln modric in zasušene krvi. Monitor nad njim je nakazoval, da je še dihal. Oddahnil sem si in se premaknil bližje.

»Živ je!« je presenečeno ugotovila Sara. »Poglej, Frenk, živ je!«

»Hvala bogu!«

Skušal sem ga prebuditi in sem ga stresal, kolikor sem ga pač v svojem položaju lahko. »Sara. Daj mu eno primaži,« sem ji rekel.

»Kaj? Ne. Zakaj?« je zmedeno odgovorila.

»Zato, da se bo zbudil.«

»Kaj pa, če ga bo zbolelo?«

»Bo to super, se bo vsaj zbrihtal. Kar dobro ga vsekaj!«

»Če ti tako praviš,« je rekla in ga udarila plosko na lica. Najprej povsem nežno, nato pa vedno močnejše. Ko sem bil na drugi strani sobe, zaposlen z brskanjem po omarah, sem slišal že kar precejšnje zvoke ploskega udarjanja. Mislim, da ji je bilo celo malce všeč.

Vprašal sem jo: »In? Je kakšen efekt?«

»Ja, roka me boli. Auuu.«

Sam pri sebi sem zamomljajal: »Bumber babji.«

Bil sem tako zatopljen v brskanje po omarah, da se je medtem nekdo neopazno prikradel do Sare. Prijel jo je za usta, da ni mogla zakričati in ji na vrat prislonil nož. Nato je zažvižgal in tako pritegnil mojo pozornost. Bil sem prepričan, da je žvižg prihajal od Maksa in ves nasmejan sem se prikotalil do njega. Sledilo je grenko razočaranje.

»Spusti puško ali pa ji kar tukaj prerežem vrat!« je panično ukazal vojak, ki se je razlikoval od ostalih po belem traku na rokavu svoje črne uniforme.

Z umirjenim glasom sem mu odgovoril: »Kar počasi. Saj bom naredil, kaj hočeš.«

»Tako! Puško sem!«

»Ok. Je že na tleh. Puško sem odložil na tla poleg stola ter dvignil roke v zrak.

»Brcni jo sem!«

»Ne morem.«

»Ne zajebavaj me! Brcni jo sem, sem rekel! Prisežem pri bogu, da jo bom ubil!«

»Ne poslušaj me. Ne morem, noge me ne ubogajo. Ne morem hoditi.«

»Kaj? Kaj nakladaš? Ubij jo bom!« je zmedeno kričal vojak.

»Zakaj pa misliš, da sem se pripeljal sem s stolom. Ker sem len? Ne! Ker ne morem hoditi.«

»Ne verjamem ti. Brcni jo sem.«

»Resno ne morem. Ne lažem ti. Ne čutim nog.«

»Potem se pa uleži na tla, stran od puške! Takoj!«

»Dobro, samo počasi. Bom,« in sem se ulegel na tla, kakor je zahteval.

Videl sem, da se je uspel malce umiriti in da je popustil prijem na Sarinem vratu. Roke sem sklenil za vrat in rekel: »Zadovoljen?«

Nevljudno je odgovoril: »Utihni!«

Previdno je stopil do puške, ves čas pripravljen, da obglavi Saro. Ko je prijel puško, je Sara izpustil in se odmaknil nazaj. Sara je pritekla do mene in vprašala: »Si v redu?«

Skoraj sem verjel, da jo je zaskrbelo zame. Skoraj! Prikimal sem ji, nato je sedla poleg mene in dvignila roke v zrak.

Vojak, sedaj poln samozavesti, je dejal: »Konec je s teboj, Frenk!«

Zdelo se mi je nenavadno, da je poznal moje ime.

»Da, da! Vem, kdo si. Ti je kdo že povedal, da si povzročil živo sranje? Tako dober dogovor smo imeli, ampak ne, ti si moral vse pokvariti. Kaj imaš sedaj od tega? Nič! Pa končno, končno nam je uspelo najti kompatibilno formulo in jo uspešno vgraditi v tebe. Ti pa si vse to zavrgel! Niti sanja se ti ne, kako fino bi se ti lahko imel tukaj. Tvoje naloge bi obsegale samo oplojevanje domačink! Sploh ne veš, kako poseben si, Frenk. Več let smo se trudili, da bi našli primerne kandidata, in ti si bil edini, ki ni zavrnil formule. Edini! Ampak tebe to itak ne zanima. Ti bi samo nekaj bežal pa razbijal. Ti nimaš pojma, Frenk! Si eno veliko

neotesano teslo!«

Zmedeno sem ga vprašal: »O čem to govoriš? Kakšna formula? Kakšno zvezo ima to z menoj?«

»Še nisi pogruntal? Nisi opazil ničesar nenavadnega? Nobenih sprememb v telesu? Nobenih novih občutkov?«

Vmešala se je Sara in vprašala: »O čem govori, Frenk?«

Ignoriral sem jo in vprašal vojaka: »Kako hudiča ti to veš?«

»Ker sem bil zraven,« je rekel z zloveščim nasmehom na obrazu.

»Kaj? Kako to misliš? Kaj si mi naredil? Kaj je narobe z menoj?«

»Nič ni narobe, ravno nasprotno! Ti si vmesni člen med nami in njimi. Si edini, ki lahko oplodi njihove samičke. Edini! Ti pa bi to kar zavrgel? Oprosti, ampak tega ti ne morem dopustiti!«

»Ne razumem. Zakaj jaz in zakaj hudiča bi hotel imeti otroke z njimi?«

Sara je zopet vstopila v pogovor: »O čem vidva govorita?«

Jezno sem izbruhnil: »Pozabi, Sara! ... Zakaj ravno jaz? Kaj je tako posebnega na meni?«

»Po pravici povedano, nič! Vsaj ne, da bi jaz vedel. Ampak edino pri tebi je formula delovala.«

»Kakšna formula? Kaj si mi naredil?«

»JAZ ti nisem nič naredil. To je njihovo delo.«

»Dobro, jebemti! Kaj so mi ONI naredili?«

»Spremenili so ti DNK. Saj ni bilo potrebno veliko, ravno toliko, da si sedaj kompatibilen. Da si uporaben.«

»Spremenili moj DNK? Kaj hudiča? Saj se ne počutim nič kaj drugače, v čem je hec?«

»V tem, da te privlačijo njihove ženske in da so tvoji razmnoževalni organi sedaj prilagojeni njihovi genetiki. Po domače povedano, lahko nas križajo z njimi.«

»Križajo? Kaj ste čisto nori ali kaj? Zakaj bi to hoteli narediti, ne razumem?«

»Je pomembno?«

»Ja, je pomembno! Meni je pomembno! Zakaj?«

»Veš kaj, bom prepustil njim, da ti vse razložijo. Meni se ne da ukvarjati s teboj.«

»Če pa ne govorijo našega jezika, kako mi bodo kaj razložili?«

»Še nisi ugotovil? Oni ne potrebujejo govora za sporazumevanje. Vse uredijo kar telepatsko. Fino, ne?«

»To se mi je zdelo, ja.«

»No, super. Zdaj ko ti je vse jasno, pa se boš lepo zaprl tjale v sobico in počakal, da pridejo pote. Ajde, šibaj!«

»Kaj pa Sara in Maks?«

»Ti raje zase skrbi!«

»Kaj nameravaš z njima?«

»Nič ne skrbi. Spravi se že enkrat v sobo!«

»Nikamor ne grem, dokler mi ne poveš, kaj nameravate z ostalimi!?«

»Pozabi nanje! Za njih je prepozno.«

»Zakaj je prepozno? Kaj jim boste naredili?«

»Kaj ti ni jasno, Frenk? Mislim, da kar dobro veš. Spravi se!«

»Ubili jih boste! Ubili jih boste? Prasci! Kaj so vam naredili? Kaj pa Nina in njen dojenček? Kako lahko živiš sam s seboj?«

»Nina ni več pomembna, to je bil edini otrok, ki ga je lahko rodila. Ne potrebujemo je več. Za otroka pa bo poskrbljeno, nič ne skrbi.«

Sara je nepremišljeno rekla: »Se mi je zdelo, da otrok ni normalen.«

»Ima tale tvoja ljubica kar prav,« je rekel vojak.

»Nisem njegova ljubica!« se je uprla.

»Kakorkoli že. Otrok ni normalen!« je dodal.

»Kaj je tako pomembnega na tem otroku?« sem vprašal, čeprav sem delni odgovor že poznal.

»Njen otrok je mešanček, pol naš, pol njihov. Ni bil prvi poskus, ampak do sedaj so vsi kmalu po rojstvu umrli. Temu zaenkrat kaže dobro. Nino smo oplodili z genetsko prilagojenimi semeni njihove rase. Je prvi korak na poti evolucije. Če preživi prvi teden, bo prvi svoje vrste. Novodobni Adam, če želiš.«

Sara je ponosno vzkliknila: »Sem vedela! Saj sem vedela, da Jerry ni oče! Ha! Pol sem pa jaz ta neumna.«

»Nisi pravkar razlagal, da so mene predelali za ta namen?« sem ga še vprašal.

»Oba sta del iste zgodbe. Pravzaprav vsi. Tudi ti – Sara. Ves čas, ko ste se igrali v tisti sobi, so vas pumpali z genetsko spremenjeno hrano. Če so ugotovili, da niste uporabni, so vas nahranili živalim. Vse, kar počnejo je usmerjeno v samo en cilj – omogočiti razplod njihove vrste.«

»Kaj? Lažeš! Nič mi niso počeli! Vedela bi,« je rekla Sara.

»Verjemi, kar želiš,« je bil kratek vojak.

»Lažeš! Ni res!« je rekla in se začela spraševati, če je morda res kaj na tem.

»In kaj boste storili z otrokom?« sem ga vprašal.

To se tebe ne tiče! Počasi vaju imam dovolj! Spravita se že enkrat, ker se ne mislim več pogovarjati z vama! Že tako sem povedal preveč. Gremo!«

Skušal sem se pobrati od tal, na kar sem slišal zvok puške, ki je padla po tleh.

»Rabiš pomoč, prijatelj moj?« je dejal znani in močno pogrešani glas.

»Maks?!« sem vzkliknil in se obrnil.

Z nasmeškom na obrazu je stal nad nezavestnim vojakom.

»Maks! Živ si! Stari, kako lepo te je spet videti! Kako se počutiš? Si ok? Si cel, zdrav? Vse funkcionira?« sem izblebetal v enem dihu.

Maks mi je umirjeno odgovoril in me objel: »Sem bil že bolje. Tudi tebe je dobro spet videti, prijatelj moj. Nisem mislil, da te bom spet videl.«

Sara je malce užaljeno vprašala: »Kaj mene nisi pa nič pogrešal?«

»Seveda sem!«

»Boljše zate, da res!« je odgovorila v šali in se stisnila k njemu.

Rekel sem mu: »Vsi smo mislili, da si mrtev. Tudi Saša.«

»Verjamem. Tudi sam sem mislil, da je konec. Kako je Saša to prenesla?«

»Bolj slabo. Psihično je čisto na psu. Zaprla se je vase in me kar malo skrbi zanjo,« je rekla Sara.

»Kaj pa ostali, ste vsi celi?« je vprašal.

»Zaenkrat še, ampak moramo pohiteti. Mislim, da so ostali v nevarnosti,« sem odgovoril.

»Potem pa pohitimo. Kje si pa puške dobil, stari moj?«

»Dolga zgodba. Za sedaj bo dovolj, če ti povem, da tile niso tukaj, da nam pomagajo. Najprej streljaj, šele potem sprašuj.«

»Kaj? Kaj pa potem počnejo tukaj? Mene so pozdravili. Z menoj so bili skrajno prijazni.«

»Ker te potrebujejo.«

»Potrebujejo za?«

»Ne vem točno, ampak mislim, da naj bi te odpeljali nazaj domov na dodatne preiskave.«

»Si prepričan, Frenk? Kaj če se motiš?«

Sara je tokrat podkrepila moje besede: »Ne moti se. Sem bila zraven. Prasci so hudobni!«

»Dobro, potem je to, to. Gremo,« je rekel z glasom, v katerem je bilo čutiti jezo.

Namestil sem se v svoj oklepni stol ter Maksu ponudil eno izmed avtomatskih pušk in nekaj okvirjev. Strah me je bilo, da bomo prepozni in da bomo naleteli samo še na kup trupel. Spomnil sem se zgodbe o Romeu in Juliji, na tragični konec, ko je Julija, ki bi naj bila mrtva, na koncu ostala sama, ker si je Romeo sodil sam. Upal sem, da tale naša zgodba le ne bo tako tragična. Spraševal sem se, kaj naj storim, če bodo vojaki že tam? Nisem imel prav nobenih problemov več z ubijanjem Belug, ampak to so bili ljudje. To bi bil umor. Dober razlog gor ali dol, umor je umor! Nisem vedel, kako bom reagiral v takšni situaciji, niti nisem bil več prepričan, kaj je prav in kaj narobe. Vedel sem zgolj to, da moramo pohiteti. Bomo že potem improvizirali. Alarm je še vedno tulil in rdeče luči so utripale. Hodnik je bil prazen in slišati ni bilo nobenih drugih ljudi. Previdno smo se pomikali po hodniku in na koncu po Sarinih navodilih le prišli do pravih vrat. Bila so zaprta, pred njimi pa ni bilo stražarja, ki ga je Sara pričakovala. Uho je prislonila na vrata in poslušala pogovor znotraj sobe,

midva z Maksom pa sva čakala na znak, da lahko vstopimo. Neznani moški jok, pospremljen s zverinskimi kriki, se je širil po dvorani. Neusahljivi kriki žalosti in obupa! Glasen jok, ki je preglasil vse ostale zvoke. Nekaj je bilo hudo narobe! Saro je spreletel srh in naenkrat ni več želela poslušati. Še nikoli v življenju ni slišala takšnih krikov. Vendar se je prisilila. Vedela je, da nima izbire, da mora ugotoviti, kaj se dogaja v sobi. Po licih so ji pritekale solze. Iz sobe je slišala tri neznane glasove, ki so se prepirali.

»Tiho bodi, tiho, sem rekel! Ne deri se! Prisežem pri bogu, če ne utihneš, te ubijem! Tiho bodi!«

»Kaj se je ravnokar zgodilo? Kaj za hudiča se je zgodilo?!«

»Utihni! Ne morem razmišljati! Nehaj se cmeriti!«

»In kaj sedaj? Je kdo lačen?«

»Kaj?! Kaj je s teboj narobe?«

»Utihni! Zadnjič ti rečem, utihni!«

»Nisem se na to prijavil! To ni prav!«

»Saj nisi prvič videl česar takega. Kaj sedaj delaš cirkus iz tega?«

»Tebi se zdi to normalno? Ha? Nekaj čisto vsakdanjega, kaj? Bolan si človek, bolan!«

»Kaj pa si pričakoval? Saj si vedel, da se bo to slej kot prej zgodilo.«

»Aaaa, če ne utihneš, ti razbijem glavo! Ne morem razmišljati!«

»Jaz ne bom del tega. Za vaju ne vem, ampak jaz se tega ne grem! To je preveč!«

»Klin! Vsi smo v istem dreku. Ne moreš kar nehati! To ne gre tako.«

»Vseeno mi je! Jaz se tega ne grem!«

»Imamo ukaze, moramo, moramo ...«

»Jaz ne morem! Ne bom!«

»Preklete prpe! Bom jaz to opravil. Ampak sta mi dolžna, pošteno dolžna!«

»Ne! Skupaj smo v tem in skupaj bomo to uredili!«

»Jaz ne! Jaz se tega ne grem!«

»Ukaze imamo! Veš, kaj to pomeni!«

»Kar pred otrokom jo je ustrelil. Prekleta žival! Od takega človeka jaz ne bom sprejemal ukazov!«

»Jaz bi pazil, da te ne sliši.«

»V vsakem primeru so mrtvi.«

»Tega ne veš! Tega ne moreš vedeti!«

»Edina razlika je, kdo jih ubije. Mi ali oni?«

»Prav ima. Ni druge variante. Morda je to še bolj humano. Tiho bodi! Nehaj se cmeriti! Kdo te bo poslušal!«

»Sram me je, da služim z vama! Če to naredita, zame ne obstajata več!«

»Ne bodi tak. Veš, da nimamo izbire.«

»Vedno imaš izbiro!«

»In kaj se zgodi, če jih spustimo? Ha? Kaj se zgodi z nami?«

»Karkoli se bo zgodilo, se pač bo. Jaz tega ne bom počel.«

»Vse nas bo postrelil in ti to veš. Nikoli ne bomo prišli do vojaškega sodišča. Tukaj je on bog in batina!«

»Nikoli več ne bi prišli domov. Razmisli o tem. Pomisli na svojo družino. Če zaserjemo, jih nikoli več ne boš videl. So tile klinci vredni tega?«

»Kako jim naj potem pogledam v oči? To mi povejta, kako?«

»Zakaj že? Ker si opravljal svojo dolžnost? Vsega ne rabijo vedeti.«

»Vsaj možnost boš imel, da jim pogledaš v oči. V nasprotnem primeru jih ne boš videl nikoli več.«

»Vseeno mi je! Trenutno mi je vseeno. To ni prav, jaz ne bom del tega.«

»Ne bom ti pustil, da še mene zajebeš, ker ti nimaš jajc! Ti je jasno! Bom kar sam uredil!«

»Tega ti ne morem dovoliti!«

»In kaj boš naredil? Boš raje mene ustrelil?«

»Ne serjita! Umirita se. Nihče te ne bo ustrelil!«

»Me boš ustrelil? Ha? Svojega prijatelja? Zaradi teh klinčevih smer tukaj? Nič niso! Nihče sploh ne ve, da so tukaj. In nihče jih ne pogreša.«

»Povej mu, da ga ne boš ustrelil. Bomo že našli rešitev iz tega.«

»Ne poznam vaju več. Če to storita, je z nami konec!«

»Pa kaj sedaj dramatiziraš! Sekundo, dve, pa bo vse mimo. Nekaj litrov vodke kasneje, pa bo že pozabljeno. Ne mislim se z vama prepirati o tem. Umakni se!«

Sara je slišala dovolj. Nekaj hudega se bo zgodilo vsak čas, če tega ne bodo preprečili. Panično je šepetala: »Nekaj slabega se dogaja! Nimamo več časa! Moramo jih ustaviti!«

Pripravili smo se, da vstopimo, na kar se je zaslišal oddaljen ropot po hodniku. Zvok je postajal vedno glasnejši in glasnejši. Spogledali smo se in naperili puške v smer, od koder je prihajal zvok ter čakali. Zaslišali smo znano rjojenje in prav vse kocine so se mi postavile po konci. Poleg globokega rjojenja in sopihanja je bilo slišati tudi tisto nadležno cviljenje Belug. Klici na pomoč. Pomislil sem, da je verjetno tista zver, ki je ušla iz kletke, še vedno na prostosti. In se nam približuje.

Pogledal sem Maksa in mu rekel: »Se spomniš tiste zveri, pred katero sem rešil Sašo?«

Debelo me je pogledal in vprašal: »Zakaj?«

»Ker mislim, da jo boš kmalu spoznal!«

»Misliš, da je to ... Fak! In kaj sedaj?«

Sara je prestrašeno vprašala: »Kdo je na poti sem?«

»Nočeš vedeti, verjemi,« sem ji rekel.

»Stran do tu moramo,« je pripomnil Maks.

»Ne. Noter moramo,« sem ga popravil.

»Notri so vojaki. Ne moremo se kar skriti.«

»Če hočemo preživeti, jih bomo potrebovali!«

»Kaj imaš v mislih?«

»Eden izmed njih je ... Mislim, da ga lahko pregovorim, naj nam pomaga. Če bomo imeli srečo, bosta tudi druga dva sledila. Drugače ...« sem razlagal Maksu moj načrt.

»Drugeče kaj?«

»Saj veš! Pripravi se! Najprej jih bom poskusil pregovoriti, če mi ne uspe, veš kaj je treba storiti!«

Sara je živčno vprašala: »Kaj naj pa jaz naredim?«

»To kar najbolje delaš. Lepiš poglede s svojo lepoto!«

»Kot prej? Se šališ, a ne?« je vprašala.

»Oni so trije, midva sva dva. Oni so izurjeni vojaki, midva pa telebana. Edina možnost, ki jo imamo, je, da jih ti zamotiš. Potrebujemo diverzijo. Drugače smo mrtvi.«

»Kaj pa če ne gremo notri? Če gremo kam drugam? Lahko bi šli ...«

»Smo prav tako mrtvi. Nimamo veliko časa, Sara. Prosim,« sem jo prekinil

»Pohitita! Mislim, da so že zelo blizu,« je panično bodril Maks.
»Karkoli bosta že naredila, naredita hitro! Prihajajo!«

Medtem ko se je Sara nejevoljno slačila, so se zvoki iz daljave pretopili v zvoke iz bližine. Bili so že zelo blizu. Čeprav ni bil čas za to, se nisem mogel upreti. Obrnil sem se proti Sari in jo opazoval med slačenjem. Všeč mi je bilo, kako se je zvijala, ko je lezla iz preozkih hlač. S hrbtom je bila obrnjena proti meni in upal sem, da ne bo opazila, da jo skrivaj opazujem. Maks je sploh ni opazil, bil je popolnoma osredotočen na prihajajočo se zver.

Presenetila me je z vprašanjem: »Si se nagledal?«

Popolnoma me je streznilo in moral sem se izkašljati. Obrnila se je proti meni in stopila korak bližje.

»Misliš, da ne vem, da si me opazoval? Nisem tako neumna, kot misliš, Frenk!«

Ostal sem brez komentarja, karkoli bi rekel, bi bila laž.

»Alo, vidva! Bo kaj?« je bil nervozen Maks.

»Če se je Frenk nagledal, potem sem pripravljena.«

»Frenk?« je zaklical Maks.

»Ok. Oprosti za to. Se zgodi. Torej! Počasi vstopi in se sprehodi po sredini mimo vseh, tako da bodo obrnjeni proč od vrat. To je najbolj pomembno! Obrnjeni morajo biti stran od vrat. Ko boš prepričana, da je vsa pozornost na tebi, nama daj znak.«

»Dobro, kakšen znak?« je vprašala.

»Ne vem. Reci, če smo fantje pripravljeni na žur, ok?« sem si nekaj na hitro izmislil.

»To je neumno, je pripomnila. »Kako naj to vpleten v pogovor, da ne bo izpadlo čudno?«

»Znajdi se! Šibaj!« sem bil kratek.

Sara je zmajala z glavo ter počasi vstopila v dvorano. Malce me je zaskrbelo, da je nisem slučajno poslal v osje gnezdo, vendar sem se tolažil s tem, da je res hudičevo dobra mrha in da so tudi vojaki še vedno samo moški in posledično hormonske vreče brez dna.

Pobral sem njena oblačila ter se za trenutek ustavil na njenih hlačkah. Maks me je malce čudno pogledal in pomenljivo pripomnil: »Kaj pa delaš, ti pacek, ti?«

»Njene cunje pobiram. Kaj pa misliš, da delam? Ko gremo noter, ne bomo več prišli tu mimo.«

»Če ti tako praviš. Si pripravljen, perverznej mali?«

»Recimo. Ko prideva notri, takoj zabarikadiraj vrata. Jaz jih bom pa ta čas pazil. Ker če pride tista zver mimo vrat, smo vsi mrtvi! Dogovorjeno?«

»Dogovorjeno.«

Sara se je samozavestno in brez besed gola sprehodila naravnost mimo vojakov. Vsakemu izmed njih je namenila zapeljiv pogled, ki ni ostal neopažen. Bili so kot trije Butalci, ki jim ni bilo jasno, kaj se dogaja. Še prepirati se niso več uspeli. Ostali so popolnoma brez besed.

V tem času je mimo naju po zraku priletel eden izmed Belug. Bil je popolnoma raztrgan in dobro prežvečen. Manjkala mu je ena noga, glavo pa je imel preklano na pol. Z Maksom sva se spogledala in se pripravila. Izza vogala je pritekel naslednji Beluga in odbrzel mimo! Kakor da naju

sploh ni opazil. To nikakor ni bil dober znak, sem mislil. Sara, pohiti! Izza vogala se je prikazala temna zver, ki mi je bila še kako znana. Po zraku je vohljala, kakor da išče specifičen vonj, sled morda.

Zaslišal sem Sarin glas: »Ste pripravljeni na najbolj noro, seksi zabavo, kar ste jih kdajkoli doživeli? A ste pripravljeni, fantje!? Rekla sem, ALI STE PRIPRAVLJENI NA ZABAVO?«

Prešinilo me je: »To je bil znak! To je bil znak! Grev! Pohiti!«

Maks me je brez besed porinil skozi vrata in z dvema avtomatskima puškama v rokah sem zakričal: »Roke v zrak, prasci! Takoj! Takoj, sem rekel! Roke v zrak! Da se mi nihče ne premakne! Orožje iz rok! Takoj! Ne bom ponovil! Brcnite ga stran od sebe. TAKOJ!«

Ujel sem jih popolnoma nepripravljene in ko so se obrnili ter me zagledali, sem v njihovih očeh videl zmedo. Bili so moji »stari znanci«: Glavca, Psiho in Mišica. Brez besed so previdno položili puške na tla in prekrižali roke za glavo.

»Maks, kako gre z vrati?« sem vprašal nervozno.

»Vrata so zaklenjena, ampak to ne bo dovolj. Ti! Ta velik! Pridi mi pomagat! Ajde! Gremo!« je ukazal Glavci in pokazal na veliko železno omaro v kotu.

Glavca je nejevoljno odkorakal v smer proti omari. Pogledal sem po sobi, kaj bi še lahko uporabili, in zagledal veliko, težko mizo ter tja napotil druga dva vojaka: »Vidva! Tisto mizo primita in jo nesita pred vrata! Pa brez besed! Takoj!!!«

Gledala sta me, kakor da me bosta z očmi ubila, a sta storila želeno. Očitno sta bili avtomatski puški v mojih rokah dovolj prepričljivi. Sari sem vrgel njena oblačila, nato pa nepričakovano na tleh zagledal Nino! Na

obraz so mi pritekale solze. Ležala je mrtva, v mlaki lastne krvi! Ustreljena v glavo! Vhodna rana je zijala direktno med očmi, izhodna pa ji je raztrgala zadnji del lobanje.

»Uboga Nina! Prepozni smo bili. Fak, prepozni smo bili!« sem izbruhnil v jezi in žalosti obenem.

Obrnil sem se proti ostalim in besno vprašal: »Kdo je to naredil? Kdo je ubil Nino?«

Vrata so bila sedaj že zabarikadirana, vendar dolgo ne bodo zadržala besne zveri zunaj. V tistem trenutku je Maks zagledal Sašo, popolnoma odrevenelo in brez življenja. Dogajanju okoli sebe ni posvečala nobene pozornosti. Nepremično je ležala v kotu sobe, z objetimi nogami in z glavo potisnjeno med kolena. Njen izsušeni obraz je bil videti mrtev in bilo je očitno, da je pravkar prestala čustveni pekel. Namignil je vojakom, naj stojijo pred vrati ter stopil do nje. Pokleknil je in ji s prstom dvignil brado. Nežno ji je rekel: »Hej, srči. Jaz sem. Maks. Vse je v redu. Prišel sem nazaj. Srce?«

Počasi je dvignila glavo in planila Maksu v objem. Nikakor ni mogla verjeti svojim očem. Njen Maks je bil živ! Vrnil se je po njo. Skočila mu je v objem in se zjokala od sreče.

»Mislila sem, da si mrtev. Da te ne bom nikoli več videla! Kaj se je zgodilo? Kje si bil?« je s tresočim glasom spraševala Maksa.

»Vem, vem. Ni pomembno. Sedaj sem tu. In nikoli več me ne boš izgubila. Ok? Obljubim, srce, obljubim. Vse je v redu.«

»Tega ne bi še enkrat prenesla! Nikoli več me tako ne prestraši! Me slišiš!? Živ si!«

»Ne bom. Oprosti. Sedaj sem tu in to je vse, kar je pomembno. Je tako?«

Prikimala je in se izgubila v njegovem objemu. Vesel sem bil, da sta bila ponovno združena. Malce ljubezni po vseh teh kalvarijah je bilo prav lepo videti. V kotu je jokal Jerry. Videti je bil izmučen in zasopel. Sara se je oblekla, sedla poleg njega in ga nagovorila: »Žal mi je, Jerry. Saj vem, da se z Nino nisva vedno razumeli, a tega si ni zaslužila. Včasih je znala biti prava ...«

Jerry jo je pogledal tako grdo, da se ji je sredi stavka skoraj zaletelo. Nadaljevala je: »Obe sva bili včasih malo smotani, ampak sem jo imela vseeno rada. Na nek svoj, čuden način. Naj počiva v miru. Če kaj rabiš, sem ti na voljo.«

Začudeno jo je pogledal, nato pa s ščepcem sarkazma rekel: »Hvala. To je bilo lepo od tebe. Za spremembo.«

A sedaj ni bil čas za žalovanje in tolažbo. Nismo še bili na varnem, dolga pot je bila pred nami. Vojaki so stali kot postrojeni, popolnoma nepremično in tiho. Naenkrat je za njimi nekaj močno udarilo v vrata in skoraj podrlo omaro. Odskočili so in malo je manjkalo, da se niso podelali v hlače. Prestrašeno so me pogledali in Glavca je vprašal: »Kaj hudiča je bilo to?«

Odgovoril sem popolnoma hladno: »Tisto? Ah, nič. Samo nekaj, kar nas bo vse požrlo, če se ne bomo kmalu odstranili drugam. Nič resnejšega. Morda ne bi bilo neumno, če se naslonite na omaro. Razen, če ima kdo res veliko željo po tem, da postane glavna jed na meniju?«

Naslonili so se na omaro in pazili, da se zver ne bi prebila skozi vrata. Zaletavala se je v intervalih. Na našo srečo ni bilo veliko manevrskega

prostora pred vrati in ni mogla vzeti zaleta. V nasprotnem primeru bi bila že zdavnaj v notranjosti. Vrata so bila sicer kovinska in precej debela, vendar zverine ni šlo podcenjevati.

»Kaj hudiča je ta stvar?« je vprašal Glavca.

»Vi povejte meni. Jaz sem samo vaš zapornik.«

»Čakaj, ti si Frenk? Tisti Frenk?«

»Bingo! Ti pa si Glavca, če se ne motim? Me veseli.«

»Kako hudiča pa to veš?«

»Marsikaj vem. Vem, kdo ste vi trije in vem, da imate nekateri pomisleke. Imam prav?«

»Ne vem, o čem govoriš,« se je pretvarjal.

»Eno vprašanje, preden nadaljujemo. Kdo od vas je hotel prejle ustreliti Jerryja in Sašo? In, ne mi lagati, ker bom vedel!«

Vsi trije so molčali, kakor da so preslišali vprašanje.

»Morda me niste slišali. Bom ponovil. Kdo je tisti kurac, ki je dve minuti nazaj hotel postreliti moje prijatelje?!«

Še vedno so vsi molčali. Zato sem se obrnil proti Jerryju in ga vprašal: »Jerry! Kdo te je hotel ustreliti?«

Jerry je pogledal proti njim in pokazal na Psiha.

»Sem si kar mislil. Bi ga rad ustrelil?« sem vprašal Jerryja v resnem tonu.

Jerry je vstal, še preden sem sploh uspel dokončati stavek.

»Z veseljem!«

»Dobro. V nogo. Nikamor drugam, jasno?! Samo v nogo ga lahko ustreliš!« sem bil oster.

»Zakaj samo v ного? Prasec nas je hotel ubiti! Ubiti! Mrtev je!« je protestiral.

»Pridi sem,« sem mu rekel in zašepetal na uho. »Potrebujem ga živega, zato da bo služil kot vaba. Ne skrbi, tista zver zunaj bo poskrbela zanj. Mi pa bomo med tem pobegnili. Jasno? Dobil bo, kar je iskal.«

Medtem ko sem izrekal te besede, sem se zalotil pri razmišljanju: Je imel major morda prav? Sem to res jaz? Kaj sem ravnokar rekel? Kaj delam? Nekoga bom žrtvoval zato, da se bomo lahko rešili. Sem to naredil tudi prej? Sem res pošast?

Jerry je nezadovoljno prikimal. Dodal sem: »Lahko ga pa brez problema še malo premlatiš, če hočeš. Ni treba, ampak ... saj veš ... Samo ne ubij ga!«

Kljub pomislekom se mi Psiho preprosto ni smilil. Želel je umoriti moje prijatelje! Za to ni opravičila. In če ga moram žrtvovati, zato da se rešimo, ga pač bom. Pošast gor ali dol, sem sklenil. Jerryju se je na obraz prikradel nasmeh, jaz pa sem mu v roke potisnil pištolo. Postavil se je med mano in njimi ter rekel Psihu: »Sem pridi, prasec! Ti si hotel mene ubiti? Me ustreliti v glavo? Kot je major Nino. Mojo Nino!«

Glavca je ugovarjal: »Kaj delaš, Frenk?«

»Kaj misliš, da delam?«

»Ne želiš tega storiti, verjemi mi!«

»Res je. Ne želim, ampak moram! Psiho, ti ni Jerry nekaj rekel?«

Psiho je ponosno dvignil glavo, pogledal Glavco in mu rekel: »Sem ti rekel, da bi jih morali vse postreliti. Si sedaj zadovoljen? Ti in tvoja kurčeva vest!«

Glavca me je rotil: »Ne delaj tega! Prosim! Ni ti treba. To nisi ti. Morda se lahko kako drugače dogovorimo? Ne ubij ga!«

Ko je skušal narediti korak naprej, da bi Jerryju preprečil strel, sem sprožil puško v zrak. Ob glasnem poku so se vsi v dvorani stresli. Za vrati pa je zaslišalo zverinsko renčanje, ki je trenutek za tem potihnilo. Očitno zveri na drugi strani zvok strela iz puške, ni bil prav nič všeč. Nam pa ne njeno renčanje.

»To ni stvar debate! Nazaj se spravi!« sem zakričal.

Mišica se je oglasil z grožnjo: »Prasec! Za tole boš plačal. Pa če je to zadnja stvar, ki jo naredim, lejga. Plačal boš!«

»Kar na račun mi daj!« sem bil neomajen.

»Ti se kar zajebavaj, vsak pride na svoj račun. Tudi ti!« je vztrajal.

»Točno tako in sedaj je prišel njegov čas. Karma je prasica!«

»Tudi tebe bo dohitela. Že slišim, kako me kliče v službo.«

»Tudi v redu,« sem odgovoril popolnoma neprizadeto. »Ampak trenutno imam jaz puško v roki!«

Jerry je stopil do Psiha in mu nameril pištolo v glavo. »Tole je za Nino, prasec!« Na njegovem obrazu sem razbral, da me ne namerava upoštevati.

Zakričal sem: »Jerry! Jerry! Kaj sva se dogovorila? V nogo! Nogo, ne glavo! Jasno?!«

»Oprosti Frenk, nekdo mora plačati za Nino! Ubili so jo! Ustrelili so jo! In vzeli najinega otroka,« je odgovoril.

»Res je, Jerry, ampak ON je ni ubil. Major jo je. Je res?«

»Nič ni boljši do njega. Vsi so enaki! Vse so nas hoteli pobiti!«

»Čisto možno, ampak jaz bi rad dobil majorja v roke. Si za to, da ga poiščeva? On je kriv za Ninino smrt. On je vzel tvojega otroka. Njega

morava najti. Skupaj.«

»Njega že dolgo ni več tukaj. Ne bova ga ujela. Prepozno je. Oprosti Frenk. To moram storiti!« je rekel s stisnjenimi ustnicami in držo, iz katere sem razbral, da se pripravlja na umor.

»Obljubim ti, da ga bova! Za Nino! Plačal bo za to kar je naredil. Obljubim ti, da ga bova dobila.«

»Kako veš, da ga boš dobil? Bog si ga vedi, kje je že sedaj.«

»Ker nimamo druge izbire. Brez njega ne moremo domov,« sem mu razložil.

»Sploh ne veš, kje je!«

»Res je. Ampak tile fantje vedo in nama bodo povedali. Je tako, fantje?«

»Če pustiš Psiha pri miru, ti bom povedal vse, kar te zanima,« je obljubil Glavca. »Ampak nobenega streljanja!«

»Vidiš Jerry, vse bova izvedela. Dobila ga bova. Mi zaupaš?«

Jerry je nekaj časa molčal, nato pa je glasno pogoltnil slino, povetil pištolo in prišel nazaj k meni. Nagnil se je k meni in mi zabrusil: »Če ga ne najdeva, so vsi trije mrtvi!«

Prikimal sem mu, čeprav se dogovora nisem nameraval držati.

»Prav si naredil,« je rekel Glavca.

»Začni govoriti. Nimamo veliko časa.«

Vmešal se je Mišica: »Nič jim ne povej! Klinc jih gleda!«

»Tebe pa sploh ne poslušam več. Kaj hočeš vedeti, Frenk?«

»Kako pridemo domov? Je res, da ima major nek daljinec, brez katerega ne gre.«

»Ja, res je. Potrebuješ ga za vnos parametrov in za zagon naprave. Ne gre brez tega.«

»Sranje! Dobro. Kam je šel major z dojenčkom? Kaj namerava z njim?«

»Ne vem, verjetno do belih. Ni mogel iti daleč. Mešančke vedno pustimo tukaj.«

»Množina? Koliko jih je že bilo?«

»Veliko. Na žalost večinoma takoj po porodu umrejo, vsaj tako sem slišal. Tukaj jih pustimo za obdukcijo.«

»Kakšna je sploh vaša misija? Zakaj ste tu?«

»Ne vem. Mi samo skrbimo za varnost in transport subjektov. To je vse.«

»Za vse ostalo ti je vseeno, kajne?«

»Ne, sploh ne. Verjemi, da ne,« je zatrdil.

»Popolnoma vseeno ti je, če nedolžne, mlade ljudi mučijo, na njih izvajajo eksperimente in jih pobijajo, kot da niso vredni ... kot da njihova življenja niso vredna popolnoma nič! Vseeno ti je za dojenčke. Za nedolžne dojenčke! Sram te bodi! Priznaj!«

»Motiš se! Če bi vedel kaj več o meni, bi vedel, da to ni res. Ni mi vseeno.«

»Ampak nič pa nisi pripravljen storiti? Samo slaba vest ni dovolj!«

»Kaj pa naj bi bil naredil? To je moja služba. Jaz ne odločam o ničemer.«

»Ne vem. Nekaj! Lahko bi mi pomagal spraviti te ljudi na varno, na primer. Da vsaj malo nadoknadiš za vse grozote, ki si jih povzročil. Za vse ljudi, ki so mrtvi, ker ti nisi imel jajc, da jim pomagaš. Pa si ves čas vedel, da je to, kar počnete, narobe. To te naredi še bolj krivega, kot ta dva nevedna idiota tukaj. Bolj! Kaj praviš, mi boš pomagal?«

Po minuti molka je vprašal: »In kaj potem? Če ti pomagam in če ti, po kakšnem čudežu, uspe pobegniti domov. In mislim – čudežu! Mislite, da vam bo kdo verjel, kaj se je zgodilo? Če boste komu karkoli povedali, vas bodo polovili in zaprli. Za vas je prepozno. Žal mi je.«

»Ni prepozno, dokler bajsa ne zapoje in jaz nikjer ne vidim nobene bajse! Ali kako že gre to. Dokler sem živ, obstaja možnost, pa čeprav majhna, da se rešimo. Ni še prepozno! Ne more biti, preprosto ne more biti.«

»Všeč mi je tvoj pristop, Frenk. Ampak res ne vem, kako bi ti lahko pomagal.«

»Jaz vem!« sem hitro odgovoril.

Mišica je protestiral: »Vidva sta nora, če mislita pobegniti! Do večera boste vsi mrtvi, to vam garantiram! Vsi boste mrtvi!«

Ignoriral sem ga in stopil do Glavce ter mu rekel: »Potrebujem te, prijatelj. Zunaj je živi kaos in brez tvoje pomoči nam verjetno res ne bo uspelo. Preveč jih je in ne vem, kam sploh moramo iti in kaj me zunaj čaka. Ne morem te prisiliti, da nam pomagaš in ne morem ti obljubiti, da bo vse v redu. Vse, kar lahko obljubim, je, da bo tvoja vest čista, saj boš vedel, da si storil vse, kar je bilo v tvoji moči. In da boš lahko, če nam uspe priti domov, domačim ponosno in brez sramu zrl v oči. Da boš lahko mirno spal. Obljubim ti odrešitev tvoje obremenjene duše in morda, samo morda, tvojo svobodo! Kaj praviš? Vredno tveganja?«

Glavca je strmel naravnost v moje oči in globoko razmišljal. Tuhtal je, če mi lahko zaupa in če imamo sploh kakšne možnosti. Globoko je vzdihnil, mi segel v roko in dejal: »Zaupam vate, Frenk! Imaš mojo besedo - pomagal ti bom. Pa ne zato, ker si me TI prosil, temveč zato, ker je tako

prav. Čeprav bom zaradi tega najverjetneje ob glavo. Vsaj eno dobro stvar lahko naredim, preden srečam svojega stvarnika. Kaj potrebuješ?»

Podal sem mu avtomatsko puško in rekel: »Pravilno si se odločil. Hvala ti!«

Vprašal me je: »In kako veš, da te ne bom kar tukaj ustrelil?«

»Ker vem, da si dober človek, ki se je znašel na slabem kraju. Vem, da ti je žal. To nisi ti. Nisi morilec nedolžnih ljudi. Ni ti vseeno. In to je pomembno,« sem mu odgovoril.

Pogledal sem proti Mišici in Psihu ter ju pozval: »Kaj pa vidva? Bosta umrla tukaj ali bosta šla z nami? Moja ponudba usahne, ko stopim skozi vrata. Premislita!«

Pogledal sem proti vratom in videl, da je samo še vprašanje časa, kdaj se bo zver uspela prebiti v notranjost. Nosilci vrat so bili že odlomljeni, zadrževali so jo le še omara in dva Butalca, ki sta držala vse skupaj na mestu. Na sredini so bila vrata že pošteno vbočena. Na zvok zaletavanja v vrata smo se medtem že skoraj navadili. Bil je konstanten ropot, podoben udarcem na vojni boben, ki diktira počasen tempo in združuje borce proti skupnemu cilju.

»Alo, banda! Od tukaj moramo,« sem nagovoril preostale člane naše nesrečne skupine. »Poberite, kar morate in gremo. Čez minuto krenemo!«

Maks je vprašal: »Kako bomo pa prišli od tukaj? Vrata so zablokirana. In saj veš, kaj nas čaka tam.«

»Na drugi strani dvorane je še en izhod. Ampak vodi okoli stavbe. Občutek imam, da to ne bo lahka pot!« je odgovoril Glavca.

»Saj veš, kaj pravijo. Nič, za kar se je vredno truditi, ni lahko,« sem dodal.

»Ob vsem tem imaš ti čas še za filozofijo. Saj to človek kar ne more verjeti,« je bil ironičen Maks.

»Glavca! Kje bom našel majorja in dojenčka?« sem vprašal.

»Nekje pri laboratorijih in njihovem komandnem centru bi morala biti.«

»Čakaj malo! Šele sedaj sem ujel tole – okoli stavbe!? V notranjosti objekta? Kaj nismo na vesoljski ladji? Se ne bomo zunaj zadušili? Ali še huje, zmrznili ali pa nas bo pritisk raztrgal?« sem zmedeno vprašal.

»Vesoljski ladji? Od kod pa ta ideja?« je vprašal Glavca.

»Kako to misliš? Veliki, blede domačini, tuja tehnologija, pošasti, Nezemljani?!«

»Niso Nezemljani in mi nismo na vesoljski ladji.«

» Kje pa smo potem, zaboga?«

»Bolj kdaj kot kje,« me je popravil Glavca.

»Kaj? Ne razumem. Kako kdaj?«

»Res ne veš? Ne, seveda, saj ne moreš. Kako bi le vedel?«

»Vedel kaj? Začni odgovarjati v daljših stavkih, drugače mi bo počil film.«

»Še vedno smo na Zemlji! Samo skozi čas smo potovali. Ja vem, sliši se nemogoče. Ampak ni. In ne, nismo mi tega izumili. Oni so kontaktirali nas. Smo v letu 5354 po Kristusu. Ne vem točno, kako to deluje, vem samo, da deluje.«

»Kaaaaj? Na Zemlji smo? To je Zemlja? Kdaj? Kako? Ne razumem,« sem kaotično jecljal. Na to ne bi nikoli niti pomislil.

Maks je vprašal: »Potovanje skozi čas? To je nemogoče!«

»Očitno ne. Dobrodošli v prihodnosti!« je povedal Glavca z globokim glasom napovedovalca.

Sara je z odprtimi usti poslušala debato in ji je ušlo: »Jebeš me?«

»Ne jebem te! Ampak sem odprt za predloge,« je rekel v šali.

Ignorirala je njegov odgovor in ga vprašala strogo resno: »Kako je to mogoče? Ne, to ni mogoče! Kdo pa so potem ti stвори? Niso ljudje! Si jih videl?! Grozni so.«

Strinjal sem se z njo: »Ja! Kako pa njih razlagaš? To niso ljudje, ni šans!« Misel, da so Beluge ljudje, se mi je upirala na več nivojih. Predvsem bi to pomenilo, da sem umoril več ljudi in ne nekih zlobnih, neosebnih Nezemljanov. Ideja mi ni bila prav nič všeč.

Glavca: »Oni smo mi - v prihodnosti. Vam niso všeč vaši daaaaaaljni vnuki?«

»Nemogoče! Kakšni pa so, no. Niti malo nam niso podobni! Niti malo! To ni mogoče!« je vztrajala Sara.

»Kaj naj ti rečem? Tako pač je. To čaka človeški rod. Saj je bilo samo vprašanje časa, kdaj bomo naredilo tako veliko napako, ki nas bo stala lastne človeškosti.«

»Kako pa smo prišli do tega? Kaj se je zgodilo?« sem fascinirano vprašal. Vprašanje je bilo sedaj bolj pomembno od razjarjene zveri, ki se je vsake toliko časa še vedno vztrajno zaletela v vrata. Zaenkrat so bila vrata močnejša in moja radovednost je nadvladala strah, preprosto sem moral vedeti. Kaj pa, če ne bo več druge priložnosti?!

»To je tudi mene zanimalo, zato sem dolgo nabiral vse informacije, do katerih sem lahko prišel. Ni bilo lahko, očitno je to precej kočljiva tema tukaj. Bom skušal na kratko povzeti bistvo zgodovine oziroma naše

prihodnosti, kot jo jaz razumem in poznam. Verjamem, da vas to zelo zanima.

Velika gospodarska kriza v začetku 21. stoletja je pomenila začetek konca. Večno ekspanzijska ekonomija, na kateri temelji naš ekonomski model, se je sesedla sama vase, ko se je potrošnja ustavila. Države so se nekaj časa bojevale s krizo, vendar so bile pri tem neuspešne, niso razumele problema pred njimi in so se ga lotevala na enak način kot vedno. Kdo ve, kakšna je definicija norosti?«

»Da vedno znova počneš ene in iste stvari in vsakič pričakuješ drugačne rezultate,« nas je presenetila Sara. Tega od nje nismo pričakovali in opazila je naše začudene poglede. »Kaj? Pa ne mi reči, da ne poznate tega? Luzerji!«

»Točno tako,« ji je pritrdil Glavca. »Ne samo lepa, tudi pametna je. Kot jaz, he, he, he!«

»Kaj se zgodilo potem?« ga je vprašal Maks, ves neučakan.

»Celoten sistem je bil obsojen na propad. Kot v vsaki krizi, se je tudi tokrat denar prelival iz rok že tako revne večine, v roke manjše skupine bogatih in pomembnih ljudi. Ti so počasi, a vztrajno ropali narod in ljudje so se kmalu znašli na robu preživetja. Nekaj desetletij je trajalo, da je dokončno počilo. Ljudje niso imeli več kaj jesti in tudi politika jih ni več znala pomiriti s svojimi lažmi. Upori, revolucije, državljanske vojne ... Ljudje so imeli dovolj izkoriščanja in obrnili so se proti eliti. Vse to se je zgodilo še za časa naše generacije ali pa malce kasneje. Kar pomeni, da bomo verjetno, če slučajno preživimo, vsaj ta del videli v živo.«

»S tem se bomo obremenjevali, ko pridemo domov. Če pridemo domov. Kaj se je zgodilo potem?« sem ga vprašal.

»Vajeti oblasti so prevzele radikalne skupine, kot se je to v težkih časih že večkrat zgodilo. Ljudje so panično iskali rešitelja z železno roko, nekoga, ki bo kaznoval vse, ki so po njihovem krivi za nastalo stanje. Nekoga, ki ne bo samo govoril, ampak bo kaj tudi storil ter ne bo sklepal kompromisov. Želeli so kri in kri so dobili! To velja za vse države po svetu, za to sta poskrbeli globalizacija in povezanost vseh narodov. Ko je bila kritična meja števila padlih svetovnih vladavin presežena, tega uničevalnega vala ni bilo več moč ustaviti. Demokracija je neslavno propadla - kot ideja in kot ureditev. Ovce so potrebovale pastirje, ki jih bodo rešili anarhije. Ti pastirji pa so bili pravzaprav volkovi v preobleki. Pomislite na Hitlerja in ga pomnožite z deset. Imeli so znanje, voljo in orodje, da so ljudem popolnoma odvzeli oblast. Pravzaprav so se ji ljudje prostovoljno odrekli, v imenu varnosti in boja proti tistim, katerim so pripisovali krivdo za nastalo situacijo. Ko je padla demokracija, je padla tudi miroljubna politika. Sledilo je obdobje vojaške diktature, radikalnih sprememb in ljudje so zopet potegnili kratko. Ideologije so se kresale, potrebe po surovinah pa so države pahnile v kot. Primanjkovalo je hrane, rodovitne zemlje, nafte, vode ... Obdobje daljšega svetovnega miru, ki smo ga poznali v našem času, se je končalo.

Meddržavni konflikti so se stopnjevali in nesporazumi so se reševali z orožjem. Atomska svetovna vojna konec enaindvajsetega stoletja je pobila na milijarde ljudi. Tisti, ki niso umrli v vojni sami, pa so počasi pomrli zaradi bolezni, ki so sledile. Preživelih jih je zelo malo in ti so se morali prilagoditi novemu okolju. Zemlja si ni bila več podobna. Z vsako novo generacijo so se pričele pojavljati nove mutacije in bolezni. Vegetacija planeta se je spremenila, večina živih bitij na planetu je pomrla. Zemlja je

bila zaradi sprememb v atmosferi odrezana od Sonca. Mutacije so bile edini način, da je človeška rasa sploh preživela. Evolucija v vsej svoji veličini!«

»O moj bog! Kako? Oprosti. Nadaljuj,«mi je ušlo.

»Stoletja boja za preživetje in konstantno spreminjajoče se okolje so naredili svoje. Naslednje tisočletje je znano kot Temna doba človeštva. Tisočletje krvi. Mnogo ljudi je zblaznelo. Konstantna lakota, bolezni in pobijanje so bili del vsakdanjika. Vrednote in morala pa stvar preteklosti. Večina človeštva je padla nazaj na stopnjo praljudi. Niso bili več sposobni razmišljati, se organizirati in izumljati stvari. Postali so zgolj še ena vrsta živali v našem velikem ekosistemu. Vendar ne vsi! Posamezniki so bili od dogajanja delno izolirani - manjše skupine znanstvenikov, strojnikov, politikov, ekonomistov, vojakov, zdravnikov in bogatašev iz vseh koncev sveta, ki so najhujši udar preživeli v podzemnih zakloniščih. Nekateri celo v podvodnih mestih. Človeštvo je imelo za primere katastrofe svetovnih razsežnosti zmeraj načrt preživetja. Načrt, kako več desetletij, morda tudi stoletij, preživeti samostojno in neodvisno od okolja. Cilj je bil zagotovitev preživetja človeštva in možnost ponovnega razcveta civilizacije. Ideja je bila dobra. Izvedba nekoliko manj. Problem je bil, kot po navadi, v človeškem faktorju.«

»Kako to misliš?« je vprašal Maks.

V prostoru je vladala popolna tišina. Tudi zunaj vrat se je situacija umirila, kakor da bi zver poslušala z nami.

»Ko je ta zaključena skupina ljudi končno prilezla na površje, se je svet že močno spremenil. Nič ni bilo več tako, kot je bilo zapisano v knjigah. Zemlja si ni bila več podobna, postala je pusto, sovražno okolje. Nekateri

so se odločili, da bodo tvegali in ostali na površini ter si tukaj ustvarili domove. Večina pa je ponovno poniknila pod zemljo. Tekom stoletij so se prvi razvili v bledoličneže, ki ste jih srečevali tukaj. Bili so miroljubna rasa, preprosti ljudje, ki so si želeli zgolj preživeti in ponovno naseliti svet, ki so ga vojne pustile popolnoma opustošenega. Spremenjene razmere na Zemlji so jih prisilile v prilagoditve, mutacije, vendar so preživel. Zato so danes popolnoma drugačnega videza kot mi. Pravite, da so Nezemljani, resnica pa je, da so daleč najbolj človeška vrsta na Zemlji, kljub njihovem videzu in sposobnosti telepatskega komuniciranja. Živeli so težko življenje in posvečali so se preživetju ter svojim družinam. Živeli so preprosta življenja. Bojevanje so praktično opustili, Zemlja je bila skoraj prazna in preprosto ni bilo razloga za teritorialne spore, spore o vladavini in podobne neumnosti, zaradi katerih se ljudje pobijamo že celotno zgodovino. Prisiljeni so bili v sodelovanje in tako so prešli te človeške lastnosti. Skupnosti so bile dolgo urejene plemensko, kasneje pa so se organizirali v vasi in mesta. Državnih mej niso poznali, prav tako ne vojske. Tehnološko so sicer rasli, vendar ne tako intenzivno kot druga skupina. So pa se zelo uspešno razmnoževali in počasi so se razselili po celem svetu. Vsaj tako trdijo tisti, ki ohranjajo zgodbo o njihovi zgodovini živo.«

»Kaj se je zgodilo pa s tistimi ljudmi, ki so šli nazaj pod zemljo?« je vprašal Jerry. »So preživel?«

»Seveda so. Ves ta čas so nemoteno raziskovali in izumljali nove stvari. Tehnološko so napredovali desetkrat hitreje kot prej in tehnologija je skrbela za vse njihove potrebe. Tako so se lahko osredotočili na nadaljnje raziskave. Ustvarili so utopično družbo, ki je živela samozadostno in v

relativnem sožitju. Vendar so sčasoma posegli na področje, ki bi ga morali pustiti pri miru - govora je o genetiki.

Najprej so z njo zgolj odpravljali bolezni in podaljševali življenjsko dobo. Namen je bil dober, vendar se niso zavedali posledic, ki jih bodo čutile šele prihodnje generacije. Zaradi majhne umrljivosti so kmalu postali preštevilni za preživetje v podzemnih strukturah. Potrebovali so več prostora, a ker je bilo zunaj še vedno zelo težko preživeti, so se odločili za drugo pot - za nadzor nad številčnostjo populacije. Vendar rezultati niso bili dovolj dobri. Zmanjkovalo jim je sredstev za preživljanje in primorani so bili poseči po bolj radikalnih pristopih. Šli so predaleč. Zaradi genetskih manipulacij so v roku ene same generacije popolnoma izgubili sposobnost razmnoževanja. Grozilo jim je izumrtje in ni jim preostalo drugega kot kloniranje. Klonirali so najbolj zdrave primerke ter jih skušali oploditi. Tako so umetno ohranjali svojo številčnost. Nato so program genetskega inženiringa spravili tako daleč, da so lahko ustvarjali več vrst ljudi in živali. Skladno s potrebami so ustvarili več ras - nekatere so vzrejali za boj in obrambo, druge za delovno silo, tretje za razvoj in tako naprej. Tisti, ki so imeli monopol nad genetiko in kloniranjem, so odločali, kdo naj živi in kdo ne. Ker so bili edini, ki so lahko ustvarjali nova življenja, so sami držali vse niti v rokah. Kar so potrebovali, so ustvarili. Igrali so boga in stvari so jim ušle iz rok. Čez čas se je Zemlja uspela regenerirati in ponovno so se lahko vrnili na površje. Imeli so vse - razen sposobnosti naravnega razmnoževanja. Bili so tehnološko močnejši od vseh ostalih bitij na Zemlji in ves svet se jim je ponujal, da ga zavzamejo. In so ga - s silo! Preprosti ljudje, bledoličneži, so jih sprejeli z odprtimi rokami in s spomini na otroške zgodbe o nekoč velikemu ljudstvu, ki je

poniknilo nazaj pod zemljo. Vendar so se podzemni ljudje od takrat močno spremenili. Ko so ugotovili, da se domačini ne morejo braniti, so si jih podvrgli. Smatrali so jih ... bolje rečeno, smatrajo jih za manj vredno vrsto, ki je na svetu samo zato, da služi njihovih potrebam. Lahko bi živeli v sožitju, vendar so bili prepojeni z idejami o vladanju, lastninjenju sveta in ustvarjanju čim večje zapuščine, ki se bo lahko pripisala njihovemu imenu. To so bile vrednote, ki so jih gojili do tedaj. Ker je bilo za vse ostalo poskrbljeno, so pričeli strmeti samo še k moči, vplivu in podrejanju drugih. Zaradi nezmožnosti razmnoževanja je bilo najbolj pomembno njihovo ime, kaj so v življenju naredili in kako visoko so se povzpeli po družbeni lestvici. Sedaj predstavljajo vladajoči razred na Zemlji, še vedno obsedeni z istimi ideali, ostali pa jim služijo kot sužnji. Še vedno se klonirajo in genetsko eksperimentirajo. Imajo sužnje za delo, za raziskave, za varovanje in za zabavo.«

»Za zabavo?« je vprašala Sara.

»Ni tako lušno, kot se sliši, draga. Gre za spolne sužnje!«

»Iuuu! Prasci umazani! Moški ste svinje! Sedaj in čez tisoč let,« se je zgrozila.

V tistem trenutku se je zaslišal glasen pok in omara je zgrmela po tleh. Presenečeno smo se ozrli k vratom in zagledali Psiha, ki je z ukleščeno nogo obležal na tleh in preklinjal svojo usodo. Vrata so sedaj že močno zevala in skrajni čas je bil, da se poberemo! Zver se je namreč zopet neumorno pričela zaganjati v vrata in se skušala prebiti v notranjost.

Odločno sem zavpil: »Gremo, ljudje, gremo! Hitro! Nimamo več časa!«

Glavca je odhitel Psihu na pomoč, a sem ga ustavil: »Žal mi je, ampak morali ga bomo pustiti tukaj!«

»Kaj? Ne bomo ga pustili tukaj!« se ni strinjal Glavca.

»Moramo ga, drugače ne bomo pravočasno pobegnili. Pusti ga,« sem rekel in se obrnil proti Mišici. »Mišica! Si se že odločil? Greš z nami ali boš delal družbo Psihu?«

»Jebat ga, grem z vami! Ampak gre Psiho zraven!« je odgovoril. »Brez njega ne grem nikamor!«

»Ne bodi tak, Frenk! Ne moremo ga pustiti tukaj!« je vztrajal Glavca.

»Prav, ampak ga bosta vidva nosila. Jaz ga ne morem niti gledati! Vendar je ob prvem problemu z njim konec! Jasno?«

»Jasno,« se je strinjal Glavca. »Hvala. Nobenih problemov ne bo delal.«

Ves arzenal orožja, ki sem ga imel s seboj, sem razdelil med Maksa in Jerryja, Glavca je imel avtomatsko puško. Zbrali smo se pred vrati, ki so vodila iz stavbe, in se pripravili.

Prevzemal me je neprijeten občutek, zato sem vprašal: »Glavca, kaj nas čaka zunaj?«

»Nimam pojma. Lahko nič, lahko cela vojska teh stvorov.«

»Potem boš verjetno potreboval tole,« sem rekel in mu podal okvir za avtomatsko puško. »Menda nisi mislil, da sem tako neumen, da bi ti kar takoj podal nabito puško v roke?« sem še dodal z nasmeškom na obrazu in odprl vrata.

Najprej me je presenečeno pogledal, iztaknil prazen okvir iz puške in se nasmehnil.

»Kako sem lahko to spregledal? Moral bi opaziti, da je lažja,« je še pripomnil.

»Tudi najboljšim se zgodi.«

Nato smo skupaj zakorakali skozi vrata.

SVEŽI
ZRAK

Ob vstopu skozi vrata sem prvič po zelo dolgem času ponovno zadihaval sveži zrak, čeprav se je čutil drugače kot zrak doma. Bil je topel, skoraj soparen in to kljub temi zunaj. V zraku je vladal nemir, ki ga nisem mogel umestiti v kontekst. Luna je bila še vedno tam, kjer mora biti, in bila je čudovita kot vedno. Svet se je spremenil, Luna je ostala enaka. Prav zares je prijalo ponovno zreti v nebo. Šele takrat sem sprejel dejstvo, da smo resnično še vedno na Zemlji. Za trenutek sem se zamislil, kam nas vodi naša kolektivna pot pogube. Misel, da nekoč naše osnovne človeške funkcije ne bodo več sposobne opravljati svojih nalog, se mi je zdela kruta. Človek je resnično sam sebi največji sovražnik.

Bil sem pripravljen na karkoli, čeprav se mi ni niti sanjalo, kaj vse bi to lahko pomenilo. Sam bog ve, kaj vse bi lahko prežalo na nas. Strah je bil moj zvesti spremljevalec in počasi sem se že privadil na občutek nenehnega pretakanja adrenalina po krvi, ki se je čutil kot neumorno poživilo. Čuti so bili izostreni, dihanje plitko, bitje srca pospešeno. Priznam, bilo me je strah, zelo strah. Pot nas je vodila mimo raznolikih polj, nasičenih z nenavadnimi rastlinami. Nekatere so bile visoke in preprostega videza, druge spet nizke in bogate s sadeži. Sadeži so bili nenavadnih oblik ter barv in nič kaj užitno niso delovali. Tolažilo me je dejstvo, da očitno nekaj le še raste na tej naši ljubi Zemlji. Njive in vrtovi so bili lepo urejeni. Morda celo prelepo, nekako sterilno. Med njimi, razporejene na razdalji kakšnih sto metrov, so svetile visoke svetilke, okoli katerih so se zbirali roji žuželk. Le-te so najverjetneje edina bitja, ki so ohranile meni znano podobo, kar je potrdilo tudi nadležno srbenje, ki ga je povzročil pik komarja ali komarju podobne žuželke. Nenavadni vrtovi so se širili v neskončnost. Od daleč je bilo videti, kot da bi bilo nebo

preslikano na tla. Neskončna polja luči so se raztezala v vse smeri, kamor je segal pogled. Pravzaprav je bil to prvi prijeten, morda celo lep prizor, od kar sem se znašel tukaj. Površine okoli nas so bile ogromne in čudilo me je, da nikjer ni nikogar, ki bi jih obdeloval. Predvideval sem, da je to zaradi pozne ure. Skušal sem prepoznati kraj, kjer smo se nahajali, vendar nisem videl ničesar oprijemljivega, po čemer bi se lahko orientiral. Prispeli smo do velikih ograjenih prostorov. V misli se mi je prikradel prizor iz koncentracijskih taborišč. Tudi tukaj sem podobno postavitve že videl - tam, kjer je ubogi Mojzes izgubil življenje. Nadaljevanje poti v zastavljeni smeri mi nikakor ni dišalo. Čutil sem bližino nevarnosti, ki je nisem znal obrazložiti. Vse skupaj je delovalo preveč spokojno. Zbral sem pogum in se odločil, da se sam razgledam naokoli.

»Nekaj mi tukaj ne diši. Mislim, da je najbolje, da grem sam v izvidnico,« sem rekel vsem prisotnim in začuda nihče ni ugovarjal.

Maksu sem še prišepnil na uho: »Bodi pazljiv. Ne zaupam jim.«

»Ne skrbi, tudi jaz ne,« je odgovoril.

Popolnoma sem pozabil, da ne morem hoditi, zato sem po zgolj nekaj korakov grdo telebnil na tla. Ne vem, kaj mi je bilo. Le zakaj bi me drugače porivali na pisarniškem stolu!? Včasih se malce zamislim sam nad seboj in nad svojo inteligenco. Maks me je pobral in me z začudenim pogledom vprašal: »Kaj pa je s tabo narobe?«

»Ah, stari moj. Pozabil sem! Brez komentarja.«

»Saj bo kmalu boljše, boš videl. Lepo počasi,« me je tolažil.

»Kaj je bilo pa to?« je posmehljivo vprašal Glavca.

Maks mu je z nasmehom odgovoril: »Frenk je pozabil, da je kripelj.«

»Kaj pa je narobe z njim?«

»Nisem gluhi. Kaj je narobe? Pač noge ne sodelujejo. Saj gre na boljše. Samo počaaaasi.«

»Aha, potem ni nič hujšega. Mislim, hrbtenica ni poškodovana,« je rekel Glavca.

»Ne vem, kaj je narobe. Ničesar mi niso povedali. Tudi zdravili me niso.«

»Mislim, da so nekaj počeli s teboj, vsaj v ambulantni si bil. Vendar si bil nezavesten,« je rekel Glavca.

»Resno?« sem bil presenečen.

»Nisem bil zraven, a sem videl, da so te od tam pripeljali. Imam nekaj, kaj bi znalo pomagati. Če upaš poskusiti?«

»Poskusiti kaj?«

»Eden izmed teh bledoličnih ljudi mi je nekaj podaril. Rekel je, naj to uporabim, če bom kdaj resno ranjen. Ampak jaz nič ne garantiram! Nimam pojma, kaj je notri.«

»Poskusiti ni greh, Frenk,« je rekel Maks.

Neprepričano sem odvrnil: »Hja, recimo. Kaj pa če mi kakšna dodatna noga zraste?«

»Jaz te nič ne silim. Kakor želiš,« je rekel Glavca.

Užaljeno se je oglasil Psiho: »Kaj pa jaz? Jaz pa nisem človek ali kaj?! Meni ne boš ponudil? Bivši prijatelj!«

»Saj imam dovolj za oba. Šele sedaj sem se spomnil na to. Prišežem.«

»No, daj sem! Bom jaz poskusil, če si že tale prpa ne upa,« je bil glasen Psiho.

»Kako pa je kaj s tvojo nogo?« ga je vprašal Glavca.

»Boli, kaj pa misliš!? Daj sem!«

»Dobro. Ampak saj veš, nisem jaz odgovoren za učinke. To ti mora biti jasno!«

»Daj nehaj težiti in mi daj to sranje že enkrat,« je zabičal.

Glavca je iz notranjega žepa vojaškega brezrokavnika potegnil tri prozorne injekcije. Odvil je folijo, v katero so bile zavite, in iz prve odmaknil zaščito. Vsebina je bila fluorescentno zelene barve, ki se je skorajda svetila v temi. Ob ideji, da bi si to vbrizgal v svoje telo, me je zmrazilo. Neučakani Psiho je Glavci iz roke brž iztrgal injekcijo ter jo zapičil v ramo. Zasikal je od bolečine.

»Ssssss! Upam, da je tole tudi kaj proti bolečinam. Uuuu, mater peče!« je komentiral in si z roko masiral del, kamor je zapičil injekcijo.

Mišica ga je z zanimanjem vprašal: »In, kaj čutiš?«

»Ne more biti takoj, no. Daj stvari malo časa, da prične delovati,« je razložil Glavca.

»Zaenkrat ni nič. Samo peče! Uuu, kako peče!«

Opogumil sem se in se vdal v usodo. Kar bo, pač bo! Če sem hotel priti domov v enem kosu, sem potreboval svoje noge. Poleg tega sem imel naslonjača na kolesih in odvisnosti od drugih že dovolj.

»Daj še meni,« sem rekel Glavci.

Maks se je vmešal: »Ne bi še malo počakal? Da vidiš, kakšen bo efekt? Za vsak slučaj.«

»Mah, klinc gleda! Kar bo, bo. Daj mi to sranje!«

»Si prepričan, stari?« je vztrajal Maks.

Tudi Sara se je oglasila: »Tokrat se strinjam z Maksom. Raje malo počakaj.«

»Vsaj kako uro. Da bo preverjeno,« je rekel Maks.

»Od kod pa sedaj takšna silna skrb za moje zdravje?«

»Saj nas je vedno srbelo zate, kaj govoriš?« je bil skoraj užaljen Maks.

Sara je ošabno odgovorila: »Meni je čisto vseeno za tvoje zdravje, ampak več nas je, večja je možnost, da pridem domov. Kaj? Pač, po pravici povem. Ne glejte me tako!«

»He, he, he! Vsaj ena, ki pove po pravici,« sem se nasmehnil.

»No, no. Ne seri!« se z mojim namigovanjem ni strinjam Maks.

»Ja, ja. Saj vem. Ampak to je moja odločitev. Konec debate. Glavca, akcija!«

»Dobro, Frenk, držim pesti,« je rekel Glavca ter zapičil injekcijo v mojo nogo.

Odločil sem se, da bom pogled usmeril drugam. Z injekcijami imam tukaj slabe izkušnje. Čutil sem vbod igle in nato gosto tekočino, ki je prodirala pod mojo kožo. Ne morem govoriti o neki hudi bolečini, bolj o pekočem občutku. V uspešnost zdravila sem dvomil, vendar je bilo vredno poskusiti. Glavca je ravno izvlekel injekcijo iz moje kože, ko sem zaslišal Psiha, kako kriči od bolečine: »AAAAAAAAA! AAAAAA! Booooooiiii! Aaaaaaaa! Ne morem dihati! Kaj se dogaja?! Aaaa! Booolliiiii!«

Obrnil sem se in zagledal Psiha, ki se premetava po tleh! Iz ust se je penil in oči mu je obračalo navznoter. Videti je bilo, kakor da so njegovo telo preplavili krči. Zvijal se je in trzal, kot da doživlja močan epileptični napad. Vsi smo bili čisto iz sebe. Še posebej jaz! Kaj če se bo tudi meni zgodilo podobno? Kaj sem naredil? Tele butasto! Moral bi počakati!

Mišica se je vrgel nanj, da bi ga umiril, ter vpil, naj mu nekdo pomaga. Prepričan sem bil, da bo Psiho končal svojo pot kar tam in takrat. Maks me

je prestrašeno pogledal. Komaj sem še uspel dihati od šoka. Niti premakniti se nisem mogel. Nato pa sta se pričela Psiho in Mišica na vso silo smejati. Prekleta prasca! Igrala sta. Samo prestrašiti sta me hotela! Vsi smo si oddahnili, meni pa se je odvalil kamen iz srca. Kar videl sem že, kako me meče po tleh in kako v nevzdržnih bolečinah počasi umrem. Prav nič mi ni bilo smešno!

Glavca jima je rekel: »Mater sta me prestrašila! Budali! Skoraj me je zadela kap!«

Mišica je zaprepadeno odgovoril: »Ne morem verjeti! Kaj sem slišal? Glavca preklinja! Mater, sva dobra, stari!«

»Nista resna! Zaletita se nekam s takimi forami!« sem pripomnil, še vedno ves pretresen. Njiju pa je skorajda pobralo od smeha. Zabičal sem jima: »Fanta, za tole bosta vidva tista, ki gresta v izvidnico.«

»Ah, daj no. Saj je bila samo nedolžna šala,« se je branil Psiho.

»Me prav nič ne zanima! Spravita se!« sem vztrajal.

»Ja kako, če komaj hodim?«

»Me ne zanima!«

»Mater, si kmet! Ne grem! Kdo pa si ti, da mi boš ukazoval?«

»Zadnjič ti rečem. Ne me jezit, ker se ne bo dobro končalo, ti je jasno?!«

Mišica ga je prijel za ramo in rekel: »Daj, greva raje. Pa če jih kar pustiva tukaj.«

»Pa kaj si ti resen ali kaj? Ne grem nikamor!« je vztrajal Psiho.

Sara se je oglasila posmehljivo: »Kakšni boječki! Grem pa jaz!«

»Kam greš ti?« jo je presenečeno vprašala Saša.

»Kaj je s teboj? In kaj boš naredila, če srečaš katerega izmed njih?« sem jo skušal spametovati.

Odgovorila je: »Si bom že kaj izmislila!«

»Pozabi! Nikamor ne greš.«

»To pomeni, da te skrbi zame? Ha?«

»Skrbi me zame, ker boš vse zbudila, če greš.«

»Ja, ja, ti se kar pretvarjaj. Saj vem, da sem ti všeč.«

»Bla, bla, bla. Psiho, Mišica! Spravita se že enkrat, da ne bomo vsi posiveli prej!« sem bil oster.

Javil se je Mišica: »Grem sam, da bo mir.«

»Ne no. Sam ne greš nikamor. Počakaj me. Klinci prekleti!« je godrnjal Psiho.

»Sta se le spametovala.«

»Ti se pa jebi!« mi je zaželel Psiho in počasi sta odšla v izvidnico. Za trenutek se mi je zdelo, da sem prekrut, ker ju pošiljam sama naprej, vendar ju resnično nisem prenesel. Poleg tega nisem želel, da bi ostala sama z ostalimi. Kaj če si Glavca premisli in stopi na njuno stran? To bi bil velik problem za Maksa in dekleti in tega nisem nameraval dopustiti. Preostali smo za nekaj minut posedli na tla in si malce odpočili. Ves čas sem živčno oprezal naokoli in se spraševal, zakaj nas zver še ni dohitela. Prepričan sem bil, da se je že prebila skozi zunanja vrata. O tem, kaj storiti, če jo slučajno zagledam, nisem razmišljal. Kaj pa bi lahko naredil? Streljal in bežal, to pa je tudi vse.

Pokukal sem za vogal, da bi videl, kaj psiho in Mišica počneta, vendar sta izginila iz našega vidnega polja. Minilo je že precej časa in počasi me je pričelo skrbeti. Čez čas se je zaslišal zvok, podoben skoviku sove.

Glavca je iznenada skočil pokonci. »To je naš znak! Lahko gremo, varno je,« je rekel.

Vprašal sem Glavco: »Jima zaupaš?«

Glavca: »Glede česa?«

Frenk: »Da nas ne bosta izdala.«

Glavca je za trenutek obstal in potem neprepričljivo rekel: »Ne vem. Zaupal sem jima z svojim življenjem, ampak tokrat nisem prepričan.«

»Se lahko potem vsaj nate zanesem, da boš poskrbel za ostale, če bo sranje? Ali če se meni kaj zgodi?«

»Obljubim, da bom. Vem, da je prav. Ne glede na to, kako se konča. Lahko mi zaupaš. Poskrbel bom zanje.«

»Dobro. Hvala, prijatelj.«

Sklenila sva roki v potrditev najinega dogovora. Kljub nevarnemu videzu je bil Glavca dober in preudaren človek. Zaupal sem mu, čeprav sem ga poznal zelo kratek čas. V takšni situaciji potrebuješ medsebojno zaupanje bolj kot karkoli ali pa si obsojen na neuspeh.

Glavca je v odgovor dvakrat skoviknil in prejel skovik nazaj. Skladno z izvorom zvoka nas je usmerjal na naši poti. Stali smo pred veliko kovinsko ograjo in le stežka sem se prisilil, da sem stopil v notranjost. Občutek sem imel, da korakam, pravzaprav da se peljem v prostovoljni zapor. A pot naokoli bi bila predolga. Še pred zoro smo se morali prebiti nazaj v notranjost kompleksa. Vrata, ki so vodila v ogrado, so bila ogromna, visoka kakšnih deset metrov, in narejena iz temne, debele kovine. Okoli je bila prav tako visoka ograja in na vrhu bodičasta mreža. V notranjosti je vladala tema, le tu in tam je na vrhu ograje gorela kakšna svetilka. Takoj za vrati smo naleteli na naša dva izvidnika. Čudilo me je, da nikjer nisem zasledil nobene straže ali patrulje. Pot smo nadaljevali počasi in kar se je dalo tiho. Še najglasnejši je bil pisarniški stol, na katerem so prevažali

mene. Kolečka so počasi popuščala in zvok valjenja po tleh je bil precej zaznaven. Spomnil me je na zvok cenene rolke, s katero sem se naokoli preganjal v mladosti. Poleg tega je občasno škripnil tudi sedalni del. Vsakič, ko je moj ubogi stol oddal kakšen zvok, sem bil deležen grdih pogledov.

»Zaradi tebe nas bodo slišali! Znebi se tega stola,« je rekel Mišica.

Sara mu je pritrdila: »Res je. Preveč je glasen.«

»Vem, ampak kaj naj naredim?« sem rekel.

»Si že poskusil hoditi?« je vprašal Glavca.

»Prosim? Ti izgledam kot lenuh, ki se mu ne da hoditi ali kaj? Seveda sem poskusil in ne morem!«

»Po tisti injekciji, mislim. Morda je že kaj bolje. Poskusiti ni greh.«

Psiho se je oglasil in rekel: »Meni je pomagala. Nič bolečine več ne čutim. Noga gre še malo po svoje, ampak je veliko bolje kot prej. Če slučajno koga zanima.«

»No, vidiš. Daj, poskusi,« me je bodril Glavca.

Kljub temu da sem bil mnenja, da je to zgolj izguba časa, sem se pustil prepričati. Nekajkrat sem globlje vdihnil in zbiral moči, nato sem se s pomočjo rok dvignil iz stola ter se postavil na noge. Pri tem mi je na pomoč priskočil Glavca. Huh, tole niti ni tako slabo, sem mislil.

»Me držiš?« sem ga panično vprašal.

»Držim, držim. Lepo počasi, korak za korakom.«

»Lažje rečeno, kot storjeno, prijatelj.«

Na drugo stran je pristopil še Maks. Prijela sta med pod roke, nato sem korak za korakom počasi pričel hoditi, še vedno naslonjen na njune močne roke. Zdelo se mi je, da bi lahko morda že samostojno hodil, zato sem jima

rekel, naj popustita prijem. Počasi in zelo negotovo sem korakal naprej, ampak stal sem na svojih nogah! Bil sem presrečen. Še nikoli nisem čutil tolikšnega veselja! Očitno resnično drži, da mora človek najprej izgubiti zdravje, da ga ceni. Stol smo končno lahko pustili zadaj. Dekletoma smo naredili neprebojne jopiče, kar jima ni bilo najbolj po godu. Prva se je oglasila Sara: »Pa kaj ste vi čisto nori ali kaj? To tehta celo tono!«

»Pa še grdo je. Tega jaz ne bom nosila na sebi,« je dodala Saša.

»Tudi jaz ne. Ni šans!«

Maks jima je hladno odgovoril: »To se vama samo zdi. Kar lepo jih nosita.«

»Zakaj že?« je vprašala Saša.

»Zaradi varnosti, zakaj le?« je obrazložil.

»Saj nimajo pištol. Kaj nama bo potem ta jopič?«

Glavca je razložil: »Če strelnega orožja še niste videli, ne pomeni, da ga nimajo. Če znajo potovati skozi čas, znajo narediti tudi orožje. Verjemita.«

»Zakaj ga pa potem ne uporabljajo?« je še vedno vztrajala Sara.

Punce, jopiči ostanejo! Vidve pa zaradi mene brez problema v jok, pa na drevo,« je bil brezkompromisen Maks.

Dodal sem: »Tako bo nas manj skrbelo za vajino varnost. Eno smo že izgubili, vaju ne bomo. Ok?«

»Če si že tako osladen, naj bo. Zaenkrat,« se je vdala Sara.

»Saj tudi Nini ne bi koristil prav nič. Ustrelili so jo v glavo!« se je spomnila Saša.

Maks pa jo je le prepričal: »Srce moje, prosim, ne kompliciraj. Če ne zaradi lastne varnosti, daj zaradi mene. Tako se bom bolje počutil. A je prav?«

»Če mi daš ljubčka, potem morda,« je rekla in problem je bil rešen.

Ostali smo zaradi njune osladnosti skoraj dobili sladkorno bolezen. Odpravili smo se dalje. Vidljivost je bila na psu. Tisto malo svetlobe, ki so jo oddajale visoke svetilke, ni bilo dovolj, da bi videli dlje kot le nekaj metrov naprej. Na nek način je bila to dobra novica, saj je pomenila, da tudi drugi ne morejo videti nas. Še vedno omamljen od sreče, da sem lahko ponovno hodil, sem se premikal v ozadju, opirajoč se na Maksa. Počutil sem se vedno bolje in to je bilo dovolj, da sem postal manj pozoren na okolico. Nisem zaznal, da smo bili ves čas opazovani. Bil sem popolnoma osredotočen na hojo, leva noga, desna noga, leva noga, desna noga, hodim, hodim, saj ne morem verjeti, spet hodim!

Naenkrat se je Glavca, ki je hodil pred menoj, ustavil in ker nisem bil pozoren, sem se zaleten vanj. Potrepljal sem ga po rami in se želel opravičiti, a je samo dvignil roko v zrak, naj bom tiho. Pogledal sem izza njegovega ogromnega hrbta in videl, da tudi ostali zgolj nepremično stojijo. Skušal sem ugotoviti, v čem je bil problem. Počasi sem se prebil do Mišice, ki je bil prvi. Pištolo je imel naperjeno in usmerjeno naravnost predse. Z očmi je skeniral okolico in videti je bilo, kakor da mu nekaj smrdi. Nagnil sem se k njemu in ga šepetajoče vprašal: »Kaj je narobe?«

»Psst!« je rekel in s prstom pokazal na usta.

»Jaz nič ne vidim. Kaj je?«

»Naravnost pred nami,« je tiho rekel in nakazal smer.

Kljub napenjanju oči nisem videl ničesar. Za vsak slučaj sem pripravil avtomatsko puško in odklenil varovalo. Počepnil sem in gledal skozi merek puške. Slišati ni bilo niti enega samega šuma, niti enega zvoka, oddaljenega ali bližnjega. Še vetra ni bilo čutiti. Nič. In ta tišina mi je

dvigovala vse dlake na telesu. Takrat sem vedel, da je vse skupaj pretiho. Mišica je z roko dajal neke vojaške taktične znake, ki meni niso povedali popolnoma ničesar. Glavca in Psiho pa sta se prerazporedila. Psiho je pokrival levi bok, Glavca desni, Maks pa smer, od koder smo prišli. Dekleta smo stisnili na sredino.

Mišica je po tihem rekel: »Obkroženi smo. Pripravite se!«

Nakazal sem Maksu, naj razdeli še preostalo avtomatsko orožje in pištole, ki smo jih prej odvzeli vojakom.

Tiho sem vprašal: »Kaj sedaj?«

»Sedaj čakamo,« je bil kratek Mišica.

»Kaj čakamo?«

»Da naredijo prvi korak.«

»Kdo?«

»Oni.«

»Kdo oni?«

»Saj boš kmalu videl.«

»Pa če ne bo nič?«

»Psst. Bo, bo.«

»Kako veš?«

»Verjemi. Vsak čas bodo napadli.«

S prstom je pokazal proti temi. Za trenutek sem ujel svetlobo, ki se je odbijala od njihovih oči. Bilo jih je na desetine in bili so povsod okoli nas. Stali smo direktno pod svetilko in oni so nas lahko še kako dobro videli, medtem ko smo bili mi popolnoma slepi. Umik ni bil več smiseln. Bil je čas, da se pripravimo na boj. Mišica je popolnoma nepremično čepel z naperjeno puško, jaz pa sem se ves tresel. Delno zaradi adrenalina in

strahu, delno zato, ker je bila puška precej težka in moje dela nevajene roke se hitro utrudijo. Nizki temperaturi navkljub sem imel dlani znojne, kakor da bi sedel v savni.

Mišica je vprašal: »Si že kdaj streljal s tako puško?«

»Ne,« sem bil odkrit.

»Se mi je zdelo. Streljaj kratke rafale, drugače ti bo puško zabilo v zrak. Vedno samo kratke rafale.«

»Bom poskusil.«

»Pa pazi, da ne boš koga od nas ustrelil! Brez šale!«

Nato se je zgodilo! Iz vseh strani so se zaslišali visoki in prodorni kriki, ki so prodirali skozi kožo. Čutil sem jih v vsakem delčku svojega telesa. Oči so se mi pričele solziti in vedel sem, da je napočil trenutek, ko se bo izkazalo, iz kakšnega testa smo.

Mišica je glasno zakričal: »Prihajajo! Merite v glavo! In varčujte z naboji!«

Nato se je nad nas iz teme zgrnila množica besnih Belug. Bilo jih je ogromno! Preveč, da bi jih lahko preštel. Prihajali so v polnem teku in iz vseh smeri. Bili so neoboroženi kot vedno doslej. Prve strele je sprožil Mišica, takoj smo mu sledili. Tišino so nadomestili kriki in streli iz vseh smeri. Ozračje je prepojil dim, ki se je dvigal iz pregretyh pušk. Ko se je začelo, sem zmrznil. Nisem mogel pritisniti sprožilca. Mišica je streljal nanje in padali so eden za drugim, vendar jih je bilo preveč. Eden se je prebil mimo in se napotil proti meni. Podrl me je na tla in skočil name. Lahko sem le še zamižal, saj se nisem mogel braniti. Beluga je dvignil roko, da bi me z njo pokončal, a se je srečal z nabojem iz Mišičeve puške. Ustrelil ga je v glavo, tja, kjer imamo ljudje senco. Beluga je padel name z

vso svojo težo in komaj sem ga zvalil iz sebe. »Streljaj, budalo! Streljaj! Zato imaš puško! Aaaaaaa!« se je zadrł Mišica ter streljal v vse smeri, od koder so se kot val približevali napadalci.

Pograbil sem puško in vstal, a je bil naslednji Beluga na meni, še preden sem uspel nameriti in sprožiti. Podrl me je po tleh in padel sem na hrbet. Ko se je vzravnal, sem mu instinktivno potisnil cev puške v usta in pritisnil na sprožilec. »TARARA!!!«

Zadnji del lobanje se je odprl kakor cvet in sesedel se je na tla, jaz pa sem prebil deviško kožico s svojo novo najboljšo prijateljico – avtomatsko puško, ki sem jo poimenoval kar »Ljubica«. Poljubil sem jo, vstal in pričel streljati na vse, kar se je premikalo in prihajalo iz teme. Občutek je bil fenomenalen! Osredotočal sem se na tiste, ki so bili še daleč, Mišica pa je pospravljaj tiste, ki so se prebili naprej. Sunek iz puške je bil močan in ob vsakem strelu mi je v obraz puhnila vročina. Maks je imel zadaj sicer najmanj dela, a sem ga vseeno slišal, kako je veselo streljal naokoli in kričal na stvore, ki so se zgrinjali nad nas. Dekleti sta se tiščali skupaj na sredini našega kroga in glasno jokali. Glavca je bil človek-vojska. Streljal je na oddaljene napadalce, s kopitom pa kosil tiste, ki so se prebili mimo. Vsakič, ko je komu zmanjkalo nabojev in je moral menjati okvir, smo ga ostali krili. Bili smo zelo pisana, vendar dokaj usklajena bojna enota. Vojaki so ukazovali, z Maksom sva ubogala. Skušal sem se zadržati in streljati le kratke rafale, največ dva. Včasih, ko je bil kak Beluga že preblizu, sem v paniki mimogrede sprostil preveč nabojev. Načeloma je zadostoval dobro namerjeni strel in stvori so padali po tleh. Če sem streljal v telo, sem porabil precej več nabojev, da sem jih pokosil. Dva okvirja sta bila že mimo in nič ni kazalo na to, da bo zmanjkalo napadalcev. Še vedno

so prihajali iz vseh smeri, enako številčno kot na začetku. Po nekaj minutah se je situacija nenadoma spremenila. Tako nenadno, kot so iz teme izstopili, so se tudi umaknili nazaj. Glavca je rekel: »Preverite naboje in se pripravite na drugi val!«

Pomislil sem - drugi val? Še enkrat tega ne bomo zdržali! Preveč jih je! Kamorkoli sem pogledal, so ležala dolga, svetla trupla. Iz njih se je valil beli dim, ki sem ga pripisoval temperaturni razliki. Ponovno je nastala smrtna tišina, še dekleti sta se malce umirili in končno prenehali jokati. Vse me je bolelo od napora, zato sem sedel na tla in položil puško na doseg roke. Dvignil sem desno dlan in videl, da se trese, kot bi imel Parkinsonovo bolezen. Počutil sem se, kot bi ves ta čas krotil divjega bika. Tale moja »Ljubica« je bila resnično divja! Točno takšna, kot jih imam rad.

Glavca se je ozrl naokoli: »Ste vsi celi? Takole ne bomo dolgo zdržali.«

»Kakšna ideja?« je vprašal Mišica.

Psiho se je oglasil z globokim glasom: »Gremo za njimi in jih vse pobijemo! Vse do zadnjega! Pol pa še njega! Bua ha, ha, ha!«

»No, no, umiri se,« ni bil navdušen Glavca.

Psiho je vztrajal: »Kaj? Najboljša obramba je napad.«

»Ne vemo, kaj se skriva spredaj. Nazaj tudi ne moremo,« je povedal Mišica.

»Res je. Zakaj nas tista zver od prej še ni dohitela?« se je spraševal Glavca.

Pripomnil sem: »Morda nas pa je in so se zato umaknili.«

Za trenutek smo se spogledali in obnemeli, dokler ni tišine prekinil Psiho: »Še en razlog več, da gremo naprej!«

»Jaz je sploh nisem videl. Kaj točno nas lovi?« je vprašal Mišica.

Saša je pohitela z razlago: »Pošast! In to ne taka, kot so tile tukaj. Desetkrat večja je. In smrdi, zavohala bi jo na kilometer.«

Pošalil sem se: »Jaz nič ne voham. Je to dober znak?«

»Odvisno od kod piha veter,« je hitro pojasnil Glavca.

Psiho je vprašal: »Misliš, da jo lahko ubijemo?«

»Morda. Z veliko sreče. Morda,« sem mu neprepričljivo odgovoril.

Mišica je komentiral: »Beseda 'morda' mi ni všeč.«

»Tudi meni ne. Še oni je niso uspeli ustaviti. Zato je bil sprožen tisti alarm prej,« se je strinjal Glavca.

Maks je potrdil: »S Frenkom sva videla, kako so bežali pred njo. Na smrt jih je bilo strah.«

»Res je. In pobija tako njih kakor nas. Ni ravno izbirčna,« sem pristavil.

Mišica je vprašal: »In kaj sedaj? Čakamo, gremo naprej ali gremo nazaj?«

»Nazaj ne moremo. Tam nimamo kaj iskati. To ni opcija.«

»Super, torej naprej?«

Psiho se je razveselil: »Končno! Končno ste prišli k pameti!«

Tudi Maks se je strinjal: »Tukaj ne moremo ostati. Slej kot prej nam bo zmanjkalo nabojev.«

Glavca je zaključil debato: »Torej gremo naprej! Dobro me poslušajte! Ostanemo v isti formaciji kot do sedaj. Dekleti na sredino, dva spredaj, Maks zadaj, jaz skrbim za strani. Če se držimo skupaj, nam morda celo uspe.«

Stopil sem do Sare in jo vprašal: »Si že kdaj streljala?«

Odgovorila je: »Z zračno puško, to je pa tudi to.«

»Izvoli! Vzemi pištolo in pazi, kam streljaš. Uporabi jo samo v skrajni sili. Jasno?« in sem ji položil v roke pištolo.

»Ne vem, če bi. Pištol se bojim.«

»Samo pazi, kaj delaš. Lahko ti reši življenje. Nikoli ne veš.«

Ko sem se že obrnil proč, je rekla: »Hvala, Frenk. Za vse.«

»Ne bodi osladna, ker ti ne pristoji!« sem ji odvrnil v šali.

Mišica me je vprašal: »Si pripravljen?«

Bil sem jasen: »Ne! Naredi to kakšno razliko?«

Nasmehnil se je in dal znak za akcijo. Držali smo se ograje na svoji desni in se počasi premikali naprej. Po nekaj korakih se mi je zazdelo, da so se Beluge umaknili na varno. Kakor, da so nas namenoma spustili mimo. Bil sem zmeden. Olajšanje na eni strani in strah na drugi. Mišica je opozoril: »Preveč tiho je. Ni mi všeč.«

»Kje so vsi? Kam so šli?« sem vprašal.

»Ne vem. Ampak mi ni všeč.«

»Tudi meni ne. Niti najmanj.«

Prehodili smo že več sto metrov skozi njihovo naselje. Taborišče bi bil boljši izraz. Nikjer ni bilo videti nikogar in vseskozi me je spremljal občutek, da smo opazovani. Spraševal sem se, zakaj nas ne napadejo, kaj se dogaja? Prispeli smo do zaprtih vrat. Bila so zelo visoka in trdna. Morda celo bolj kot prejšnja.

»Kaj misliš?« me je vprašal Mišica.

»No, tukaj ne moremo ostati, torej?«

Glavca je prišel do vrat, mednje zataknil nož in jih skušal odpreti. Napenjal se je, kakor da bo vsak čas eksplodiral, vendar zaman. Nekaj trenutkov kasneje so se vsi trije vojaki spravili nad vrata, ostali smo jim

krili hrbet.

Stopil sem do Maksa in ga vprašal: »Kako se držiš, prijatelj?«

Neprepričljivo je odgovoril: »Glede na vse skupaj kar ok. Ti?«

»Ma, ja. Vsaj noge imam nazaj. To pa je tudi to.«

»To je dobro. Imaš srečo, veš?«

»Sva že dva.«

»Imaš prav. Še sedaj mi ni čisto jasno, kako to, da sva še vedno živa, stari moj. In kako sva prišla do sem?«

»Te popolnoma razumem. Z več sreče kot pameti.«

»Pomembno je, da smo še vedno celi. Samo za Nino mi je žal. Saj je bila tečna za znoret, ampak vseeno, tega si ni zaslužila.«

»Še malega so odpeljali. Kako se kaj drži Jerry? Si kaj govoril z njim? Po moje je precej sesut.«

Maks je poklical Jerryja: »Jerry! Pridi sem.«

Nezainteresirano se je odzval: »Kaj je?«

»Žal mi je za Nino, stari. Res mi je žal,« je rekel Maks.

»Tudi meni. Moje sožalje Jerry,« sem rekel z žalostnim tonom.

»Hvala. Vse skupaj je bolno. Najprej so se igrali z nami, sedaj nas hočejo pobiti. Svet je šel k vragu,« je bil melanholičen Jerry.

»Pol izveš pa še, da to sploh niso Nezemljani, temveč ljudje. Adijo pamet!«

»Nič čudnega. Človek je vedno bil in vedno bo največji prasec v vesolju!«

Jerry se je strinjal: »Očitno se nič ne naučimo iz svojih napak. Tudi v prihodnosti ne.«

»Itak. Kako se držiš?« ga je vprašal Maks.

»Kako misliš? Jebeno!« je bil sarkastičen Jerry. »Ubil ga bom! Georga. Ubil ga bom! Hočem gledati, kako trpi, prasec nemarni! In tokrat me ne boš ustavil, jasno?!«

»Mi ne pade na kraj pameti,« sem mu lagal v obraz. Sam pri sebi pa sem mislil: Ko dobimo, kar potrebujemo in prav nič prej!

»Ampak ne pozabi, da ga potrebujemo. Toliko, da nas spravi domov. Potem lahko zaradi mene narediš z njim, karkoli hočeš. Do takrat pa ga potrebujemo živega,« je namesto mene povedal Maks.

»Bom poskusil,« je odgovoril. »Ampak jaz ga hočem ubiti! Jaz!«

Maks ga je vprašal: »Kaj boš pa z malim naredil, če ga najdemo?«

»Kako to misliš? Moj otrok je! Kaj ti ni jasno?!«

»Saj vem, umiri se. Kaj ga boš sam vzgajal ali kaj?«

»Kaj te to briga?!«

»Nič, nič. Pač vprašam, saj nisem nič mislil s tem,« se je branil Maks.

Priskočil sem mu na pomoč: »Mislim, da te hoče Maks vprašati, če si še vedno želiš s seboj odpeljati tudi otroka?«

»Seveda. Kaj pa naj drugega? On je vse, kar mi je ostalo od Nine. Edini spomin nanjo.«

Z Maksom sva se spogledala in sklenil sem, da sedaj ni pravi čas, da mu povemo, da njegov otrok ni normalen dojenček. Upanje je vse, kar ga je držalo pokonci.

»Ok. Debata zaključena!« sem želel skleniti kočljivi pogovor.

Maks mi je namignil in zašepetal: »Mu ne bi povedala?«

»Ne! Za zdaj še ne,« sem prišepnil nazaj.

To je slišal tudi Jerry in naju vprašal: »Kaj šepetata? Če imata kaj za povedati, povejta!«

Maks se je izmikal odgovoru: »Ne, ne. Nič ni. Pozabi.«

Vse skupaj je ujela Sara in se je vmešala: »Mater, sta prpi! Kar te hočeta vprašati, pa nimata jajc, je, ali si prepričani, da je otrok tvoj?«

Sara je seveda vedela, da je njegov otrok rezultat genetskih eksperimentov in ga je skušala malce spodbuditi k razmišljanju. Užaljeno je reagiral: »Kaj?! Kako, če je moj? Seveda je moj. Čigav pa naj bi bil?«

»Si prepričan?« ga je vprašala.

»Sto odstotno prepričan! Nina mi je prisegla, da ni spala z nikomer drugim. Tako da je to, to!«

»Pa si ji verjel?« ga je vprašala Sara.

»Na kaj namiguješ? Kaj bi mi rada povedala?« jo je jezno vprašal in ji skoraj zlezel v obraz.

Vskočil sem v debato: »Sara! Pusti ga pri miru.«

»Če pa ...« je skušala nekaj povedati, vendar sem jo prekinil.

»Ne! Sedaj ni čas za to,« sem rekel.

»Mislim, da ima pravico ...«

»Ne! Tiho bodi! Resno mislim!« sem ji zabičal.

»Da imam pravico kaj? Kaj skrivate?« je vprašal Jerry.

»Nič! Pozabi. Sedaj ni čas za te pogovore,« sem odgovoril.

Jerry se ni dal: »Kaj mi prikrivate? Vem, da mi nekaj prikrivate!«

Vskočil je Maks: »Stari, nič ni. To so samo neke neumne teorije v Sarini glavi, da te je Nina varala. Ljubosumna je. Ne poslušaj je.«

Sara je popenila: »Kaj? Jaz ljubosumna? Pa kaj še!«

»Sara, prosim. Dovolj je bilo. Dovolj!« sem ji sedaj že precej glasno zabičal.

»Samo še tole. Si morda pomislil, da je ta otrok lahko spaka? Posledica eksperimentiranja na Nini? Da je umetno vzrejen? Pol Beluga, pol človek? Se ti ne zdi, da je bila nosečnost malce prehitra? Ampak, kaj pa jaz vem, a ne? Jaz, neumna baba, nimam pojma. Jaz pa ljubosumna! Kar nekaj!« je še rekla in se umaknila.

Z Maksom sva se spogledala in nisva vedela, kako odreagirati.

Jerry je vprašal: »Kaj? Kakšnega eksperimentiranja? O čem govoriš?«

»O tem, da so nas vse ugrabili, ker se sami ne morejo več razmnoževati! Kaj nisi poslušal Glavce? Nina prej ni bila noseča. Se ti ne zdi vse skupaj malce čudno? Lahko pa da je to samo moja babja logika,« je še rekla, kot da ne ve, da so njene besede resnične.

»Pazi, kaj govoriš! Jakec je čisto normalen otrok. Popoln je!« se je razburil Jerry.

Presenečeno sem ga vprašal: »Jakec?«

»Tako sva mu dala ime. Tik preden so ga odpeljali,« je rekel. »Ona je izbrala to ime. Jaz sem hotel, da bi bil ... Jakec je in pika! To je bila njena zadnja želja, preden jo je tisti prasec ustrelil v glavo. Pred njenim lastnim otrokom! Kdo lahko naredi kaj takšnega, kdo?!«

Žalostno je pogledal proti tlorobu in v njegovem pogledu je bila vidna neznanska bolečina, ki jo je prestajal. Po obrazu mu je zdrsela osamljena solza in v tem trenutku je tudi Sara uvidela, da Jerry ni sposoben sprejeti takšnih novic. Da ga bi to lahko popolnoma uničilo. Potreboval je upanje, potreboval je nekaj, kar bi ga gnalo dalje. Upanje, da bo rešil vsaj svojega sina, če že Nine ni mogel. Če mu še to odvzame, ne bo več imel za kaj živeti.

»Oprosti. Pozabi, kar sem rekla,« se je opravičila Sara. »Samo jezna sem bila. Saj je tvoj otrok in seveda je popoln. Oprosti.«

Maks je rekel: »Lepo ime. Imej v mislih upanje, da ga bomo dobili nazaj. Vse ostalo sedaj ni pomembno.«

Strinjal sem se z njim: »Točno tako! Naredili bomo vse, da ga dobimo nazaj. To je vse, kar je pomembno!«

»Hvala. Moram ga rešiti. On je moj sin. Moj sin! On je vse, kar še imam,« je rekel Jerry.

Nagovoril sem vojake, ki še niso uspeli odpreti vrat: »Kaj je sedaj, fantje? Bo šlo?«

Glavca se je oglasil: »Ne gre, pa da se ubiješ! Takole jih ne bomo nikoli odprli.«

Mišica jih je bodril: »Še malo. Saj bo šlo. Še čisto malo.«

Na vse možne načine so se opirali ob vrata, jih vlekli narazen, vendar jih niso premaknili za več kot kakšen centimeter. Še z Maksom sva priskočila na pomoč in skupaj smo se ukvarjali z ogromnimi vrati, ki se kar niso in niso hotela odpreti.

Medtem sem zaslišal Sašin zaskrbljeni glas: »Faaantje? Faaaantje? Bo kmalu?«

»Delamo na tem.«

»Ne bi bila rada tečna, ampak na vašem mestu bi pohitela!«

»Zakaj?« sem skeptično vprašal.

»Ker mislim, da vem, zakaj so se dolgini umaknili.«

»Aja? Zakaj?«

»Dohitela nas je!«

Panično sem vprašal: »Kaj?! Zver? A je tukaj?!«

»Mislim, da jo vidim. Pohitite!«

»Fantje, ni več heca! Kuzla nam diha za ovratnik!«

Glavca je vprašal: »Kdo? Kuzla?«

»Ti samo odpri že enkrat ta prekleta vrata!«

Na vse pretege smo se mučili in iztiskali še zadnje atome moči, da bi uspeli odpreti vrata, kar je Sara vprašala: »Kaj tole je kdo poskusil?«

Maks jo je začudeno pogledal: »Kaj?«

»Pritiskat na tele gumbe?«

»Kakšne gumbe?« smo skoraj enoglasno vprašali.

Sara je pokazala na komandno konzolo, ki je bila nekaj metrov pred vrati, skrita na desni strani. Glavca se je prijel za glavo in rekel: »Uf, zdaj me je pa kar sram. Kako sem pa to spregledal?«

Mišica je vprašal: »Kaj to?«

»Mi se ukvarjamo z vrati, tukaj je pa stikalo, ki jih odpira. Sram me je!«

»Si ti resen ali kaj?« ga je vprašal.

»Res nihče ni pogledal naokoli? Kako smo nesposobni!« je razočarano rekel Psiho.

»In - kaj čakaš? Odpri že enkrat ta prekleta vrata!« sem živčno izbruhnil.

Glavca je pritisnil gumb, enkrat, dvakrat, trikrat, a se ni zgodilo nič.

»Kaj je narobe?« sem vprašal. »Zakaj ne dela?«

»Ne vem, ne prime,« je odgovoril Glavca.

»Aaa, fantje? Proti nam gre!« je panično opozorila Sara. »Pohitite!«

Iz trde teme se je najprej prikazal par svetlečih se oči, ki jim je sledila temna pojava, velika kot tank. Premikala se je počasi kakor mačka, ki zasleduje svoj plen. Pogledal sem svojo puško in dobil občutek, da se

naboji niti skozi njen oklep ne bi prebili. Bila je zares ogromna in sedaj sem jo lahko tudi že vohal. Oči so se mi zasolzile, kot bi rezal čebulo, le da je smrdelo po crkovini.

Nestrpno sem rekel: »Glavca! Odpri že enkrat ta prekleta vrata!«

»Saj poskušam, pa če nič ne prime. Sploh ne da nič od sebe!«

Pred leti sem v računalniškem podjetju opravljal študentsko delo svetovalca za pomoč strankam in se tam naučil, da je lahko problem, ki je sprva videti zelo kompleksen, včasih smešno preprosto rešljiv. Ljudje ob prvih težavah zaženejo paniko in sklepajo na najhujše. Spomnil sem se enega najpogostejših problemov, s katerim smo se srečevali - s prekinjenim dotokom elektrike. Ljudje so nas panično klicali, razlagali, kaj vse se je pokvarilo, nakar smo po pol urnem pogovoru ugotovili, da nimajo vključenega kabla za elektriko ali kaj podobno banalnega. Zato sem instinktivno vprašal Glavco: »Si pogledal, če je zadeva sploh vključena?«

»Kaj?! Hm. Ne. Čakaj! Madona, si imel prav. Kabel je prekinjen. Evo, sekundo, pa bo!«

»Prej bo, raje te bom imel!«

Sedaj sem zver videl v popolni lepoti. Na glavi je imela rogove, ki so jo krasili kot krona. Njeno telo je bilo mišičasto in je spominjalo na križanca med levom in nosorogom. Bila je postavljena na vse štiri noge in njen sprednji par je bil mogočnejši od zadnjega. Glavo je nosila nizko in rep visoko. Njeno dihanje je bilo globoko in slišno že od daleč. Hrbet je bil videti, kot bi bil prekrit z trdnimi luskami ali z manjšimi zaščitnimi ploščami. Njena koža se je lesketala v mesečini. Kljub temu da me je bilo na smrt strah, sem nekako občudoval njeno dovršenost. Podoba me je

očarala. Ali pa sem samo zmrznil od strahu? Kdo bi vedel.

Glavca je zakričal: »Končno! Gremo! Hitro! Skozi vrata!«

Na hitro smo se pobrali in stekli skozi počasi odpirajoča se vrata. Psiho in Mišica sta ostala zadaj in čakala Glavco. Ta je pritisnil gumb za zapiranje in skupaj so pritekli na nami. Ko je zver opazila, da bežimo, se je podala v dir, vendar nam je še pravočasno uspelo uiti skozi ozko odprtino med vrati. Zver se je zagnala v vrata, ki so bila očitno prirejena, da zadržijo njej podobne stvore. S hrbtom naslonjeni na velikanska, kovinska vrata, smo popolnoma pozabili na okolico. Za nas je bila nevarnost na drugi strani vrat in zdelo se nam je, da smo končno na varnem. Kako smo se motili!

Po celotni dolžini hrbta sem čutil vibracije, ki jih je oddajala pošast na drugi strani. Čutil sem vsak njen vdih in izdih. Čutil sem grgrajoče tone, ki jih je pri tem proizvajala. Zdelo se mi je, da me zver lovi, da si me je zapomnila in ne bo odnehala, dokler me ne pokonča. Čutil sem nerazložljivo in fatalistično povezanost z bitjem na drugi strani vrat. Slišal sem bitje njenega srca, kot da sva si usojena. Pozornost sem usmeril k svoji pisani družini, ki je bila videti prestrašena in napolnjena z adrenalinom.

Glavca je komentiral: »Tole je bilo pa blizu, preblizu!«

»Ne ga srat! Če pa nisi našel stikala za vrata,« se je norčeval Mišica.

»Nikogar izmed vas nisem videl, da bi ga iskal, tako da kar tiho.«

»Ja, klinc! Mi smo računali, da veš kaj delaš. Glavca pa to.«

Psiho je bil vidno navdušen nad zverino: »Stari, kakšna pošast je tole. Bila bi prava trofeja na steni! Foter bi bil ponosen. Nad kamin bi jo obesil.«

Maks ga je popravil: »Misliš reči, da bi ti bil lepa trofeja na njeni steni?«

»Kaj bi rad povedal?«

»Da se zbudi in nehaj sanjati!«

Glavca je posegel v pogovor: »Dobro, ne bomo spet tega poslušali. Mir dajta! Raje povejta, kaj sedaj, pametnjakoviča?«

»Ja, kaj? Naprej, kaj pa drugega?« je vztrajal Psiho.

»Kje sploh smo?« je vprašal Maks.

»Kako naj jaz to vem? Nisem Frenk Vsevedni, he, he,« je šaljivo rekel Glavca.

Odgovoril sem: »No, no. Jaz vem točno, kje smo.«

»Aja, no, kje?«

»V eni veliki, usrani, kosmati, polni riti! He, he, he!«

Pred nami je bila trda tema. Le Luna je modrikasto svetila nežno nad nami. Spomnil sem se, kako rad sem imel Luno. Nekaj tako skrivnostnega je bilo na njej, tako pomirjujočega in lepega. Je vstop v svet vesolja in planetov. Vstop v neznano, ki je venomer burilo mojo domišljijo. Ko sem ponoči posedal zunaj, sem mi je zdelo, da me nekaj vleče proti njej, da resnično manipulira s tekočino v mojem telesu in kar kliče po moji pozornosti. Luna je bila tudi edina stvar, ki je ostala popolnoma enaka, kot sem jo ohranil v spominu. Bila je zvesti spremljevalec in prijeten spomin na dom. Stalnica, ki me je opominjala, da sem še vedno na Zemlji. Luna je predstavljala bilko upanja, da se nekoč vrnem domov, v svoj čas. K ljudem, ki jih poznam. V svet, kjer se počutim domače in varno. Kjer tovrstne pošasti bivajo zgolj v filmih in je najbolj preteča nevarnost ta, da umreš od dolgčasa. Za trenutek sem padel pod vpliv domotožja. Spomnil sem se naše hiše in vrta pred njo. Spomnil sem se tudi na svoje starše in kako jih mora skrbeti zame. Hudo mi je bilo, vendar bosta moja ljuba mati in oče morala počakati. Moje delo tukaj še ni bilo končano.

Glavca je rekel: »Ljudje, počasi bo treba naprej. Nismo še na varnem.«

Psiho je predlagal: »Lahko se tudi obrnemo in se borimo kot vojaki, ne pa da bežimo kot majhni otroci! Kdo je za, naj dvigne roko!«

Mišica ga je vprašal: »Kaj je s teboj? Si v sebi našel na novo odkrito željo po smrti ali kaj?«

»Kako to misliš na novo?« se je pošalil Psiho.

Glavca je šaljivo odgovoril: »Pa še res je! Ti imaš samomorilska nagnjenja, odkar te poznam.«

»Zakaj samo sedimo tukaj?« je vprašala Saša. »Strah me je. Gremo naprej. Gremo domov. Rada bi šla domov.«

»Ja, srce moje, gremo naprej. Gremo domov. Kako se držiš?« jo je vprašal Maks.

»V redu. Samo rada bi, da bi bilo že enkrat konec te more.«

Videti je bila izmučena in Maksu je bilo kar težko, ko jo je videl takšno. Želel jo je potolažiti, vendar je vedel, da bo še malce težje, preden bo bolje. Nato smo se odpravili dalje. Nahajali smo se v nekem vmesnem prostoru med eno in drugo ogrado. Kletka med kletkami. Po nekaj deset metrih smo prišli do naslednjih vrat.

Saša je pomenljivo vprašala: »Bomo tokrat preskočili neumnosti in pritisnili na gumb?«

»Tole je pa na mene letelo. Bomo, mlada gospodična, bomo. Alo, fantje, v formacijo. Preverite puške! Ne vemo, kaj nas čaka na drugi strani. Smo?« je rekel Glavca.

Velika kovinska vrata so se pričela odpirati, mučno in počasi. Na drugi strani sem zopet uzrl svetilke na ograji, vendar nisem bil prepričan, ali je to dober ali slab znak. Previdno smo stopili v neznano. V daljavi se je

nekaj premaknilo, zato sem signaliziral ostalim, naj se ustavijo. Instinkt, ki sem se ga počasi naučil poslušati, mi je rekel, da bi se bilo pametno umakniti. Notranji glas je bil odločen in nisem si drznil prezreti opozorila. Previdno in počasi smo se pričeli ritensko vračati iz smeri, iz katere smo prišli. Sedaj so se pod sojem mesečine in bližnjih svetilk pričeli izrisovati obrisi in kmalu sem zagledal še kako znani prizor. Bodice in velikanske pojave, ki so se z zanimanjem prebujale iz spanca. Pretegovanje, kot je v navadi domačih mačk, in zmedeni pogledi. A pred nami niso bili ljubki mačkoni, naleteli smo namreč na ogrado z Grdavsí. Bilo jih je ogromno. Kljub temu da nisem dobro razložil, sem pred seboj videl na desetine zveri, kako so se ena za drugo prebujale in se pretegovale. Spreletel me je srh in noge so mi za trenutek zašibile.

Iz ust mi je ušlo: »Sranje! V riti smo!«

Maks me je opomnil: »To si že povedal.«

»S to razliko, da smo sedaj res v riti!«

Mišica je vprašal: »A ti tudi vidiš, kar jaz vidim?«

»Aha.«

Psiho je bil neučakan: »Kaj se dogaja? Jaz nič ne vidim.«

»Ti samo hodi lepo nazaj. Lepo počasi. Brez nenadnih gibov.«

»A so to ...?« je vprašal Glavca.

Frenk: »O, ja!«

»Moj bog.«

Maks je pripomnil: »Zdaj bi bil kar pravi trenutek za molit, ja.«

»Ideje fantje?« sem vprašal.

»Gremo nazaj, od koder smo prišli?« je predlagal Glavca.

»Ni opcija.«

Psiho je bil zvest sam sebi: »Ma, klinc jih gleda, pobijmo jih vse! Dovolj imam bežanja!«

»Kaj pa zdaj?« je prestrašeno vprašala Saša.

»Ne vem. Res ne vem.«

»Maks! A bomo umrli?« ga je vprašala in njene prestrašene oči so iskale žarek upanja v njegovih očeh.

Odgovoril ji je: »Ne. Ne! Ne bomo umrli. Če smo do sedaj preživel, bomo tudi tole! Jasno?!«

»Prav ima! Predaleč smo prišli, da bi sedaj obupali,« sem neprepričljivo pritrdil.

»Super, se strinjam. Kako pa?« je vprašal Glavca.

»Vse jih pobijemo, ni druge! Enega za drugim. Do zadnjega!« je rekel Psiho in nakazal na puško v svoji roki.

Mišica mu je rekel: »Če imaš kje skrit kak tank, povej zdaj.«

V tistem trenutku me prešinilo. Ideja je bila tvegana, vendar nisem videl druge rešitve. Zveri so se vztrajno približevale in samo vprašanje časa je bilo, kdaj nas bodo napadle. Vedel sem, da tega ne bi preživel nihče izmed nas, zato sem rekel: »Imam idejo! Ampak ne bo vam všeč.«

Maks je vprašal: »Ali je boljša, kot da postanemo zajtrk za tele Grdavse tukaj?«

»Ni rečeno. Lahko pa poskusimo.«

»Kaj imaš v mislih?« je vprašal Glavca.

»Diverzijo,« sem rekel in pokazal proti vratom za nami.

»Hm. Lahko bi delovalo,« je pritrdil Glavca.

Maks je vprašal: »Kaj bi lahko delovalo?«

»Zadaj odpremo vrata in upamo, da se skoljejo med seboj. Mi pa medtem pobegnemo.«

»Ni to malce preveč tvegano? Kaj, če stopijo skupaj?« je bil skeptičen Maks.

»Imaš boljši predlog?« sem vprašal.

»Na žalost ne,« je priznal. »Vseeno, Frenk. Ne vem, če je to dobra ideja.«

»Hja, tudi jaz ne. Dobro. Potem je odločeno. Punci, skrita se v kot, Jerry ti greš z njima. Skušajte ostati nevidni, streljajte le, če ni druge izbire. Psiho, ti odpri vrata, mi pa bomo skušali zadržati Grdavse na njihovi strani. Če gre vse po planu, se bodo Grdavs in črna zver zgrabili, mi pa bomo medtem pobegnili naprej in za seboj zaprli vrata. Ok? Vse jasno?« Nihče ni pritrdil in nihče ni kazal navdušenja nad idejo. »Upam, da je kdo molil. Malce pomoči od zgoraj bi nam sedaj prišlo prav. Naj se zabava prične! Psiho, naredi svoje!«

Psiho je stekel do ograje, pritisnil gumb in se nam pridružil. Vrata so se začela odpirati in velike besne oči za njimi so se zasvetile. Tudi Grdavs pred nami niso delovali nič kaj prijazno. Skozi ozko odprtino vrat so se morali prebiti eden po eden in to je bila tudi naša edina možnost, da jih dovolj dolgo zadržimo.

Rekel sem: »Dokler se ta velika zver ... samo malo ... potrebujem ime zanjo ... hmmm ... že imam: 'Velika mama'! Ni najbolj izvirno, a bo moralo zadostovati. Torej, dokler se Velika mama ne prikaže, moramo zdržati. Nobeden se ne sme prebiti skozi vrata do takrat! Drugače smo mrtvi. Vso srečo! Bilo je zabavno in pogrešal bom vaše grde ksihte, he, he, he!«

Glavca me je popravil: »Nobenih poslavljanj! Ne damo se tako hitro!«

»Nihče skozi vrata - drugače mrtvi. Razumem! Torej, vse pobiti? Končno se razumemo! Moje ideje so najboljše! Referenca za drugič,« je bil navdušen Psiho.

Preden je kdorkoli uspel komentirati, se je pričelo. Osredotočeno smo streljali na zverine, ki so se rinile skozi sito napol odprtih vrat. Najprej je padel prvi, nato drugi, tretji ... Med njimi je zahrumel val norije in drug čez drugega so skušali prebiti mimo ozkih vrat. Eden izmed njih je bil večji od ostalih in kljub neštetim strelom nikakor ni želel pasti. Renčal je in se penil, kri je tekla v potokih, on pa je še vedno tekkel proti nam. Zmanjkalo mi je nabojev, ravno kot je skočil med nas. Glavca me je odrinil in mi tako najverjetneje rešil življenje. Grdavs je padel nanj in ugriznil v puško, ki jo je Glavca držal v bran pred svojim obrazom, ter jo prelomil na dva kosa. Sedaj se je Glavca boril z golimi rokami! Sam sem panično menjaval okvir, ostali pa so še vedno skušali zadržati preostale zverine. Naboji so leteli vsepovsod naokoli in vsake toliko časa se je našel kakšen vroč tulec, ki je priletel naravnost vame. Zapeklo je, vendar nisem imel časa niti trzniti. Puško sem naperil in skočil za hrbet Grdavs, ki je stal nad Glavco. Z levo roko sem se oprijel enega izmed njegovih rogov, se nagnil predenj in mu potisnil cev puške naravnost v gobec. Za vsak slučaj sem umaknil glavo in pritisnil sprožilec. Zver je padla, njena kri pa je zalila Glavco. Obrnilo mu je želodec in zvalil se je na stran ter bruhal.

Nasmehnil sem se in se pošalil: »S hrano je treba šparat, ne pa takole, he, he!«

Glavci seveda ni šlo na smeh. Pobral se je, mi namenil igrano grd pogled, potegnil svoj revolver izza pasu in pričel streljati. Pred nami je

rasel ogromen kup trupel in Grdavs so se sedaj morali prebijati čez trupla padlih zveri. Za hip sem se ozrl nazaj in vrata so se še vedno počasi odpirala. Na drugi strani sem zagledal dvojje besnečih oči, ki zrejo proti meni, in se pričel spraševati o smiselnosti svojega načrta.

»Še malo!« sem zakričal in opazil osamljenega Grdavs, ki se je zapodil proti dekletom in Jerryju v kotu na desni strani ograde.

»Paziiii! Jerry! Pazi! Proti vam gre! Streljaj!« sem zavpil.

Slišati ni bilo nobenih strellov. Ko sem pritekel bližje, sem videl, da se je Jerry zvil v klopčič in pričel jokati. Nato so odjeknili streli. Kdo strelja? sem se spraševal. Pozabil sem namreč, da sem tudi Sari dal pištolo, ki je sedaj pela melodijo uničenja. Zver je stala med menoj in dekletoma, zato nisem mogel streljati. Pritekel sem ravno v trenutku, ko je Sari zmanjkalo nabojev. Zaslišal sem, kako je nekajkrat v prazno sprožila. Grdavs se je postavil na zadnje noge in se pripravil, da jih pokonča. Vrgel sem se po tleh in zdrsel med njegovimi nogami, s puško usmerjeno v zrak. Ko sem bil pod njim sem pričel streljati. Naboji so mu razparali trebuh, kri me je popolnoma prekrila in nekaj te vroče tekočine sem dobil tudi v odprta usta. Grdavs se je mrtev zgrudil in zadnji trenutek sem se uspel izmakniti pred njegovim težkim telesom. Vstal sem, panično brisal kri iz obraza in izbljuval tisto, kar je še ostalo v mojih ustih. Obrnil sem se proti Jerryju, ki je sedaj stal in se mi je hotel zahvaliti, vendar ni uspel. Udaril sem ga na nos, da ga je kar poneslo ob ogrado. Prestrašeno je zamomljal: »Zakaj? Kaj sem ti jaz naredil?«

Pogledal sem ga globoko v oči in trznil je, kot da ga bom še enkrat usekal. Besen sem mu zabrusil: »To sem ti bil dolžan še od prej! Za Maksa! Presneta prpa! Še Sara se je branila. Ženska te je rešila, ti strahopetec! Kaj

si pa ti naredil? Spet si se skril! Cmera! Maks je skoraj umrl zaradi tebe in sedaj še ti dve tukaj! Dovolj te imam! Ne hodi mi več blizu, samo ne hodi mi več pred oči! Ti je jasno!? In ti bi vzgajal otroka, po moje tudi, ja!«

Sari sem podal dva okvirja za njeno pištolo in jo potrepljal po rami: »Ti si dvakrat več moškega, kot bo on kdajkoli! Si v redu?«

Prikimala je, vidno pretresena. »Pripravite se, da bomo bežali. Takoj, ko zagledate Veliko mamo. Ne zamudite! Jasno?«

Preden je uspela odgovoriti, sem že tekkel proti Maksu in ostalim. Za seboj sem zaslišal strel in zaprepadeno pogledal kaj se dogaja. Sara je stala nad mrtvim Grdavsem s pištolo v roki. »Samo preverjam, če je res mrtev!« je rekla, ko je videla moj pogled, in se kislo nasmehnila.

Medtem so Grdavsí obkolili fante. Prizor ni bil prav nič spodbuden. Vrata so bila že skoraj popolnoma odprta, kar je pomenilo, da se bo Velika mama vsak čas pridružila zabavi. V teku sem streljal na vse kar je bilo v mojem dosegu. Bilo jih je preveč. Eden izmed Grdavsev je skočil na Mišico in mu v skoku odgriznil glavo. Bilo je nadrealistično, zdelo se je kot nagnusen prizor v filmu. Ko sta pristala na tleh, je začel Grdavs zavzeto trgati kose mesa z njegovega trupla. Mišica je bil v trenutku mrtev in na srečo tega ni čutil, vsem ostalim pa se je prizor vtisnil globoko v spomin.

Glavca ga je prepozno opazil in ni mu več mogel pomagati. Obrnil se je in pričel streljati nanj iz neposredne bližine. Nekaj nabojev kasneje se je rogati morilec zgrudil po tleh. Nato je Glavca za trenutek izgubil razum. Prijel je puško od Mišice, se začel premikati proti preostalim Grdavsem, streljajoč na vse, ki so mu prekrizali pot. Bolečino ob izgubi prijatelja je lajšal skozi bojne krike, ki so polnili ozračje. Naenkrat je bilo slišati samo še strele in kričanje. Njegov glas je bil prodoren in zdelo se je, da je iz

glasilk kričala bolečina sama. Bolečina ob izgubi dolgoletnega prijatelja.

Takrat sem na levi zagledal Veliko mamó, ki je skočila skozi še ne popolnoma odprta vrata in jih pri tem popolnoma zvila. Namenila se je proti Psihu in Maksu.

»Paaaazzzziiiiiii!« sem zakričal, vendar je bilo za Psiha že prepozno. Hip kasneje je že negibno visel iz megalomanskega gobca zveri. Maks je ni pravočasno opazil in vedel sem, da moram nekaj storiti, drugače se bo pridružil Psihu. Stekel sem, kakor hitro sem lahko, in podrl Maksa po tleh. Trenutek za tem sem videl čeljust Velike mame, ki naju je za las zgrešila! Maks me je ves prestrašen pogledal in začela sva panično streljati proti besni zveri nad nama.

Pozabil sem na pravilo streljanja s premori, pozabil na vse, kar sem se naučil in samo streljal. Kakor da bi se mi zaskočil prst na sprožilcu. Še dihati sem za nekaj sekund popolnoma pozabil. Naboji so se odbijali od njene debele kože, a naju ni to niti za trenutek upočasnilo. Najino neumorno streljanje je bilo edino, kar je zver držalo na razdalji in naju pri življenju. Bila sva tako osredotočena na Veliko mamó, da nisva opazila dogajanja v bližini in Grdavsev, ki so naju pričeli obkrožati iz vseh strani. Kot bi mignil sva bila kot napolnjena velikonočna purana sredi mize, za katero je sedelo več deset sestradanih ust. Obkrožali so nas kot lačne hijene, ki čakajo na svoj trenutek! Previdno in vztrajno.

»Maks. Maks! Poglej naokoli. Najebala sva ga!« sem rekel Maksu. Sočasno sva prenehala streljati in se prestrašeno ozrla okoli sebe. Svet se je za naju ustavil.

Pogled je razkrival brezupnost situacije v kateri sva se znašla. Preveč jih je bilo in vsak sva imela največ po en okvir nabojev. Tako ali tako sem

vedel, da niti tega ne bi uspela sprazniti do konca, preden bi naju Matilda povabila na svojo stran. Z bojem se nama ne bi nikoli uspelo prebiti mimo. Nemogoče!

»Kaj sedaj?« me je vprašal Maks, popolnoma zadihan.

»Sedaj čakava,« sem pesimistično odgovoril.

»Nikjer ne vidim ostalih. Misliš, da jim je uspelo pobegniti?«

»Morda. Upam,« sem rekel in s pogledom iskal kakšen znani obraz.

»Vsaj to. Upam, da je Saša pobegnila. Zmešalo se mi bo. Kaj če se ji je kaj zgodilo? Kaj če me potrebuje?!«

Skušal sem ga pomiriti: »Prepričan sem, da jim je uspelo. Prepričan sem, da je na varnem. Kar pa ne morem reči za naju.«

Velika mama se je približevala skupini Grdavsev. Zveri so se sporazumevale s spuščanjem oglušujočih krikov, z renčanjem in razkazovanjem moči. Spominjali so na gorile pri uveljavljanju hierarhije. Ob njih sem se počutil kot majhen glodavec, ki samo čaka, kdaj bo postal glavna jed na meniju. Sprehajali so se drug okoli drugega kot »mačke okoli vrele kaše«. Moja pozornost je bila usmerjena proti Veliki mami. Iz nje je vrel božji srd, bila je mnogo večja od Grdavsev in brez dvoma bi jih nekaj ponesla na drug svet, vendar ne bi upal staviti na zmagovalca, saj je bilo prvih za cel trop. Kljub radovednosti nisem nameraval čakati na razplet. Maksu sem namignil, da bi bil to pameten trenutek za počasen umik. Pokazal sem proti izhodu in Maks mi je rahlo nejeverno prikimal. Poiskal sem luknjo v obroču Grdavsev in se čisto počasi pričel ritensko pomikati proti izhodu.

Po nekaj metrih mi je eden izmed njih prekrizal pot. Čutil sem, kako sem s hrbtom dregnil ob njegove ogromne šape. Pogoltnil sem slino in se

previdno obrnil. Z glavo sem bil ravno pri njegovih kolenih, zver pa je v vsej svoji mogočnosti stala na zadnjih tacah. Ko je zarenčal, so moje telo preplavile neprijetne vibracije. Vedel sem, da je potreben samo majhen premik in ne bo me več med živimi. Maks se je k sreči uspel prebiti mimo, medtem ko sem sam popolnoma nepremično obstal. Bil sem ujet! Napetost v ozračju je rasla in občutek sem imel, da bo vsak čas počilo. Sedaj so Grdavske popolnoma obkrožili Veliko mamo in upal sem, da bo nekdo izmed njih naredil prvi korak. A ga nisem dočakal. Previdno so ohranjali varno razdaljo in se grozeče šopirili.

V ozadju sem zaslišal zvok vrat, ki se zapirajo. Pogled v tisto smer je odkril, da je Maks pritisnil gumb za zapiranje vrat.

»Frenk! Počakaj še par sekund. Ko bodo vrata skoraj zaprta, steci! Jaz te bom kril!« je zakričal.

Končno pametna ideja, sem pomislil. Prikimal sem mu. Po tihem sem menjal okvir, še vedno naslonjen na ogromne mišičaste tace Grdavske, ki se je odločil, da mi vsekakor prepreči pobeg. Najprej sem previdno vstavil okvir v pištolo in zdelo se mi je, da vsak zvok, ki sem ga povzročil, glasno odmeva naokoli kot v prazni koncertni dvorani. Nato sem čisto počasi napel prvi naboj v cev. Vrata so bila sedaj že ravno prav zaprta, da bi mi lahko uspelo. Maksu sem dal z roko signal, naj se pripravi. Zaprl sem oči in si predstavljal, kaj bom storil. Najprej sem moral opraviti z Grdavsko, ki stoji nad menoj, nato pa še z vsemi, ki stojijo na poti do vrat. Prostora za napake ni bilo!

Globoko sem vdihnil in se obrnil proti Grdavski ter pritisnil sprožilec. S te bližine ga ni bilo mogoče zgrešiti. Nekaj nabojev kasneje sem že tekel proti Maksu. Za seboj sem slišal renčanje Velike mame in se za trenutek

ozrl. Videl sem, kako je napadla Grdavse in jih mesarila enega za drugim. Zverine so letele po zraku, kot bi bile iz papirja. Medtem ko je kosila vse pred seboj, so jo preostali Grdavsi napadali z vseh smeri. Grizli so jo v tace, dva sta celo skočila na njen hrbet in se je lotila od tam. Velika mama je norela in Grdavsi so frčali na vse strani. Boj je bil srdit. Vrata so bila že skoraj čisto zaprta in ni bilo časa za počitek. Stekel sem, kakor hitro sem lahko, še vedno malce opletajoč in šibkih nog. Na svoji poti sem uspel pokositi še dva Grdavsa, ki sta mi prekrizala pot - z Maksovo pomočjo, seveda. Maks je z vso silo držal vrata odprta ravno dovolj dolgo, da sem lahko skočil skoznje in me ves čas kril s streli, ki so švigali mimo mojih ušes. Vrata so se zaprla tesno za menoj in bil sem na varnem.

»To je bilo pa napeto, stari moj!« se je pošalil Maks.

»Preveč, stari, preveč! Mislil sem, da je to konec. Resno. Hvala ti!« sem mu odgovoril.

Maks je samo zamahnil z roko in mi dejal: »Kolikokrat si pa ti mene rešil? Saj niti ne štejem več.«

»Adijo pamet! Malo se moram spočiti. Samo nekaj minut mi daj, samo toliko da ujamem sapo,« sem ga prosil.

Sedel je poleg mene in prikimal. Oba sva bila prepojena s krvjo, a še bolj kot fizično, sva bila izmučena v psihičnem smislu. Srečanje s skorajšnjo smrtjo človeka utruji. Opazoval sem svoje dlani in videl, da se ves tresem. Zavestno sem skušal umiriti dihanje in kar nisem prišel do dovolj zraka. Kakor da imam premajhna pljuča. Na drugi strani vrat se je slišalo besno renčanje ter lomljenje kosti. Upal sem, da bodo Grdavsi uspeli pokončati Veliko mamó, ker si ponovnega srečanja z njo resnično nisem želel.

*PONOVNO
SREČANJE*

Po kratkem teku sva končno prispela do vhoda v kompleks. O naši pisani družini ni bilo ne duha ne sluha.

Maks je precej zaskrbljeno dejal: »A misliš, da so ok? Da jim je uspelo priti na varno?«

»Prepričan sem, da so. Saj je Glavca z njimi,« sem ga skušal potolažiti, čeprav niti sam nisem verjel svojim besedam.

»Pa mu zaupaš?«

»Moram mu. Nimam druge izbire.«

»Prepričljiv ravno nisi.«

»Verjamem, da so ok in da mu lahko zaupamo. Poleg tega nisva nikjer videla njihovih trupel, torej sklepam, da so še živi. Bolje?«

»Niti ne. In kaj sedaj?«

»Sedaj greva vsak po svoje. Jaz po Georga in Jakca, ti do ostalih.«

»Si siguren, da je to pametna ideja?«

»Ne,« sem priznal.

»Ne bi bilo bolje, da greva skupaj in jih potem skupaj najdeva? Za vsak slučaj, če gre kaj narobe.«

»Kaj pa če so oni v težavah? Kaj če bova prepozna?«

»Dobro veš, da sam ne moreš nič proti kakšnemu Grdavsu, kaj šele, če jih bo več. Ostati morava skupaj. Tako imava vsaj teoretično možnost. Pa še ta ni velika.«

»Vseeno raje vidim, da umrem jaz, kot da nastrada še kdo drug. S tem ne bi mogel živeti,« sem rekel, obremenjen s krvjo, ki sem jo že imel na vesti.

»Ah, daj no. Kaj pa ...«

»Maks,« sem ga prekinil. »Pojdi! Poskrbi, da boste pripravljeni, ko pridem. Mislim, da bo potrebno hitro ukrepati. Ta debata je končana. Poišči Sašo in ostale! Ostalo prepusti meni.«

»Aha, boš zopet kakšno sranje pripeljal s seboj?«

»Skoraj zagotovo, saj me poznaš.«

»Ne skrbi, mi bomo pripravljeni. Skrbi raje zase.«

»Vedno.«

»Le glej, da mi prideš nazaj v enem kosu, prijatelj moj!«

»Torej me ne bi imel rad, če pridem v delih?« sem se pošalil.

»Adijo, Frenk! Vso srečo. Pa skušaj se zadržati in ne delaj preveč bedarij.«

Kdo? Jaz? Nikoli.«

»Mhm.«

»Tudi ti. Se kmalu vidiva.«

Nato sva odšla vsak v svojo smer. Ponovno sem bil sam na tem tujem kraju. Ponovno sam s svojimi mislimi in s celo vrsto nevarnosti pred seboj. Moj cilj je bil jasen in poraz ni bil dopusten. Najti moram majorja Georga, ker ga potrebujemo za pot domov, in najti moram Jakca, ker si zasluži kaj boljšega, kot je življenje laboratorijskega zajca. Normalen dojenček ali ne! Popolnoma vseeno mi je bilo. Živo bitje je in to je dovolj.

Sledil sem hodniku in se precej hitro gibal. Nobenega nepredvidenega srečanja si nisem želel in kazalo je, da imam srečo. Nikjer niti žive duše. Prišel sem do popolnoma drugačnih prostorov, ki so bili videti bolj prestižno, ne tako hladno in sterilno. Stene, še vedno kovinske, so bil sedaj obarvane zlato. Ta del kompleksa je bil celo ogrevan, saj je bilo čutiti temperaturno razliko. Na stenah so bila opozorila v obliki svetlečih se

znakov. Nisem jih razumel, vendar sem dobil občutek, da svariijo pred nepooblaščenim vstopom. Dobro, sem mislil, očitno sem na pravi poti. George se je zagotovo skril na najbolj varovan kraj, vendar ga to ne bo rešilo.

Pospešil sem korak, ves napet od pričakovanega ponovnega srečanja z majorjem. S tem sem postal rahlo nepreviden. Kot bi mignil, sem se znašel v težavah. Pritekel sem v stičišče hodnikov, kjer sta me opazila dva stražarja. Zopet sem se srečal z bitji, ki jih do sedaj še nisem videl. Na hitro bi ju človek lahko zamenjal z Belugami, z izjemo oklepa in sulice v rokah, bila sta tudi precej širša in bolj mišičasta. Na sebi sta imela zlat kovinski oklep in spominjala sta na kraljevo stražo. Stala sta pred velikimi vrati, ki so bila neobičajno kičasta, s številnimi okraski in raznimi znaki. Za temi vrati mora biti nekaj zelo pomembnega. Stražarja ali ne, padla bosta, sem mislil.

Stekla sta, s sulicami naperjenimi proti meni. Njuni dolgi koraki so poskrbeli, da se je oddaljenost med nami bliskovito zmanjševala. Sprostil sem varovalo na puški in nameril. Streli so odjeknili, a so se naboji zgolj odbijali od njunih oklepov. Kljub paničnemu stiskanju petelina, sem ju kvečjemu malce upočasnili. Ko sem spraznil okvir, sta se ponovno zagnala proti meni. Odvrgel sem puško in v vsako roko prijel po en nož.

Sam pri sebi sem rekel: »Očitno bomo tole uredili na star, klasičen način! Kar bo, pač bo!«

Bil sem presenečen nad svojo odločnostjo in pogumom. Z očmi sem premeril njun oklep in ocenil ranljive točke. Rezila sem obrnil navzdol in se pognal proti njima! Tik preden sem ju dosegel, sem se odrinil od desnega zidu in skočil mimo njiju. Pri tem sem prvemu stražarju rezilo

noža zaril v izpostavljeni tilnik. Padel sem po tleh, drugi stražar se je obrnil proti meni. Zamahnil je s sulico in me za las zgrešil. Hitro sem vstal in instinktivno zgrabil obe njegovi nogi ter ga z rameni podrl po tleh. Nato sem skočil na njegov trup in s koleno obtežil njegovi roki. Z obema rokama sem nož dvignil v zrak in zamahnil proti njegovi glavi. Odrinil me je proč od sebe, kakor da sem lažji od peresa. Malce omotičen od padca se nisem uspel pravočasno umakniti in zadel me je s sulico. Zabodel me je v levo ramo. Kot da to ne bi bilo dovolj, me je ob tem stresel še električni tok. Očitno so bile zlate sulice napojene z električnim nabojem. Bolečina je bila neznosna in po celem telesu so se širili mišični krči. Nato je izvlekel sulico in se pripravil, da me zopet nabode. V tem sem z zdravo roko izza pasu potegnil revolver in ustrelil proti njegovi glavi. Sreča je hotela, da sem ga zadel naravnost v oko in padel je kot vreča cementa. Vstal sem in se ozrl na ranjeno ramo. Električni tok je dobro prežgal rano in skoraj nič nisem krvavel. Vse je za nekaj dobro, sem mislil. Vsaj rano mi je razkužil. Pobral sem orožje in pograbil še njegovo sulico. Pomislil sem, da zna priti še kako prav.

Pred vrati sem videl komandno ploščo. Tokrat s samo enim znakom in samo enim gumbom. Presenečen sem pritisnil in velika zlata vrata so se graciozno odprla. V notranjosti sem zagledal prizor, ki ga nikakor ne bi pričakoval - vodne fontane, čudovito rastlinje ter mini slapove na vsaki strani ogromne sobane, lesketajoče se zlate stene in kamnita tla. Prostor je bil zares čudovit. Voda je bila kristalno čista in osvežilno hladna. Rastline so bile videti negovane in polne življenja. Prostor je skozi odprtino na stropu razsvetljevalo sonce oziroma nekaj soncu podobnega, saj je zunaj vladala noč. Izredno močna in naravna svetloba se je odbijala od zlate

barve in prostor polnila s prijetno toploto. Za trenutek sem pozabil na težave in na nalogo, ki je bila pred menoj. Ustavil sem se pred fontano in si osvežil obraz. V moje misli se je prikradla želja po tušu. Po hladnem, dolgem tušu in milu. Dolgo se že nisem umil in na lastni smrad sem se že skoraj privadil. Z rokami sem segel v vodo in si osvežil obraz. Ko sem odprl oči, sem pred seboj zagledal velike zobe in zadnji trenutek sem hipoma odmaknil glavo. To me je še kako predramilo! Previdno sem stopil do roba fontane in se zagledal v vodo. Le kako hudiča tega nisem prejel?! Fontana je bila polna rib. Pravzaprav piranjam podobnih rib. Kar videl sem, kako bi mi požrle obraz, če bi bil še malce bolj nepreviden. Ponovno sem se zavedel, da sem na lepem, a izjemno nevarnem kraju. Dovolj je bilo počitka.

Sledil je še en čudovit vrt, vendar tokrat nisem pustil, da bi me ustavil. Pred naslednjimi vrati sem iz neznanega razloga obstal. Notranji občutek mi je pravil, da nekaj ni prav, nekaj ni bilo v redu. V glavi mi je čudno donelo in nikakor se nisem mogel predramiti. Pomislil sem na vodo, ki sem jo ravnokar pil, in se vprašal, če imam morda kakšno reakcijo nanjo. Sedaj me je v glavi že prav grdo zbadalo, kakor bi nekdo nad mojim očesom pritiskal igle. Nato sem dobil nenaden in močan preblisk. Najprej je šlo za kratke prizore, nato vedno daljše. Videl sem tuje spomine, trpljenje, hude zlorabe in neutolažljivo žalost. Ob vsem tem me je bolelo srce in kljub bolečini sem želel ugotoviti, kaj je tisto, kar vidim. Skušal sem se skoncentrirati na posamične slike in jih razjasniti.

Videl sem velika zbirališča. Ne, niso bila zbirališča! Videl sem zapore z natrpanimi Belugami. Bili so izmučeni in čutil sem, kako njihova volja popušča. Vdajali so se kruti usodi. Nato sem videl, kako jih pretepajo in

mučijo. Videl sem tudi sulice, kakor je bila ta, ki sem jo držal v rokah. Videl sem grozovito trpinčenje in stradanje. Nato so vizije postale bolj osebne, kot bi gledal iz lastne perspektive. Videl sem na kupe golih ženskih Belug v soju mesečine. Opazil sem okove na njihovih rokah in nogah. Telesa so bila polna brazgotin in podplutb. Nato se je slika zazibala naprej in nazaj. Obdajali so me skrajno neprijetni občutki in počutil sem se umazanega. Slišal sem glasno dihanje in občasne udarce. Na rokah sem še vedno videl okove, ki so bili tokrat pričvrščeni na posteljo. Dlje kot sem opazoval svet skozi to perspektivo, lažje sem sestavljal celotno sliko. Kakor da bi me nekaj nasilno suvalo od zadaj. Kakor da ... v tem trenutku se mi je posvetilo. Povezan sem bil s svojo Belugo in nekdo jo pravkar posiljuje! V meni se je zbudil neznanski bes in takoj sem prekinil mentalno povezavo. Počutil sem se, kot da bi bil sam posiljen. V meni je vrela kri in sla po maščevanju. Odprl sem vrata in pred očmi zagledal prizor, ki ga ne bom nikoli pozabil.

Na postelji sta bili priklenjeni dve ženski Belugi, ena na vseh štirih, druga plosko na trebuhu. Tista, ki je ležala na trebuhu, je bila videti mrtva ali vsaj nezavestna, nad drugo je nekdo sproščal svoje sadistične fantazije. To je bil torej prizor, ki sem ga videl in čutil!

Zakričal sem besno in na ves glas: »Dovolj! Pusti jo! Takoj!«

Posiljevalec se je presenečeno obrnil, me pogledal, se nasmehnil in prišel še bolj suvati Belugo, ki je kričala od bolečin. V njegovih očeh ni bilo niti sledi o strahu ali obžalovanju.

»Ubil te bom, prasec prekleti! Si me slišal! Ubil te bom!« sem zakričal in se pognal proti njemu.

V roki sem krčevito stiskal sulico, odločen, da mu jo zarinem naravnost v mednožje. Trpel bo, preden bo umrl, trpel! Nenadoma sem po celém telesu začutil močan električni tok. Popolnoma nemočen sem padel na kolena. Dva stražarja sta me pograbila vsak pod eno roko in me postavila pred svojega gospodarja. Z vso težo sem visel na njima, saj so mi noge popolnoma odpovedale.

»Gospodarjev« videz me je ulovil nepripravljenega. Pričakoval sem nekaj Belugam podobnega, vendar se je pred mojimi očmi znašel manjši in skoraj popolnoma človeški lik. V množici ljudi ga ne bi izpostavil. Njegov obraz je bil iznakažen, vendar vseeno nezamenljivo človeški. Gube so nakazovale zrelo starost, njegova drža pa aristokratsko poreklo. Sivi lasje so malodane pobegnili z njegove glave in razkrili velike temne pege na lasišču. Bil je gol in prav nič ni skrival svojega premoženja. Tudi slednje je bilo videti dokaj normalno. Njegovo telo je bilo koščeno in šibko. Kljub temu je iz njega vrela nenavadna energija. Očitno je bilo, da je človek kot jaz in ti. Le starejši in bistveno bolj pokvarjen. Avtoritativno je stopil bližje in me z nasmehom na obrazu okaral, kot bi karal majhnega otroka: »Kako si me drzneš motiti?! Mar nisi videl, da sem zaposlen?«

Osuplo sem vprašal: »Govoriš? Kako? Kako je to mogoče? Kako je mogoče, da te razumem? Kako? Kaj?«

Še preden je uspel odgovoriti sem nadaljeval, v ostrem tonu: »Kakorkoli že - jebi se! Jebi se! Jebi se! Ti prekleti prasce umazani! Ubil te bom! Pa čeprav govoriš. Me prav nič ne zanima! Mrtev si! Ti pokvarjeni, stari ...«

Namignil je stražarjema in zopet sem okusil bridko bolečino električnega toka, ki se sprehodi skozi vse mišice v telesu, še preden sem

končal napad jeze in preklinjanja.

»Naučil se boš spoštovati svojega gospodarja. Kot so se še vsi pred teboj,« je rekel z vzvišenim in mirnim glasom.

Skušal sem se prisiljeno nasmehniti, vendar sem bil prešibek: »Jebi se! Ti, sadist prekleti! Nikoli! Ti nisi moj gospodar. Ti si samo ...«

Ponovno sem med rebri začutil oster konec sulice in močan električni tok. Zdelo se mi je, da lahko sedaj že vonjam zažgano meso. Svoje zažgano meso!

»Ali veš, kdo sem jaz?« je vprašal, kakor da bi bilo to splošno znano. Kot da bi to moral vedeti že ob samem rojstvu.

»Sadistična pošast?« sem mu osorno odgovoril s pogledom prezirajočim do kosti.

»Jaz sem gospodar vsega, kar vidiš. Vse to je moje. Vse! Vse živo in neživo. Brez mene ne bi bilo tukaj nikogar in ničesar. Jaz sem alfa in omega, začetek in konec. Jaz odločam o življenju in o smrti.«

»Če prav razumem, se imaš za boga? Super, samo to mi je še manjkalo.«

»Boga? Ha, ha, ha! Sem že skoraj pozabil, da vi nerazviti staroselci verjamete v bogove, demone in krilate može v belem perilu. Te zgodbice so me vedno nasmejale. Ovce potrebujejo pastirja, da jih vodi, to je bilo očitno že tisočletja nazaj. Bog je bil le orodje vaših voditeljev, s katerim so vas držali ponižne in ubogljive. Ne reci mi, da verjameš v te pravljice?«

»Verjamem v pošasti, kot si ti! Verjamem v ljudi, ki mislijo, da so več vredni od ostalih in da lahko z njimi počnejo, karkoli hočejo. Pošasti, v pravem pomenu besede.«

»Pošast? Izmed vseh spak, ki si jih srečal tukaj, si mene označil za pošast? Torej nisi zgolj neumen, si tudi slep. Kako sem lahko pošast, če sem ravno jaz tisti, ki je ustvaril vse, kar vidiš? Jaz ne uničujem, jaz ustvarjam. Za razliko od tebe. Od kar si prispel sem, samo uničuješ, moriš in kradeš! Tvoja nehvaležnost ne pozna meja.«

»Nehvaležnost? Za kaj?« sem presenečeno vprašal.

»Jaz sem ti dal vse, ti pa si mi to povrnil s tem, da si kradel. Tega ne morem tolerirati!«

»Jaz? Ničesar nisem ukradel!« sem ga prekinil.

»Seveda si! Umoril si moje ljudi. Ljudi, ki so moja lastnina. Povzročil si mi škodo.«

»Ljudje niso tvoja lastnina!«

»Jaz sem jih ustvaril, brez mene ne bi obstajali. Moji so, da delam z njimi karkoli želim! Oni SO moja lastnina, pa če si to želijo ali pa ne!«

»Torej so tvoji sužnji?«

»Kako primitiven izraz. Oni so moja lastnina, moj kapital. Sadovi mojega truda. Moje igrače in moji otroci.«

»Jebi se! Oni so živa bitja, ki imajo pravico do svobode! Nihče si jih ne more lastiti.«

»In to od človeka, ki jih je pomoril na desetine?! Ti, ki za seboj puščaš mlake krvi in razsekana telesa? Ti boš govoril, kako naj ravnam z njimi? Ti? Ti nimaš te pravice!«

»To je bilo v samoobrambi! Nisem jih želel ubiti. Nisem imel izbire. Samo ...«

»To lahko ponoviš, koliko krat hočeš, vendar prav nič ne spremeni dejstva. Moril si! Kradel si! Tvoje roke so polne krvi. In plačal boš za to!«

me je prekinil z globokih glasom, ki je bil z vsako besedo glasnejši.

»Imaš prav! Plačal bom za to, kar sem storil,« sem rekel mirno in ga pogledal naravnost v oči.

»No vidiš, končno se razumeva. Morda pa je še upanje zate,« je zadovoljno rekel.

Nadaljeval sem z odločnim tonom: »Svoj dolg bom poplačal s tem, da jih bom rešil izpod tvoje tiranije! Da jih bom osvobodil. S tem, da te bom ubil!«

Ponovno sem si prislužil električno zabavo notranjih organov.
»BBBZZZZZZZZZZZZZZ ...«

Mirno je nadaljeval: »Prazne grožnje me ne ganejo. Tvoji dnevi brezglavega letanja naokoli so končani. Od sedaj naprej imaš drugo nalogo. Tvoje življenje bo končno dobilo smisel. Za to bi lahko izkazal več hvaležnosti.«

»Zopet s to hvaležnostjo. Za kaj že?« sem zdolgočaseno vprašal.

»Zato, ker te bom pustil živeti, kljub tvojim mnogim grehom! Moral bi te ubiti tukaj in zdaj. Povzročil si mi dovolj težav in bi si to še kako zaslužil. Ampak te ne bom. Kot pravijo vaše svete knjige – bog odpušča grehe, če se grešnik kesa. Pa jih bom tudi jaz, če boš priznal svoje grehe, se pokesal in mi izkazal svojo predanost.«

»Zakaj zaboga bi pa to želel storiti?« sem vprašal, presenečen nad njegovimi besedami.

»Ker si pravkar dobil drugo priložnost. Priložnost, da poplačaš za vse, kar si ukradel in za vse, ki si jih umoril. In morda tudi zato, ker je tvoja naloga prijetne narave. Mnogo bolj prijetna, kakor tvoje življenje do sedaj. Upiraš se svoji usodi, brez da bi sploh vedel, kakšna je.«

»Moja usoda? Ne verjamem v usodo.«

»V kaj verjameš, je popolnoma nepomembno. Usodi ne moreš ubežati. Pripeljala te je k meni. Ob pravem času in na pravi kraj. Kakšne so bile možnosti za to?«

»Očitno prevelike.«

»Verjemi, karkoli želiš. Nič ne spremeni dejstva, da je tvoja usoda sedaj v mojih rokah. Zate imam prav posebno nalogo. Upoštevajoč, da si do sedaj jemal življenja, jih boš sedaj lahko ustvarjal. Kako prikladno, kajne? Skoraj bi lahko rekel, da je pravično. Če me spomin ne vara, je bil vaš bog milosten, vsemogočen in pravičen. Kakor jaz, torej. Morda pa sem res bog, kot ti praviš. Kakorkoli že, skrbel boš za reprodukcijo in to do konca svojih dni. To je tvoja usoda in to je tvoja naloga.«

»Repro- kaj? Kaj naj bi počel?« sem vprašal, popolnoma presenečen. Ves čas sem imel nenavaden občutek in sedaj se mi je končno odkrivalo, kaj se je pravzaprav zgodilo z menoj.

»Prav si slišal. Tebe sem ustvaril za reprodukcijo. Samo za reprodukcijo! Bil si nič, sedaj si nekaj. Sedaj boš služil kot sredstvo za nadaljevanje naše rase! Lahko si ponosen nase. To je pomembna naloga.«

»Kako to misliš, ustvaril? Kaj si mi storil?!«

»Malce sem se poigral s tvojo genetsko strukturo. Sedaj nisi več isti človek, kot si bil. Sedaj si nekaj popolnoma drugega. Vidiš, sedaj sem tudi tvoj stvarnik. Tvoj gospodar. Si moj največji dosežek! Sploh se ne zavedaš, kakšno srečo imaš in kakšno čast. Ti boš tisti, ki bo ponovno zagnal kolesje reprodukcije. Prvi izmed mnogih, ki sledijo. Tvoji otroci bodo poslani po svetu, da ustvarijo novo raso ljudi. S teboj sem popravil napake, ki so jih ustvarili moji očetje in njihovi očetje pred njimi. Uspelo mi je nekaj, kar ni

še nikomur. Naredil sem te kompatibilnega!«

»Kompatibilnega s čim? Kompatibilnega za kaj?« sem vprašal prestrašeno in nič kaj navdušen nisem bil nad povedanim.

»Prenašanje naših genov na nove generacije. Obuditev naše rase in njen ponoven dvig!«

»Mislim, da je čas, da tvoji geni izginejo s površja Zemlje!«

»He, he, he! Zaradi tebe se to ne bo zgodilo! Jaz lahko umrem. Prav tako moji bratje. Ti si tisti, ki boš ponesel našo zapuščino v prihodnost! Ti! In ničesar ne moreš storiti, da bi to preprečil. Ironično, kajne?«

»Narobe! Jaz jo bom zaustavil. Tukaj, sedaj! S tem, ko te bom ubil!«

»Pa menda ne misliš, da lahko ubežiš svoji usodi? Naivni mali človek. Da imaš izbiro?«

»Ne moreš me prisiliti, da naredim karkoli! Nikoli ti ne bom pomagal!« sem zakričal.

»Si prepričan?« je vprašal, kakor da že ima pripravljen odgovor.

»Popolnoma. Z ničemer me ne moreš prisiliti v to! Nikoli ti ne bom pomagal! Nikoli!« sem zabrusil in se skušal otresti močnega oprijema stražarjev, ki sta me še vedno držala za roke.

»Zanimivo. Se ne spomniš več svojega srečanja s tole mojo Nimfo tukaj?«

»Nimfo?«

»Tako jih imenujemo,« je rekel, stopil bližje in mi prišepnil na uho: »Ker so tako nenasitne v postelji. Ha, ha, ha!«

»Prasec!« sem zakričal besno in mu skušal pljuniti v obraz, vendar so bila moja usta popolnoma izsušena.

»Ne verjameš? Morda bi moral poskusiti. Bil bi presenečen, kaj vse ti lahko nudijo. Bilo bi ti všeč.«

»Nisem prekleti posiljevalec! Kot ti!«

»Ustvarjene so samo za en namen - za nudenje telesnih užitkov. No za dva, a se je pri razmnoževanju malce zakompliciralo. Za to so bile genetsko prirejene in samo to znajo početi. Njihovi hormonski nivoji so bili dvignjeni do maksimalnih vrednosti in od malega so naučene ugajati moškim. Že sam njihov telesni vonj prebudi željo po spolnosti. Vse na njih je ustvarjeno za mesene užitke! Se ne spomniš več?« je rekel pomenljivo.

»Nimam pojma, o čem govoriš?« sem zabrusil, pa čeprav sva oba vedela, da lažem.

»Spomni se, kako si se počutil, ko si prvič srečal mojo Nimfo. In ja, točno tale je bila. Je moja najljubša. Res je dobra.«

»Ne vem, o čem govoriš, prekleti prasec!«

»Ne? Naj ti osvežim spomin. Srečal si jo na hodniku in nemudoma si jo zasledoval, kot zver zasleduje svojo žrtev. Zate je bila samo kos mesa. Nekaj te je vodilo k njej in razum te je popolnoma zapustil. Tvoji nagoni so prevzeli nadzor in vse tvoje zavore so popustile. Ne moreš se ji upreti, nemogoče je! Je kot droga, ki te omami.«

»Ni res. Ni bilo tako!« sem zabrusil, čeprav sem vedel, da ima do neke mere prav. Takrat se ji res nikakor nisem mogel upreti. Nisem se imel več pod kontrolo. Kakor bi bil res omamljen.

»Sebi lahko lažeš, kolikor hočeš. Meni ne moreš. Konec koncev je del mene v tebi, he, he, he,« je rekel in se sladko zasmel.

»Kaj?! Jebi se! Ne! Nisi ...«

»Del moje genetike sedaj domuje znotraj tvoje. Če ti bo lažje, lahko o meni razmišljal kot o svojem očetu, stvarniku če želiš.«

»Ti nisi in nikoli ne boš moj oče!«

»Kakorkoli ti bo lažje. Dejstvo pa ostaja, da jo boš, če te zaprem z njo v sobo, napadel in oplodil. Temu se ne moreš izogniti! Obnašal se boš kot žival, nagonsko.«

»Nikoli! Jaz tega ne bi nikoli storil! Nikoli!« sem vztrajal.

»Pa vendar si to že storil! Tvoja semena plavajo v mojih Nimfah. In čez nekaj mesecev, boš postal oče mnogim otrokom. Vidiš, da sem imel prav. Zaradi tebe bo moj rod preživel. Upiranje je popolnoma nesmiselno. Zakaj se ne bi ob tem raje zabaval?«

»Kaj? Kako? Ne razumem. Nisem! Ubil te bom, prasec! Kaj si storil?!« sem rekel pretreseno.

Bil sem šokiran. Vse, kar sem mislil, da vem, se je podrlo kot hiša iz kart. Izkoristil me je! Imam otroke? Postal bom oče? Komu, čemu? Ideja je bila strašljiva že sama po sebi. Brez da sem pomislil na to, kaj utegnem spočeti. Nisem mogel verjeti besedam, ki sem jih slišal.

»Sedaj, ko sva to razčistila, ti lahko ponudim nagrado. Tale Nimfa tukaj, najlepša od vseh in najbolj izkušena, je lahko tvoja. Z njo lahko počneš karkoli želiš. Ugodila bo vsem tvojim željam. Z njo boš videl nebesa in pozabil na vse probleme. Vidiš, jaz sem dober gospodar.«

»Nisi gospodar, ampak izkoriščevalec! Zate so samo meso! Sužnji! Kako lahko živiš sam s seboj?! One so živa bitja. Imajo pravico do svobode!«

»Brez mene ne bi niti obstajale! Jaz sem jih ustvaril, jaz jih hranim, jaz dajem smisel njihovemu obstoju.«

»Ne potrebujejo te! Brez tebe bi bile svobodne. Svobodne, da si same krojijo svojo usodo. Da počnejo, kar želijo.«

»Svobodne? Kaj pa bodo počele, če bodo svobodne? Samo razmnožile bi se kot rakaste celice. To je vse, kar znajo! Jest, srati in se razmnoževati!«

»Razmnožile? Torej se one lahko razmnožujejo?« sem ga vprašal začudeno.

»Biološko da, vendar je to strogo prepovedano. Vsaka kršitev je kaznovana s smrtjo. One so nižja rasa! Ničvreden mrčes. Če jim pustimo, da se preveč razmnožijo, bo šlo vse k vragu! Golazen bi preplavila naš svet.«

»Užival bom, ko te bom ubil. Užival, kot še nisem užival nikoli!« sem zabrusil s prepričanostjo v očeh. Vedel sem, da mi bo uspelo. Nekega dne mi bo uspelo. Mora mi!

»Kmalu se bom naveličal pogovora s teboj. Pa sem mislil, da me bo pritegnil. Mislil sem, da boš inteligentnejši. Da boš cenil mojo ponudbo. Očitno sem se motil.«

»Kaj ste naredili z Nininim otrokom?«

»S kom?« je nevedno vprašal, kakor, da ne bi poznal njenega imena.

»Ne delaj se neumnega. Dojenček, kje je?«

»Aha. Govoriš o novem mešančku. Z njim imam druge načrte. Zanj je prav dobro poskrbljeno, nič ne skrbi.«

»Kako to misliš?«

»Ni bi razumel, četudi ti povem. Vi še niste dorasli tej znanosti.«

»Jaz prav dobro razumem, kaj počnete tukaj. Igrate se boga!«

»In sedaj nas bo bog kaznoval, kajne? Uuuuu, kako me je strah.«

»Ne bog, JAZ!«

V tem sem se z vso težo spustil proti tlorisu in z obema petama udaril stražarja v prste na nogah. Ravno toliko ju je zmedlo, da sta me spustila iz rok. Prijel sem sulico s tal in jo zaril v prvega stražarja. Zadel sem ga pod vratom in kričeč od bolečin se je zgrudil. V tem je drugi zamahnil proti meni, a sem se zadnji trenutek uspel izmakniti ostri sulici. Zagrabil sem revolver, ki je ležal na tleh, in ustrelil v njegova odprta usta. Nato sem se obrnil še proti drugemu stražarju, ki je hlatal za zrakom in mu namenil naboj v glavo, ki ga bo rešil muk. Obrnil sem se proti gospodarju, vendar se je ta že pognal v tek. Ko je pritekel mimo Beluge, ga je ta spotaknila. Prišel sem do njega, se ga dotaknil s sulico ter sprožil električni tok. Padel je v nezavest, jaz pa sem medtem stopil do Beluge in se ji zahvalil.

»Hvala.«

»Hvala tebi,« je odgovorila in me popolnoma presenetila.

»Lahko govoriš?« sem jo vprašal.

»Da,« je odgovorila.

»Jaz pa sem mislil, da se sporazumevate samo s telepatijo.«

»Ne.«

»To je dobro. Tako se bova lažje sporazumevala. Dovoliš?« sem jo vprašal in jo rešil okov.

»Hitro, proč morava! Preden ugotovijo, da je nekaj narobe,« je rekla panično.

»Nekaj še morava prej storiti,« sem ji odgovoril. V roke sem ji položil sulico in jo pogledal globoko v oči ter ji rekel: »Mislim, da bi to morala ti narediti.«

Oklevajoče je vzela sulico v roke in pogledala proti svojemu samooklicanemu gospodarju. Roke so se ji tresle in njen pogled je

razkrival tako bes, kakor tudi strah.

»Naredi to. Zaslužil si je! Čas je za maščevanje! Za vse, kar ti je storil!« sem ji rekel.

V tem se je gospodar prebudil in se zvalil na hrbet. Z gnusom in s prezirom na obrazu ji je zabrusil: »Saj ne upaš. Ne drzneš si dvigniti roke nad svojega gospodarja.«

Zbirala je pogum, da stori nekaj, na kar si nikoli v življenju niti pomisliti ni upala, a si je obenem želela storiti. V njej se je bil srdit notranji boj!

»Oba sta mrtva! Vama je jasno?! Oba sta mrtva. Ko bodo izvedeli, kaj sta storila, vas bodo vse pobili. Vse do zadnjega!« je grozil s puščico na prsnem košu.

Pokleknil sem do njega in mu rekel: »Hvala ti.«

»Ti ničvredni, nehvaležni izrodek. Hvala za kaj?«

»Hvala, da si mi odprl oči. Sedaj vem, kaj moram storiti. Sedaj vem, kakšno je moje poslanstvo,« sem mu rekel in ga pri tem gledal naravnost v oči. »Osvobodil bom vse tvoje sužnje in pobil vse, ki so ti zvesti. Tvoja zapuščina ne bo nova rasa tvojih ljudi, ampak osvoboditev vseh sužnjev. Danes je začetek konca vladavine gospodarjev! Danes se prične osvobodilni boj, tukaj, s teboj.«

»Nikoli ti ne bo uspelo! To, kar govoriš, so samo sanje. Vse, kar boš storil, je, da boš pretil veliko nepotrebne krvi,« je grozil.

»In ne bom se ustavil,« sem ga prekinil, »dokler ne osvobodim vseh LJUDI na tej Zemlji! Dokler ne odstranim vseh, ki so takšni, kot si ti. Vi ste kuga, ki pesti planet! In jaz sem ogenj, ki jo bo uničil!«

»Ti in katera vojska?« se je posmehoval.

»Tvoja!« sem odgovoril odločno.

»Nikoli ti ne bodo pomagali. Ne upajo si. Za razliko od tebe vedo, kdo je njihov gospodar. Ne bi se dvignili proti njemu. Nihče te ne bo podprl.«

»Si prepričan o tem?«

»Oni so samo živali, ki naredijo, kar jim rečeš! Nimajo glave, da razmišljajo. Njihov smisel je, da služijo nam. Brez nas je njihovo življenje nesmiselno. Tega se zavedajo in to spoštujejo. Za razliko od tebe. A ni tako, ljubica?« je rekel ošabno in pogled usmeril proti Belugi.

Naslonila je konico sulice na njegov penis in mu rekla z odločnim glasom: »Nismo nobene živali! Smo ljudje. Imamo možgane, da z njimi razmišljamo, srce, da z njim ljubimo in usta, da govorimo. Nismo igrače, ki jih lahko zlorabljaš po mili volji. Nismo na svetu za tvojo zabavo. Strah je bil edini razlog, da smo tolerirali tvojo vladavino, tvoje trpinčenje in zaničevanje. Nihče te ne spoštuje in če nas ne bi bilo strah, bi ti vsak izmed nas z veseljem prerezal vrat. Čas je, da se osvobodimo. Čas, da začnemo končno živeti svobodno in da sami odločamo o svojem življenju. In bomo svobodni! Za tvojim hrbtom se že dolgo pripravlja upor in ti tega nikoli nisi videl, ker si zaslepljen s svojo močjo! Leta in leta smo čakali na pravi trenutek in končno je napočil naš čas. Ko te ne bo več, ko bodo moji bratje in sestre izvedeli, da si mrtev, bomo stopili skupaj. Čas je za revolucijo in svobodo. Škoda, da tega ne boš videl.«

Z gnusom na obrazu je glasno zakričal: »Kako si drzneš uporabljati naš jezik! To je prepovedano! Kdo pa misliš, da si ...«

V tem trenutku mu je zarila sulico skozi mednožje. Enkrat, dvakrat, trikrat!

»Tudi jaz sem človek! Nisem tvoja igrača! To je za vse, kar si storil!« je zabrusila in ga pričela še bolj besno napadati! Vsa je bila že poškopljena s krvjo, vendar je tudi to ni ustavilo.

Ko sem se prepričal, da je mrtev, sem jo previdno objel, ji vzel iz rok sulico in dejal: »Dovolj bo. Konec je. Mrtev je. Ne more ti več škodovati. Sedaj si svobodna!«

»Svobodna? Saj niti ne vem, kaj to pomeni,« je v joku odvrnila in spustila krvavo sulico iz rok.

»To pomeni vse, kar si želiš, da pomeni. Usoda je sedaj v tvojih rokah. Narediš lahko kar hočeš in nihče več ti ne more ukazovati. Nihče več ti ne bo govoril, kaj moraš narediti in kaj ne. Konec je s posiljevanjem in pretepanjem. Svobodna si, da živiš svoje življenje, kakor si želiš.«

»Si resno mislil, kar si prej rekel? Da nas boš vse osvobodil?« me je vprašala in v njenih očeh sem videl strah. Svobode se je bala. Bila je nekaj novega. Ni vedela, kaj naj sedaj naredi in strah jo je bilo naslednjega koraka.

»Absolutno! Pa če je to zadnje, kar storim,« sem jo potolažil in niti pomislil nisem, kaj te besede dejansko pomenijo.

»Zakaj? Zakaj bi nam pomagal? Nič nam nisi dolžan.«

»Ker to ni prav. Kako delajo z vami. Ni prav. Ne morem samo gledati in ničesar narediti. Potem ne bi bil nič boljši od njih. Zaslužite si več.«

Nežno me je prijel za lica in z zaljubljenim pogledom v oči dejala: »Ko sem te srečala, sem začutila, da si nekaj posebnega. Nekaj je bilo na tebi. Takrat še nisem vedela kaj. Sedaj vem!«

»Aja?« sem zajecjal presenečeno. Malce mi je bilo tudi nerodno.

Njen ljubek obraz je bil prepojen s krvjo, vendar je to očitno ni prav nič motilo. Poljubila me je in zopet sem začutil, kako po mojem telesu divjajo hormoni. Bil sem kot vulkan, ki bo vsak čas eksplodiral. Poljubi so bili vedno bolj strastni in počasi sem se pričel izgubljati v njih. Njene roke so polzele po mojem hrbtu in počasi sem izgubljal stik z realnostjo. Naenkrat ni bilo več pomembno, kje sva in kaj se dogaja. Le da sva skupaj, ujeta v tem brezčasnem trenutku. Tedaj sem se spomnil besed pokojnega gospodarja, ki je ležal pred nama, in jo odrinil.

Začudeno me je pogledala in vprašala: »Kaj je narobe? Si me ne želiš?«

»Si, ampak ne tako. Ne sedaj. Ne bi bilo prav,« sem odgovoril neprepričljivo.

»Mar te ne privlačim? Ti nisem všeč?« me je spraševala, kot bi bila neznansko užaljena.

»Dobro veš, da me in to z gravitacijsko silo Lune, vendar sedaj ni časa za to. Poleg tega pa ne dam starcu prav - da se ne morem zadržati. Jaz sem gospodar svojega telesa in jaz odločam o tem, kaj bom počel in kdaj bom to počel. Nikakor ne moji hormoni, pa če so še tako močni. Počakala bova, dokler ne bo vsega tega konec. Sedaj imava pomembnejše stvari pred seboj.«

»Razumem. Če si tako želiš, bova počakala,« je pritrdila nekoliko užaljeno.

V roke sem prijel nož in starcu odrezal glavo. Vrat je bil že na pol odrezan, za to je poskrbela Beluga, jaz sem samo dokončal začeto. Nisem si predstavljal, kako težko je nekomu odrezati glavo. V filmih je to vedno videti sila preprosto. Z gnusom me je opazovala in vprašala: »Zakaj to počneš?«

»Ker me boš sedaj odpeljala do svojih prijateljev, do tistih, ki imajo pogum za upor.«

»In zakaj potrebuješ njegovo glavo?«

»Potrebovala bova dokaz, da je mrtev.«

»Imaš prav. Drugače ne bodo verjeli. Nikoli se še ni nihče uprl svojemu gospodarju. Ali pa ni preživel, da bi komu povedal. Da bi kdo dvignil roko nad očeta, je nepredstavljivo.«

»Vse je enkrat prvič. Zaslužil si je, naj ti ne bo hudo. Če ga ne bi ti ubila, bi ga jaz. V vsakem primeru bi se znašla v tej situaciji. Pusti, kar je mimo in razmišljaj o prihodnosti. Težka naloga je pred nami. Najprej bova vsem povedala, kaj se je zgodilo. Nato bova zbrala vojsko in osvobodila celotno mesto. Starec je imel prav, ko je rekel, da bo preteklo še nekaj krvi, preden bo vsega konec. Upam samo, da se je motil glede končnega rezultata. Pomagati morava tudi mojim prijateljem in jih poslati domov. Upam, da je z njimi vse v redu. Greva?«

»Da, ampak pusti meni, da govorim. Tebe nimajo v prijetnem spominu.«

»Verjamem. Prosim, povej jim, da mi je žal. Res mi je. Nisem imel izbire. Vse kar sem storil, sem storil v samoobrambi. Nikoli nisem želel nikogar... samo branil sem se.«

Prikimala je in odpravila sva se dalje. Čez čas sva prispela do bivalnih prostorov. Stene so bile temne in puste, nikjer ni bilo pohištva ali nečesa, kar bi naredilo prostor domač in prijeten. Spali so na tleh, natlačeni kot sardele. Ozračje je bilo hladnejše. Po prostoru se je širil vonj po bolezni. Hodila sva po ozkem in visokem hodniku, ki se je na koncu razširil v veliko dvorano. Tu so se očitno zadrževali tekom dneva. Ko so me prvi

domačini zagledali, so pričeli kričati na pomoč. Zdeli so se precej sovražno nastrojeni. Za trenutek sem podvomil v svoj načrt. Kaj pa če nočejo biti svobodni? Kaj če me bodo ubili, na licu mesta?

Pogoltnil sem slino in vprašal Belugo: »Si prepričana, da me ne bodo raztrgali?«

»Ne,« je odgovorila kratko in jedrnato.

»Kaj?« sem vprašal panično.

»Podaj mi roko.«

»Zakaj?«

»Podaj mi roko!« je vztrajala.

»Grdo me gledajo,« sem rekel in ji podal roko.

»Te to preseneča?« me je vprašala začudeno.

»Ne, ampak vseeno ...«

»Sedaj bodi pa tiho. Bom jaz govorila.«

»Brez ugovorov z moje strani.«

Stopila sva na sredino dvorane in se približala nekomu, ki je bil videti kot starešina - bolj izmučen in starejši od ostalih. Njegov blede obraz je bil poln brazgotin in gub. Koža po telesu je bila polna ran in izrastkov. Iz nekaterih je tekla prozorna tekočina. Pod očmi so se pasli veliki, temni podočnjaki. Videti je bilo, kakor da bi si sam prerezal usta, ki so jih imeli načeloma prišita skupaj. Prav tako je bil že malce sključen in shiran. Starček pač, sem pomislil. Ostali so ga očitno spoštovali, saj so mu odstopali prednost. Okoli nas se je zgrnila množica Belug, moških in ženskih. Popolnoma so napolnili dvorano. Pobeg sedaj zame ni bil več mogoč. Od tukaj se ne bi izvil v enem kosu, bilo jih je preveč. Samo upal sem lahko, da moja Beluga ve, kaj počne.

Po dvorani se je širil piskajoč zvok in množica je očitno imela marsikaj za povedati čez mene. Zvoki so mi parali bobniče v ušesih in vibracije sem čutil po celotnem telesu. Nenadoma je s hrbtne strani name skočil velik Beluga. Vrgel me je po tleh in me obrnil na hrbet. Z neposredne bližine mi je zakričal v obraz. Čutil sem njegov srd in vonjal njegovo kosilo. Nisem se boril, s tem bi samo še poslabšal situacijo. Prijel me je za ramena in me vrgel na drugo stran sobane. Poletel sem, kot bi bil narejen iz papirja. Zopet je bil na meni in tokrat me je s svojo težko roko udaril naravnost na čeljust. Še glasneje je zakričal in se bahal pred drugimi. S svojo težko nogo je pritisnil na moj prsni koš, da sem komaj še lahko dihal.

Nato sem zaslišal njen glas: »Nehaj! Ubil ga boš! Dovolj je bilo!«

On pa je samo zakričal s svojim piskajočim glasom in se še naprej bahal pred ostalimi Belugami, ki so ga podpirali z glasnim kričanjem in bobnanjem nog ob tla.

»Vem, da me razumeš. Nehaj!« je glasno rekla moja nova prijateljica.

Pogledal jo je z obsojajočim pogledom in se namrtnil. Nato je pogledal proti starešini, kakor da čaka njegov blagoslov.

Beluga se je obrnila proti starešini in prosila za moje življenje: »Ustavi ga! Ubil ga bo! Prosim, ustavi ga!«

»Le zakaj? Po tem, storil, si zasluži samo še smrt!« je bil osoren starešina.

»Ker mi je rešil življenje!«

»Eno življenje ga ne odreši krivde. Pod njegovimi rokami je umrlo veliko naših rojakov. Plačati mora za njihovo smrt!« je bil neomajen starec.

»Počakajte! On ni to, kar mislite. Prosim, počakajte!«

»Mar ni on tisti, ki hodi po hodnikih in jemlje življenje tvojim rojakom? Tisti, za katerim se vali morje krvi? Kako ga lahko zagovarjaš?«

»Je, vendar se je samo branil. Nikomur ni želel hudega.«

»Neumnosti! Končaj njegov bedni obstoj in počasti svoje padle brate!«

Veliki Beluga se je obrnil proti meni in stavil bi, da se je nasmehnil. Zakričal je in se pripravil, da me pokonča.

»Stoj!« je zakričala Beluga in dvignila v zrak glavo njihovega gospodarja.

Po prostoru se je zaslišal enoglasen šok in srce parajoči jok. Začutil sem neznansko paniko. Zvoki, ki so jih spuščali, so bili drugačni, bolj žalostni in prestrašeni.

Starešina je padel na kolena in žalostno rekel: »Kaj si storila? Ugonobila si nas. Vsi smo mrtvi. Le kaj si storila, otrok moj?!«

Beluga je zmedeno odgovorila: »Nisem ... ne, jaz nisem. To je ...«

»To je glava vašega gospodarja! Gospodarja, ki je z vami delal, kot da ste ničvredna živina! Gospodarja, ki vas je vsak dan zlorabljal in mučil,« sem glasno rekel, odrinil velikega Belugo, vstal in nadaljeval v odločnem in glasnem tonu ter sproti pogledoval po dvorani:

»Gospodarja, ki vam je prepovedal govoriti in vam celo zašil usta.

Gospodarja, ki vam je prepovedal ljubiti in si ustvariti družino.

Gospodarja, ki vam je prepovedal misliti in živeti.

Gospodarja, ki je z vami ravnal slabše kot z živalmi!«

Pograbil sem glavo in nadaljeval: »Nihče nima pravice, da tako ravna z vami. Vi ste človeška bitja in imate pravico samostojno odločati o svojem življenju. Za to imate glavo in ne zato, da vas nekdo tolče po njej! Bili ste sužnji! Sužnji! Sužnji gnilemu gospodarju, ki vas je z ustrahovanjem držal

pod kontrolo.«

Obrnil sem se proti Belugi, jo prijel za roko, jo dvignil visoko v zrak ter dejal: »Ona vas je osvobodila! Sedaj lahko počnete, kar želite. Sedaj ste svobodni!«

»Vse je izgubljeno. Z nami je konec,« je obupano izjavil starec. »Le kaj si storila?!«

»Ravno nasprotno. Sedaj se vaše življenje šele pričinja!« sem bil jasen.

»Kaj pa ti veš o našem življenju, tujec?!«

»Vem dovolj. Vem, da je sedaj čas, da se postavite na svoje noge! Čas, da vstanete in rečete – dovolj! Mi smo ljudje. Mi smo SVOBODNI ljudje!«

»Mi smo MRTVI ljudje! Zaradi vaju nas bodo vse pobili,« je dejal starec.

»Kdo vas bo pobil? Vaš gospodar je mrtev! Konec je.«

»Saj ni samo on. Ničesar ne veš. Pogubljeni smo!«

»Glava kače je odsekana! Sedaj je potrebno samo še poloviti ostale, ki so mu bili zvesti.«

»Neumnost. Pogubljeni smo! Pogubljeni!« je vztrajal starec.

Moja Beluga ga je grobo prekinila in rekla: »Nismo pogubljeni. Prvič v življenju, prvič v zgodovini smo svobodni! SVOBODNI! Vem, da je ta beseda za mnoge nerazumljiva, a čas je, da se upremo in spremenimo stvari. Ne moremo več živeti tako kot do sedaj. Koliko izmed nas je vsak dan pretepenih? Koliko vsak dan posiljenih? Koliko umorjenih? Zaslužimo si boljše življenje! Bratje in sestre! Vaš samooklicani gospodar je mrtev! Sedaj ste svobodni! Svobodni, da živite, kakor želite. Nikoli več vam ne bo nihče ukazoval, vas pretepal in zlorabljal!«

»Seveda ne, ko pa boste mrtvi, vsi boste mrtvi! Pobili vas bodo, še preden vstane sonce,« je neumorno vztrajal starec. »Vsi ste mrtvi!«

»Starec je zaslepljen s tem, kako je bilo, in ne razume, kaj se je zgodilo. Ne razume koncepta svobode, ker svobode nikoli ni izkusil. Kakor tudi vi ne. Celo življenje ste bili sužnji. Že rojeni ste bili kot sužnji. Sprali so vam možgane in vas prepričali, da je tako prav. Da je takšna vaša vloga, vaša usoda na tem svetu. Vendar so vam lagali! Lagali so vam od dne, ko ste se rodili! Lagali, da se ne morete več razmnoževati! Oni so bili tisti, ki tega niso sposobni, ne vi. Zatirali so vas, ker so se vas bali! Bali so se, da bi se prebudili in se uprli, ker so vedeli, da ste močnejši od njih. Bali so se, da bi razmišljali s svojo glavo. Bali so se vas! Vseh vas. In to z razlogom!« sem skušal razložiti, saj je bilo videti, da so na strani mučiteljev.

»Bali nas?« se je zaslišal tihi glas iz množice.

»Da, bali VAS. Močnejši ste, kot mislite. Pametnejši ste, kot mislite,« sem nadaljeval.

»Ampak oni imajo palice bolečine!« je nekdo pripomnil.

Pobral sem palico iz tal in jo vrgel pred njega z besedami: »Sedaj jo imate tudi vi! In še veliko več jih boste imeli. To je samo orodje in tudi vi ga lahko uporabite.«

V njihovih očeh se je lesketalo poželenje po zlati palici, po maščevanju! A nihče ni naredil koraka naprej. Zato je moja Beluga vskočila: »Če se združimo, bratje in sestre, jih lahko premagamo! Skupaj smo močnejši od njih! Čas je, da tudi oni okusijo bolečino in poniževanje! Čas je za maščevanje! Plačali bodo za vse, kar so nam storili! Kdo je z mano?!«

Nekaj trenutkom tišine je sledilo prvih nekaj Belug, ki so stopile za njo. Nato še nekaj in po nekaj minutah je bila večina Belug pripravljena vzeti

tisto, kar jim je pripadalo. Vzdušje se je opazno spremenilo. Čutil se je optimizem in sproščen bes, ki je bil usmerjen proti zatiralcem.

»Neumnježi! In kakšen je vaš načrt? Kaj boste naredili sedaj?« je dvomljivo vprašal starec.

»Najprej se vsi združimo, prav vsi. Tudi tisti izmed nas, ki so zaprti zunaj. Nato osvobodimo naše mesto!« je odgovorila.

»Kaj pa potem? Ali si pozabila, da je sistem enak povsod po svetu?« jo je opomnil starec.

»Potem bomo razširili glas v vsako mesto. Glas svobode bo dosegel slehernega izmed nas. Skupaj se bomo uprli gospodarjem. Skupaj bomo zmagali!«

»Potem boste potrebovali nekoga, ki ga drugi spoštujejo. V kolikor jih želite pridobiti na svojo stran,« je dodal starec.

»Ali to pomeni, da se nam boš pridružil?« ga je vprašala Beluga.

»Če vas že ne morem prepričati v nasprotno, vam lahko vsaj pomagam na vaši poti. Pa čeprav nas vodi v gotovo smrt.«

»Veseli me, da se nam boš pridružil. S teboj za nami nam bo zagotovo uspelo!« je odleglo Belugi.

»Veliko dela nas čaka. Bolje bo, da se pripravimo,« je rekel starec in se napotil iz sobane. »Smrt je lažje prebavljiva, če si nanjo pripravljen.«

»Najprej moram izpolniti obljubo, ki sem jo dala Frenku. Njegove prijatelje moramo spraviti nazaj domov, v njihov čas. To mu dolgujem.«

»Naredi, kar moraš. Ampak pohiti!«

»Hvala,« se mu je zahvalila in me prijela pod roko ter dejala množici: »Potrebujem nekaj moži! Kdo se je pripravljen boriti?«

Do nje je pristopilo nekaj krepkih Belug, med njimi celo nekaj žensk. Telepatsko so se nekaj dogovorili, vendar me niso vključili v pogovor. Po nekaj minutah se je obrnila proti meni in rekla: »Vem, kje je major.«

»Pa otrok?« sem jo vprašal.

»Tudi. Si pripravljen?«

»Oh, ja! Komaj čakam, da ga dobim v roke!«

Nato smo se odpravili Georgu in Jakcu nasproti.

TRENUTEK
ODLOČITVE

Tekli smo, kakor da nam bo nekaj ali nekdo ušel. Še preden sem se uspel orientirati, smo se znašli pred štirimi mogočnimi stražarji v sijočih zlatih oklepih. Pred vrati so stali ponosno in stanovitno. Obstali smo in v očeh Belug, ki so me spremljale, sem zaznal strah. Vzel sem nož izza pasu in se postavil prednje, opogumljen z mislijo na svoje nove prijatelje. Ustavila me je moja Beluga. Stopila je med mano in stražarje ter jih nagovorila: »Bratje, poslušajte me pazljivo. Vaš gospodar je mrtev. Nikomur več ne služite. Sedaj ste svobodni ljudje!«

»Prepovedano je!« je bil kratek eden izmed njih, ostali so samo presenečeno strmeli. Njegov glas je bil globok in slišati je bilo, da jezika na uporablja pogosto.

»Nič ni več prepovedano! Gospodar je mrtev, sedaj smo svobodni. Sedaj lahko uporabljáš jezik in govoriš. Nihče te ne bo kaznoval! Konec je.«

»Prepovedano je. Smrt je kazen!« je rekel s kančkom dvoma v njegovih očeh.

»Nič več! Stopite na našo stran in skupaj bomo zavzeli to mesto. Bratje po celem mestu se osvobajajo. Sedaj je čas, da skupaj odločamo o svoji prihodnosti. Sedaj niste več sužnji. Odvrzite zlato in se nam pridružite.«

»Ne, prepovedano je,« je izustil drugi stražar, ki se je držal bolj v ozadju.

»Kakor želiš. Pridruži se nam ali pa se pridruži svojemu gospodarju v smrti. V vsakem primeru gremo mimo. Umaknite se s poti!«

»Ne!« je bil jasen največji med njimi in postavili so se v bojno formacijo. Bili so kot pozlačeni vitezi okrogle mize, kot spomin na čas, ki ga niso poznali. Pripravljeni so bili braniti svojega gospodarja, čeprav ni bilo

nobenega upanja več za preživetje. Občudoval sem zvestobo, ki je sijala iz njihovih oči in njihovo odločno pojavo. Po drugi strani so se mi smilili, saj sem vedel, da zvestoba ne izhaja iz spoštovanja, temveč iz strahu. Zaradi strahu bodo sedaj neslavno padli. Brez da bi kdajkoli občutili svobodo. Bil je žalosten trenutek in vse bi dal, da bi ga lahko preprečil.

Nato sem iz ozadja zaslišal glas enega izmed Belug, ki nas je spremljal: »Resnico govori! Videli smo njegovo glavo. Odsekano! Služite brezglavemu gospodarju.«

»Nemogoče!« je presenečeno izjavil stražar.

»Bo kar mogoče. Jaz sem tisti, ki sem jo odrezal!« sem rekel odločno. »Svobodni ste, da počnete, kar želite! In prepričan sem, da ne želite umreti. Tukaj, sedaj! Za prazen nič.«

»Dokaz?« je vprašal tretji stražar in videti je bilo, da se nagiba na našo stran.

»Pojdite do starca, on ima gospodarjevo glavo, in se prepričajte. Ne zapravite svoje svobode z zavezo do mrtvega gospodarja. Rotim vas!« je rekla in jim nakazala smer.

Pogledali so se med seboj in povесili sulice. Popolnoma nemo so se odpravili mimo nas, ves čas budno spremljajoč našo reakcijo.

»Tele bomo pa kar mi vzeli!« jih je prestregla Beluga in pokazala na zlate sulice. »Sedaj jih ne potrebujete več.«

Nejevoljno so nam predali sulice in se odpravili v smer, od koder smo prišli.

»Uf, vesel sem, da smo se uspeli dogovoriti. Boja z njimi si ne bi želel,« mi je odleglo.

»Imeli smo srečo. Večina bo do smrti slepo sledila ukazom. Gremo!«

Moja Beluga je bila sedaj še bolj odločna in še bolj privlačna. Svoje hormone sem moral kar zavzeto miriti, očitno je bilo nekaj v besedah padlega gospodarja. Počutil sem se, kot s pobesnelimi hormoni našpičen najstnik v bližini prepotenih navijačic. Moje telo je preplavljalo strah v kombinaciji z neusahljivo pohoto in neučakanostjo.

Vstopili smo skozi velika vrata in zagledali pred seboj nekaj Belug, Georga in enega vojaka. Obkolili smo jih in jim nemo dali vedeti, da bo bolje zanje, če se ne premikajo. Beluge so pristopili do svojih rojakov in jih skušali prepričati, da se nam pridružijo.

»Kaj hudiča?« je ušlo majorju iz ust.

»Si me kaj pogrešal?« sem bil piker.

»Ti. Kako hudiča?«

»Presenečen?« sem ga prekinil. Nisem mogel skriti nasmeška, ki se mi je prikradel tiho in neopazno.

»Kako si pobegnil? Prekleta mrha, saj sem vedel! Vedel sem, da je ...«

»Ne! TI si bil, TI! Ti si pustil ključke pri meni! Sara ni imela nič s tem.«

»Nemogoče!« je odvrnil z gnusom na obrazu.

»Ko si me napadel, so ti padli iz žepa.«

»Lažeš! Ukradel si mi jih.«

»Če ti je tako kaj lažje.«

»In kaj bi sedaj rad?«

»Tvoje možgane na krožniku, ampak ne dobimo vsi vsega, kar si želimo,« sem zabrusil pikro in si resnično želel, da bi ga lahko pokončal kar tam in takrat.

»Prosim?« je vprašal začudeno.

»Povedano mi je bilo, da te še potrebujem. To je tudi edini razlog, zakaj si še živ. Upam, da to ceniš.«

»In zakaj me potrebuješ?«

»Imaš nekaj, kar potrebujem. Komandno ploščo za časovni stroj.«

»Nič ti ne bo koristila, ker je ne moreš uporabiti. Kodirana je na moj DNK. «

»Saj sem rekel, da je to edini razlog, zakaj še dihaš! Me nisi poslušal?«

»Prenehaj s temi bednimi grožnjami, saj te nihče ne jemlje resno. Poleg tega pa, zakaj bi ti mene želel ubiti? Kaj točno sem ti jaz storil?«

»Slišal sem, da si bil zelo poreden. Prišel sem, da te kaznujem.«

»Ti boš kaznoval mene?! Ti smet nepomembna? Spravljaš me v smeh. Zakaj že?«

»Ubil si nekoga, ki mi je bil zelo blizu - Nino. Posredno pa še vse, ki so svoje življenje končali tukaj, zaradi tebe. Seznam je dolg in krvav. Ugrabil si nas in nas dostavil v roke mučiteljev. Dovolil si, da na nas opravljajo preizkuse. Da nas mučijo! Pretepel si Saro in jo skušal posiliti. Lagal si nam in na koncu si še ugrabil Jakca! Sem kaj pozabil?«

»Jebi se! S teboj se nimam kaj več pogovarjati!« je kratko odvrnil in pogled usmeril stran.

»Kakor želiš. Ukaži vojaku, naj odvrže orožje,« sem rekel.

»Jebi se! Ubij ga! Vojak, to je direkten ukaz! Ubij ga!« je ostro ukazoval svojemu telesnemu stražarju.

»Konec je. Nobene potrebe ni po tem, da umreš, vojak. Spusti orožje in obljubim, da boš prišel domov v enem kosu,« sem rekel vojaku v mirnem, vendar odločnem tonu.

»Ne poslušaj ga. Jaz sem tvoj nadrejeni. Ustrelj ga, sedaj, takoj! To je ukaz!« je vztrajal major.

»Kar pa ne morem obljubiti za ta izmeček od človeka,« sem še dodal in nakazal na majorja.

Po prvotni zmedenosti je vojak presenetljivo hitro povedal puško in stopil do mene z besedami: »Samo poskrbi, da ne bo prišel več domov.«

»Dogovorjeno,« sem pritrdil in ga razorožil. »Kako ti je ime, vojak?«

»Peter, gospod.«

»Peter, bi bil tako prijazen in mi povedal, kje je dojenček? Pa preskoči formalnosti.«

»V sosednji sobi. V inkubatorju,« je odgovoril.

»Lahko greš ponj, prosim?« sem ga prosil.

Major se je razburil in mu grozil: »Kaj se greš?! Konec je s teboj! Niti vojaškega sodišča ne boš dočakal! Si me slišal! Konec je s teboj!«

»Popravek. Konec je s teboj!« sem mu rekel in ga z glavo udaril na nos, da je poletel proti tlom.

Vojak se je z nasmehom na obrazu vrnil z malim Jakcem v naročju. Pregledal sem ga na hitro, če je vse v redu z njim, nato smo se odpravili. Jakec je bil videti nasmejan in dobrega zdravja. Zavrt je bil v belo brisačo in nameščeno je imel celo svežo plenico. Kako to, da so imeli na zalogi plenice in kdo jih je menjaval, se takrat nisem spraševal.

Majorja sem še vprašal: »Imaš upravljavca pri sebi?«

»Jebi se! Zlomil si mi nos, cepec prekleti,« je osorno siknil.

»Moram ponoviti vprašanje?« sem vprašal pravzaprav retorično. »Čas je, da se naučiš olike. Draga, mu prosim pokažeš, čemu služijo te sulice?«

»Ne drzneš si!« je zabrusil major.

»Z veseljem,« je odgovorila in ga narahlo dregnila pod rebra ter vanj spustila nekaj tisoč voltov elektrike.

»Aaaaaaaaa! Jebemti! Boli!« je v bolečini kriknil major, padel na kolena in se prijel za vbodno rano.

»Upravljavec!?« sem vprašal.

»Okoli mojega vratu,« je rekel in s težavo vstal.

»Dobro, potem imamo vse. Gremo.«

V tem času so naše Beluge prepričali svoje brate, da se nam pridružijo. Pomislil sem, da skorajda ni možnosti za neuspeh, če bo šlo tako naprej. Malce optimizma je prav dobro delo. Med hojo smo slišali oddaljene krike in zvoke, ki so nam dali vedeti, da se nekaj dogaja. Boji so se očitno že pričeli in samo vprašanje časa je še bilo, kdaj nas bodo dosegli. Nikakor se nismo želeli znajti sredi kaosa. Morali smo pohiteti.

Čez čas smo prispeli do časovnega stroja, kjer so nas že čakali Maks in ostali.

»Vidim, da vam je uspelo,« sem rekel z nasmehom na obrazu. Iz srca se mi je odvalil kamen v velikosti stanovanjskega bloka. Ves čas me je namreč skrbelo, da se jim je kaj zgodilo.

»Tudi tebi očitno,« je odvrnil Maks, na kar je opazil Beluge za menoj in zakričal: »Past je! Bežite!«

Glavca in Maks sta naperila puške in malo je manjkalo, da niso odjeknili streli.

»Pomiri se! Ni past. Oni so z mano! Pomagajo nam!« sem dejal odločno in skušal še pravi čas umiriti nastalo situacijo. Za vsak slučaj sem se postavil med Beluge in prijatelje.

»Kaj? Kako?« je previdno vprašal Maks. »O čem govoriš?«

»Dolga zgodba. Lahko kdaj drugič?«

»Niti ne, stari moj. Kaj se dogaja?« je odločno rekel Maks in puške so bile še vedno usmerjene v moje nove prijatelje.

»Dobro, naj bo. Samo pomirite se! Nobenega streljanja! Prste dol s sprožilcev, prosim. Na kratko. Beluge so tukaj sužnji. Niso zlobni. Ne želijo nam žalega. Niso imeli izbire, tako kot tudi mi ne. Bojijo se nas bolj kot mi njih. Ko sem to ugotovil, sem jim morda malo pomagal, da se uprejo svojim gospodarjem, s čimer sem zanetil množični upor, morda celo državljansko vojno. Saj sem se skušal izogibati sranju, ampak saj veš, mene vedno spremlja. Kakorkoli že, sedaj so na naši strani. Tukaj so, da nam pomagajo, da se vrnemo domov.«

Oglasil se je Glavca: »Pa jim lahko zaupaš?«

»Lahko. Zaupam jim s svojim življenjem,« sem odgovoril kar se je dalo prepričljivo, čeprav nisem popolnoma verjel v svoje besede.

»Potem je to dovolj zame. Dobrodošli,« jih je pozdravil Maks.

Izza ozadja je pritekel Jerry in preden sem se sploh zavedel, kaj se je zgodilo, je že podrl Georga po tleh. Skočil je nanj in z glasnimi kriki pričel tolči po njegovem obrazu. »To je za Nino! Ti prasec prekleti! Ubil te bom! Idiot! Prasec! Zakaj?! Ubil te bom!!!«

Maks ga je odvlekel z majorja in mu zabrusil: »Potrebujemo ga! Počakati boš moral!«

»Jebi se! Ubil ga bom. On je ubil Nino. AAAAAAA!!!« je kričal besno in se skušal iztrgati iz Maksovih mogočnih rok.

»Vem. Vem. Ampak ni še čas. Samo še malo,« ga je skušal pomiriti Maks z mirnim tonom, še vedno trdno oprijemajoč se Jerryjevega telesa.

»Moj je! Me slišiš, moj je! Tega mi ne moreš vzeti!« mi je zabrusil in me pogledal obsojajoče, kakor bi mu želel odreči pravico do krvnega maščevanja.

»Saj sem ti obljubil, a nisem? Takoj, ko pridete domov, lahko z njim narediš, kar hočeš. Ampak ne prej,« sem obljubil Jerryju.

»Mrtev si! Me slišiš, mrtev si!« je še enkrat zabrusil Georgu ter se vsaj na videz malce umiril.

Sara se je prebila mimo gneče in stopila do Georga, ki je ležal krvav na tleh ter se mu nasmehnila. »Končno boš dobil, kar si zaslužiš. Pujs umazani!« je rekla in mu pljunila v obraz.

»O čem govoriš?« je z besom na obrazu vprašal Jerry.

»Ta prasec me je hotel posiliti. Prasec prekleti umazani!« mu je odgovorila in še enkrat pljunila Georgu v obraz ter ga brcnila pod rebra.

Slednji je vedel, da sedaj ni čas za pametovanje in je vse skupaj nemo prenašal. Nič več groženj in napihovanja z njegove strani. Vedel je, da se je znašel v milosti in nemilosti ljudi, ki ga sovražijo. In to z razlogom.

»Kaj je naredil?« je besno vprašal Jerry in zagrozil Georgu: »Ko bo tega konec, se tvoj pekel šele začne! Poiskal bom največji kol, ki ga bom lahko našel, in ti ga zabil globoko v rit! Porinil ti ga bom čez celotno črevo, vse do gobca. Preboden boš kot svinja na ražnju. In potem bom z veseljem opazoval, kako trpiš. Umrl boš počasne in boleče smrti. Kaj drugega je zate predobro! To ti obljubim.«

Vzdušje je postalo še za odtenek bolj moreče. Vsi razen Georga, ki je deloval popolnoma neprizadeto, smo bili pretreseni. Pomislil sem, da morda ni pravi čas, da Jerryju prepustim Jakca, vendar nisem imel izbire. Ko ga je zagledal, je bil videti srečnejši kot kdajkoli v življenju. Tega mu

nisem mogel odreči.

»Našel si ga?! Našel si ga! Ne morem verjeti! Jakca si našel. V redu je! Živ je!« je dejal Jerry presenečeno in ga vzel vojaku iz rok.

»Jakec, vse bo še dobro. Nič ne skrbi, sedaj sem jaz tukaj. Tvoj ati. Vse bo še v redu. Ti cukerček moj. Poskrbel bom zate, nič ne skrbi. Nič te naj ne bo strah, sedaj si na varnem. Sedaj si z menoj,« je rekel, ga nežno poljubil na čelo in ga še tesneje privil k sebi.

»Saj sem rekel, da ga bom našel. Ali nisem?« sem odgovoril zadovoljno in z nasmehom na obrazu.

»Hvala ti! Ja, kaj je ti mali mož? Buci, cuci, mucii ... ja, bejži, no. Ja kak smo mi luškani. Nič ne skrbi, očka je tu. Vse bo še v redu,« se je sedaj Jerry popolnoma posvetil Jakcu.

Jerry je vlogo očeta očitno vzel resno. Morda pa še obstaja upanje, da bo Jakec imel nekaj podobnega normalnemu otroštvu. Lepo je bilo videti, da je na tem svetu še nekaj prostora za ljubezen. Vsi smo bili malce razneženi. Saša je objela Maksa in v njenih očeh sta sijala ljubezen in hrepenenje. Poljubil jo je na čelo in rekel: »No vidiš. Vse bo še v redu. Še malo in bomo doma, kot da se nič ni zgodilo.«

Moja Beluga je stopila do mene in mi sporočila: »Oprosti, ampak moramo pohiteti. Prihajajo!«

»Prav imaš. George!?« sem odgovoril in se obrnil proti njemu.

»Zaleti se nekam!« je zabrusil in pljunil kri iz ust. »Vsak čas vas bodo ujeli in če kateri preživi, ga bom sam ubil!«

»George, mislim, da sedaj ni čas za igre. Spravi nas domov.«

»Jebi se ti in tvoja mala banda idiotov!«

»Peter? Saj si Peter, a ne?« sem rekel vojaku, ki je poprej stražil Georga.

»Ja, gospod,« je pritrdil Peter.

»Izpusti besedo gospod! Nas lahko ti spraviš domov?«

»Na žalost ne. Samo major ima kodo za komandno ploščo. Četudi bi znal, ne bi mogel brez njega. Zadeva je kodirana ...«

»Na njega, ja. Vem. Super,« sem rekel ironično.

Nato se je oglasil Jerry: »Z veseljem mu pomagam razvozlati jezik!«

»Si slišal George?« sem ga vprašal. »Ne otežuj si življenja in naredi, kar ti rečem. Alternativa ti ne bo všeč.«

»Če vas spravim domov, sem mrtev. Zakaj bi vam torej pomagal?«

»Ker nimaš izbire!« je rekel Glavca. »To je tvoja priložnost, da se vsaj malo očistiš svojih grehov pred bogom. Preden ga srečaš. Verjetno zadnja. Jaz bi jo na tvojem mestu izkoristil in si opral vest.«

»Samo ne ti meni o bogu in grehah. Si pozabil s kom se pogovarjaš? Jaz vem za vse tvoje grehe in ...«

»Skušam se odkupiti zanje! Kar smo počeli s temi ljudmi, je narobe. Čas je, da popravimo napake in prosimo boga za odpuščanje. Kajti gospod je umiljen in odpusti tistemu, ki se kesa,« je rekel Glavca s pridihom religioznega fanatizma.

»Jebi se ti s tvojim bogom. Jebite se vi vsi!« je besno odgovoril major George.

»Molil bom za tvojo hitro smrt,« je še dodal Glavca.

»To pa je privilegij, ki ga tale prasec ne bo deležen! Počasi in v mukah. To je prava smrt za take ljudi!« se je vmešal Jerry.

»Točno tako, kaj drugega si ne zasluži!« mu je pritrdila Sara.

Spustil sem se nižje do Georga, ga prijel za roko in mu pomagal vstati. Dejal sem: »Dovolj je bilo šale, George. Časa nam zmanjkuje.«

»Ne bom ti pomagal. Pozabi. Lahko me kar sedaj ubiješ!«

»Ali morda veš, koliko kosti ima človeško telo?« sem ga vprašal.

»Kaj?«

»Okoli 200. Nekaj več.«

»Ja in? Kakšno vezo ima to s čem?«

»Koliko misliš, da jih lahko zlomim, preden umreš? Če začnem pri prstih na rokah.«

Sledil je trenutek tišine, v katerem je George ocenjeval, kako resen sem. Ostal sem popolnoma hladen in mu zrl naravnost v oči.

»Naj ti pomagam pri razmisleku,« sem nadaljeval. Prijel sem ga za palec desne roke ter mu ga zavil navzgor vzdolžno z zapestjem, tako da je bilo slišati glasen pok.

»Aaaaaaaaaaaaa! Presneta svinja! Zlomil si mi prst! Aaaaaaaaa!« je zakričal od bolečin.

»To je ena,« sem hladno rekel.

»Jebi se! Aaaaaaaaa!«

Oglasil se je Jerry: »A mu lahko jaz naslednjega? Prosiiiiim.«

»Jaz ne vidim problema v tem. Pa ti, George?« sem ga vprašal.

»Ne bi si drznil ...« je zabrusil George.

V tem je Jerry že pograbil Georgov kazalec, močno povlekel in ga zlomil kot vejo na drevesu. Pred tem je Jakca seveda predal Saši v naročje.

»Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa! Jebite se! Ne bom vam pomagal. Pa če mi vse prste polomite!« je vztrajal George.

»Z veseljem,« je odgovoril Jerry in mu zlomil še mezinec leve roke. Za razliko od mene je pri tem celo malce užival.

Saša tega ni želela gledati in tudi Maksu ideja ni bila najbolj všeč. A sta vedela, da nimamo druge izbire, zato sta zgolj odkorakala na drugo stran sobe in se obrnila proč. Sari medtem ni bilo prav nič hudo. Zdelo se je celo, da uživa ob pogledu na trpečega Georga.

»Lahko tudi jaz poskusim?« je vprašala. Vsi smo jo debelo pogledali, saj kaj takšnega od nje le nismo pričakovali.

»Zaradi mene. Samo pohitita. Čas se izteka,« sem odgovoril in se obrnil proti moji Belugi. »Oprosti za to. Ampak on je edini, ki nas lahko pripelje domov in zmanjkuje nam časa. Tega drugače ne bi odobral. Resnično ne!«

»Razumem,« je odgovorila z žalostjo v očeh. Sama je celo življenje trpela in tovrstni prizori so ji priklicali boleče spomine pred oči.

Jerry in Sara sta med tem uspela polomiti že vse prste na Georgovih rokah, vendar se ta še vedno ni dal. Postajal sem obupan. Mučenje zavoljo maščevanja ni bilo na mojem seznamu želja. Mudilo se nam je, saj sem vedel, da bo vsak čas konec zatišja pred nevihto. Zunaj so se bili boji osvobajanja izpod tiranije in samo vprašanje časa je bilo, kdaj nas bodo dohiteli. Jaz pa sem na vsak način želel prej spraviti prijatelje na varno.

»George!!! Dovolj te imam! Daj mi kodo za odklep!« sem zakričal malce glasneje, kot sem nameraval.

»Jebi se! Nič boljši nisi od mene. Sedaj to vidiš tudi sam,« je rekel in se z bolečinami na obrazu posmehljivo nasmehnil. »Na mojem mestu bi delal popolnoma enake stvari.«

»To se tebi samo zdi,« sem odvrnil in stopil do Glavce. »Imaš kakšno idejo, kaj bi lahko bilo to geslo?«

»Uf, kaj pa vem. Z njim služim že nekaj let, a o njegovem privatnem življenju ne vem nič. Žal ti ne morem kaj dosti pomagati,« je odvrnil.

»Dobro, nazaj k mučenju torej,« sem razočarano izdahnil.

V tem so se vrata prostora, v katerem smo se nahajali, glasno odprla in skozi je skočila Velika mama. Ko nas je zagledala je pobesnela! Bila je hudo ranjena in zato še toliko bolj razjarjena. Gobec je imela ves razklan in kri je brizgala vse naokoli. Na telesu je bilo opaziti mnogo ran, ki so jih očitno prizadeli Grdavs. Njen pogled je odkrival slo po maščevanju.

»Samo še tega nam je bilo treba,« sem obupano rekel.

»Ustavite jo! Potrebujemo več časa!« je zakričal Glavca in pričel streljati na zver.

Maks in Peter sta se mu pridružila. Tudi moja Beluga je svoje ljudi poslala nad besno zver in se sama postavila v bran. Obkrožili so jo in jo pričeli zbadati z električnimi sulicami, vendar zveri to ni ustavilo. V svojem diru je pred seboj podirala enega za drugim. Občutek sem imel, da je pogled usmerila name, kakor bi bil ravno jaz njena tarča. Zver je z gobcem odrinila tudi mojo Belugo in poletela je na drugo stran sobe. Zmedeno sem opazoval dogajanje kot v počasnem posnetku in nepremično stal.

»Frenk! Pohiti!« je zakričal Maks in me s tem predramil.

»Tvoj čas se je iztekel, George. Odit moramo!« sem zabrusil Georgu z vso odločnostjo, kar sem jo premogel.

George je prestrašeno gledal Veliko mamo, kako se nam približuje in rekel: »Če mi obljubiš, da me vzameš s seboj!«

»Obljubim, daj že enkrat!« sem odgovoril panično.

»Živega!« je še dodal.

Pogledal sem Jerryja, ki je držal malega Jakca v rokah kot skrbna volkulja svoje volkce. Njegove oči so se razširile do te mere, da je bilo skoraj pričakovati, da bodo skočile iz jamic.

»Kaj praviš Jerry? On preživi, če mi preživimo?« sem vprašal Jerryja.

Pogledal me je osorno in dejal: »Tega ne morem obljubiti.«

»Pa boš kar moral! Drugače bomo vsi umrli,« sem ga popravil.

S težkim srcem je privolil: »Naj ti bo. Ampak eno samo neumnost naredi, pa je mrtev!«

»Evo, urejeno. Spravi nas že enkrat domov!« sem ukazal Georgu. »Pa brez oslarij, George!« sem mu zabrusil.

»Ja, ja, ja,« je rekel in prišel kot zmešan tipkati po napravi. Pri tem je stokal od bolečin, saj na njegovih rokah ni bilo več niti enega celega prsta. A je bila iniciativa dovolj močna in tudi polomljeni prsti ga niso ustavili. Iz časovnega stroja se je zaslišal pisk in vrata, ki jih prej ni bilo moč videti, so se počasi odprla.

»Fantje, gremo!« sem zakričal proti Maksu, Glavci in Petru, ki so medtem divje streljali in napadali Veliko mamo.

»Ne morem verjeti, da nam je uspelo,« je prestrašeno rekla Sara in se namenila skozi vrata.

»Saj še nismo na varnem, Sara. Pohiti,« sem odgovoril.

Medtem je Saša stopila do mene in mi zabrusila: »Ne grem brez Maksa!«

»Obljubim, da bo prišel, samo spravi se notri!«

»Nikamor ne grem brez njega! Ne bom ga ponovno izgubila! Ne morem ...« je vztrajala z rosnimi očmi.

Velika mama se je medtem prebila mimo prve linije in kot bi mignil sem poletel po tleh. Sploh se nisem zavedal, kaj se je zgodilo. V tem je hlastnila proti okamneli Saši, a jo je še v zadnjem trenutku prestregel Maks in jo zagrabil za rep. Obrnila se je proti njemu in se ga skušala otresti. Saša je še vedno stala nepremično kot kip in Sara, ki se je vrnila po njo, jo je morala dobesedno odvreči v notranjost časovnega stroja.

»Malo pomoči prosim!« je zakričal Maks, ki je še vedno držal za besno opletajoč rep velike zverine.

Glavca in Peter sta streljala proti Veliki mami in naboji so se brez učinka odbijali od njenega oklepa. Pobral sem se s tal in s pogledom skušal najti svojo Belugo, vendar je nikjer nisem videl. Na tleh sem začutil njeno sulico, jo prijel v roke ter se namenil pomagati Maksu.

Ko me je Maks videl, je zakričal: »Pohiti! Pa tokrat ne v rit!«

»Ha, ha! Kako si zabaven!« sem bil sarkastičen.

Tekel sem okoli zveri, ki je bila osredotočena na Maksa, in oprezal za kakšnim mehkim delom, kamor bi jo lahko zabodel. Brezglavo streljanje Glavce in Petra me je razjezilo in zakričal sem: »Nehajta že enkrat! Ne pomaga! Sulice!«

»Kot jamski ljudje, kaj?! Stara šola? Dobro! Pa poskusimo,« je odgovoril Glavca in prijel za sulico, ki je ležala na tleh.

Tam jo je bil pustil Beluga, ki je medtem pobegnil s prizorišča. Vse Beluge so namreč kar naenkrat izginile. *Prekleti zajci!* sem pomislil. Očitno jih je Velika mama prestrašila in so jo ucvrli. Na žalost je z njimi izginila tudi moja Beluga.

Pridružil se nama je vojak Peter in skupaj smo se lotili razjarjene zveri, ki se je sedaj vrtela okoli svoje osi kot neumen pes, ki lovi lasten rep.

Glavca jo je zabodel pod rebra, vendar žezlo sulice ni uspelo predreti debele kože. Peter je skušal zadeti zver v gobec, a je zgrešil in jo zgolj oplazil. Veliki mami to ni bilo všeč in skočila je proti njemu ter mu z ogromnim gobcem, polnim kot britev ostrih zob, odgriznila roko. Peter je kričeč padel na kolena in iz njegove rame se je ulila kri. Glavca ga je hotel zaščititi, vendar je bil prepozen. Zver je ponovno skočila proti Petru in ga tokrat razpolovila. Na tleh so ostale samo še njegove noge in medenica. V usta mi je skočila kislina in malo je manjkalo, da bi zopet izbljuval vsebino svojega želodca. V tem se je zver uspela otresti Maksa, ki je priletel naravnost vame in me podrl po tleh.

»Si dobro, stari?!« sem vprašal.

»Bil že bolje,« je rekel in videl sem, da se mu močno vrti v glavi.

»Glavca! Imam idejo. Ampak ti ne bo všeč,« sem zakričal.

»Povej!«

»Zamoti jo, kakor dolgo jo lahko!«

»Bom poskusil!«

»Maks! Me lahko spraviš na zver?« sem vprašal.

»Kako to misliš?« je začudeno vprašal.

»Previsoka je, da bi sam skočil nanjo. Za vrat bi ji rad prišel.«

»Kaj? Daj ne seri!« mi je skušal preprečiti mojo neumno idejo.

»Imaš boljši predlog?« sem ga vprašal.

»Ne ampak ...«

»Torej greva!«

»Stari, to je neumno. Daj mir! Ne bo ti uspelo!«

»Ne bodi boječka in mi pomagaj! Nimava izbire!«

»Ti bom dal jaz boječka! Ajde pametnjakovič. Da te vidimo,« se je končno vdal.

Stekla sva proti zveri in Maks je nastavil roke predse ter jih sklenil. V teku sem se odrinil od njih, obenem pa me je v zrak dvignil tudi on. Hip zatem sem se znašel plosko ležeč na besneči zveri ter se spraševal, kaj hudiča počnem?! Sedel sem, kot bi zajahal konja, z nogami pa sem se močno oprl na njen trup. Prijel sem sulico v roko in ravno ko sem jo hotel zariti zveri v tilnik, so se v prostor vsuli stražarji v zlatih oklepih. Bilo je jih je na desetine in slutil sem, da nam ne bodo pustili oditi. Zver je besnela, vendar me ni mogla stresti s sebe. Počutil sem se kot na ogromnem, pobesnelem rodeo biku. S to razliko, da me bo ta pojedel, v kolikor zgrmim na tla.

Zakričal sem: »Pojdita! Takoj! Spravita se domov!«

»Kaj pa ti?« je vprašal Maks.

»Ne skrbi zame. Pojdite!«

»Ne gremo brez tebe, Frenk!« je rekel Glavca.

»Stari, ne! Saj nam bo uspelo,« je rekel Maks, ki niti sam ni verjel svojim besedam.

»Pozdravi mojo mamo in ji povej, da jo imam rad! In da sem našel svoj smisel življenja. Ona bo vedela, kaj to pomeni,« sem zakričal ter se komaj obdržal na zveri.

»Frenk?! Ji boš kar sam povedal. Pridi dol!« je vztrajal Maks.

»Maks! Zdaj ni časa za pregovarjanje! Spravi ostale domov na varno. Resno mislim!«

»In kaj bo s teboj?« je vprašal razočarano.

»Moja usoda je tukaj. Popraviti moram, kar sem naredil. Ne morem še domov.«

»Kaj?«

»Obljubil sem, da bom pomagal tem ljudem, da se osvobodijo. In to bom tudi storil!« sem rekel in se izdatno oprijel besneče zveri.

»Kaj pa mi? Kaj pa tvoji starši?«

»Vi boste preživeli tudi brez mene. Oni pa ne. Jaz sem jih spravil v ta položaj in jaz jih bom spravil ven! Konec debate, fanta. Srečno pot domov!« sem rekel in s sulico udaril Veliko mamo po zadnjici ter jo prijel za rogove. Usmeril sem jo proti nakopičenim zlatim stražarjem, ki so zapirali izhod. *Enkrat se živi!* sem si rekel in pogнал besnečo zver v množico!

»Adijo, prijatelj moj! Pogrešal te bom. Pokaži jim hudiča!« sem še slišal in vrata časovnega stroja so se zaprla.

Okoli ogromne sferične naprave se je napravil gost dim in zaslišalo se je glasno žvižganje, ki je spominjalo na zvoke ogromne turbine. Nisem se imel časa dostojno posloviti in se v tem trenutku nisem niti zavedal, v kaj se spuščam. Pomembno je bilo samo to, da so bili ostali na varnem. Mene je čakala nova naloga. Končati sem moral, kar sem pričel. Beluge so bili žrtve in odločen sem bil, da jih osvobodim! Prvič v svojem življenju sem imel pomemben cilj. Prvič je moje življenje imelo jasen smisel. Vedel sem, kaj mi je storiti in vedel sem, da me ne bo nihče ustavil. Tudi Velika mama ne!

Ko sem se tako prebijal skozi množico stražarjev, ki so eden za drugim dočakali bridki konec pod zobmi Velike mame, sem na drugi strani kompleksa zagledal svojo Belugo. Za njo je divjala horda oboroženih

Belug in Grdavsev. Na glavi je imela zlato čelado in videti je bilo, da so jo sprejeli za vodjo. Torej le ni pobegnila ali celo umrla. Pripeljala je okrepitev! Noč je bila dolga in boj srdit. Dobili smo bitko, vendar se je vojna za osvoboditev planeta šele začejala.

Tako pridemo spet na začetek te zgodbe. Po bitki je sledilo zatišje in čas za lizanje bojnih ran. Na obeh straneh je bilo več žrtev, kot bi si želel. Nekoč moji sovražniki so bili sedaj moji novi prijatelji. Izmučen, kot sem bil, sem vseeno čutil radost v svojem srcu. Iz te nočne more se je na koncu izcimilo nekaj dobrega. Stari prijatelji so bili na poti domov in to je bilo vse, kar je štelo. Sam pa sem postal član osvobodilnega gibanja in čakalo nas je še veliko dela. Padlo je samo eno mesto in naša misija je bila šele na začetni stopnji. Čas je bil, da popravimo napake mojih prapravnukov in Beluginih prapradedov. Vse, kar sedaj vem, je, da prihodnost nikoli več ne bo enaka.

- KONEC -